JUSSI ADLER-OLSEN

SOMNUL RAȚIUNII

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OLSEN, JUSSI ADLER
Somnul raţiunii / Jussi Adler Olsen ; trad.: Graal Soft. – Bucureşti : Editura RAO, 2015
Index
ISBN 978-606-609-868-7

I. Graal Soft (Bucureşti) (trad.)

821.113.4-31=135.1

Editura RAO
Str.Bârgăului nr. 9–11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Jussi Adler-Olsen
Flaskepost fra P

© JP/Politikens Hus København 2009
Toate drepturile rezervate

Traducere Graal Soft

© Editura RAO, 2014
pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-868-7

Dedicat fiului meu, Kes

PROLOG

Venise și a treia dimineață, iar mirosul de smoală și alge îi intrase deja în haine. Gheața sfărâmicioasă de sub scândurile debarcaderului se izbea greoi de stâlpi și îi trezea amintiri despre zile când totul era încă bine.

Se ridică de pe patul improvizat din resturi de hârtie și se trase în față atât cât să poată vedea chipul fratelui său mai mic. Chiar și în somn, el părea zgribulit și chinuit.

În curând avea să se trezească și să se uite nedumerit în jur. Apoi avea să simtă curelele strânse din piele de la încheieturi și din jurul corpului și avea să audă zornăitul lanțului care îl ținea legat. Prin despicăturile scândurilor date cu smoală avea să vadă cum lumina zilei și zăpada se luptă pentru a pătrunde până la ei. Și apoi avea să înceapă să se roage.

De nenumărate ori văzuse sclipind disperarea în ochii fratelui său. Pe jumătate sufocat de banda adezivă lipită pe gură, ceruse mereu mila lui Iehova.

Dar știau amândoi că Iehova nici nu-i băga în seamă, căci băuseră din sângele lui. Din sângele pe care paznicul îl picurase în paharele lor cu apă, apoi îi obligase să bea din ele. Abia după aceea le spusese ce băuseră: apă cu sânge

interzis. Acum erau blestemați pe vecie, iar rușinea ardea în ei chiar mai tare decât setea.

Ce va face cu noi? Ce crezi? îl întrebase privirea speriată a fratelui său. Dar de unde să știe el răspunsul? Instinctiv, simțea că în curând totul avea să se termine.

Se lăsă înapoi pe spate și cercetă încă o dată cu privirea întreaga încăpere în lumina slabă. Hoinări cu privirea de la căprioriii acoperișului la numeroasele pânze de păianjen. Încercă să rețină toate colțurile, canturile și proeminențele, vâslele șubrede și cârma care se aflau în spatele contravântuirilor, plasa de pescar putrezită, care își adusese la mal ultima recoltă, în urmă cu multă vreme.

Apoi, privirea îi căzu pe sticla de lângă el. O rază de soare alunecase pe geamul albăstriu și îl făcuse să sclipească.

Sticla era foarte aproape și, cu toate astea, era foarte greu să ajungă la ea. Era fixată între scândurile dure din care era construită pardoseala.

Băgă degetele între scânduri și încercă să ajungă la gâtul sticlei. Mâinile îi erau țepene din cauza frigului. Dacă reușea să desprindă sticla, avea să o spargă și, folosind cioburile, să taie legăturile din piele de la încheieturile lor. De îndată ce acestea cedau, putea să deschidă cu mâinile lui amorțite încuietoarea de la spate, să smulgă banda adezivă de pe gură și să-și dea jos curelele de pe corp și de la picioare. De îndată ce lanțul care era legat de curelele din piele nu-l mai ținea prizonier, avea să se grăbească să-și elibereze fratele mai mic. Îl va trage în brațele sale și îl va ține până când corpurile lor vor înceta să tremure.

Apoi, își va aduna toată forța pentru a măcina cu un ciob lemnul din jurul ușii. Va încerca să scobească scândurile pe care erau montate balamalele, iar dacă se va întâmpla lucrul cel mai teribil și mașina se va întoarce înainte ca el să termine, atunci îl va aștepta pe bărbat. Îl va

pândi din spatele ușii, ținând în mână gâtul sticlei sparte. Da, asta avea să facă.

Se aplecă, își împleti mâinile înghețate la spate și își ceru iertare pentru gândurile murdare.

Apoi continuă să scurme, pentru a elibera sticla. Zgârie și scurmă până reuși să o slăbească într-atât încât să-i apuce gâtul.

Își ascuți auzul.

Era cumva zgomotul unui motor? Da, cu siguranță. Suna ca motorul puternic al unei mașini mari. Dar oare mașina se apropia sau doar trecea prin apropiere?

Mârâitul se intensifică, iar el începu să tragă de sticlă cu atâta disperare, încât îi trosneau degetele. Apoi, zgomotul se atenuă. Erau mori de vânt care foșneau și se hurducăiau acolo, afară?

Respirația caldă forma aburi în dreptul chipului său. De fapt, deocamdată nu se temea. Gândul la Iehova și la mila dăruită de acesta îi dădea putere.

Strânse din dinți și continuă. Când în sfârșit reuși să desprindă sticla, aceasta se izbi atât de zdravăn de scânduri, încât fratele își ridică brusc capul și se uită speriat în jur.

Izbi de mai multe ori sticla de scândurile podelei, dar, cu mâinile la spate, nu își putea lua destul avânt, iar când degetele sale nu mai reușiră să o țină, dădu drumul sticlei, își întoarse cât putu de mult capul la spate și se uită la ea cu o privire goală. Se uită cum praful curgea din grinzile acoperișului.

Nu reușea să spargă afurisita de sticlă. Această sticlă ridicol de mică. Pur și simplu nu reușea. De ce oare? Pentru că băuse din sângele interzis? Oare de aceea îl părăsise Iehova?

Se uită la fratele lui, care se înveli în pătură și se lăsă încet înapoi pe culcușul improvizat. Nu rostea niciun cuvânt, nici măcar nu încerca să mormăie ceva în spatele benzii adezive. Dură mult până când adună tot ce avea nevoie. Cel mai greu era să se întindă așa legat, astfel încât să ajungă cu vârfurile degetelor la catranul dintre grinzile acoperișului. Toate celelalte le avea la îndemână: sticla, așchiile de lemn de la scândurile din podea și hârtia. Pe aceasta ședea.

Își dădu jos un pantof, ținu mâna peste piele și își înfipse așchia de lemn adânc în rădăcina mâinii. Îi dădură lacrimile de durere. Lăsă sângele să picure pe pantof, timp de un minut sau două. Apoi, scoase o bucată mare de hârtie, înmuie așchia în sânge, își răsuci corpul și trase de lanț astfel încât să vadă cât de cât ce scria în spatele său. Era greu să scrie din poziția asta, dar el încercă să descrie cât de bine putea situația disperată în care se aflau. La sfârșit, semnă, rulă hârtia și o îndesă în sticlă.

Fu atent să înfigă bine în gâtul sticlei bucata de catran. Îl scutură bine încolo și încoace și verifică de mai multe ori ca totul să fie bine închis.

Tocmai când termină, auzi din nou zgomotul motorului. De data asta nu mai exista nicio îndoială. Timp de o secundă lungă și dureroasă își privi fratele, apoi se întinse cu toată forța spre lumina care cădea printr-o despicătură în perete – și spre singura deschidere prin care putea împinge afară sticla.

Ușa se deschise și un nor de fulgi albi de zăpadă însoți apariția unei umbre uriașe.

Liniște.

Apoi un pleoscăit.

Sticla fusese lansată.

1

Carl se trezise și în condiții mai bune.

Prima dată îl lovi arteziana de acid gastric din esofagul lui. Deschise ochii pentru a căuta ceva care să-i ostoiască această senzație neplăcută. Atunci descoperi, pe perna de lângă el, chipul unei femei cu un firișor de salivă la gură și cu mascara mânjită la ochi.

Ah, la naiba, se gândi el, asta e Sysser. Încercă disperat să-și amintească ce își permisese cu o seară înainte. Tocmai cu Sysse! Vecina lui, care fuma ca un turc. Femeia bună la toate cazurile, iute de gură și, curând, pensionabilă de la primăria Allerød.

Îi veni în minte un gând cumplit și ridică foarte încet plapuma. Constată, răsuflând ușurat, că încă avea chiloții pe el.

– La naiba, gemu el și împinse brațul viguros al lui Sysser de pe pieptul lui. Nu mai avusese asemenea dureri de cap de când Vigga hotărâse să se mute.

– Vă rog, fără detalii, le zise el lui Morten și Jesper, aflați în bucătărie. Mai bine spuneți-mi ce caută femeia aia pe perna mea.

– Ei, bine, bătrâna cântăreşte o tonă, îl întrerupse fiul lui vitreg, în timp ce deschidea o cutie cu suc de portocale şi o ducea la gură.

Nici măcar Nostradamus nu ar fi în stare să prezică ziua în care Jesper va învăţa să bea dintr-un pahar.

– Da, scuze, Carl, zise Morten, dar nu-şi găsea cheile şi tu erai oricum deja dus, aşa că m-am gândit...

Asta e ultima dată când mai particip la un grătar la Mortens, îşi jură Carl şi aruncă o privire în sufragerie, spre patul lui Hardy.

Casa nu mai era deloc un cămin plăcut de când îl instalaseră aici, cu paisprezece zile în urmă, pe fostul lui coleg. Nu pentru că patul de spital ocupa un sfert din suprafaţa sufrageriei şi bloca vederea spre grădină, şi nici pentru că suporturile cu tot felul de pungi îi erau neplăcute lui Carl sau pentru că trupul paralizat al lui Hardy emana permanent tot felul de gaze urât mirositoare – nu, niciunul dintre acestea nu era motivul. Nu, motivul era conştiinţa lui încărcată în permanenţă, ea schimba totul, faptul că picioarele lui Carl îşi îndeplineau pe deplin funcţia şi că oricând avea chef putea să-şi ia tălpăşiţa. Iar la această conştiinţă încărcată se adăuga sentimentul că trebuia să repare într-un fel lucrurile. Să îl ajute pe Hardy. Să facă un lucru bun pentru bărbatul paralizat.

– Ei, stai liniştit, îi venise Hardy în întâmpinare când discutaseră, cu doar câteva luni în urmă, avantajele şi dezavantajele de a-l muta de la Clinica pentru afecţiuni ale coloanei din Hornbæk la Carl acasă. Aici trece şi câte o săptămână întreagă fără să te văd. Nu crezi că aş putea să mă lipsesc de atenţia ta câteva ore dacă mă mut la tine acasă?

Totuşi, chestiunea stătea în felul următor: Hardy era mereu acolo, chiar dacă dormita liniştit, aşa cum o făcea acum. Fizic. În gândurile lui. În planificarea fiecărei zile.

În toate cuvintele, la care acum trebuia să te gândești bine înainte de a le rosti. Era obositor, iar acasă nu trebuia să te simți obosit, la naiba!

La toate astea se mai adăugau și detaliile practice. Spălatul rufelor, schimbatul așternuturilor, lupta cu trupul imens al lui Hardy. Cumpărăturile, legătura cu asistentele medicale și tot felul de autorități. Gătitul. Ei, da, sigur, de cele mai multe dintre lucruri se ocupa Morten, dar asta nu era tot.

– Ai dormit bine, bătrâne? întrebă el prevăzător în timp ce se apropia de patul lui Hardy.

Fostul său coleg deschise ochii și încercă să zâmbească.

– Ei, așa e viața, Carl, concediul s-a terminat, munca te cheamă. Ultimele două săptămâni au trecut în zbor, dar Morten și cu mine ne vom descurca. Important e să nu uiți să-i saluți pe colegi din partea mea, bine?

Carl încuviință. Pentru Hardy trebuie că era al naibii de greu, al naibii de greu. Măcar dacă ar fi putut face schimb cu el, chiar și preț de o zi.

Doar o singură zi pentru Hardy.

În afară de paznicul așezat în colivia lui, Carl nu văzu nici țipenie de om. Curtea sediului central era goală, iar intrarea și coloanele, cenușii și neprimitoare.

– Ce naiba se petrece aici? strigă el de îndată ce se află pe coridorul din pivniță.

Se așteptase la o primire zgomotoasă, măcar la mirosul siropului de mentă al lui Assad sau la o versiune fluierată a lui Rose a marilor clasici, dar aici jos totul era parcă pustiu. Dispăruseră toți în cele paisprezece zile pe care și le luase libere pentru a aranja mutarea lui Hardy?

Intră în cămăruța lui Assad și se uită iritat în jur. Fără fotografii de mătuși bătrâne, fără covor de rugăciune,

fără cutii cu cofeturi lipicioase. Până și tuburile de neon din tavan erau deconectate.

Înaintă pe coridor și aprinse lumina în biroul său. Terenul său sigur, până la care nu ajunsese interdicția fumatului. Locul unde rezolvase totuși trei cazuri – și nu trebuise să renunțe decât la două, acolo unde toate cazurile vechi, domeniul de lucru al Departamentului Special Q, erau sortate ordonat și ușor de înțeles în trei dosare subțirele, conform sistemului său infailibil, și așezate pe biroul său.

Se opri brusc. Biroul lucea de curățenie și era de nerecunoscut. Niciun singur fir de praf. Nicio singură foaie A4 scrisă mărunțel pe care să-și poată pune picioarele obosite și pe care apoi să o poată face ghem și arunca la coș. Pe scurt, totul dispăruse.

– Rose! zbieră el cât mai convingător posibil, dar vocea îi răsună în încăperile goale din pivniță.

El era ultimul mohican, Kevin rămas singur acasă, cocoșul fără găini. Regele care ar fi dat un regat pentru un cal.

Puse mâna pe telefon și formă numărul lui Lis, de sus de la departamentul de criminalistică.

După douăzeci și cinci de secunde, răspunse cineva.

– Departamentul A, secretariat, se auzi vocea lui Sørensen, colega care îl privea pe Carl cel mai dușmănos dintre toți.

– Domnișoară Sørensen, vorbi el mieros în telefon, Carl Mørck la telefon. Sunt singur cuc aici jos? Ce s-a întâmplat? Știți cumva unde sunt Assad și Rose?

Nu trecu nici măcar o milisecundă și nesimțita îi trânti telefonul.

Se ridică și se duse spre reședința lui Rose, mai jos pe coridor. Poate că dosarele dispărute se aflau acolo. Când

intră în birou, mai să-l lovească damblaua: într-adevăr, dosarele dispărute îi săriră imediat în ochi, dar nu sub forma unui teanc, ci mai degrabă ca tapet. Cel puțin zece plăci din lemn acopereau peretele dintre birourile lui Assad și Rose, iar aceste plăci erau tapetate cu toate cazurile aflate până acum paisprezece zile la el pe birou.

O scară mică din lemn de brad indica locul unde fusese fixat pe perete ultimul caz. Era cel de-al doilea la care fuseseră nevoiți să renunțe. Al doilea dintre cazurile nerezolvate.

Carl făcu un pas înapoi pentru a încerca să desluşească sensul acestui iad din hârtie. Ce naiba căutau cazurile lui pe perete? Să o fi luat Assad și Rose razna? De asta dispăruseră?

Ce laşi!

La etajul al doilea era fix la fel. Nici țipenie de om. Chiar și locul doamnei Sørensen din spatele tejghelei se căsca gol. Biroul șefului, al adjunctului, bucătăria, sala de conferințe: nimic. Era de parcă clădirea fusese evacuată.

Ce naiba se petrecea aici? Avusese loc o amenințare cu bombă? Ajunsese oare reforma în poliție atât de departe încât dădeau oamenii afară și vindeau clădirea celui care oferea mai mult? Să o fi luat razna noul ministru al justiției? Devenise totul desuet?

Se scărpină în creștet, puse mâna pe telefon și sună la paznic.

– Carl Mørck la telefon. Unde naiba au dispărut toți colegii?

– Cei mai mulți s-au adunat în curtea pentru comemorări.

– În curtea pentru comemorări? Cum așa? După știința lui, internarea în lagăre a polițiștilor danezi se comemora

pe 19 septembrie. Mai era jumătate de an până atunci. Ce căutau toți acolo?

– Președinta poliției vrea să le explice unora dintre departamente măsurile de reformă. Îmi pare rău, Carl, dar am crezut că știi asta.

– Dar tocmai am vorbit cu domnișoara Sørensen, care n-a zis nimic despre asta.

– Mai mult ca sigur că primește toate apelurile pe mobil, așa se explică.

Carl scutură din cap. O luaseră toți razna. Până ajungea și el în curte, Ministerul de Justiție oricum schimba iarăși totul.

Se uită la fotoliul șefului departamentului judiciar, îmbietor de moale. Acolo puteai să închizi ochii fără spectatori.

Zece minute mai târziu se trezi. Lars Bjørn, adjunctul departamentului judiciar, îi pusese mâna pe umăr. Ochii rotunzi ai lui Assad îl priveau zâmbind de la nici zece centimetri distanță.

Gata cu liniștea!

– Haide, Assad, zise el și se ridică din fotoliu. Să mergem în pivniță și să dăm imediat jos hârtiile de pe pereți, da? Unde e Rose?

– Nu se poate, Carl, zise Assad, scuturând din cap.

Carl își îndesă cămașa în pantaloni. La naiba, ce tot îndruga omul? Sigur că se putea! Nu era el, Carl, șeful?

– Haide, și adu-o și pe Rose. ACUM, dacă se poate.

– Pivnița e închisă din acest moment, îl lămuri Lars Bjørn. Din izolația țevilor curge azbest. Au fost cei de la protecția muncii. Asta e situația.

Assad dădu din cap.

– Da, a trebuit să ne aducem lucrurile aici sus, și nu stăm prea bine în acest birou. Dar pentru tine am găsit un

scaun grozav, completă el, de parcă asta ar fi fost o consolare. A, da, și suntem doar noi doi. Rose n-a avut chef să stea aici sus, așa că a cerut un weekend prelungit. Dar va veni mai încolo.

La fel de bine ar fi putut să-l lovească în părțile moi.

2

Ea se holbase la flacără până când lumânările arseseră complet și întunericul o învăluise. El plecase adesea fără să spună ceva, dar niciodată în ziua aniversării nunții lor.

Trase adânc aer în piept și se ridică. De-acum se dezvățase să stea la geam și să aștepte, scriind numele lui pe geamul aburit.

Nu lipsiseră avertismentele, atunci când se cunoscuseră. Prietena ei își exprimase cu grijă anumite dubii, iar mama ei i le spusese pe șleau. Era prea bătrân pentru ea. În ochii lui sclipea ceva rău. Era genul de bărbat pe care nu puteai să-l înțelegi în totalitate. Un bărbat pe care nu te puteai baza.

De asta nici nu le mai văzuse de multă vreme pe mama și pe prietena ei. Și de aceea, disperarea ei creștea odată cu nevoia de a fi cu alții. Cu cine să vorbească? Nu mai exista nimeni.

Acum ședea în camera goală și își strângea buzele. Presiunea lacrimilor nevărsate se accentua.

Atunci îl auzi pe fiul ei mișcându-se. Ea își regăsi cumpătul, își șterse vârful nasului cu degetul arătător și trase de două ori adânc aer în piept.

Dacă soțul ei o înșela, atunci avea să se descurce fără el. Viața oferea cu siguranță mai mult de atât.

Soțul ei intră atât de tăcut în cameră, încât doar umbra lui pe perete îi trădă prezența. Umeri lați și brațe deschise. Se întinse lângă ea, cald și gol, și o trase în tăcere spre el.

Ea se așteptase la cuvinte frumoase și la o scuză inteligentă. Poate chiar se temuse să nu simtă parfumul unei femei străine și o ezitare la rostirea minciunilor, provocată de conștiința încărcată. În schimb, el o îmbrățișă, o întoarse pasional spre el și îi smulse hainele de pe corp. Chipul lui luminat de lună o excită. Timpul așteptării trecuse, iar tristețea și dubiile dispărură ca un fum.

Trecuse o jumătate de an de când se purtase ultima oară așa.

Slavă Domnului că se întâmpla din nou.

– Draga mea, va trebui să plec pentru o vreme, zise el dintr-odată a doua zi de dimineață, la micul dejun, mângâind obrazul copilului.

Distrat, de parcă ceea ce spusese nu era defel important.

Ea se încruntă și își ascuți buzele, pentru a amâna o vreme întrebarea inevitabilă. Apoi puse furculița jos și se uită concentrată la ouăle cu bacon din farfurie. Noaptea fusese lungă. Ea încă își simțea pântecele, iar dezmierdările și privirile lui tandre încă o mai ardeau pe piele, până în acel moment. Acum, soarele palid de martie pătrunsese însă ca un oaspete nedorit în cameră și aruncase lumină asupra unui fapt de neocolit: soțul ei venise acasă doar în treacăt. Din nou?

– De ce nu poți să-mi spui unde lucrezi? Doar sunt soția ta. Nu voi spune nimănui.

El avea deja tacâmurile în mână, dar se opri brusc. Privirea i se întunecase deja.

– Vorbesc serios, să știi, continuă ea. Cât timp o să mai treacă de data asta până când vei fi din nou ca noaptea trecută? Iar am ajuns în punctul în care nu știu nimic despre tine, nu am habar ce faci? Ești intangibil, chiar și când ești aici?

El o privi direct în ochi.

– N-ai știut de la bun început că nu pot vorbi despre munca mea?

– Ba da, dar...

– Atunci nu mai tot întreba.

El lăsă tacâmurile pe farfurie și se îndreptă spre fiul ei cu un zâmbet forțat.

Ea încercă să respire adânc și calm, dar în sinea ei era disperată. Avea dreptate. El îi spusese cu mult înainte de nuntă că se ocupa cu lucruri despre care nu putea să vorbească. Poate că era vorba de spionaj sau ceva de genul acesta, ea nu-și mai amintea exact, dar, din câte știa, chiar și oamenii care lucrau în spionaj duceau o viață relativ normală. Iar viața lor nu era normală din niciun punct de vedere. Sau sarcini alternative ca amantlâcurile făceau parte din ocupațiile zilnice ale unui spion? Căci despre altceva nu prea putea fi vorba.

Ea strânse farfuriile și se gândi dacă să nu-i dea pe loc un ultimatum. Și să riște astfel să îl înfurie? O furie de care se temea și ale cărei dimensiuni reale nu le cunoștea.

– Când o să te mai văd? întrebă ea.

El zâmbi.

– Se prea poate ca miercurea viitoare să fiu din nou acasă. Acest job nu durează în mod normal mai mult de opt-zece zile.

– Aha. Atunci te întorci taman la timp pentru turneul de bowling, constată ea ironică.

El se ridică și o trase cu spatele, o lipi de pieptul lui și își împleti mâinile sub pieptul ei. Altă dată, când își sprijinise capul pe umărul ei, se simțise cuprinsă de o încântare plăcută. Astăzi, se trase înapoi.

– Da, zise el, mă întorc la timp pentru turneu. Și atunci vom putea repeta noaptea trecută, bine?

După plecarea lui, când sunetul mașinii se estompase, ea rămase cu mâinile încrucișate, privind în gol. O viață trăită în singurătate era una, dar să nu știi motivul pentru care plăteai acest preț era cu totul altceva. Șansa de a dovedi însă că un bărbat ca al ei o înșela era minimă. Teritoriul pe care se mișca era vast, iar el era un bărbat prevăzător, totul în viața lor comună dovedea asta. Pensiuni, asigurări, ferestre și uși, geamantane și bagaje, totul era verificat de două ori. Pe masă era mereu ordine, niciodată nu găsea biletele sau facturi în buzunare sau în sertare. Era un bărbat care nu lăsa prea multe urme. Până și mirosul lui nu rămânea mai mult de câteva secunde în aer după ce părăsea o încăpere. Cum putea vreodată să dovedească faptul că avea o aventură, dacă nu angaja un detectiv, dar din ce să-l plătească?

Își împinse buza de jos înainte și își suflă aer cald în față. Era un obicei al ei, observase de mult asta, obișnuia să o facă atunci când era tensionată sau când avea de luat o hotărâre importantă. Pe vremuri, la cumpărarea rochiei pentru confirmare, înaintea obstacolelor înalte la călărie și înainte de a spune da când se căsătorise. Câteodată o făcea și când mergea pe stradă, pentru a vedea dacă viața în lumina blândă de afară se simțea cumva altfel.

3

Spus pe scurt: pe cât de puternicului, pe atât de binevoitorului sergent David Bell îi plăcea să aibă o primăvară comodă. Ședea și se uita la valurile care se spărgeau de stânci, sus, în nordul extrem al Scoției, în John O'Groats, unde soarele strălucea mult mai puțin, dar de două ori mai frumos. Aici se născuse David și aici voia să moară – când avea să-i vină vremea.

Marea aspră era elementul lui David. Așadar, de ce să-și piardă vremea cu treizeci de kilometri mai la sud, într-un birou din secția de poliție din Bankhead Road, în Wick? Nu, acel oraș-port adormit nu însemna nimic pentru el și nici nu ascundea lucrul acesta.

De aceea, șefii lui îl și trimiteau pe el când apăreau probleme în micile localități din nord. Atunci pornea cu mașina de poliție, îi amenința pe tipii plini ochi de testosteron că va chema un superior din Inverness și imediat se făcea liniște. Acolo sus, nimeni nu dorea să apară vreun străin care să-și vâre nasul în treburile altora. Așa, mai bine acceptau pișat de cal în bere în buna lor cârciumă *Orkney Skull Splitter*. Și așa, din cauza feribotului spre insulele Orkney, erau destui oameni care tranzitau locul.

După ce spiritele se calmau din nou, pe el îl așteptau valurile, iar dacă exista ceva pentru care sergentul Bell își rezerva mult timp, erau valurile.

Dragostea lui David Bell pentru mare era legendară – și fără ea, sticla ar fi ajuns în altă parte. Dar pentru că acest sergent ședea pe stânci în uniforma lui proaspăt călcată, cu chipiul așezat pe o stâncă din apropiere, putea la fel de bine să o primească el.

Și așa s-a și întâmplat.

Sticla se prinsese în ochiurile unei plase de pescuit. În decursul timpului, sticla devenise mată de la apa de mare. Cel mai tânăr bărbat de la bordul navei *BrewDog* văzuse imediat că nu era o sticlă obișnuită.

– Arunc-o înapoi în mare, Seamus, strigase căpitanul când descoperise bilețelul din sticlă. Chestiile astea aduc ghinion. La noi li se spune ciuma sticlelor. Diavolul stă ascuns în cerneală și așteaptă doar să fie eliberat. Doar cunoști poveștile!

Dar tânărul Seamus nu cunoștea poveștile și decise să îi dea sticla lui David Bell.

Când sergentul se întoarse în sfârșit la Wick, unul dintre alcoolicii locului tocmai făcea scandal, iar colegii abia dacă mai aveau putere să-l țină pe idiot țintuit la pământ. Așa că sticla zbură din buzunarul hainei lui David Bell, când acesta și-o dădu jos pentru a-și ajuta colegii. El o ridică iute și o puse pe pervaz, apoi i se plantă bețivului pe piept pentru a-i scoate un pic aerul din pânze. Bell nu se gândise însă că are de a face cu un urmaș autentic al vikingilor din Caithness, care îi administră pe neașteptate o lovitură puternică în părțile moi. Clopotele lui Bell se legănară atât de tare, încât el uită orice gând cu privire la sticlă în fulgerele albastre emise de sistemul său nervos chinuit.

Şi astfel, sticla rămase mult, mult timp nebăgată în seamă într-un colţ însorit de pervaz. Nimeni nu o observă şi pe nimeni nu interesă că lumina soarelui şi condensul care se forma treptat pe interiorul sticlei deteriorau tot mai mult hârtia dinăuntru.

Nimeni nu se îndură să citească rândul de sus al textului uşor mânjit şi estompat, şi de aceea nu se întrebă nimeni ce ar fi putut să însemne cuvântul „HJÆLP".

***

Sticla ajunse din nou în mâini omeneşti când un ticălos, care se enervase din pricina unei amenzi de parcare, declanşă un potop de viruşi pe intranetul secţiei de poliţie din Wick. În astfel de situaţii era chemată experta în IT Miranda McCulloch. De ea se milogeau când pedofilii îşi codau mizeriile, când hackerii îşi ascundeau urmele tranzacţiilor online, când angajaţii concediaţi ştergeau hardurile calculatoarelor pe care lucraseră.

Miranda McCulloch fu întâmpinată ca o regină. Primi propriul birou, în care o aştepta deja un termos cu cafea fierbinte, fereastra era larg deschisă, iar radioul era setat pe BBC Scoţia.

Şi, pentru că vântul înfoia perdeaua în faţa ferestrei, ea descoperi sticla încă din prima zi.

Ce sticluţă drăgălaşă, se gândi ea şi se miră puţin de umbrele din interior, înainte de a se dedica din nou coloanelor de cifre ale agresivului cod. Când se ridică a treia zi, mulţumită, de la locul ei şi se duse la fereastră, credea că reuşise să identifice cu succes tipul de virus. Luă sticluţa în mână şi constată surprinsă că era mult mai grea decât se aşteptase. Şi era caldă la atingere.

– Ce e în sticlă? o întrebă ea pe secretara de alături. O scrisoare?

– Nu am nici cea mai vagă idee, veni răspunsul. Cred că David Bell a pus-o acolo la un moment dat. Poate a vrut să facă o glumă.

Miranda ținu sticla în lumină. Să fie oare litere pe bilet? Erau greu de recunoscut din cauza condensului format la interior.

Ea răsuci și întoarse o vreme sticla în mână.

– Unde e acest David Bell, lucrează aici în secție?

Secretara scutură din cap.

– Din păcate, nu. David a murit acum câțiva ani, lângă orașul Wick. Urmăreau un șofer care fugise de la locul accidentului. Oribilă poveste. David era un tip foarte drăguț.

Miranda dădu din cap. Asculta doar cu o ureche. Era tot mai convinsă că scria ceva pe hârtie. Dar nu asta îi stârni atenția, ci substanța aflată pe fundul sticlei.

Privind mai atent prin sticla mată, își spuse că arăta al naibii de mult a sânge.

– Crezi că pot lua sticla cu mine? Trebuie să cer acordul cuiva?

– Întreabă-l pe Emerson. El a fost câțiva ani partenerul lui David. O să-ți dea sigur voie.

Secretara se întoarse și se uită pe coridor.

– Hei, Emerson, strigă ea cu o voce care făcu ferestrele să tremure. Vino puțin.

Miranda îl salută pe bărbatul îndesat, cu aspect binevoitor.

– Dacă ai voie să o iei cu tine? Sigur că da. Eu nu vreau să am de a face cu ea.

– Ce vrei să spui?

– Ei, poate că sunt doar superstiții, dar cu puțin timp înainte de accident, David și-a amintit din nou de sticlă și

s-a gândit că ar trebui să o deschidă în sfârşit. O primise de la un ucenic de pescar din satul din care se trăgea. Băiatul şi nava se duseseră la fund câţiva ani mai târziu. De aceea David era de părere că îi datora băiatului să afle ce se găsea înăuntru. David a murit însă înainte să apuce să facă asta, iar ăsta sigur nu e un semn bun, nu-i aşa?

Emerson scutură din cap.

– Ia-o, dar îţi spun de acum: cu sticla aia nu e lucru curat.

În aceeaşi seară, Miranda şedea în locuinţa ei tip din Granton, o suburbie a Edinburghului, şi ţintuia sticla cu privirea. Avea circa cincisprezece centimetri înălţime, uşor albăstruie, puţin aplatizată, cu un gât lung. Putea fi un flacon de parfum, dar era puţin cam mare pentru asta. Poate era o sticlă de apă de colonie şi, probabil, foarte veche. Bătu în ea. Sticla părea solidă.

Miranda zâmbi.

– Ce secret ascunzi tu, drăguţo?

Mai luă o înghiţitură de vin roşu şi începu să scoată ghemotocul care servea drept dop cu tirbuşonul. Mirosea a smoală, dar din pricina timpului petrecut în apă, originea materialului era greu de stabilit.

Încercă să scoată hârtia, dar fără succes, deoarece era fragilă şi umedă. Răsuci şi întoarse sticla pe toate părţile, bătu în fundul sticlei, dar hârtia nu se clinti nici măcar cu un milimetru. Atunci luă sticla în bucătărie şi o lovi de câteva ori cu un ciocan de carne.

Asta o ajută. Sticla se sparse în cristale albastre, care zburară prin bucătărie ca o gheaţă explodată.

Ea se holbă la hârtia care se afla acum pe scândură şi simţi cum se încruntă. Îşi trecu privirea peste cioburile de sticlă şi respiră adânc.

Poate că nu fusese cea mai bună idee.

– Da, îi confirmă colegul Douglas de la departamentul de criminalistică. Este neîndoielnic sânge. Ai observat corect. Felul în care sângele a fost absorbit de hârtie e caracteristic, mai ales aici, jos, unde semnătura e aproape ștearsă. Și culoarea e tipică.

El despături cu grijă hârtia cu ajutorul unei pensete. Apoi o puse din nou sub lumină albastră. Pe toată hârtia erau urme de sânge. Fiecare literă sclipea difuz.

– E scris cu sânge?

– Cu siguranță.

– Și ești și tu de părere că titlul e o cerere de ajutor? Cel puțin, așa sună.

– Da, așa cred, răspunse el, dar mă îndoiesc că vom reuși să salvăm și altceva în afară de primul rând. Cu atât mai mult cu cât are câțiva ani vechime. Trebuie mai întâi să tratăm hârtia și să o conservăm, apoi poate vom reuși să ne apropiem de o datare. Plus că trebuie să ne spună cineva în ce limbă e.

Miranda încuviință. Ea avea deja o propunere.

Islandeză.

4

– Au venit cei de la Inspecția Muncii, Carl.

Rose stătea în ușă și nu dădea semne că ar vrea să se miște de acolo.

Bărbatul de la Inspecția Muncii era mic și purta un costum călcat impecabil. Se prezentă ca John Studsgaard. Dimpreună cu mapa mică, maronie de la subraț, părea cât se poate de conștiincios. Zâmbet prietenos, cu o mână întinsă. Impresia se evaporă de îndată ce deschise gura.

– La ultima inspecție efectuată pe coridor și în pivniță s-a descoperit pulbere de azbest. Din acest motiv, țevile trebuie izolate pentru ca șederea în spațiile subterane să fie sigură.

Carl ridică privirea spre tavan. S-o ia naiba de țeavă. Singura din toată pivnița și din pricina ei toată răscoleala.

– Văd că ați amenajat aici jos un birou, continuă specialistul în hârțogărie. Corespunde sediul central al poliției reglementărilor și normelor contra incendiilor?

Scoase din mapă un teanc de hârtii care în mod evident conțineau răspunsurile la întrebările sale.

– Care birouri? întrebă Carl. Vreți să spuneți, spațiile de depozitare arhivă și cercetare?

– Spațiu depozitare arhivă și cercetare?

Preț de o secundă, omul păru iritat, dar apoi birocratul din el învinse.

– Termenul nu îmi e cunoscut, dar este evident că angajați ai sediului central își petrec aici mare parte a zilei de lucru, respectiv îndeplinesc activități care sunt în legătură cu munca de poliție.

– Vă referiți la cafetieră? Putem să o ducem fără probleme de aici.

– Nu, deloc. Mă refer la tot ce e aici. Birouri, panouri, rafturi, cuiere, sertare cu hârtii și articole de birou, copiatorul.

– Așa carevasăzică. Știți și câte scări sunt până la etajul doi?

– Nu.

– Ei, bine. Atunci probabil că nu știți că la sediul central avem o lipsă cronică de personal și că ne-ar trebui jumătate de zi de fiecare dată dacă am urca două etaje doar ca să copiem ceva din arhivă. Sau ați prefera mai degrabă să lăsăm hoarde de criminali în libertate decât să ne facem treaba.

John Studsgaard tocmai dădea să protesteze, dar Carl îl întrerupse.

– Unde este acest azbest de care vorbiți?

Bărbatul se încruntă.

– Nu am de gând să discut asta cu dumneavoastră. Am descoperit o infestare cu azbest, iar azbestul este o substanță cancerigenă. Nu se poate șterge pur și simplu cu o cârpă.

– Rose, ai fost aici când au venit în inspecție? întrebă Carl.

Ea făcu semn în jos pe coridor.

– Au găsit acolo jos un fel de praf.

– Assad! urlă Carl, atât de tare, încât bărbatul făcu fără voia lui un pas înapoi.

– Haide, Rose, arată-mi, zise el când Assad își făcu apariția. Vino cu noi, Assad. Adu găleata, cârpa și mănușile tale frumoase verzi, din cauciuc. Avem ceva de rezolvat.

Făcură cincisprezece pași pe coridor în jos, iar Rose arătă spre un praf alb, ca o pulbere, aflat între cizmele ei negre.

– Aici! zise ea.

Bărbatul de la Inspecția Muncii protestă și încercă să le explice că nu avea rost să facă asta. Că așa nu aveau cum să îndepărteze răul și că ratiunea și regulamentul stabileau că praful trebuie îndepărtat în mod regulamentar.

Carl îi ignoră intervenția.

– După ce ai șters mizeria, Assad, o să chemi un tâmplar. Trebuie să ridicăm un perete între zona contaminată și spațiul nostru de arhivă și rapoarte. Doar nu vrem să stăm în preajma unei asemenea otrăvi, nu-i așa?

Assad scutură încet din cap.

– Despre ce spațiu vorbești, Carl? Arhivă...?

Funcționarul îi aruncă lui Carl o privire dușmănoasă.

– O să mai primiți vești de la noi, fu ultimul lucru pe care îl spuse.

Apoi, se grăbi să plece, pășind pe coridor cu mapa strânsă ferm sub braț.

Să mai primească vești! Nicio problemă!

– Și acum, Assad, te rog să-mi explici de ce atârnă dosarele mele pe perete, zise Carl. De dragul tău, sper că sunt copii.

– Copii? Dacă vrei copii, le dau pur și simplu jos. Poți să ai câte copii vrei, Carl, nu-i problemă.

Carl înghiți în sec.

– Tocmai mi-ai spus verde în față că pe perete atârnă originalele?

– Da, dar, Carl, vezi ce sistem am! Spune și tu dacă nu e fantastic! Nu mă supăr!

Carl nu mai înțelegea nimic. Poftim? Ce se întâmpla aici? Lipsea și el paisprezece zile, și angajații o luau razna. Erau drogați de la azbest?

– Uite, Carl!

Assad îi întinse strălucind de încântare două gheme de sfoară.

– Da, ia te uită! Ai făcut rost de două gheme de sfoară. Una alb cu albastru și alta alb cu roșu. Cu asta poți să legi o mulțime de pachete de Crăciun! Peste nouă luni!

Assad îl bătu pe umăr.

– Ha, ha, ha, Carl! Bună poanta! Acum ești iar ca înainte!

Carl scutură din cap. Doamne, cât mai avea până la pensie?

– Uită-te aici.

Assad luă o bucată de sfoară albastră, o bucată de bandă adezivă și lipi capătul șnurului la un caz din anii șaizeci, trase rola de-a curmezișul peste o sumedenie de alte cazuri și lipi celălalt capăt pe un caz din anii optzeci.

– Nu e grozav?

Carl își împleti mâinile la ceafă, de parcă ar fi trebuit să-și țină capul la locul său.

– O operă de artă fantastică, Assad, serios! Andy Warhol nu a trăit degeaba!

– Care Andy?

– Și ce vrea să fie asta, Assad? Încerci să faci o legătură între cele două cazuri?

– Da, gândește-te puțin, să presupunem că aceste două cazuri ar avea o legătură, atunci în felul ăsta am vedea-o perfect.

Făcu iar semn spre șnurul albastru.

– Tocmai aici! Șnurul albastru!

El plesni din degete.

– Asta înseamnă că există asemănări între cele două cazuri.

Carl trase adânc aer în piept.

– Evrika! Ei bine, atunci intuiesc pentru ce e sfoara roșie.

– Da, nu-i așa? Roșu e pentru când știm că există o legătură între cazuri. Bun sistem, nu-i așa?

Carl mai trase o dată adânc aer în piept.

– Da, Assad! Dar cazurile nu prea au legătură unele cu altele, și atunci poate că e mai bine să stea la mine pe birou, ca să le putem răsfoi.

Asta nu era o întrebare, dar răspunsul veni chiar și așa.

– Da, OK, șefule.

Assad se legănă înainte și înapoi în pantofii săi Ecco ponosiți.

– În zece minute încep să le copiez. Apoi primești originalele, iar eu pot să atârn copiile.

Marcus Jacobsen, șeful departamentului judiciar, părea să fi îmbătrânit brusc. În ultima vreme ajunseseră mult prea multe cazuri pe biroul său. În primul rând, conflicte între bande și împușcături în Nørrebro și în împrejurimi, dar și câteva dintre acele incendieri cu pagube economice serioase și, din păcate, câțiva morți. Mereu noaptea. Dacă reușise să doarmă trei ore pe noapte în ultima săptămână era mare lucru! Poate că era bine să pară politicos, indiferent ce avea pe suflet.

– Ce se întâmplă, șefule? De ce m-ai chemat sus? întrebă Carl.

Jacobsen își făcu de lucru cu vechiul său pachet de țigări. Bietul om. Nu reușea defel să se lase de fumat.

– Da, Carl, știu că departamentul tău nu a primit prea mult spațiu aici sus, dar nu prea am voie să te las să mai stai în pivniță. Iar acum mă mai sună și cei de la Inspecția Muncii și îmi spun că te-ai opus indicațiilor lor.

– Marcus! Avem totul sub control. O să ridicăm un zid la mijloc, cu ușă și tot tacâmul. Așa, vom izola porcăria aia.

Cearcănele de sub ochii lui Jacobsen parcă se mai întunecară un pic.

– Exact asta nu vreau să aud, Carl, zise el. Și, de aceea, tu, Rose și Assad trebuie să urcați din nou aici. Necazuri cu Inspecția Muncii, la asta nu mai rezist. Nu știi sub ce presiune mă aflu în ultima vreme.

Făcu semn spre ecranul plat pe care se derulau știrile de la TV2 despre urmările războiului între bande, iar cererea pentru un marș funebru pe străzile din Copenhaga în onoarea uneia dintre victime nu făcuse decât să inflameze din nou lucrurile. Poliția trebuia să găsească vinovații și să asigure din nou siguranța străzilor, se spunea.

Da, Marcus Jacobsen se afla sub mare presiune.

– OK, dacă ne pui să ne mutăm aici sus, asta înseamnă sfârșitul Departamentului Special Q.

– Nu mă ispiti, Carl.

– Iar subvenția de opt milioane pe an se duce pe apa sâmbetei. Nu erau opt milioane puse la dispoziția Departamentului Q? La naiba, ne finanțează, nu glumă! Mobilă de birou, mașini, copiatoare, tonere, hârtie și – a, da! – desigur, salariile babane pentru Rose, Assad și pentru mine. Opt milioane! Ce nebunie!

Șeful departamentului judiciar oftă. Se afla într-o dilemă. Fără aprobarea celor opt milioane pentru Departamentul Special Q, secțiilor lui le lipseau cinci milioane pe an. Asta se numea redistribuire creativă. Toate comunele făceau așa. Un fel de furt legal.

– Am nevoie de soluții, zise Jacobsen.

– Unde să ne instalăm aici sus? întrebă Carl? La toaletă? Sau pe pervazul unde ședea ieri Assad? Sau poate aici, în biroul tău?

– Afară pe coridor e loc.

Marcus Jacobsen se încrâncenă vizibil când spuse asta.

– O să găsim curând ceva pentru voi. E doar provizoriu, Carl!

– OK, grozavă soluție, de acord. Atunci mai avem nevoie doar de trei birouri noi.

Carl se ridică neinvitat și îi întinse mâna. Totul fusese, se pare, stabilit.

Șeful departamentului judiciar nu se lăsă păcălit.

– Stai așa, zise el. E ceva putred aici.

– Putred? Voi primiți trei birouri suplimentare, iar când vine inspecția muncii, v-o trimit pe Rose sus, ca să se întindă decorativ pe scaunele goale.

– Nu vor accepta asta, Carl.

Jacobsen făcu o pauză, dar păru să muște momeala.

– Ei bine, timpul le rezolvă pe toate, zicea bunica mea mereu. Mai stai o clipă jos, Carl. Avem aici un caz la care ar trebui să te uiți. Îți amintești de colegii de la poliția scoțiană pe care i-am ajutat acum trei sau patru ani?

Carl aprobă, ezitând. Oare șeful tocmai pregătea preluarea Departamentului Special Q de către cimpoieri? Muzică scoțiană și *haggis* în pivnițele sale? Nu, nu dacă mai avea și el un cuvințel de spus. Era destul de rău că din când în când veneau în vizită norvegienii, dar scoțieni!

– Le-am trimis probe ADN ale unui scoțian închis la Vestre, îți amintești cu siguranță. Era cazul lui Bak. Au reușit să rezolve crima, așa că acum suntem priviți cu ochi buni. Un tehnician judiciar din Edinburgh, Gilliam Douglas îl cheamă, ne-a trimis acest pachet. În el se află

o scrisoare care a fost găsită într-o sticlă. Ajutați de un lingvist, au constatat că scrisoarea trebuie să provină din Danemarca.

Ridică o cutie maronie de pe jos.

– Dacă reușim să descoperim ceva, ar vrea să știe și ei. Te rog, Carl.

Îi puse cutia în mână și apoi îi făcu semn să dispară.

– Ce să fac eu cu ea? întrebă Carl. De ce nu predăm chestia asta direct poștei daneze?

– Foarte amuzant, Carl, zâmbi Jacobsen. Pentru că poșta nu se ocupă cu dezlegatul de mistere, în cel mai bun caz se ocupă cu crearea acestora.

– Avem, oricum, treabă până peste cap.

– Da, da, Carl, de asta nu mă îndoiesc, dar aruncă-ți o privire pe ea, nu e mare lucru. În afară de asta, îndeplinește toate criteriile valabile pentru Departamentul Q: e veche, nu e rezolvată și nimeni nu are timp sau chef să se ocupe de ea.

Încă un caz din ăsta enervant, care mă împiedică să-mi sui picioarele pe birou, se gândi Carl în timp ce cobora scările cu pachetul în mână.

Și totuși.

Prietenia danezo-scoțiană nu avea să sufere dacă trăgea și el un pui de somn vreo oră, două.

– Mâine o să fiu gata cu toate, Rose mă ajută, anunță Assad, întrebându-se în care dintre teancurile sistemului lui Carl stătuse înainte cazul pe care tocmai îl ținea în mână.

Carl mormăi ceva.

Pachetul scoțian stătea în fața lui pe birou. Treaba cu senzațiile neplăcute era că, de cele mai multe ori, se adevereau, iar această cutie din carton cu banda adezivă a vămii pe ea nu răspândea deloc o energie pozitivă.

– E un caz nou?

Ochii lui Assad aproape că se lipiseră de cutia maronie din carton.

– Cine a deschis-o?

Carl făcu semn cu degetul spre coridor.

– Rose, vino puțin, strigă el.

Trecură cinci minute până când apăru. Era intervalul de timp prin care îi dădea de înțeles cine stabilea ce trebuia făcut și mai ales când. Cu asta te obișnuiai.

– Ce-ai zice, Rose, dacă ai primi primul tău caz? zise el și împinse încetișor cutia spre ea.

Nu-i putea vedea ochii sub bretonul negru de punkistă, dar nu părea foarte încântată.

– Probabil e ceva cu pornografie infantilă sau trafic de femei, nu-i așa, Carl? Ceva de care tu nu te-ai atinge nici măcar cu cleștele. Prin urmare: nu, mulțumesc. Dacă tu nu ai chef, atunci lasă-l pe conducătorul nostru de cămile să se amuze cu el. Eu am altceva de făcut.

Carl zâmbi. Fără înjurături, fără lovituri cu piciorul în cadrul ușii. Femeia aproape că avea un aer de bună-dispoziție. Împinse cutia și mai mult spre ea.

– Este vorba despre o scrisoare care a fost găsită într-o sticlă. Încă nu am văzut-o. Putem s-o deschidem împreună.

Ea strâmbă din nas. La ea, atitudinea sceptică era la ordinea zilei.

Carl deschise cutia, înlătură polistirenul, scoase dosarul și îl puse pe masă. Apoi mai căută prin bilele din polistiren și scoase o pungă de plastic.

– Ce e în ea?

– Probabil cioburile de la sticlă.

– Au spart-o?

– Nu, doar au demontat-o. În dosar există și indicații din care reiese cum să o montezi la loc. O joacă de copil pentru o femeie cu înclinații practice, așa cum ești tu.

Ea scoase limba spre el și cântări în mână punga de plastic.

– Nu e foarte grea. Cât de mare era?

El îi întinse dosarul.

– Citește singură.

Ea lăsă cutia acolo și dispăru în jos pe coridor. Se instalase iarăși liniștea. Într-o oră, ziua de muncă se încheia. Apoi avea să ia trenul până la Allerød, avea să cumpere o sticlă de whisky și avea să se amețească împreună cu Hardy, un pahar de whisky cu pai și unul cu gheață. Seara avea să fie, cu siguranță, liniștită!

Închise ochii. Nu apucă să stea așa nici zece secunde, că Assad se plantă în fața lui.

– Am găsit ceva, Carl. Vino cu mine să vezi. Aici afară, pe perete.

Carl constată că se petrecea un lucru straniu cu simțul echilibrului atunci când te deconectai fie și câteva secunde de lumea exterioară. Se sprijini amețit de peretele din hol. Assad arătă mândru spre documentele de pe perete.

Carl se forță să se întoarcă la realitate.

– Mai spune o dată, Assad, tocmai mă gândeam la altceva.

– M-am întrebat dacă șeful departamentului judiciar nu ar trebui să se gândească și la cazul ăsta, cu toate incendiile din ultima vreme din Copenhaga.

Carl verifică dacă se putea ține pe picioare, apoi se apropie de peretele unde Assad își pusese degetul pe un caz. Povestea era veche de paisprezece ani. Era vorba despre un incendiu, probabil provocat, unde se găsise un cadavru, în Rødovre, foarte aproape de lacul Damhus. Cadavrul fusese atât de ars, încât nu se mai putuse stabili nici momentul morții, nici nu se recuperase ADN. Iar treaba nu devenea mai simplă nici în continuare, căci

niciuna dintre persoanele date dispărute nu se potrivea cu descrierea cadavrului descoperit. În cele din urmă, cazul fusese clasat. Carl își amintea bine de el. Fusese unul dintre cazurile lui Antonsen.

– De ce crezi că ar avea de a face cu incendiile devastatoare care au loc acum?

– Atacurile?

– Incendiile care au provocat atâtea pagube și în care s-au pierdut vieți omenești.

– De asta!

Assad indică spre o fotografie de detaliu a unui rest de schelet.

– Această adâncitură rotundă pe osul degetului micuț. Aici scrie ceva despre asta.

Luă dosarul de pe perete și deschise la pagina respectivă din raport.

– Aici e descris așa: „De parcă acolo s-ar fi aflat timp de ani întregi în inel", așa scrie. O adâncitură circulară.

– Și?

– Ei, Carl, degetul mic.

– Da, și?

– Când am fost sus, în Departamentul A, primei victime din incendii îi lipsea complet degetul micuț.

– OK. Dar se zice degetul mic, Assad. Fără diminutiv.

– Da, și la primul incendiu, cadavrul găsit acolo avea o adâncitură pe degetul mic. Exact ca aici.

Carl observă cum sprâncenele lui se ridicau considerabil în sus.

– Aș zice că ar trebui să te duci la etajul doi și să-i povestești șefului nostru ce mi-ai spus mie, Assad.

Acesta radia de încântare.

– Nici nu aș fi observat asta dacă fotografia nu mi-ar fi atârnat tot timpul în dreptul nasului, pe perete. Grozav, nu?

Părea că blindajul de nepătruns al lui Rose, format din aroganță neagră de punkist, tocmai se alesese cu o fisură în urma noii sarcini primite. În orice caz, nu trânti, ca de obicei, documentul pe biroul lui Carl. De data asta, dădu scrumiera la o parte, apoi așeză scrisoarea cu grijă, ba chiar cu deferență, pe birou.

– Nu se poate citi prea mult, zise ea. A fost evident scrisă cu sânge, iar sângele a fost șters de apa condensată și absorbit de hârtie. Plus că e scris foarte stângaci și urât. Dar nu există dubii cu privire la primul cuvânt: scrie „Ajutor".

Fără voia lui, Carl se aplecă și studie restul literelor de tipar. Poate că odinioară hârtia fusese albă, dar acum era maronie. În mai multe locuri lipseau pe margine bucăți din ea. Probabil că dispăruseră când scrisoarea fusese despăturită după ce fusese descoperită în mare.

– Ce investigații au fost efectuate deja? Scrie ceva despre asta în documentele însoțitoare? Și când?

– Sticla a fost găsită în apropiere de insulele Orkney. S-a agățat într-o plasă de pescuit. În 2002.

– 2002? Da știu că nu s-au grăbit să ne trimită scrisoarea.

– Sticla a stat pe un pervaz și a fost dată uitării. Poate că de asta s-a format atâta condens. A stat direct în soare.

– Scoțienii ăștia trag cam mult la măsea, bombăni Carl.

– Au anexat un profil ADN destul de inutil, și câteva fotografii cu lumină ultravioletă. Au încercat să conserve hârtia cât de bine s-a putut. Și, uite, asta e o încercare de a reconstitui textul. Ceva, ceva tot se poate descifra.

Carl se uită la fotocopii și hotărî să-și retragă remarca despre scoțienii beți, căci dacă făceai o comparație cu scrisoarea originală, era destul de impresionant cât puteai citi din ea pe copii.

Se uită la bilet. Oamenii fuseseră dintotdeauna fascinați de călătoria unei scrisori pe mare, într-o sticlă, care să ajungă la capătul celălalt al lumii și să fie descoperită acolo, în speranța că din asta s-ar putea naște aventuri nebănuite.

Dar nu prea credea că mesajul din acea sticlă luase naștere ca urmare a cine știe cărui vis romantic. Aici era vorba despre ceva cât se poate de serios, care nu avea nicio legătură cu dorul de nisip alb și de mări albastre. Acesta nu era o șotie a unor băieți proști. Această scrisoare era fix ceea ce se vedea.

Un strigăt disperat după ajutor.

5

În momentul în care plecă de lângă ea, renunță la vechea identitate. Se deplasă cu mașina la micuța gospodărie de lângă Ferslev, care se afla cam la vreo douăzeci de kilometri de casa ei din Roskilde și debarcaderul de pe fiord. Apoi scoase din hambar dubița de livrări și parcă Mercedesul în locul ei. Închise poarta, făcu iute o baie și își vopsi părul. Apoi își schimbă complet hainele și se aranjă preț de zece minute în fața oglinzii. Scoase din dulapuri tot ce îi trebuia și se duse apoi cu bagajul la Renault-ul Partner bleu pe care îl folosea în traseele lui. Acesta nu avea nicio trăsătură distinctivă, nu era nici mare, nici mic, iar plăcuțele de înmatriculare nu erau murdare, însă erau destul de greu de citit. Era o mașină de încredere, înregistrată pe numele pe care și-l alesese când cumpărase gospodăria. Totul fusese făcut având în vedere misiunea pe care trebuia să o ducă la îndeplinire.

Când ajungea în acest punct, era pregătit până în cele mai mici detalii. Cu ajutorul investigațiilor pe internet și în registrele de persoane pe care le consulta de ani întregi ca utilizator online, deținea toate informațiile relevante despre potențialele sale victime. Avea mereu suficienți bani

lichizi asupra sa. La benzinării plătea cu bancnote nu foarte mari, la fel și la taxele de pod. În dreptul camerelor de supraveghere își ferea constant fața și avea grijă să se țină mereu departe de tot ce ar fi putut atrage atenția asupra sa.

De data asta își alesese ca teren de vânătoare Mitteljütland. Acolo concentrația de secte religioase era destul de mare și trecuseră deja câțiva ani de când dăduse ultima lovitură în regiune. Dar, da, era cât se poate de meticulos în privința răspândirii morții.

Fusese de mai multe ori în regiune, de fiecare dată doar pentru două sau trei zile, și își adunase informațiile. Prima dată locuise la o femeie în Haderslev, iar următoarele dăți într-o localitate mică, numită Lønne. Riscul de a fi recunoscut în regiunea din jurul orașului Viborg era minuscul.

Avea de ales între cinci familii. Două dintre ele erau membre ale Martorilor lui Iehova, una a Bisericii Neoapostolice, una era o familie de mormoni și una făcea parte din Biserica Maicii Domnului. În acel moment, tindea spre aceasta din urmă.

Ajunse în Viborg pe la ora opt seara. Poate că era cam devreme pentru planurile sale, mai ales într-un oraș atât de mare, dar nu se știa niciodată ce se putea întâmpla.

Mai întâi trebuia să găsească un local unde putea să caute femei care să se potrivească rolului de gazdă. Criteriile erau mereu aceleași: nu trebuia să fie nici prea mic, nici prea mare, nu trebuia să fie într-o zonă unde se cunoșteau toți, să nu aibă prea mulți clienți de-ai casei și nu prea mizer pentru o femeie singură cu o anumită clasă, în mod ideal între 35 și 55 de ani.

Primul local, *Julle's Bar*, era prea înghesuit și sumbru, lambrisat și ticsit de clienți de-ai casei. Următorul era un pic mai bun. Un mic ring de dans, clientelă absolut mediocră, chiar și un homosexual care se înființă imediat

pe scaunul de lângă el, la câțiva milimetri distanță. Dacă descoperea acolo femeia potrivită, homosexualul avea să își amintească în mod sigur de el, în ciuda refuzului său politicos, iar asta nu era bine.

Abia la a cincea încercare găsi barul potrivit. Localul era ideal pentru scopurile lui, asta îi indicau și afișele de pe perete, de deasupra tejghelei: „Cine nu spune nimic, mușcă mai bine", „Afară e bine, în Terminal e și mai bine" și „Aici găsiți cele mai bune țâțe". Terminal, cum se numea localul, se închidea deja la ora 23.00, dar oamenii se distrau foarte bine cu bere Høcker, produsă de berăria Hancock, aflată în Skive, și cu muzică rock. În condițiile astea, cu siguranță că una tot avea să muște momeala înainte de închidere.

Își alese o femeie nu prea tânără, care ședea lângă intrare, în apropiere de automatele de jocuri. Când intrase, ea dansa singură pe ringul de dans, cu brațele desfăcute. Era destul de drăguță și cu siguranță nu era o pradă prea ușoară. Femeia era un pescar cu experiență. Voia un bărbat pe care să se poată baza. Unul alături de care merita să se trezească pentru tot restul vieții, pe care nu se aștepta să-l întâlnească aici. După o zi obositoare, ieșise cu niște colege. Asta era. Se vedea de la distanță.

Două dintre colegele ei bine făcute ședeau în colțul fumătorilor și chicoteau, iar restul se răspândise pe la diferite mese. Probabil că femeile petreceau deja de ceva vreme. După cum își dădea el seama, în câteva ore nu aveau să mai fie în stare să îl descrie.

O invită pe femeie la dans, după ce o privise preț de cinci minute. Ea era încă destul de trează. Un semn bun.

– Nu ești de aici, zici? Atunci, ce faci în Viborg?

Ea mirosea bine și îl privea direct în ochi. Era limpede că aștepta un răspuns. Probabil că ar fi trebuit să-i spună că venea destul de des în oraș. Asta însemna că Viborg îi

plăcea. Că era educat și singur. Așadar, zise toate astea. Cât se poate de calm și în ordinea corectă.

I-ar fi înșirat și altele, important era să aibă efect.

Două ore mai târziu, erau la ea acasă, în pat. Ea peste măsură de satisfăcută, el știind că va putea locui aici câteva săptămâni fără ca ea să-i pună prea multe întrebări. În afară de cele obișnuite, desigur: „chiar îți place de mine", „mă iubești cu adevărat", „mă dorești?"

Avea grijă ca așteptările ei să nu fie prea mari. Făcea pe rușinosul, pentru ca ea să poată atribui unele răspunsuri ezitante sau în doi peri timidității sale.

La șase și jumătate, a doua zi de dimineață, se trezi conform planului, se pregăti, căută discret prin lucrurile ei și află o sumedenie de informații despre ea încă înainte ca femeia să înceapă să se întindă. Divorțată, după cum știa deja. Avea copii mari, care se mutaseră de mult de acasă, și o slujbă bună în administrație, destul de importantă, care, spera el, avea să-i consume aproape toată energia. Ea avea 52 de ani și era cât se poate de pregătită să-și mute viața pe tărâmul basmului.

Înainte să pună pe pat tava cu pâine prăjită și cafea, el trase draperiile, pentru ca privirea ei să cadă imediat pe zâmbetul lui odihnit.

Ea se lipi de el. Tandră, recunoscătoare, blândă și surâzătoare. Îl mângâie pe obraz și vru să îi sărute cicatricea. Dar nu mai apucă, pentru că el îi ridică bărbia și o întrebă:

– Să îmi iau cameră la Hotel Palads sau să vin astă-seară iarăși aici, la tine?

Răspunsul era evident. Ea îi destăinui unde se afla cheia și se mai lipi o dată tandru de el.

Apoi el se îndreptă relaxat spre camioneta lui și plecă.

Își alesese o familie care putea să plătească repede recompensa de un milion de coroane pe care o cerea el de fiecare dată. Poate că vor trebui să vândă niște acțiuni, nu neapărat în cel mai bun moment, dar chiar și așa familia tot va fi bine situată financiar. Sigur, criza financiară îngreunase lucrurile și pentru el, obținea mai greu recompense mari, dar își alegea victimele cu grijă și până acum găsise mereu o metodă. Și de data asta estimase că familia avea atât posibilitățile, cât și voința de a-i îndeplini cerințele și, mai ales, de a le îndeplini cu discreție.

Între timp, aflase destul de multe despre ei. Le vizitase comuna și discutase după slujbă cu părinții. Știa de când erau membri ai sectei, cum își adunaseră averea, cum se numeau copiii, în mare știa și cum le decurgeau zilele.

Familia locuia la marginea localității Dollerup. Cinci copii între zece și optsprezece ani. Toți locuiau acasă și toți erau membri activi în Biserica Maicii Domnului. Cei doi copii mai mari mergeau la gimnaziu în Viborg, restul erau educați acasă de către mamă. Ea avea în jur de 45 de ani, fostă profesoară la o școală Tvind, una dintre acele școli alternative înființate în anii 1970, și, în lipsa altor rațiuni mai bune de viață, se orientase acum spre Dumnezeu. Ea purta pantalonii în gospodărie. Ea gestiona familia și religia. Soțul era mai mare cu 20 de ani și unul dintre cei mai bogați antreprenori din regiune. Chiar dacă dona jumătate din venituri Bisericii Maicii Domnului, ceea ce li se recomanda tuturor membrilor, tot mai rămâneau destui bani. Chiar și în timpul crizei financiare.

În familie exista o singură problemă: cel de-al doilea fiu, în sine un copil destul de potrivit, începuse cursuri de karate. Sigur, acesta nu era un motiv să se agite, băiatul slăbuț nu reprezenta o amenințare pentru el, dar ar fi putut să strice tot planul.

Iar acesta era important dacă lucrurile deveneau neplăcute.

Lăsând asta la o parte, acest al doilea băiat și sora sa mai mică, numărul patru din ceata de frați, aveau tot ce era necesar pentru planul său. Erau întreprinzători, erau cei mai drăguți dintre frați și erau și cei care dădeau tonul: erau favoriții mamei. Erau cuminți și mergeau la biserică, dar erau și un pic sălbatici. Copii pentru care nu exista decât ori, ori, fie deveneau șefi, fie erau excluși. Erau credincioși și, în același timp, independenți. Combinația perfectă.

Poate un pic așa cum fusese și el odinioară.

Parcă furgoneta la distanță între copaci și rămase multă vreme cu binoclul în mașină, supraveghind copiii când erau în pauză. Se jucau în grădină, lângă fermă. Fata pe care o alesese își făcea deja de ceva vreme de lucru sub niște copaci, preocupată de ceva care nu era menit privirii altora. Asta nu făcea decât să îi confirme că alegerea sa fusese corectă.

Se gândi că fata făcea acolo ceva care nu i-ar fi plăcut mamei și care cu siguranță nu se potrivea cu recomandările bisericii. Dumnezeu testa mereu cele mai bune oițe din turma lui. Magdalena, în vârstă de 12 ani, făcea excepție de la această regulă.

Mai rămase alte două ore lăsat pe spate în furgonetă și studie ferma aflată în curba drumului dinainte de Dollerup. Prin binoclu văzu cât se poate de clar cum se desprinde un model din comportamentul fetei. În fiecare pauză ședea singură într-un colț al grădinii, iar când mama îi striga la terminarea pauzei, ea acoperea ceva.

Pentru o fată aproape adolescentă, dintr-o familie care făcea parte din Biserica Maicii Domnului, existau multe restricții și interdicții: dans, muzică, tot ce era tipărit –

excepție făcând, desigur, tipăriturile propriei biserici –, alcool, contacte cu oamenii din afara comunității, animale de companie, televizor, internet. Totul era interzis, iar pedeapsa pentru nerespectarea regulilor era aspră: erai exclus din familie și din comunitate.

Plecă înainte ca băieții mai mari să ajungă acasă. Avea un sentiment bun în legătură cu planul său. Era, cu siguranță, familia potrivită.

Acum voia să mai citească încă o dată raportul de activitate al firmei bărbatului și declarația sa de venit. A doua zi avea să vină din nou și să observe, pe cât posibil, activitățile copiilor.

În curând nu avea să mai existe cale de întoarcere, iar gândul acesta îl mulțumea peste măsură.

Pe gazda lui o chema Isabel, dar ea însăși nu era la fel de exotică precum îi era numele. Pe rafturi se găseau romane polițiste suedeze și CD-uri cu Anne Linnet. Nu era interesată de explorarea terenurilor necunoscute.

Se uită la ceas. Avea să ajungă acasă într-o jumătate de oră. Avea timp, așadar, să verifice dacă puteau să apară surprize neplăcute. Se așeză la biroul ei și îi porni notebookul, mârâind puțin când fu nevoit să introducă parola. De două ori încercă zadarnic, apoi ridică o mapă de pe birou și găsi dedesubt un bilețel cu parole pentru tot felul de lucruri, de la internet banking la internet dating. Femeile precum Isabel foloseau zile de naștere, numele copiilor sau al animalelor de companie, numere de telefon sau doar un șir de cifre, de regulă în ordine descrescătoare. Și, dacă nu era așa, atunci își notau parolele. Doar arareori biletele cu parole se aflau la distanță mai mare de jumătate de metru de tastatură. Era tare incomod să trebuiască să te ridici.

Se logă pe pagina ei de internet dating şi îi citi corespondenţa. Constată mulţumit că ea găsise în el bărbatul pe care, evident, îl căuta de ceva vreme. Poate un pic mai tânăr decât intenţionase, dar ce femeie ar refuza aşa ceva?

Apoi îi studie contactele din outlook. Un nume apărea foarte des. Un Karsten Jønsson. Poate un frate sau un fost soţ, nu era important. Important era că adresa se termina cu police.dk.

Ce porcărie! se gândi el. Când va veni vremea, va trebui să se ferească să devină violent şi să-i spună lucruri urâte ori să lase rufe murdare peste tot. Din profilul ei de internet dating reieşea că găsea aşa ceva dezgustător.

Scoase din buzunar micul său memory-stick BlueTinum şi îl băgă în computer. Contul Skype, căşti, carte de telefon, totul la un loc. Apoi introduse numărul de telefon al soţiei sale.

La ora asta era la cumpărături. Mereu avea acest program la ora asta. Voia să îi propună să ia o sticlă de şampanie şi să o pună la rece.

La al zecelea apel se încruntă. Nu se mai întâmplase niciodată ca ea să nu răspundă. Dacă soţia lui ţinea la ceva, atunci acest ceva era telefonul mobil.

Mai încercă o dată, însă ea din nou nu răspunse.

Se aplecă înainte, se uită la tastatură şi simţi cum i se încinge faţa.

Va trebui să îi dea o explicaţie foarte bună pentru asta. Dacă intenţiona să îi arate abia acum laturi necunoscute ale personalităţii ei, atunci risca să afle lucruri complet noi şi despre el.

Şi nu şi-ar fi dorit asta! Chiar deloc!

6

– Trebuie să-ți spun că bănuiala lui Assad ne-a cam pus pe gânduri, Carl.

Marcus Jacobsen avea deja haina din piele pe umeri. În zece minute avea să se afle la un colț de stradă din cartierul Nordvest și avea să privească la petele de sânge rămase în urma împușcăturilor de noaptea trecută. Omul nu era deloc de invidiat.

Carl aprobă.

– Crezi, așadar, la fel ca Assad, că există o legătură între incendii?

– Aceleași adâncituri pe degetul mic la două din cele trei victime. Da, trebuie să meditǎm la asta. Dar să vedem. Deocamdată probele sunt verificate de cei de la medicină legală, ei vor trebui să reacționeze mai întâi. Dar nasul, Carl... Se bătu cu mâna pe proeminența sa facială pe cât de marcantă, pe atât de renumită.

Nu existau prea multe nasuri vârâte în atât de multe cazuri putrede ca acesta. Da, Assad și Jacobsen aveau, cu siguranță, dreptate. Exista o legătură. Carl o remarcase și el.

Se strădui să vorbească pe un ton convingător.

– Atunci presupun că deocamdată vă lăsăm pe voi să vă ocupați de caz.

– Da, deocamdată. Deocamdată.

Carl dădu din cap și se îndreptă direct spre biroul lui din pivniță, unde bifă dosarul incendierilor investigate de Departamentul Q drept încheiat.

Conta la statistică!

– Carl, vino încoace, Rose are să-ți arate ceva, răsună deodată o voce puternică, de parcă la subsol s-ar fi instalat o hoardă de maimuțe urlătoare.

Assad nu avea cu siguranță probleme la corzile vocale.

Stătea acolo, zâmbind cu gura până la urechi, cu un teanc de fotocopii în mână. Cel puțin nu erau de la niște cazuri, din câte își putea da seama Carl. Erau mai degrabă imagini mărite ale unor fragmente destul de nedeslușite.

– Uite ce s-a apucat să facă.

Assad făcu semn spre peretele despărțitor din capătul culoarului, pe care tâmplarul tocmai îl terminase și care trebuia să-i protejeze de azbest. Mai exact, făcu semn spre locul unde se putea presupune că era peretele despărțitor, căci de văzut, acesta nu putea fi văzut. Era acoperit, dimpreună cu ușa montată în el, de nenumărate fotocopii, lipite una de cealaltă. Dacă voia cineva să treacă, trebuia mai întâi să găsească o foarfecă.

Deja de la distanță îți puteai da seama că era vorba despre scrisoarea din sticlă, mărită de nenumărate ori.

„Ajutor" scria pe toată lungimea coridorului.

– 64 de coli A4. Super, nu? Acum aduc ultimele cinci. Doi patruzeci înălțime și unu șaptezeci lățime. Nu că e deșteaptă?

Carl se apropie în timp ce Rose, cu fundul în sus, se pregătea să lipească într-un colț ultimele copii ale lui Assad.

Carl se uită mai întâi la fundul ei și pe urmă la lucrare. Mărirea aceea rudimentară avea avantaje și dezavantaje, asta se vedea imediat. Zonele unde hârtia absorbise literele aproape de tot erau incredibil de șterse, în vreme ce alte părți aveau brusc sens: cele cu literele neclare și strâmbe care fuseseră scoase la iveală și făcute vizibile de specialiștii scoțieni.

Pe scurt, aveai deodată în față douăzeci de litere suplimentare, descifrabile.

Rose se întoarse o secundă spre el, îi ignoră mișcarea mâinii care ar fi trebuit să reprezinte un salut și trase o scară pe coridor.

– Suie-te acolo sus, Assad, apoi îți spun unde să faci punctele, OK?

Ea îl împinse pe Carl deoparte și se plasă exact în locul unde el stătuse înainte.

– Nu foarte apăsat, Assad. Trebuie să le putem șterge.

Assad aprobă de sus de pe scară, cu creionul pregătit.

– Începi de sub *AJUTOR*, direct înainte și direct după *i*. Vreau să zic, acolo pot să văd câte un punct. Ce zici?

Assad și Carl se uitară la petele care încadrau litera i ca niște norișori negri.

Apoi, Assad aprobă și așeză un punct pe ambele pete.

Carl făcu un pas în spate. Era bine, cu siguranță. Sub titlul clar de *AJUTOR* se vedeau trei pete neclare, iar din cea din mijloc se vedea un i doar un pic mai clar. Din cauza apei de mare și a condensului, literele de dinainte și de după se dizolvaseră și intraseră în hârtie. Măcar dacă ar fi știut despre ce era vorba.

Carl se uită la scenă preț de o clipă. Rose îl dirija pe Assad. Era o chestiune de durată. Ore nesfârșite petrecute ghicind, și pentru ce? Mesajul din sticlă putea să fie vechi de decenii – sau doar, pur și simplu, o glumă proastă.

Literele păreau foarte neajutorate, de parcă ar fi fost scrise de un copil. Câțiva cercetași și o mică tăietură în deget. Asta era. Sau nu?

– Rose, nu știu ce să spun, începu el prevăzător, poate că ar trebui să renunțăm. Avem o grămadă de alte cazuri de rezolvat.

Văzu imediat efectul pe care îl avură cuvintele sale asupra lui Rose. Corpul începu să îi tremure, spatele i se scutură. Aproape că ai fi zis că o apucase o criză de râs. Carl o cunoștea însă pe Rose, așa că făcu un pas în spate, ca să nu fie izbit din plin de tirada ei furioasă.

OK, nu era încântată de intervenția lui. Nu era greu de cap.

Făcu un semn. După cum spusese, mai erau multe altele de care trebuiau să se ocupe. Își aminti de câteva dosare, care, deschise corect, îi puteau ascunde fața, în timp ce își recupera porția de somn. Ei n-aveau decât să se joace de-a cercetașii.

Rose înregistră retragerea lui lașă în timp ce se întorcea spre el cu o privire pătrunzătoare.

– Totuși a fost o idee foarte bună, Rose, foarte bună, se grăbi el să adauge.

Dar, evident, ea nu mușcă momeala.

– Ai două posibilități, Carl, se răsti ea, iar Assad, aflat sus pe scară, își dădu ochii peste cap. Fie îți ții gura, fie plec acasă. Și ți-o trimit pe sora mea geamănă. Și știi ce?

Carl scutură încetișor din cap. Nu era deloc sigur că voia să știe ceva.

– Ei, aia o să vină cu trei copii și patru pisici, își dădu el cu presupusul, plus patru chiriași și un soț ticălos, nu-i așa? Atunci o să fie destulă înghesuială la tine în birou. Ăsta era răspunsul?

Ea își puse mâinile în șold și se aplecă spre el.

– Nu știu cine ți-a spus așa ceva. Yrsa locuiește la mine acasă și nu are nici copii, nici chiriași.

Cuvântul „Idiot!" strălucea pur și simplu în ochii ei conturați cu negru.

El ridică mâinile, predându-se.

Scaunul din birou îl chema încetișor.

– Care e treaba cu sora ei geamănă, Assad? A mai făcut Rose și altă dată amenințări de genul ăsta?

În vreme ce Carl simțea deja cum i se instala plumbul în picioare, lângă el Assad urca ușor ca o pană scările spre rotondă.

– Ah, Carl, nu o lua chiar așa. Rose e ca nisipul de pe spinarea unei cămile. Câteodată te face să te scarpini în fund, câteodată nu. Depinde cât de groasă ți-e pielea în momentul respectiv.

Se întoarse spre Carl și își dezveli cele două șiruri de dinți albi. Era limpede că în decursul timpului fundul lui dezvoltase o piele de toval.

– Mi-a povestit despre sora ei. O cheamă Yrsa, asta mai știu pentru că rimează cu magazinul Irma. Și nu prea cred că ele două sunt foarte bune prietene, completă Assad.

Yrsa? Mai existau oameni care se numeau așa? se întrebă Carl. Ajunseseră la etajul al doilea și inima lui dansa deja fandango.

– Bună băieți, se auzi o voce familiară din partea cealaltă a tejghelei.

Așadar, Lis era din nou la locul ei. Corpul bine întreținut, de patruzeci de ani, al lui Lis, și celulele ei cenușii la fel de elastice. O bucurie pentru simțuri. Spre deosebire de domnișoara Sørensen. Aceasta îi zâmbi ușor lui Assad, însă la vederea lui Carl își înălță capul ca o cobră stârnită.

– Lis, povesteşte-i domnului detectiv Mørck cât de bine v-a mers în SUA, ţie şi lui Frank.

Zâmbi agresiv ca o capră bătrână.

– Nu avem timp acum, interveni Carl iute. Avem o întâlnire cu şeful.

Dar îl trăgea degeaba pe Assad de mânecă.

Să te ia naiba, Assad, se gândi Carl în timp ce buzele infraroşii ale lui Lis raportau cu încântare despre călătoria de patru săptămâni în SUA.

Soţul ei, pe jumătate ofilit, se pare că îşi recăpătase în patul dublu al rulotei forţa primordială a unui bizon, imagini pe care Carl se străduia din toate puterile să şi le alunge din minte, la fel ca şi gândurile despre propriul celibat nedorit.

Afurisita de Sørensen, se gândi el. Afurisitul de Assad. Afurisit bărbatul care o cucerise pe Lis. Şi, nu în ultimul rând, afurisiţi de Medici fără Frontiere, care o ademeniseră pe Mona, epicentrul dorinţei lui, în străfundurile întunecate ale Africii.

– Când se întoarce înapoi acea psiholoagă, Carl? întrebă Assad când treceau pe lângă centrul de conferinţe. Cum o mai chema, în afară de Mona?

Carl ignoră zâmbetul sugestiv al lui Assad şi deschise uşa de la biroul lui Marcus Jacobsen. Înăuntru se afla aproape tot Departamentul A, şi toţi se frecau la ochi. Timp de câteva zile dificile fuseseră expuşi presiunii opiniei publice, dar descoperirea lui Assad le dăduse forţe proaspete.

Marcus Jacobsen avu nevoie de zece minute întregi pentru a le face briefingul şefilor săi de grupă. El şi Lars Bjørn păreau destul de entuziaşti. Numele lui Assad fu rostit de mai multe ori, şi de mai multe ori perechi de ochi surprinşi se îndreptară spre chipul radiind de mândrie al lui Assad, întrebându-se, desigur, cum de reuşise acest

conducător de cămile, ajuns om de serviciu, să nimerească în rândul lor.

Niciunul nu îndrăznea însă să întrebe deschis așa ceva. În orice caz, Assad fusese cel care descoperise legătura dintre cazurile vechi și noi de incendieri și îi ajutase să progreseze cu investigațiile lor. Toate cadavrele găsite la locul faptei aveau o adâncitură în degetul mic de la mâna stângă. Singura excepție era victima căreia îi lipsea complet acest deget. Medicii legiști notaseră de fiecare dată acest lucru, doar că până acum nu-i venise nimănui ideea să facă legătura între cazuri.

Conform rapoartelor de autopsie, se pare că doi dintre morți avuseseră un inel pe degetul mic, dar adâncitura pe os nu fusese provocată de încingerea metalului în foc, susțineau medicii legiști. Concluzia lor era că morții purtaseră acele inele din fragedă tinerețe, de aceea lăsaseră urme pe țesutul osos. Poate că inelele aveau o semnificație culturală, cum era legatul picioarelor la chinezi, sugera unul dintre ei, poate că era vorba de ceva ritualic.

Marcus Jacobsen aprobă din cap. Da, ceva în genul acesta. O formă sau alta de frăție: odată inelul pus pe deget, nu mai era scos niciodată. Faptul că degetele nu erau la locul lor la unele dintre trupuri era altă problemă, dar cauzele puteau fi diverse.

– Acum mai trebuie lămurită doar întrebarea cu privire la motiv și făptaș, rezumă Lars Bjørn explicațiile șefului.

Cei mai mulți dintre ei aprobară din cap, unii oftară. Mda, așadar, motiv și făptaș – nu avea cum să fie atât de greu.

– Departamentul Special Q ne va ține la curent dacă mai descoperă acolo jos și alte similitudini, zise șeful departamentului de criminalistică, iar unul dintre investigatori, care cu siguranță nu avea să se ocupe de cazuri, îl bătu pe Assad pe umăr.

Apoi se regăsiră din nou afară pe coridor.

– Aşadar, cum mai stă treaba cu acea Mona Ibsen, Carl?

Ticălosul de Assad avea tupeul să reia conversaţia de unde fusese întreruptă.

– Ar trebui să se grăbească să ajungă acasă înainte ca podoabele tale să ajungă grele ca nişte ghiulele de tun!

Jos, în pivniţă, lucrurile erau în mare aşa cum trebuiau să fie. Rose suise pe perete o schemă a scrisorii din sticlă. Acum şedea în faţa ei şi gândea atât de intens, încât aproape că îi puteai vedea din spate ridurile de pe frunte.

Evident că se împotmolise.

Carl studie fotocopia gigantică. Nu era deloc o sarcină uşoară. Absolut deloc.

Retrasase uşor literele cu un marker negru. Nu era o idee neapărat foarte bună, dar îţi oferea o privire de ansamblu mai clară, îşi dădea seama de asta.

Ea îşi trecu degetele prin părul negru, ciufulit, cu un gest cochet. Reuşise să se murdărească pe degete de la marker, în mod potrivit cu negru.

Fără îndoială că mai târziu avea să mai picteze deasupra cu ojă neagră. Asta făcea întotdeauna.

– Ce înţelegi din asta? Are vreun sens? întrebă ea când Carl încercă să citească cuvintele.

AJUTOR

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Mda, un strigăt de ajutor, indicii despre cine știe ce bărbat, un tată și o călătorie de o oră cu mașina, nu se știa încotro. Semnat cu *P*. Asta era tot. Nu, nu prea avea sens.

Ce se întâmplase? Unde, când și de ce?

– Sunt destul de sigură că acesta este expeditorul, zise Rose și făcu semn cu markerul spre litera P de jos.

Nu era deloc proastă.

– Sunt și sigură că numele respectivului constă din două cuvinte a câte patru litere, continuă ea și arătă spre marcajele în creion făcute de Assad.

Carl își luă privirea de la dungile făcute cu marker negru pe unghiile ei și se uită spre marcajele de pe scrisoare. Poate că ar trebui să-și facă un control oftalmologic! Cum naiba putea să fie sigură că era vorba de două seturi a câte patru litere? Pentru că Assad marcase patru puncte pe pete? După părerea sa, erau la fel de plauzibile numeroase alte posibilități.

– Am verificat originalul, zise ea, și am vorbit cu tehnicienii din Scoția. Suntem de aceeași părere. De două ori câte patru litere.

Carl încuviință. Aha, tehnicienii din Scoția, păi atunci mai vii de-acasă! Din partea lui n-avea decât să vorbească cu o ghicitoare în cărți roșcată din Reykiavik. În ochii lui toate astea nu erau decât mâzgăleli, indiferent ce-ar fi spus Rose.

– Sunt convinsă că scrisoarea a fost scrisă de o persoană de sex masculin, căci se poate presupune că nimeni în situația asta nu ar semna o asemenea scrisoare cu o poreclă de alint. Și nici nu am reușit să găsesc un nume danez de fată care să înceapă cu P și să conțină patru litere. Și, în afara limbii daneze, nu am găsit decât următoarele nume de fată: Paca, Pala, Papa, Pele, Peta, Pili, Pina, Ping, Piri, Posy, Pris, Prue.

Turui numele fără măcar să se uite la agenda în care și le notase. Oare Rose era normală la cap?

– Papa, un nume ciudat pentru o fată, bombăni Assad.

Rose strânse din umeri. Era o descoperire, trebuia să recunoască. Chiar nu erau nume daneze de fată care să înceapă cu litera P? Cel puțin, ea asta susținea. Cu siguranță, așa ceva nu era posibil.

Carl îl privi pe Assad. Pe chipul lui aproape că puteai citi întrebările. Nimeni nu mai gândea atât de fascinant ca această creatură rezistentă a deșertului.

– Nu e nici nume musulman, mai adăugă el după o vreme.

Continuă să se uite concentrat spre perete.

– Nu-mi vine în minte decât Pari, care e un nume iranian.

Carl schiță o grimasă.

– Aha, și iranieni nu există în Danemarca sau cum? Ei bine, atunci îl cheamă fie Poul sau Paul, ce ușurare să știm asta. O să îl găsim cât ai clipi.

Cutele de pe fruntea lui Assad se adâncira și mai mult.

– Cum îl avem? Ce ai spus?

Carl trase adânc aer în piept. Trebuia să-l trimită mai repede pe ajutorul său la fosta lui soție. Acolo avea să învețe rapid atâtea expresii, încât ochii lui rotunzi or să amețească.

Carl se uită la ceas.

– Deci, îl cheamă Paul, nu vrem să ne punem de acord cu asta? Eu o să iau o pauză de un sfert de oră, iar în timpul ăsta o să-l găsiți cu siguranță pe autorul mesajului.

Rose se străduí să-i ignore tonul, dar nările i se umflară considerabil.

– Da, Paul e cu siguranță un început bun. Sau Piet, ori Peer cu doi de e, Pehr cu h, sau Petr. Dar poate să fie la fel de bine Pete sau Phil. Există zeci de posibilități, Carl. Am devenit o societate multietnică cu multe nume noi. Paco, Paki, Pall, Page, Pasi, Pedr, Pepe, Pere, Pero, Peru…

– Hei, Rose, adună-te! Nu suntem un registru de nume! Și ce vrei să spui cu Peru? E o afurisită de țară, nu un nume...

– ...și Peti, Ping, Pino, Pius...

– Pius? Da, e bine să incluzi și papii. Sunt, în definitiv, bărbați.

– Ponce, Pran, Ptah, Puck, Pyry.

– Ai terminat?

Ea nu răspunse.

Carl se uită iar la semnătura de pe perete. Era adevărat că nu se putea desluși altceva decât că scrisoarea fusese scrisă de cineva al cărui nume începea cu P. Dar cine era acest P? Piet Hein[1] nu părea un candidat valabil. Cine atunci?

– Ar putea fi și un prenume compus, Rose? Ești sigură că la mijloc nu e o cratimă?

Făcu semn spre literele șterse.

– Ceva de genul Poul-Erik sau Paco-Paki sau Pili-Ping.

Încercă să îi aducă lui Rose un zâmbet pe față, dar genul acesta de umor nu prindea la ea. Ei, la naiba!

– Ei, nu vrem să lăsăm scrisoarea asta drăgălașă pe perete și să ne vedem de treabă? Așa, Rose ar putea în sfârșit să-și picteze unghiile cu negru, decise Carl. Trecem destul de des pe aici și vom putea să mai aruncăm din când în când o privire. Poate că atunci ne va veni o idee mai deșteaptă. Ca la cuvintele încrucișate de la baie, pe care le dezlegi pe rând, de la o ședință la alta.

Rose și Assad îl priviră încruntați și nedumeriți. Cuvinte încrucișate la toaletă? Se pare că nu petreceau destulă vreme pe acolo.

---

[1] Piet Hein – matematician, inventator, inginer, scriitor și poet danez care a trăit între 1905 și 1996 (n.red.)

– Totuși, nu putem să lăsăm scrisoarea acolo pe perete, doar circulă lume pe aici. După cum știți, după ușă se află o parte a arhivei. Cazuri vechi, ați auzit de ele?

Carl se întoarse și porni spre scaunul lui comod, care îl aștepta în birou. Nu apucă să facă nici doi metri, că vocea ascuțită a lui Rose îl străpunse în spinare ca un pumnal.

– Ia întoarce-te, Carl.

El se răsuci încet și o văzu așezată, arătând spre opera de artă din spatele ei.

– N-am ce face dacă nu-ți plac unghiile mele. Ai înțeles? Dar un lucru îți spun: vezi cuvântul acela de sus?

– Da, Rose. Acela e singurul cuvânt pe care îl pot descifra. Acolo scrie foarte clar „Ajutor".

Ea îndreptă amenințător un deget decorat cu negru spre el ca o armă.

– Ia aminte la el, pentru că e cuvântul pe care o să-l strigi în gura mare dacă îndepărtezi fie și numai o foaie. E limpede?

Ochii ei sclipeau provocatori.

El îi făcu semn lui Assad să-l urmeze.

Poate că venise vremea să arate cine era șef aici, se gândi el.

7

Când se privea în oglindă, găsea că viața ar trebui să îi ofere mai mult. „Piele de piersică" și „Frumoasa adormită" erau porecle din timpul școlii la Thyregod care încă îi mai defineau imaginea despre sine. Câteodată, când se dezbrăca, imaginea propriului corp încă o mai putea surprinde în mod plăcut. Dar nu ajungea să știe doar ea asta. Sigur că nu.

Distanța dintre ei doi devenise prea mare.

El nu o mai vedea.

Când avea să vină acasă, avea să îi spună că nu putea să o părăsească din nou și că existau și alte posibilități de lucru pentru el. Voia să învețe să-l cunoască, să știe ce făcea și voia să-l vadă trezindu-se în fiecare zi lângă ea.

Da, avea să insiste asupra acestui lucru.

Pe vremuri, la capătul străzii Toftebakken, în spatele clinicii de psihiatrie, se afla o mică groapă de gunoi. Saltelele despicate din lână și cadrele ruginite de pat dispăruseră între timp. Acum, acolo luase naștere o mică oază verde, cu o panoramă asupra fiordului și unul dintre cele mai exclusiviste cartiere din oraș.

Ea iubea locul acesta, îi plăcea să stea acolo şi să îşi petreacă privirea peste portul cu iahturi şi peste fiordul albastru.

Într-un asemenea loc şi într-o astfel de stare emoţională se putea întâmpla uşor să fii expus fără apărare coincidenţelor vieţii. Poate că de asta spusese da când tânărul se dăduse jos de pe bicicletă şi îi propusese să bea împreună o cafea. Locuia în acelaşi cartier ca şi ea şi se salutaseră câteodată la cumpărături. Acum, se afla acolo.

Ea se uită la ceas. Pe fiul ei nu trebuia să îl ia decât peste două ore, aşa că avea timp destul. Nu avea ce să strice dacă se ducea să bea o ceaşcă de cafea.

Dar se înşela amarnic.

Seara o găsi aşezată ca o femeie bătrână în fotoliul ei, legănându-se înainte şi înapoi. Îşi strângea mâinile în faţa abdomenului şi încerca să-şi liniştească inima, care îi bubuia sălbatic. Era de neconceput ce făcuse. Oare ce o apucase? Era de parcă bărbatul acela amabil o hipnotizase. După zece minute îşi deconectase mobilul şi începuse să povestească despre sine. Iar el ascultase.

– Mia, ce nume frumos, spusese el.

Trecuse atât de multă vreme de când îşi auzise numele, încât i se părea că sună străin. Soţul ei nu îl rostea niciodată.

Tânărul fusese foarte degajat. Îi pusese întrebări, iar când ea îl întrebase ceva, îi răspunsese. Era soldat, îl chema Kenneth. Avea ochi blânzi, iar când îşi pusese mâna peste a ei, în văzul a cel puţin alţi douăzeci de clienţi, nu se simţise stânjenită. Îi strânsese mâna uşor şi i-o ţinuse.

Iar ea nu şi-o retrăsese.

După aceea alergase ca o nebună spre creşă, continuând să-i simtă apropierea.

Între timp se lăsase seara, dar nici orele și nici întunericul nu reușiseră să-i liniștească pulsul. Simțea permanent nevoia de a-și mușca buzele. Mobilul închis se afla pe măsuța din fața canapelei și părea să o privească plin de reproș. Eșuase pe o insulă de pe care nu aveai nicio perspectivă. Nu exista nimeni de la care să ceară un sfat. Nimeni. Și nimeni căruia să-i ceară iertare.

Ce avea să se petreacă în continuare?

Când se lumină de ziuă, încă mai ședea acolo, complet îmbrăcată. Și speriată. Ieri, în timpul discuției cu Kenneth o sunase soțul ei. Tocmai constatase asta. Pe ecran erau afișate trei apeluri ratate, iar acum trebuia să-i furnizeze o explicație. Avea să sune și să o întrebe de ce nu îi răspunsese la telefon. Și avea să-și dea seama de minciună, indiferent cât de plauzibilă ar fi fost. Era mai deștept și mai în vârstă, și avea mai multă experiență de viață decât ea. Avea să simtă înșelăciunea și de aceea tremura acum din tot corpul.

De regulă, el suna cu trei minute înainte de ora opt, chiar înainte ca ea să iasă din casă cu Benjamin. Astăzi avea să facă lucrurile altfel și să plece puțin mai devreme. Trebuia să aibă ocazia să o întrebe, dar nu trebuia să o preseze. Altfel, lucrurile aveau să meargă prost.

Era cu fiul ei în brațe când mobilul de pe masă începu să se rotească în jurul axei sale, o mică poartă spre lume, mereu accesibilă.

– Bună, dragule! zise ea cât putu de veselă, dar pulsul îi bubuia în urechi.

– Am încercat de mai multe ori să dau de tine. De ce nu m-ai sunat?

– Tocmai voiam să fac asta, îi scăpă ei.

Ei, o prinsese deja.

– Da, dar ești pe cale să pleci cu Benjamin. Mai e un minut până la ora opt. Doar te cunosc.

Ea își ținu respirația și îl puse pe băiat cu atenție jos.

– Nu se simte prea bine. Și știi doar că nu vor să vină copiii la creșă când sunt răciți. Cred că a făcut un pic de febră.

Ea inspiră cât putu de încet, deși organismul ei țipa disperat după oxigen.

– Ah, da.

Pauza care se lăsă nu-i plăcu deloc. Se aștepta el cumva ca ea să spună ceva? Uitase ceva? Încercă să se concentreze asupra unui lucru aflat dincolo de ferestrele duble. Pe poarta de la grădină. Pe ramurile golașe. Pe oamenii care se grăbeau, în drum spre serviciu.

– Am sunat ieri de mai multe ori. Ai auzit că am spus asta? întrebă el.

– Ah, da, iartă-mă, dragul meu, îmi murise telefonul. Cred că va trebui să investim curând în altă baterie.

– Am încărcat ambele telefoane marți.

– Da, e foarte ciudat, în mod normal al meu ține mai mult.

– Și acum l-ai încărcat singură? Ai reușit?

– Da, închipuie-ți.

Ea se străduia să râdă degajat, dar suna artificial.

– Doar te-am văzut de destule ori făcând asta.

– Credeam că nu știi unde e încărcătorul.

– Ba da, ba da.

Acum îi tremurau mâinile.

El bănuia că era ceva în neregulă. În următorul moment avea să o întrebe unde găsise afurisitul de încărcător, iar ea habar nu avea unde era.

Gândește! Gândește repede! Prin cap îi alergau sute de gânduri.

– Eu... ridică ea vocea. O, nu, Benjamin. Nu, asta nu se poate.

Îl împunse pe copil cu piciorul, astfel încât să scoată un sunet. Apoi văzu privirea scăldată în lacrimi a lui Benjamin și îl mai împunse o dată.

Iar când veni întrebarea: „Și unde l-ai găsit?", copilul începu să plângă în sfârșit.

– O, Doamne, îmi pare rău, trebuie să vorbim mai târziu, zise ea și se strădui să pară agitată. Benjamin tocmai s-a lovit la cap.

Ea închise mobilul, se lăsă pe vine în fața copilului și îi scoase salopeta. Apoi îl sărută pe obraz și îi vorbi pe un ton liniștitor.

– Dragul meu, îmi pare rău, iartă-mă, iartă-mă, te rog. Mama te-a împins din greșeală. Te mai doare? Vrei o prăjitură?

Copilul își trase nasul și o iertă, aprobând nedumerit, cu o mină tristă. Ea îi întinse o carte cu desene, în timp ce își dădea seama de întreaga dimensiune a catastrofei: casa avea trei sute de metri pătrați, iar încărcătorul putea să se afle în oricare colțișor, și nu era mai mare decât un pumn.

O oră mai târziu, răscolise toate sertarele, mobilele și rafturile de la parter. Și dacă aveau doar un încărcător? își dădu ea brusc seama. Și dacă îl luase cu el? Oare mobilul lui era aceeași marcă, la fel ca al ei? N-avea habar.

Cu fruntea încruntată, ședea lângă Benjamin și îi dădea de mâncare. *O, Doamne!* se gândi ea. *A luat încărcătorul cu el.*

Ea scutură din cap și îi trecu fiului ei lingura peste gura murdară de mâncare. Nu, atunci când cumpărai un mobil, primeai și un încărcător. Evident. Și de asta se afla undeva cutia telefonului ei mobil cu instrucțiunile de utilizare și cu un încărcător nefolosit. Doar că nu aici la parter.

Se uită în sus spre scara care ducea la primul etaj.

Existau camere în casa asta în care aproape că nu intra. Nu pentru că el i-ar fi interzis, ci pentru că așa stăteau lucrurile. Nici el nu intra în camera ei de cusut. Aveau amândoi interese și oaze și momente doar pentru ei, doar că el avea mult mai multe decât ea.

Își luă fiul în brațe și urcă scara, rămânând nehotărâtă o vreme în fața ușii biroului său. Dacă găsea cutia cu încărcătorul într-unul dintre sertarele sau dulapurile lui, cum avea să-i explice că răscolise prin ele?

Deschise ușa.

Încăperea era foarte diferită de cea aflată vizavi. Aceasta nu avea niciun pic de energie, acea emanație greu de definit a culorilor și a gândurilor creatoare, care exista în camera ei. Aici existau doar nuanțe și suprafețe de bej și cenușiu, și nimic altceva.

Deschise toate dulapurile încastrate și se uită înăuntru. Erau în mare parte goale. Dacă ar fi fost dulapurile ei, ar fi fost pline cu jurnale, albume de fotografii și tot felul de nimicuri, amintiri adunate din zilele fără griji petrecute cu prietenele.

Pe rafturi se aflau doar câteva cărți. De specialitate, se părea, despre subiecte care aveau de a face cu slujba sa: arme de foc, munca de poliție și altele asemenea. Și cărți despre secte religioase. Despre Martorii lui Iehova, Copiii lui Dumnezeu, Mormonii și multe altele despre care nu auzise niciodată. Ce ciudat, se gândi ea. Apoi, se ridică pe vârfuri să vadă ce se afla pe rafturile cele mai de sus.

Nimic important.

Îl luă din nou pe Benjamin în brațe și deschise cu mâna liberă alte sertare, unul după altul. Cu excepția unei cremene cenușii cum folosea și tatăl ei pentru ascuțitul cuțitului pentru pește, nu era nimic palpitant înăuntru.

Doar hârtii, ștampile și câteva cutii noi-nouțe cu dischete, care nu se mai foloseau.

Închise ușa cu sentimentele înghețate. În acel moment nu se cunoștea nici pe ea, nici pe soțul ei. Totul era atât de înspăimântător și de ireal. Nu mai trăise niciodată așa ceva.

Capul lui Benjamin se lăsă pe umărul ei și ea îi simți răsuflarea relaxată pe ceafă.

– Ah, dragul meu. Ai adormit? șopti ea când îl puse în pătuțul său cu grilaj.

Acum trebuia să fie foarte atentă să nu-și piardă controlul. Totul trebuia să se desfășoare ca de obicei.

Răsuflă adânc, luă telefonul și sună la creșă.

– Benjamin e atât de răcit, încât o să îl țin acasă astăzi. Acolo ar infecta pe toată lumea. Am vrut doar să anunț, îmi pare rău că am sunat abia acum, zise ea mecanic și uită să mulțumească pentru urările de însănătoșire.

Apoi, se întoarse spre coridor și se uită la ușa îngustă dintre biroul soțului ei și dormitor. Îl ajutase să ducă sus toate cutiile de carton de la mutare. O diferență majoră dintre ei se referea la cantitatea de balast pe care o cărau după ei. În vreme ce ea adusese doar câteva mobile ușoare de Ikea din camera ei de studentă, el venise cu tot ce acumulase în decursul a douăzeci de ani, anii pe care îi avea în plus față de ea. De aceea, în toate încăperile se aflau mobile din cele mai diferite epoci și, de aceea, camera din spatele acelei uși înguste era plină de cutii despre al căror conținut nu avea habar.

Își pierdu curajul imediat ce deschise ușa și se uită înăuntru. Încăperea nu avea mai mult de un metru și jumătate lățime, dar oferea destul spațiu pentru patru rânduri de cutii, stivuite sau înșirate unele lângă celelalte. Abia dacă

puteai răzbi printre ele până la fereastră. În cameră se aflau în total peste cincizeci de cutii.

„Mai ales lucruri de la părinții mei și de la părinții lor", spusese el. Nu ar fi fost vremea să le arunce? Nu avea frați pentru a fi nevoit să discute despre asta cu ei.

Se uită la peretele de cutii și renunță imediat. Nu avea niciun sens să caute încărcătorul aici. Asta era o cameră în care era închis trecutul.

Cu toate astea, se gândi ea și studie cu atenție câteva paltoane cu gulere mari, care se aflau aruncate într-un morman uriaș pe cutiile din spate. Nu formau în mijloc ca un fel de denivelare? Se putea ascunde ceva dedesubt?

Se întinse peste cutii, dar nu ajunse până la paltoane, așa că se întinse peste muntele de carton, îngenunche deasupra și se târî înainte. Ridică paltoanele și constată dezamăgită că nu se afla nimic dedesubt. Și apoi, brusc, genunchiul îi trecu prin capacul cutiei.

La naiba, se gândi ea. Acum avea să vadă că fusese aici.

Se trase un pic înapoi, ridică un capac și constată că nu se întâmplase nimic.

Acesta fu momentul în care descoperi tăieturile din ziare. În mod ciudat, nu erau atât de vechi încât să fi putut fi adunate de părinții soțului ei. Așadar, le decupase chiar el. Poate pentru serviciu? Sau doar îl interesaseră?

– Ce ciudat, șopti ea. De ce ai vrea să decupezi și să colecționezi articole despre Martorii lui Iehova?

Răsfoi decupajele. Materialul nu era în niciun caz atât de omogen pe cât părea la prima vedere. Printre articolele despre diferitele secte se aflau și rapoarte de bursă și reportaje despre tehnica criminalistică și procedurile pentru analiza ADN. Descoperi chiar și anunțuri de vânzări de case de vară sau locuințe de vacanță, vechi de cincisprezece ani, din Hornsherred. Nu prea erau lucruri de care să mai

aibă nevoie. Poate că într-o bună zi o să-l întrebe dacă nu ar putea să golească încăperea. Apoi putea să amenajeze înăuntru un dressing. Cine n-ar vrea să aibă așa ceva?

Coborî de pe cutii și simți cum o cuprinde un sentiment de ușurare. Îi venise o idee.

Pentru siguranță, își mai trecu încă o dată privirea peste cutiile din carton. Nu i se părea că adâncitura din cutia din mijloc ieșea cine știe cât în evidență. Nu, el nici nu va observa.

Închise apoi ușa în urma ei.

Ideea era bună: se va duce să cumpere un încărcător nou, din banii de gospodărie pe care îi economisise, despre care el nu știa nimic. Avea să ia bicicleta, acum, imediat, și se va duce la magazinul Sonofon din Algade. Apoi, va prelucra dispozitivul în cutia cu nisip a lui Benjamin pentru a arăta vechi și uzat, și apoi îl va pune afară în hol, alături de căciulițele și mănușile lui Benjamin. Când se va întoarce soțul ei și va întreba de încărcător, i-l va indica acolo.

Sigur că se va mira de unde apăruse aparatul, iar ea se va mira că el se miră. Iar apoi va presupune că l-a uitat cineva la ei, unul dintre musafiri.

Nu se întâmpla prea des să aibă vizite, de ultima oară trecuse deja ceva vreme, dar, chiar și așa. Fusese întâlnirea proprietarilor de case. Și vizita asistentei medicale. Da, da, teoretic se putea să-l fi uitat cineva la ei, chiar dacă era destul de ciudat; cine ia încărcătorul de mobil la alți oameni în vizită?

În timpul somnului de prânz al lui Benjamin va reuși să cumpere obiectul. Zâmbi cu gândul la chipul surprins al soțului ei când va dori să vadă încărcătorul, iar ea îl va scoate din coșul cu mănuși. Repetă propoziția de câteva ori, pentru a-i conferi tonul și greutatea necesară.

– Ah, nu e al nostru? Ce ciudat. Atunci, trebuie să-l fi uitat cineva. Poate la botezul lui Benjamin?

Da, explicația era plauzibilă. Atât de simplă și, în același timp, atât de rafinată, încât era dincolo de orice suspiciune.

8

Dacă Mørck se îndoise vreodată că Rose era o femeie de cuvânt, acum nu se mai îndoia. Abia își permisese să-și ridice vocea obosită pentru a comenta preocuparea constantă a lui Rose pentru scrisoarea din sticlă, că ea și făcuse ochii mari și șuierase că să facă bine să o lase în pace și să se ducă să-și tragă singur un șut în fund cu un pantof ascuțit și apoi să-și vâre singur undeva cioburile de la sticla aia afurisită.

Și, încă înainte ca el să apuce să protesteze, își pusese geanta pe umăr și dispăruse. Chiar și Assad era șocat și rămase o clipă încremenit, cu gâtul întins peste o felie de grepfrut din care tocmai intenționase să muște.

O vreme, tăcură speriați.

– Oare acum o trimite pe sora ei? întrebă, într-un final, Assad, luând din nou felia de fruct în mână.

– Unde ți-e covorul de rugăciune? mârâi Carl. Roagă-te să nu se întâmple asta. Atunci o să fii un tip de milioane.

– Un tip de care?

– Un tip grozav, Assad.

Carl îi făcu semn asistentului său să vină împreună cu el în fața scrisorii gigantice.

– Haide să dăm jos copiile astea de pe perete cât nu e aici.

– Noi?

Carl încuviință.

– Ai dreptate, Assad. Dă-le jos pe toate și pune-le pe perete lângă cazurile tale grozave cu sforile colorate. Dar lasă câțiva metri între ele, OK?

Carl se uită cu o anume atenție la original. Chiar dacă în decursul anilor scrisoarea trecuse prin mai multe mâini, și nu toți cei de la serviciu o consideraseră o mărturie relevantă, nu îi trecuse prin minte, nici măcar în vis, să-și pună mănușile de bumbac.

Hârtia era casantă și fragilă. Iar când stăteai singur cu documentul, așa ca acum, atunci se petrecea ceva straniu, la care Carl reacționa întotdeauna sensibil. Marcus Jacobsen numea această sensibilitate „nasul lui Carl", bătrânul Bak îi mai spunea „instinct", fosta sa soție vorbea, mai simplu, de „intuiție". În orice caz, acest mic bilet emana ceva care îi stârnea lui Carl un fel de freamăt în corp. Autenticitatea documentului aproape că îl orbea cu strălucirea ei. Scris în mare grabă. Probabil pe o suprafață proastă. Cu sânge și cu o ustensilă de scris necunoscută. Să fi fost o pană înmuiată în sânge? Nu, probabil că nu. Liniile era prea inegale, prea necontrolate. În unele locuri se părea că se apăsase prea tare, în altele, culoarea lipsea aproape complet. Carl scoase lupa și încercă să deslușească adâncițurile și denivelările, dar documentul era prea deteriorat. Ce fuseseră odinioară adâncituri erau acum umflate de la umezeală, și invers.

Văzu în fața ochilor chipul îngândurat al lui Rose și puse hârtia deoparte. Mâine avea să-i spună că, dacă era nevoie, putea să-și rezerve restul săptămânii pentru scrisoare, dar apoi, dacă nu afla nimic, trebuia să se întoarcă la lucru.

Se gândi dacă să-l roage pe Assad să-i fiarbă siropul lui obișnuit, dar din cântarea de jale de afară trase concluzia că Assad era încă ocupat să instaleze și să mute scara de colo colo, să urce și să coboare pentru a atârna pe perete copiile. Poate că ar trebui să-i spună că în încăperile unde se dădea ajutorul de înmormântare se afla o a doua scară, dar, sincer vorbind, puțin îi păsa. Oricum, avea să termine într-o oră.

Carl scoase dosarul vechi al incendiului din Rødovre. După ce îl citi îi veni să arunce mizeria pe biroul lui Jacobsen, undeva foarte sus, pe cel mai înalt dintre teancurile de dosare.

În acest caz era vorba despre un incendiu în Rødovre, în anul 1995. Acoperișul nou din țiglă al unei clădiri cu mai multe etaje din Damhusdal, care adăpostea o firmă de import-export, se prăbușise brusc, iar în câteva secunde flăcările mistuiseră etajul superior. După stingerea incendiului a fost descoperit un cadavru. Proprietarii firmei nu știau nimic despre bărbat, dar vecinii au povestit că văzuseră toată noaptea o lumină la una dintre ferestrele podului. Pentru că nu reușiseră să identifice cadavrul, au presupus că era vorba despre o persoană fără adăpost care pătrunsese în clădire prin acoperișul încă neterminat și își făcuse culcuș acolo, uitând să închidă în bucătăria de serviciu butonul de gaz. Abia când furnizorul de gaz HNG a transmis că butonul nu fusese deschis, cazul a fost transferat la departamentul pentru delicte violente al poliției din Rødovre, iar acolo cazul a continuat să vegeteze, cu număr de înregistrare, până în ziua în care fusese înființat Departamentul Special Q. Și ar fi vegetat în continuare și aici dacă Assad nu ar fi observat adâncitura de pe degetul mic al mâinii stângi a cadavrului.

Carl înșfăcă telefonul și formă numărul lui Marcus Jacobsen. Nici nu răzbătu bine vocea domnișoarei Sørensen până la el, că nivelul de frustrare al lui Carl țâșni în sus.

– Dar scurt, Sørensen, zise el, câte cazuri...

– Mørck? Dumneavoastră? Așteptați să vă fac legătura cu un coleg care nu vă consideră atât de penibil.

Mai devreme sau mai târziu, o să-i pună un scorpion sub fund.

– Bună, dragul meu, ciripi Lis.

Slavă cerului! Sørensen nu era în totalitate lipsită de compasiune.

– Poți să-mi spui la câte dintre cazurile de incendiu se cunoaște identitatea victimei? De fapt, știi și câte cazuri sunt în total?

– Te referi la cele mai recente cazuri? Sunt trei, dar avem numele unei singure victime, și nici aici nu suntem siguri.

– Nu suntem siguri?

– Ei bine, am găsit un prenume pe un medalion pe care îl purta mortul, dar de unde putem ști că era al lui?

– Ok. Spune-mi încă o dată unde au avut loc incendiile.

– Nu ai citit dosarele?

– Doar parțial.

El respiră precipitat.

– Noi am găsit un cadavru în Rødovre, asta în 1995. Și voi ați găsit...

– ...unul sâmbăta trecută în Stockholmsgade, în Østerbro, unul a doua zi în Emdrup și ultimul în Nordvest.

– Stockholmsgade sună elegant. La care dintre incendii sunt pagubele mai mici, știi cumva?

– Nordvest cred. Pe strada Dortheavej.

– Există vreo legătură între cazuri? Proprietari? Renovări? Vecini care au văzut noaptea lumini? Indicii cu privire la premeditare?

– Nu, din câte știu eu, dar lucrează mai mulți colegi la asta. Întreabă-l pe unul dintre ei.

– Mulțumesc, Lis. De fapt, nici măcar nu e cazul meu, zise el cu o voce intenționat puternică, în speranța că o va impresiona.

Apoi, puse dosarul pe masă. Se pare că știu ei ce fac, se gândi el. Afară, pe coridor, se auzeau voci. Probabil că era birocratul de la Inspecția Muncii cu porcăria lui de azbest.

– Da, e acolo, înăuntru, se auzi suspect de aproape vocea lui Assad.

Carl fixă o muscă în timp ce aceasta își făcea rondul prin biroul lui. Cu puțină pricepere, i-o putea lipi omului direct în frunte.

Deschise dosarul Rørvig pregătit pentru a lovi și se plasă direct în spatele ușii.

Dar în ușă apăru un chip necunoscut.

– Bună ziua.

I se întinse mâna.

– Numele meu e Yding. Vicecomisar de poliție. Poliția din Vestegn. Alberstlund, știți dumneavoastră.

Carl aprobă.

– Yding. Acesta e numele sau prenumele dumneavoastră?

Bărbatul zâmbi, de parcă nici el nu ar fi știut prea bine.

– Vă caut în legătură cu incendiile din ultimul timp. Pe vremuri, la investigațiile din 1995 din Rørvig, eram asistentul lui Antonsen. Marcus Jacobsen ar vrea un raport verbal și mi-a zis să vă vorbesc, așa mi-l puteți prezenta pe asistentul dumneavoastră.

Carl respiră ușurat.

– Tocmai ați vorbit cu el. Cel de afară cu scara, el e.

Yding mijii ochii.

– Cel de afară?

– Da. De ce? Nu e destul de bun? A făcut un curs de asesor de poliție la New York și a absolvit la Scotland Yard cursuri de analiză ADN și imagistică.

Yding aprobă impresionat.

– Assad, arată-te puțin, strigă Carl și încercă să lovească musca folosind dosarul, înainte să-i facă lui Yding cunoștință cu Assad.

– Ai terminat cu agățatul? întrebă el.

Pleoapele lui Assad se prăbușiră grele ca plumbul, ceea ce reprezenta un răspuns suficient.

– Marcus Jacobsen spunea că dosarul original din Rødovre e aici jos, explică Yding și îi strânse mâna lui Assad. Zicea că știți unde e.

Assad făcu semn spre mâna lui Carl – care încă mai ținea dosarul, pregătit să atace încă o dată musca.

– Acolo, zise el. Altceva?

Era limpede că nu era în formă. Treaba cu Rose îl afectase.

– Jacobsen tocmai m-a întrebat despre un detaliu pe care nu mi-l mai amintesc. Pot să mă uit pentru un moment în dosar?

– Da, bombăni Carl, dar ne cam grăbim, așadar vă rugăm să ne scuzați.

Îl trase pe Assad după el pe coridor și se așeză la biroul acestuia, chiar sub o frumoasă reproducere a unor ruine de culoarea nisipului. Pe imagine stătea scris „Rasafa", orice ar fi însemnat asta

– Ai ceva în cazan, Assad? întrebă el și făcu semn spre samovar.

– Ia ce a mai rămas, Carl. Eu o să-mi mai fac.

Zâmbea, cu ochii plini de recunoștință.

– După ce pleacă băiatul ăla, noi doi va trebui să facem o excursie, Assad.

– Încotro?

– Spre Nordvest. Trebuie să ne uităm la o clădire care a fost aproape distrusă de flăcări.

– Da, dar, Carl, acesta nu e cazul nostru. Ceilalți se vor supăra.

– Da, dar o să le treacă repede.

Assad nu părea convins. Apoi, expresia i se schimbă.

– Am reușit să mai descifrez o literă din scrisoare, zise el, și am o bănuială urâtă.

– Și anume?

– Încă nu-ți spun. Altfel o să râzi.

Asta părea să fie vestea bună a zilei.

– Mulțumesc, zise Yding din ușă și se uită la cana cu elefanți dansând din care bea Carl. Voi lua documentele sus la Jacobsen, dacă e în regulă.

Amândoi încuviințară.

– Ah, și trebuie să vă transmit salutări de la o veche cunoștință. L-am întâlnit mai devreme sus, la cantină. Laursen, de la departamentul tehnic.

– Tomas Laursen.

– Da.

Carl se încruntă.

– Dar tipul a câștigat zece milioane la loto și și-a dat demisia. Nu mai rezista cu atâția morți, așa zicea mereu. Ce face aici? Și-a pus iarăși salopeta?

– Nu, din păcate, deși cei de la tehnic ar cam avea nevoie de el. Singurul lucru pe care și l-a pus este un șorț. Lucrează sus, la cantină.

– Ce chestie!

Carl parcă îl și vedea dinaintea lui pe masivul jucător de rugby cu un șorț. Probabil cu un motto ridicol, de genul: „Aici gătește șeful".

– Ce s-a întâmplat? Doar investise în diverse firme.

Yding aprobă.

– Exact, dar nu i-a mers prea bine, iar acum a pierdut totul. Urâtă treabă.

Carl scutură din cap. Pentru cineva ca el, care încerca mereu să fie rezonabil, treaba avea chiar un aspect demn de milă. Poate că nici nu era atât de rău să nu ai niciun cent pe care să-l poți pierde.

– De când e aici?

– De vreo lună, zise el. Nu urcați niciodată la cantină?

– Ați înnebunit? Până acolo sunt zece milioane de trepte și liftul nu mai funcționează de o veșnicie.

Firmele și instituțiile care mai rămăseseră pe cei șase sute de metri ai Dortheavej nu făceau neapărat parte din prima ligă: pe lângă un centru de consiliere și un studiou de înregistrări, mai existau o școală de șoferi, o așa-zisă casă de cultură, diverse asociații multiculturale și alte câteva afaceri. O zonă industrială veche, care nu putea fi distrusă – poate doar prin incendiere, cum se întâmplase la depozitul firmei K. Frandsen Angro.

Lucrările de curățare din curte se încheiaseră în mare parte, dar nu și munca investigatorilor. Colegii renunțaseră din nou să îl salute pe Carl, dar acestuia nu-i păsa prea mult. O lua ca pe un semn de invidie, convins fiind că nu mulți erau de acord cu el.

Se plasă fix în centrul curții, în fosta zonă de intrare a K. Frandsen și studie cu atenție distrugerile. De clădire nu era cu siguranță mare pagubă, dar gardul din sârmă galvanizată ieșea imediat în evidență: acesta fusese nou-nouț, într-un contrast evident cu fosta fabrică.

– Am văzut case de felul ăsta în Siria, Carl. Când soba cu petrol se încingea prea tare, atunci bummm... Assad își roti brațele ca pe niște moriști.

Carl își îndreptă privirea spre primul etaj. Acoperișul arăta de parcă s-ar fi ridicat și apoi s-ar fi așezat la loc cu un bubuit. Fumul care ieșea de sub streașină înnegrise complet în partea de sus plăcile de Eternit, iar ferestrele Velux zburaseră cine știe unde.

– Da, a fost zdravăn, zise el, în timp ce se gândea de ce oare oamenii alegeau de bunăvoie să-și petreacă timpul într-un loc atât de urât și uitat de Dumnezeu. Poate că tocmai asta era. Poate că nu fusese alegerea lor.

– Carl Mørck, Departamentul Special Q, zise când trecu pe lângă el unul dintre investigatorii mai tineri. Putem să urcăm să ne uităm puțin în jur? Tehnicul a terminat?

Tipul ridică din umeri.

– Aici o să terminăm abia când toată porcăria va fi demolată, mârâi el, dar aveți grijă unde călcați. Am pus scânduri pe podea, ca să nu cadă nimeni, dar nu garantez pentru nimic.

– K. Frandsen Angro: ce importau, de fapt? îl întrebă Assad.

– Tot felul de chestii pentru tipografii. E o firmă corectă, răspunse criminalistul. Se pare că nu știau că în clădire se afla o persoană fără adăpost sau cine o fi fost. Angajații sunt destul de șocați. Au fost norocoși că nu a ars totul din temelii.

Carl încuviință. Firmele de genul acesta nu-și puteau deschide sediul mai departe de șase sute de metri de o stație de pompieri. Avuseseră noroc că încă se mai aflau în zona aceasta și că pompierii locali rezistaseră tendinței idioate de a angaja firme auxiliare din UE.

Așa cum era de așteptat, primul etaj arsese complet. Plăcile din fibră de lemn de pe pereți erau jumulite, pereții separatori se ridicau ca niște turnulețe ascuțite, totul

amintea un pic de Ground Zero. Un peisaj negru și plin de cenușa distrugerii.

– Unde ați găsit cadavrul? îl întrebă Carl pe bărbatul mai în vârstă care se prezentase drept investigatorul companiei de asigurări.

Omul arătă spre o pată de pe podea, un răspuns evident la întrebare.

– Explozia a fost puternică și s-a întâmplat în două etape, petrecute una după alta, explică el. Prima a declanșat incendiul, a doua a absorbit tot oxigenul din încăpere și a stins focul.

– Atunci nu a fost un incendiu mocnit în sensul obișnuit, în care victima moare intoxicată cu monoxid de carbon? întrebă Carl.

– Nu.

– Bărbatul a murit la explozie sau s-a sufocat încet și a ars apoi? Ce credeți?

– Nu știu. A rămas atât de puțin din el, încât nu se poate stabili nimic concret. La astfel de cadavre nu prea găsim resturi ale căilor respiratorii. De aceea nu putem spune nimic despre concentrația de funingine din plămâni sau trahee.

Scutură din cap.

– E greu de crezut că focul a adus cadavrul în starea asta în atât de scurt timp. Asta le-am spus deunăzi și colegilor dumneavoastră din Emdrup.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Păi, că eu consider incendiul provocat. Cred că acesta trebuia doar să ascundă faptul că victima a murit, în realitate, într-un alt incendiu.

– Vreți să spuneți că mortul a fost mutat? Și ei ce au spus?

– Cred că au fost de aceeași părere.

– Așadar, crimă? Un om e omorât și ars și apoi adus la locul unui alt incendiu?

– Ei bine, nu se poate spune cu siguranță, dar, după părerea mea, este foarte probabil că a fost mutat cadavrul. E greu de crezut că la un incendiu atât de scurt, chiar și violent, cadavrul să ardă până la schelet.

– Ați analizat toate trei incendiile? întrebă Assad.

– Aș fi putut, teoretic, deoarece lucrez pentru mai multe societăți de asigurări, dar în Stockholsmgade a fost un coleg.

– Locurile celorlalte incendii erau comparabile cu acesta? se interesă Carl.

– Nu. Cu excepția celui de aici, erau toate goale. De aceea a apărut teoria, destul de plauzibilă, că ar fi vorba de persoane fără adăpost.

– Și dumneavoastră credeți că lucrurile s-au petrecut de fiecare dată după același model? Că morții au fost aduși în clădiri părăsite și au fost arși acolo a doua oară? întrebă Assad.

Omul de la asigurări se uită liniștit la neobișnuitul investigator.

– Asta se poate presupune din multe puncte de vedere, ba eu chiar susțin asta.

Carl își dădu capul pe spate și se uită la scheletul înnegrit al acoperișului.

– Mai am două întrebări și apoi vă lăsăm în pace.

– Dați-i drumul!

– De ce două explozii? De ce să nu lași porcăria să ardă de tot? Aveți un răspuns la asta?

– După mine, singura explicație posibilă este că incendiatorii au încercat anume să limiteze pagubele.

– Mulțumesc! A doua întrebare e dacă vă putem suna în caz că mai avem și alte întrebări?

Bărbatul zâmbi și scoase o carte de vizită din buzunar.

– Desigur. Mă numesc Torben Christensen.

Carl caută în buzunar după propria carte de vizită, știind prea bine că nu avea una. Încă o sarcină pentru Rose, de îndată ce se întorcea.

– Eu nu înțeleg.

Assad stătea lângă ei și trăgea dungi în funinginea de pe perete. Făcea parte din soiul de oameni care reușea ca, dintr-o singură pată de vopsea pe deget, să își mânjească toate hainele și obiectele din jur. În clipa asta avea destulă funingine pe haine și pe față cât să murdărească un oraș de dimensiuni mai mici.

– Eu nu înțeleg despre ce vorbiți. Trebuie să existe o legătură. Treaba asta cu inelul pe deget sau degetul lipsă și asta cu morții și cu incendiile, spuse el, apoi se întoarse brusc spre omul de la societatea de asigurări. Câți bani plătește firma dumneavoastră pentru ce e aici? Doar e o porcărie de casă veche.

Torben Christensen se încruntă. Ideea fraudei de asigurări fusese lansată, dar asta nu însemna că el era de acord.

– Da, clădirea nu are cine știe ce valoare, dar firma tot are dreptul la despăgubiri. Vorbim de o asigurare împotriva incendiilor, nu de o poliță împotriva putregaiului sau a carilor.

– Cât?

– Păi, între șapte și opt sute de mii de coroane, aș aprecia eu.

Assad fluieră apreciativ.

– S-ar putea construi ceva nou peste parterul stricat?

– Asta depinde doar de asigurat.

– Deci, dacă ar vrea, ar putea dărâma tot?

– Cu siguranță.

Carl se uită la Assad. Era limpede că urmărea ceva.

În timp ce se îndreptau spre mașină, pe Carl îl cuprinse senzația plăcută că erau pe cale să-și depășească adversarul pe interiorul turnantei și că, de data asta, adversarul nu erau doar acești ticăloși, ci și departamentul de investigare a crimelor a poliției din Copenhaga.

Ce triumf, dacă ar reuși să-i depășească!

Carl îi salută politicos din cap pe colegii care încă se mai aflau în curtea interioară. Nu avea chef să vorbească cu ei. Împreună cu Assad, aveau să afle singuri ce voiau să știe.

Assad se opri lângă mașina de serviciu pentru a studia mai atent graffitiul cu litere verzi, albe, negre și roșii de pe peretele frumos tencuit.

„Israel afară din fîșia Gaza. Palestina pentru palestinieni", scria acolo.

– Ăștia nu știu să scrie corect, comentă el și se sui în mașină.

Dar tu știi? se gândi Carl. Ca să vezi!

Carl porni mașina și aruncă o privire spre asistentul său. Acesta fixa bordul cu o privire încordată și părea pierdut în gânduri.

– Hei, Assad, unde ești?

Nimic nu se clinti în privirea acestuia.

– Ei, aici, Carl, zise el.

Apoi nu mai schimbară niciun cuvânt până la sediu.

9

Ferestrele micii clădiri comunale păreau să fie plăci din metal încins. Aşadar, idioţii începuseră deja.

Îşi dădu jos paltonul în antreu şi le salută pe femeile aşa-numite impure. Femeile la menstruaţie trebuiau să asculte imnurile de slavă de afară. Apoi, intră foarte încet pe uşa dublă.

Slujba ajunsese deja la punctul în care comunitatea începea efectiv să o ia razna. Participase de mai multe ori, iar ritualul era de fiecare dată acelaşi. Acum preotul stătea la altar în straiele confecţionate chiar de el şi pregătea „Consolarea vieţii" cum numeau ei cuminecătura. Curând, la chemarea lui se vor ridica toţi, copii şi adulţi, şi se vor apropia cu paşi mici şi capetele plecate, îmbrăcaţi în cămăşile lor albe, pure.

Acest drum spre altar, marţea, era punctul culminant al săptămânii. În acest moment, însăşi Maica Domnului, în întruparea preotului, oferea comunităţii potirul şi pâinea. În curând, toţi cei din sală vor începe un dans al bucuriei şi o vor slăvi pe Maica Domnului în cascade nestăvilite de vorbe, Maica ce dăruise viaţă, cu ajutorul Duhului Sfânt, lui Isus Christos. Vocile li se vor revărsa, se vor ruga cu toţii pentru toţi copiii nenăscuţi, se vor îmbrăţişa şi îşi vor

aminti de senzualitatea Maicii Domnului atunci când se dăruia Domnului și încă multe altele de genul acesta.

Erau pure prostii, ca multe altele care se petreceau în locul acela.

Se duse iute spre peretele din spate și rămase acolo, în fundal. I se zâmbea senin. Toți sunt bine-veniți, spunea zâmbetul, iar când toată ceata se va deda, curând, extazului, vor aduce mulțumiri pentru că s-a simțit atras de Maica lui Dumnezeu și pentru că venise la ei.

În acest timp, el studia familia pe care o alesese. Tatăl, mama și cei cinci copii. În aceste cercuri, liota de copii era rareori mai mică de atât.

În spatele celor doi băieți mai mari și acoperit parțial de ei, stătea tatăl încărunțit, iar în fața lui cele trei fetițe, care se legănau ritmic încolo și încoace, cu părul despletit. Chiar în partea din față, între alte femei adulte, se afla mama lor, cu buzele deschise, ochii închiși și mâinile odihnindu-i-se lejer pe sâni. Toate femeile stăteau așa. Captivate de mediul înconjurător, într-un singur gând, tremurând în prezența Maicii lui Dumnezeu.

Cele mai multe femei tinere erau gravide. Una dintre ele era cât se putea de aproape de soroc, iar cămașa era pătată pe piept de laptele care se scurgea.

Bărbații priveau fermecați aceste ființe fertile. Căci, până la perioada menstruației, corpul femeii era pentru ucenicii Maicii lui Dumnezeu cel mai sfânt lucru.

În această adunare care diviniza fertilitatea, toți bărbații își țineau mâinile împreunate în jurul organelor genitale. Băieții râdeau și îi imitau pe cei mari, fără să știe despre ce era vorba. Cei treizeci și cinci de oameni erau ca unul singur. Sentimentul de a aparține era descris în amănunțime în așa-zisul „Decret al Maicii".

Aparținerea în credința în Maica Domnului – în femeia pe care se baza întreaga viață. Asta ascultase până i se făcuse greață.

Fiecare sectă avea adevărul ei inatacabil, inexplicabil.

În vreme ce preotul le dădea pâinea celor din apropiere și cădea într-un extaz verbal, el o studia pe fiica mijlocie a familiei, Magdalena.

Era cufundată în gânduri. Se gândea oare la mesajul comuniunii? Sau la ceea ce îngropase pe pajiște, acasă în grădină? Sau la ziua în care avea să fie unsă servitoare a Maicii, ziua în care ceilalți aveau să o dezbrace și să o ungă cu sânge proaspăt de oaie? Ziua în care îi aduceau un bărbat, îi slăveau pântecul și se rugau pentru fertilitatea ei? Era greu de spus. Ce se petrecea în mintea unei fete de doisprezece ani? Doar ea știa asta. Era posibil să îi fie teamă, dar avea și de ce.

De acolo de unde venea el, băieții erau cei care trebuiau să participe la anumite ritualuri. Trebuiau să renunțe la propria voință, la visuri și dorințe în favoarea comunității. Și, desigur, să își cedeze și corpul. Își amintea prea bine de asta.

Aici, însă, fetele treceau prin asta.

Se străduí să îi surprindă privirea Magdalenei. Dacă totuși se gândea la groapa din grădină? Dacă lucrul de nerostit trezea în ea puteri mai mari decât credința?

Probabil că avea să fie mai greu de convins decât fratele ei care stătea lângă ea. Și de aceea nici nu i-a fost clar de la început pe care dintre cei doi avea să îl aleagă.

Pe care dintre cei doi avea să îl omoare.

După ce familia plecase la slujbă, mai așteptase o oră înainte să pătrundă în casă. Soarele de martie se îndreptase deja spre orizont. Avusese nevoie de doar două minute

pentru a deschide o fereastră a casei și pentru a intra în camera unuia dintre copii.

Aparținea celei mai mici dintre fete, își dăduse seama imediat de asta, deși aici nu era nimic roz și nici nu erau perne sub formă de inimi pe canapea. Nu, aici nu erau nici păpuși Barbie, nici creioane cu ursuleți sau pantofiori cu barete sub pat. În această cameră nu exista nimic care să reflecte viziunea despre ea și despre lume a unei fete daneze de zece ani. Nu, îți dădeai seama că te aflai în camera fetei celei mici după faptul că rochița de la botez era încă atârnată pe perete. Așa se obișnuia în Biserica Maicii Domnului. Rochia de botez era învelișul oferit de Maică, iar acesta era îngrijit și păstrat și dat mai departe următorului vlăstar al familiei. Până atunci, copilul născut ultimul trebuia să protejeze rochia de botez. Trebuia să o perie în fiecare sâmbătă înainte de culcare, și să îi calce înainte de Paște gulerul și dantela.

Era o bucurie pentru ultimul născut faptul că putea îngriji această rochie sfântă cel mai mult timp. Nu doar că astfel avea să găsească norocul, ci viața ei avea să fie plină de binecuvântări și fericire. O bucurie specială, se zicea.

Intră în biroul tatălui și găsi repede ceea ce căuta: documente care atestau bunăstarea familiei; ultima declarație de avere, cu ajutorul căreia Biserica Maicii Domnului determina locul individului în comunitate. Apoi, descoperi și listele cu numerele de telefon care îi oferiră o imagine asupra răspândirii geografice a sectei în țară și în străinătate.

De când lovise ultima oară în această sectă, se alăturaseră, doar în Iutlanda de Mijloc, câteva sute de membri noi.

Nu era un gând plăcut.

După ce inspectă toate camerele, ieși din nou pe geam și îl închise. Se uită la colțul grădinii. Magdalena își alesese

acolo un loc bun de joacă. Aproape invizibilă, atât din casă, cât și din restul grădinii.

Își dădu capul pe spate și văzu cum cerul înnorat se înnegrea încetișor. În curând avea să fie întuneric beznă, deci trebuia să se grăbească.

Dacă nu ar fi știut unde să caute, nu ar fi găsit niciodată ascunzătoarea Magdalenei. Doar o crenguță aflată la marginea unei porțiuni cu iarbă trăda locul. Când văzu asta, zâmbi și dădu cu grijă crenguța la o parte. Apoi, ridică un petec de iarbă de dimensiunile palmei.

Gaura de dedesubt era tapetată cu o pungă galbenă, iar pe ea se afla o bucată de hârtie colorată, împăturită.

O despături și zâmbi din nou.

Apoi, o puse în buzunar.

În casa comunală, îi studie cu atenție pe tânăra fată cu părul lung și pe fratele ei, Samuel, cu un zâmbet înciudat. Cât de apărați stăteau aici, împreună cu alți membri ai comunității. Alături de oameni care aveau să trăiască mai departe în totală necunoștință, și de cei care, în curând, aveau să trăiască știind lucruri abominabile.

Teribila cunoștință a ceea ce el avea să le facă.

După cântece, întreaga ceată formă un cerc în jurul lui. Îl mângâiară pe cap, pe piept. Așa își exprimau încântarea pentru faptul că el venise în căutarea Maicii lui Dumnezeu. Așa îi mulțumeau pentru încredere. Toți erau încântați și extaziați că îi puteau arăta drumul spre adevăr. Apoi, toată ceata făcu un pas în spate și își ridică mâinile spre cer. În curând vor începe să se mângâie reciproc cu palma desfăcută. Mângâierile vor continua până când unul dintre ei se prăbușea și o primea pe Maica Domnului în corpul său tremurător. Știa cine va fi. Extazul strălucea în ochii femeii.

O tânără mică, a cărei mare realizare erau cei trei copii graşi care săreau în jurul ei.

La fel ca toți ceilalți, zbieră şi el spre cer când se întâmplă. Cu diferența că el reținea în interiorul lui ceea ce ceilalți se străduiau din răsputeri să elibereze: diavolul din suflet.

Când membrii comunității îşi luară rămas-bun pe scări, el făcu neobservat un pas înainte şi îi puse piedică lui Samuel, astfel încât băiatul se clătină şi căzu de pe treapta de sus, fără a avea vreun sprijin.

Trosnetul genunchiului lui Samuel când se lovi de pământ sună ca o dezlegare în urechile lui. Ca trosnetul gâtului la spânzurătoare.

Totul era aşa cum trebuia să fie.

De acum, el preluase conducerea. De acum, lucrurile aveau să se desfăşoare, inevitabil, în direcția dorită de el, inevitabil.

10

Când Carl ajungea acasă în Rønneholtpark într-o seară ca aceasta, când strălucirea și zgomotele programelor de la televizor răzbăteau din blocurile de beton, iar casnicele se conturau la geamurile bucătăriilor ca niște umbre, i se părea că e un muzician afon în mijlocul unei orchestre simfonice.

Nici în ziua de azi nu reușea să-și dea seama cum se petrecuseră lucrurile. De ce se simțea atât de singur.

Dacă un contabil cu o circumferință de 154 de centimetri și o tocilară cu brațele ca niște scobitori erau în stare să ducă o viață de familie, de ce naiba nu putea și el să facă același lucru?

Vecina lui, Sysser, stătea în lumina ca de gheață din bucătărie și prăjea ceva. Îi făcu atent semn cu mâna când ea îl zări. Slavă Domnului că după startul dezastruos de luni dimineață reușise să-și găsească drumul înapoi spre propria locuință. Nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi făcut-o.

Se uită obosit la ușa lui. Numele lui și al Viggăi erau de acum acoperite de corecturi. Nu era ca și cum s-ar fi simțit singur alături de Morten Holland, Jesper și Hardy. În acel moment, din spatele tufelor se auzea gălăgie mare. Tot un fel de viață de familie, s-ar putea zice.

Doar că nu era cea la care el visase.

În mod normal, putea să-și dea seama încă de pe coridor ce se afla în meniu, dar ce simțea acum în nări nu era aroma uneia dintre inspirațiile culinare ale lui Morten. Cel puțin, așa spera.

– Salutare, strigă el spre sufrageria în care Morten și Hardy obișnuiau să se distreze.

Își băgă capul pe ușă. Nici urmă de cineva. În schimb, afară, pe terasă, se întâmplau diverse lucruri. În mijloc, sub un radiator de terasă, descoperi patul lui Hardy, cu perfuzii și tot tacâmul. În jurul lui se înghesuiau vecinii în jachete pufoase și mâncau cârnați la grătar, scăldați cu bere la cutie. Judecând după chipurile tâmpe, treaba începuse de ceva vreme.

În încercarea de a localiza putoarea din casă, Carl ajunse în bucătărie. Pe masă se afla o oală al cărei conținut amintea în cel mai bun caz de mâncarea de conservă, arsă complet. Scârbos. Mai ales că existența viitoare a oalei era acum decisă.

– Ce se petrece aici? întrebă Carl, ieșind pe terasă, uitându-se la Hardy, care zâmbea liniștit, acoperit cu patru straturi de pături.

– Știi că sus, pe braț, Hardy are o bucățică pe care o simte? întrebă Morten.

– Da, așa a spus, da.

Morten părea a fi un băiețel care ținea pentru prima oară în mâini o revistă cu femei goale și era pe cale să o deschidă.

– Și știi că are ușoare reflexe la degetul mijlociu și arătător de la o mână?

Carl se uită la Hardy și scutură din cap.

– Ce mai e și asta? Un quiz de neurologie? În cazul ăsta, ne oprim înainte să ajungem la țările din sud, OK?

Morten își dezveli dinții pătați de vinul roșu și râse:

– Și acum două ore, Hardy și-a mișcat un pic încheietura mâinii. Da, Carl, chiar așa s-a întâmplat. Din cauza asta am uitat de masa de prânz.

Entuziasmat, își desfăcu brațele, dezvăluind cât de corpolent era. Părea că vrea să-l îmbrățișeze pe Carl în următorul moment. Să încerce numai!

– Pot să văd, Hardy? fu reacția seacă a lui Carl.

Morten dădu păturile la o parte și dezveli mâna albă ca ceara a lui Hardy.

– Ei haide, bătrâne, arată-ne, zise Carl, iar Hardy închise ochii și strânse din dinți, până i se văzu musculatura maxilarului.

Era de parcă toate impulsurile corpului erau chemate prin intermediul nervilor spre încheietura mâinii, asupra căreia se îndrepta întreaga atenție. Mușchii feței lui Hardy începură să tremure până când, în cele din urmă, el expiră și fu nevoit să renunțe.

– Oh, ziseră oamenii din jur și adăugară tot felul de încurajări, dar încheietura nu se mișcă.

Carl clipi înțelegător spre Hardy și îl trase apoi pe Morten cu el spre gardul viu.

– Aștept o explicație, Morten. La ce ajută toate astea? Ai răspunderea lui, ăsta e jobul tău, așa că lasă asta, nu-i mai da bietului om speranțe și, mai ales, încetează să-l transformi într-un spectacol de circ. Mă duc acum să îmi pun o pereche de pantaloni de trening, iar tu scapi de toată lumea și îl duci pe Hardy la locul lui. E clar?

Nu mai avea chef să audă scuze. Morten n-avea decât să le prezinte restului publicului.

– Mai spune o dată, zise Carl o jumătate de oră mai târziu.

Hardy se uită liniștit la fostul său partener. Avea o anumită demnitate, așa cum zăcea acolo, după atâta suferință.

– E adevărat, Carl. Morten nu a văzut, dar stătea lângă mine. Încheietura s-a mișcat ușor. Și la umăr mă doare un pic.

– Cum de nu poți repeta mișcarea?

– Nu știu exact ce am făcut, dar a fost o mișcare controlată. Nu a fost un spasm.

Carl îi puse mâna pe frunte partenerului său paralizat.

– După știința mea, asta e aproape imposibil, dar te cred, sigur. Doar că nu știu ce am putea face cu toate aceste informații.

– Dar eu știu, interveni Morten. Hardy are sus, pe umăr, un loc în care simte. Și acela doare. Cred că ar trebui să stimulăm acel punct.

Carl scutură din cap.

– Hardy, crezi că e o idee bună? Mi se pare mai degrabă o soluție băbească.

– Da, și? întrebă Morten. Tot sunt aici, și ce poate să strice?

– O să ne distrugi toate oalele.

Carl se uită afară, pe hol. Iar era o jachetă mai puțin în cuier.

– Jesper nu vine să mănânce cu noi?

– E în Brønshøj, la Vigga.

Poftim? Ce căuta Jesper în casa rece ca gheața din grădină? Și asta în condițiile în care îl ura pe prietenul cel nou al lui Vigga. Nu pentru că băiatul scria poezii și purta niște ochelari imenși, ci mai degrabă pentru că le citea și apoi aștepta comentarii.

– De ce e Jesper acolo? Doar nu chiulește din nou?

Carl scutură din cap. Mai erau doar câteva luni până la bacalaureat. Având în vedere sistemul idiot de note şi reforma jenantă la clasele de liceu, Jesper ar fi trebuit să pună mâna pe carte şi să se prefacă măcar că învaţă. Altfel, era terminat.

Hardy îi întrerupse şirul gândurilor.

– Calmează-te, Carl. Lucrez cu Jesper în fiecare zi, după şcoală. Îl ascult înainte să se ducă la Vigga. Băiatul se descurcă.

Se descurcă? Asta suna absolut suprarealist.

– Şi de ce e la maică-sa?

– Ea l-a sunat, răspunse Hardy. Îi pare rău, Carl. S-a săturat de viaţa ei şi ar vrea să se întoarcă acasă.

– Acasă? Acasă, aici?

Hardy încuviinţă. Carl simţea că e pe cale să sufere un atac de apoplexie, declanşat de şoc.

Morten trebui să-i aducă whisky-ul de două ori.

Totul se transformă într-o noapte nedormită şi o dimineaţă obosită.

Când se văzu în sfârşit aşezat la biroul lui, Carl era mai obosit decât în seara precedentă, înainte să se bage în pat.

– Avem veşti de la Rose? întrebă el, dar Assad îi puse în faţă o farfurie cu tot soiul de gloduri nedefinite.

Se părea că trebuia să se întremeze mai întâi.

– Am sunat-o ieri-seară, dar nu era acasă. Asta mi-a spus sora ei.

– Aha.

Carl alungă credincioasa, perseverenta şi încă prezenta muscă şi încercă să desprindă de pe farfurie unul dintre glodurile scăldate în sirop. Dar acesta era cât se putea de recalcitrant.

– Vine astăzi? A zis sora ei ceva în sensul ăsta?

– Da, vine Yrsa, sora ei. Rose nu. Ea a plecat.

– Ce vrea să însemne asta? Unde s-a dus Rose? Sora ei? Vine aici? Ce se întâmplă?

Își smulse degetele de pe glodul prinzător de muște, cu senzația că a pierdut și ceva piele.

– Yrsa a zis că Rose mai dispare uneori pentru o zi sau două, dar că asta nu vrea să însemne nimic. Se întoarce întotdeauna, așa face mereu, spune Yrsa. În timpul ăsta, vine Yrsa și preia munca ei. Ea zice că nu-și pot permite să renunțe la salariul lui Rose.

Carl scutură iute și energic din cap.

– Glumești? Aici nu se face nimic dacă o angajată dispare când i se năzare ei? Nu poate fi adevărat! A luat-o razna?

Ei, ce-o să-și audă când o apărea din nou!

– Și această Yrsa! Nu trece nici măcar de paznicul de la poartă, o să mă asigur de asta!

– Ăăă, păi să vezi, eu am aranjat deja treburile cu paza și cu Lars Bjørn, Carl. E totul în ordine. Lars Bjørn a zis că îi e indiferent, important e ca salariul să i se plătească în continuare lui Rose. Yrsa e înlocuitoarea, cât e Rose bolnavă. Bjørn se bucură că avem pe cineva.

– Bjørn zice că e în regulă? Și Rose e bolnavă, zici?

– Da, așa zicem acum, sau?

Era revoltă curată.

Carl puse mâna pe telefon și formă numărul lui Lars Bjørn.

– Bună, dragule! răsună vocea lui Lis.

Ce naiba se întâmpla?

– Bună, Lis. Nu am sunat la Lars Bjørn?

– Ba da, dar eu răspund acum la telefonul lui. Șefa poliției, Jacobsen și Bjørn au chiar acum o ședință din pricina situației personalului.

– Poți să îmi faci legătura o secundă? Trebuie să vorbesc neapărat cu el.

– E vorba, probabil, despre sora lui Rose.

Carl simți că i se încordează mușchii feței.

– Nu ai nimic de a face cu asta, nu-i așa?

– Carl, eu nu țin listele cu înlocuitorii.

Despre treaba asta nu știa nimic.

– Și tu spui că Bjørn a fost de acord cu înlocuitoarea lui Rose, înainte să mă întrebe?

– Hey, Carl, *take it easy*, rosti ea în engleză și plesni din degete de parcă ar fi vrut să-l trezească. Avem nevoie de oameni. În clipa asta, Bjørn e de acord cu orice. Ar trebui să vezi cine muncește în celelalte secții.

Din păcate, râsul ei cristalin nu reuși să înveselească situația.

Firma K Frandsen Angro era o societate pe acțiuni cu un capital propriu de doar două sute cincizeci de mii de coroane, dar o valoare estimată de circa șaisprezece milioane. Doar depozitul de hârtie fusese estimat în ultimul an contabil la opt milioane, așadar nu se puteau presupune dificultăți economice. Problema era însă că toți clienții firmei K. Frandsen erau reviste săptămânale sau ziare gratuite, iar acestea suferiseră destul de mult din pricina crizei. După aprecierea lui Carl, lipsa comenzilor din partea acestora era foarte posibil să fi afectat K. Frandsen destul de brusc și de puternic.

Scenariul devenea cu adevărat interesant când începeau să se contureze paralelele cu firma din Emdrup și cu cea din Stockholmsgade, ale căror spații de birouri arseseră și ele. Firma din Emdrup, JPP Beslag A/S, avea o cifră de afaceri anuală de douăzeci și cinci de milioane de coroane și aproviziona în primul rând magazinele de bricolaj cu

lemn pentru construcții. În ultimul an o afacere probabil înfloritoare, anul acesta o afacere care șchiopăta. Și la fel Public Consult, firma din Østerbro, care trăia din generarea de comenzi de construcții pentru birourile mari de arhitectură, simțise probabil conjunctura nefavorabilă de anul acesta.

Dar în afară de o mare vulnerabilitate în actuala conjunctură nu mai existau alte coincidențe între cele trei firme urmărite de ghinion. Nu aveau proprietari comuni, nu aveau aceiași clienți.

Carl bătu darabana pe masă. Cum stătuseră lucrurile la incendiul din 1995 din Rødovre? Fusese și acolo vorba despre o firmă care începuse brusc să se clatine? Acum ar fi avut nevoie de Rose, la naiba.

– *Knock, knock*, șopti cineva la ușă.

Asta trebuia să fie acea Yrsa, se gândi Carl și se uită spre ușă.

Era nouă și un sfert. Ajunsese la timp.

– Ce oră e asta de venit? zise el cu spatele la ușă.

Asta învățase în mod sigur: șefii care le arată spatele interlocutorilor sunt personalități puternice. Cu aceștia nu te joci.

– Aveam întâlnire? se auzi o voce bărbătească nazală.

Carl se întoarse atât de brusc cu scaunul, încât făcu un sfert de rotație mai mult.

Era Laursen. Bunul Tomas Laursen, tehnician criminalist și jucător de rugby, care câștigase și pierduse o avere și care acum lucra în cantina de la ultimul etaj.

– Ei, la naiba, Tomas, ai coborât până aici?

– Da. Asistentul tău eficient m-a întrebat dacă nu aș avea chef să trec pe aici.

În ușă apăru chipul șugubăț al lui Assad. Ce voia el să obțină cu asta? Chiar fusese sus la cantină? Nu îi mai

ajungeau specialitățile sale condimentate și spaimele stomacului pe care le prepara singur?

– Mi-am luat o banană, Carl, zise Assad și flutură fructul strâmb prin fața lui.

Se dusese până la ultimul etaj pentru o banană?

Carl încuviință. Assad era un fel de maimuță. El bănuia demult asta.

Îi strânse mâna zdravăn lui Laursen. Aceeași distracție dureroasă dintotdeauna.

– Grozav, Laursen. Am auzit despre tine de la Yding din Albertslund. Te-ai întors de bunăvoie la sediul central, din câte am înțeles.

Laursen clătină din cap.

– Mda, eu mi-am făcut-o singur. Banca m-a păcălit să iau un credit pentru investiții și puteam să fac asta cu ușurință. Aveam un capital imens, iar acum nu mai am decât praful de pe tobă.

– Ar trebui lăsați să-și îngroape singuri rahatul, comentă Carl.

Auzise la un moment dat la știri pe cineva spunând asta.

Laursen aprobă. Da, acum era din nou aici, devenit cel mai de jos angajat de la cantină. Sendvișuri și vase murdare. Unul dintre cei mai talentați tehnicieni criminaliști din Danemarca. Ce pierdere!

– Sunt mulțumit, zise el. Mă întâlnesc cu foști colegi, dar nu mai trebuie să ies cu ei.

Zâmbea la fel ca pe vremuri.

– Slujba nu-mi mai făcea plăcere, Carl, mai ales când trebuia să sap o noapte întreagă printre bucăți de cadavru. Nu trecea zi în care să nu mă gândesc să plec, așa am dus-o vreme de cinci ani. Banii m-au ajutat să fac pasul, chiar dacă i-am pierdut pe toți. Poți să vezi lucrurile și așa. Totul e bun la ceva la un moment dat.

Carl încuviință.

– Tu nu-l cunoști pe Assad, dar eu sunt sigur că nu te-a adus aici doar ca să discutați meniul de la cantină și să te invite să bei ceai de mentă cu un vechi coleg.

– Mi-a povestit despre scrisoarea din sticlă. Cred că sunt cât de cât informat. Pot să văd scrisoarea?

Dar bineînțeles!

Laursen se așeză, iar Carl scoase cu grijă scrisoarea din dosar. Assad intră încântat, balansând trei cești minuscule pe o tavă din aramă.

În birou se răspândi imediat aroma ceaiului de mentă.

– O să-ți placă sigur ceaiul acesta, turui Assad și turnă în cești. E bun pentru de toate, și pentru asta, completă el și își duse mâna între picioare și le aruncă o privire misterioasă.

Mesajul era limpede.

Laursen aprinse încă o lampă de lucru și o trase foarte aproape de document.

– Cine a conservat asta, știm?

– Un laborator din Edinburgh, în Scoția, zise Assad.

Scosese deja rezultatele cercetărilor încă înainte ca să apuce Carl măcar să se întrebe unde le pusese.

– Asta e analiza.

Assad i-o întinse lui Laursen.

– OK, zise Laursen după câteva minute. Din câte văd, cercetările au fost conduse de Gilliam Douglas.

– Îl cunoști?

Laursen se uită la Carl cu aceeași expresie pe care ar avea-o o fetiță de cinci ani dacă ai întreba-o cine e Britney Spears. Nu era o privire prea respectuoasă – dar era, cu siguranță, una care stârnea curiozitatea. Cine era oare acest Gilliam Douglas? În afară de faptul că se născuse pe partea greșită a frontierei cu Anglia?

– Nu cred că se poate scoate mai mult, zise Laursen şi ridică ceşcuţa de ceai cu două degete puternice. Colegii noştri din Scoţia au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a conserva hârtia şi a face textul vizibil cu lumini şi substanţe diferite. S-au găsit umbre minime de cerneală tipografică, dar se pare că nu s-a încercat stabilirea provenienţei hârtiei în sine. Ne-au lăsat nouă cea mai mare parte a cercetării fizice. Scrisoarea a fost în Vanløse, la departamentul de tehnică criminalistică?

– Nu, dar nici nu ne-am gândit că partea tehnică a cercetărilor nu e completă, răspunse Carl încruntat.

Greşeala era a lui.

– Scrie aici, zise Laursen făcând semn spre ultimul rând al raportului de cercetare.

Ce porcărie! De ce nu văzuseră asta?

– Rose mi-a atras atenţia odată, Carl, dar a fost de părere că poate nu e nevoie să ştim neapărat de unde provine hârtia şi chestii din astea, spuse Assad.

– Ei bine, se pare că s-a înşelat amarnic. Lasă-mă să văd.

Laursen se ridică şi îşi îndesă vârfurile degetelor în buzunarele de la pantaloni.

Nu era un lucru uşor la blugi strâmţi şi coapse musculoase.

Carl văzuse adesea tipul de lupă pe care Laursen îl scoase din buzunar. Un pătrat mic, care se putea deschide astfel încât să poată sta pe obiect. Partea de jos semăna cu un mic microscop. Echipamentul standard pentru colecţionarul de timbre şi alţi tocilari de genul acesta, iar în această variantă profesională, cu una dintre cele mai fine lentile Zeiss, un obiect indispensabil pentru un tehnician de talia lui Laursen.

Acesta puse lupa pe document şi începu să mormăie ca pentru el, în timp ce trăgea lentila peste rânduri. Cât se poate de sistematic, de la stânga la dreapta, rând cu rând.

– Prin sticla ta poți desluși mai multe litere? întrebă Assad.

Laursen scutură din cap fără să spună nimic.

Pe Carl începuse să-l împingă de la spate dorința de o țigară, înainte ca omul să ajungă la jumătatea documentului.

– Trebuie să rezolv scurt ceva, OK?

Nici nu reacționară la spusele lui.

Afară, pe coridor, se așeză la una dintre mese și se uită la toate mașinăriile care stăteau acolo, nefolosite. Scaner, copiator și toate celelalte. Numai necazuri. Data viitoare va trebui să o lase pe Rose să meargă pe drumul ei, ca să nu plece când îți era lumea mai dragă. Ca șef, era jalnic.

În acel moment de supărare la adresa propriei persoane auzi zgomote pe trepte. Se auzea de parcă o minge de baschet ar fi sărit în reluare pe scări în jos, urmată de o roabă cu o pană la o roată. Ce se apropia de el aducea cu o bunică întoarsă de la cumpărături cu feribotul de Suedia. Atât pantofii cu tocuri nebunești de înalte, cât și fusta ecosez plisată, precum și căruciorul colorat de cumpărături pe care îl trăgea după ea emanau șarmul anilor cincizeci. Pe această făptură trona capul clonat al lui Rose, cu bucle ordonate. Parcă se afla într-un film cu Doris Day, fără să știe unde se afla ieșirea de urgență.

În astfel de momente, o țigară fără filtru va produce, invariabil, arsuri la degete.

– Au, la naiba! zbieră el și dădu drumul chiștocului taman la picioarele coloratei făpturi.

– Yrsa Knudsen, zise aceasta și îi întinse două degete cu unghii roșii ca sângele.

În viața lui nu ar fi crezut că niște gemeni ar putea fi atât de asemănători, și totuși atât de diferiți.

Își propusese ferm să preia conducerea din prima clipă. Cu toate astea, se auzi răspunzând cuminte la întrebarea

unde era biroul ei: îl va găsi chiar acolo, în spatele hârtiilor care flutură pe perete. Uită complet ce avusese de gând să spună: cine era și ce rang avea și că era împotriva tuturor regulilor ce făceau cele două surori și că era cazul să înceteze.

– Mă aștept să fiu chemată la un briefing scurt de îndată ce m-am instalat. Să zicem, într-o oră?

Asta fu replica ei la despărțire.

– Ce a fost asta? întrebă Assad când Carl se întoarse în birou.

Carl îl privi sumbru.

– Ce a fost asta? Asta a fost problema ta. Problema ta! În exact o oră, o informezi pe sora lui Rose cu privire la cazuri. E clar?

– Deci, Yrsa era cea care a trecut adineauri?

Carl închise ochii a aprobare.

– Ai înțeles, Assad? Îi faci briefingul.

Apoi se întoarse spre Laursen, care aproape că terminase.

– Ai găsit ceva, Laursen?

Tehnicianul, care devenise bucătar de cartofi prăjiți, încuviință și arătă spre ceva aproape invizibil pe care îl așezase pe o bucată minusculă de plastic.

Carl se apropie. Da, acolo se afla o așchie de dimensiunea unui vârf de păr și alături ceva rotund, mic, plat și aproape transparent.

– Asta e o așchie de lemn, arătă Laursen. Tind să cred că provine din vârful instrumentului de scris, căci era adânc înfipt în hârtie în direcția scrisului. Cealaltă chestie e un solz de pește.

Se ridică din poziția incomodă și își roti umerii.

– Poate acum vom face progrese, Carl. Dar trebuie să trimitem asta la Vanløse, da? Nu m-ar mira dacă vor

identifica destul de repede tipul de lemn, dar pentru a stabili soiul peștelui va fi nevoie de un biolog marin.

– Foarte interesant, zise Assad. E un coleg foarte capabil, nu-i așa, Carl?

Capabil? Assad chiar spusese asta?

Carl se scărpină pe obraz.

– Ce ne mai poți spune, Laursen? Ai mai observat ceva?

– Da. Nu pot să-mi dau seama dacă autorul scrisorii era dreptaci sau stângaci, lucru neobișnuit pentru o hârtie atât de poroasă. De regulă se pot vedea aproape întotdeauna deformări într-o anumită direcție. Din asta s-ar putea deduce că scrisoarea a fost scrisă în condiții dificile. Poate pe o suprafață proastă, poate cu mâinile legate, poate de către o persoană care nu avea exercițiul scrisului. În afară de asta, pot să mai spun că hârtia a fost folosită pentru a înveli în ea pește. Din câte îmi pot da seama, există secreții de mucus, cu siguranță de la pești. Și, pentru că știm că sticla era etanșă, putem deduce că secrețiile nu au apărut în timpul șederii în apă. Cu privire la această umbră pe hârtie, nu sunt prea sigur. Poate nu e nimic. Hârtia a avut și înainte mucegai, dar petele au apărut mai degrabă în timpul șederii în sticlă.

– Interesant! Ce părere ai însă despre scrisoare în sine? Merită să ne ocupăm în continuare de ea, sau ar putea fi doar o șotie de prost gust?

– O șotie de prost gust?

Laursen își răsfrânse buza de sus, dezvelind un rând de dinți strâmbi.

Asta nu însemna că voia să râdă, ci, mai degrabă, că trebuia să asculți.

– Pot să deslușesc în hârtie adâncituri care indică o mână tremurândă. Așchia de lemn pe care o vezi aici a provocat zgârieturi adânci înainte de a se rupe. În anumite

locuri, aceste zgârieturi sunt foarte puternice şi marcante, ca şanţurile de pe un disc de vinil.

Scutură din cap.

– Nu, Carl, nu cred că e vorba de o şotie. După cum am spus: se pare că a fost scris de cineva care tremura – poate pentru că era neajutorat sau poate pentru că se temea de moarte. Nu, treaba e foarte serioasă, aş zice aşa, la prima vedere. Dar, pe de altă parte, nu se ştie niciodată.

Assad interveni.

– Dacă vezi zgârieturile atât de bine, poate poţi recunoaşte câteva litere în plus?

– Da, câteva, dar doar până în locul unde vârful instrumentului de scris s-a rupt.

Assad îi întinse o copie a scrisorii.

– Poţi să le completezi pe cele despre care crezi că lipsesc? îl rugă el.

Laursen încuviinţă şi puse lupa pe scrisoarea originală. După ce studie primele rânduri alte câteva minute, zise:

– Ei bine, aşa văd eu lucrurile, dar nu pot să bag mâna în foc.

Apoi, completă cifrele şi literele, astfel încât primele rânduri ale scrisorii spuneau:

AJUTOR

A- fos- lăp-t pe -6 februa 1996 .....

Se uitară o vreme la rezultat. Apoi Carl rupse tăcerea.

– 1996! Asta înseamnă că sticla a stat în apă timp de şase ani înainte de a fi pescuită!

Laursen aprobă.

– Da. În privinţa numerelor, sunt destul de sigur. Chiar dacă cele două cifre nouă sunt în oglindă.

– Poate că de asta colegul din Scoția nu a putut să le deslușească.

Laursen ridică din umeri. Posibil.

Lângă ei, Assad se încruntă.

– La naiba, e fix așa cum am bănuit. O mare porcărie, zise el și se uită la patru dintre cuvinte.

Carl inspectă scrisoarea mai atent.

– Dacă nu reușim să descoperim mai multe litere din ultima parte, va fi foarte greu, continuă Assad.

Acum văzu și Carl la ce se referea Assad. Dintre toți oamenii de pe pământ, trebuia să fie unul care locuia doar de puțină vreme în această țară. Era absolut incredibil.

„Februa, lăpit, stație de autbuz."

Cel care le scrisese nu stăpânea ortografia.

11

Nu auzeau prea multe din partea Yrsei, aflată la biroul lui Rose, şi ăsta era, într-adevăr, un semn bun. Dacă o ţinea tot aşa, în trei zile pleca, iar Rose trebuia să se întoarcă.

Aveau nevoie de bani, spusese Yrsa.

Pentru că arhivele nu conţineau referiri la o răpire în luna februarie a anului 1996, Carl luă din nou vechiul dosar de incendiere şi îl sună pe comisarul de poliţie Antonsen din Rødovre. Prefera să discute cu o vulpe bătrână decât cu un birocrat precum Yding. De ce nu trecuse acel idiot la vremea respectivă în raport situaţia economică a firmei incendiate, nu reuşea să înţeleagă. În mintea lui Carl, asta era neglijenţă crasă. Mai mult, compania de gaz le spusese că oprise alimentarea conductei principale, aşadar, cum de luase locul foc? Atâta timp cât existau astfel de întrebări, orice om cu mintea întreagă putea să vadă că aveau de-a face cu o posibilă crimă, iar în acest caz trebuiau explorate toate pistele.

– Ei, strigă Antonsen când i se făcu legătura cu Carl. Cum de am meritat onoarea să vorbim cu însuşi Carl Mørck? Cel cu diploma pentru desprăfuit cazuri vechi? chicoti el. Ai lămurit de ce a murit Ötzi?

– Da, și am rezolvat și cazul de crimă al lui Erik Klipping, răspunse Carl. Și, dacă văd lucrurile bine, atunci în curând vom rezolva și unul dintre cazurile voastre vechi.

Antonsen râse.

– Știu la ce te referi. Am vorbit ieri cu Marcus Jacobsen. Vrei să știi ceva despre incendiul de aici din 1995, îmi închipui. Nu ai citit raportul?

Aici, Carl își permise câteva înjurături pe care Antonsen le pară la fel de savuros.

– Ba da, iar acest raport e o mizerie. L-a scris unul dintre oamenii tăi?

– Ei, ce prostii vorbești, Carl. Yding a făcut treabă bună. Ce îți lipsește?

– Informații despre firma la care s-a petrecut incendiul.

– Da, m-am gândit deja că asta e. Mai avem niște informații pe aici. Câțiva ani mai târziu, o verificare contabilă la aceeași firmă a dus la o acționare în instanță. În cele din urmă nu a reieșit nimic, dar măcar am mai aflat câte ceva despre firmă. Să-ți trimit sau să vin mai degrabă în genunchi și să le depun dinaintea tronului tău?

Carl râse. Nu întâlnea prea des pe cineva care să reacționeze la vorbele sale atât de eficient și dezarmant.

– Nu, mai degrabă vin eu la tine, Antonsen. Pune deja de cafea.

– O, nu, fu ultimul lucru pe care îl auzi din receptor înainte să vină tonul.

Carl rămase o clipă tăcut și se uită la ecranul plat pe care rulau, în buclă, știri despre împușcarea fără sens a lui Mustafa Hsownay. O altă victimă complet nevinovată a războiului dintre bande. Acum se pare că poliția aprobase un marș funebru pe străzile din Copenhaga. Asta avea să ducă garantat la umflarea rânzei naționale în unii sau alții.

Deodată, din ușă se auzi un mârâit.

– Primesc curând ceva de lucru?

Carl încremeni. În mod normal, oamenii umblau pe vârfuri aici jos. Aşadar, dacă această Yrsa, care până mai adineauri se mişca precum o turmă de antilope gnu în migraţie, începea să se mişte atât de silenţios, avea să se aleagă cu nervii praştie.

Ea flutură din mână.

– Bleah, ce scârbos, o muscă.

Carl urmări zburătoarea cu privirea. Unde fusese până acum? Întinse mâna după dosarul de pe masă. Dacă nu reuşea să o stâlcească, însemna că şi-a vârât diavolul coada.

– M-am instalat. Vrei să vezi? întrebă Yrsa, iar vocea ei semăna aproape perfect cu vocea lui Rose.

Dacă voia să vadă cum se instalase? Departe de el gândul acesta.

Lăsă musca să mai zboare o vreme şi se întoarse spre Yrsa.

– Spui că vrei să primeşti de lucru? Bine. De asta eşti aici. Sună la conducerile firmelor cu sediile incendiate şi cere bilanţurile contabile din ultimii cinci ani ale firmelor K. Frandsen Angro, Public Consult şi JPP Beslag A/S şi urmăreşte-le creditele pe conturile curente şi creditele pe termen scurt, OK?

Scrise numele celor trei firme pe un bilet.

Ea se uită la el de parcă ar fi rostit ceva indecent.

– Nu, mai degrabă n-aş vrea, dacă îmi permiţi, zise ea.

– De ce nu?

– Pentru că e mult mai simplu să le caut pe internet, aşa că de ce să mă lipesc de telefon? În zece minute se termină programul.

Carl încercă să ignore faptul că orgoliul lui dispăruse brusc în pliseurile fustei ei ecosez. Poate că ar trebui să-i dea o şansă.

– Carl, ia uită-te la asta, zise Assad din ușă și făcu un pas în lateral pentru a o lăsa pe Yrsa să treacă.

– Am tot stat și m-am uitat, continuă el și îi întinse lui Carl copia scrisorii din sticlă. După o vreme, am început să cred că pe al doilea rând scrie Ballerup. Apoi m-am uitat pe harta cu toate străzile din Ballerup și am descoperit că singurul nume de stradă care se potrivește cuvântului dinainte este Lautrupvand. Sigur, tipul a scris Lautrop în loc de Lautrup, dar e limpede că nu se pricepea la ortografie.

Preț de o clipă, fixă musca în timp ce aceasta dădea ture sub tavan. Apoi se uită la Carl.

– Ce zici, Carl? Ar putea să se potrivească?

Arătă spre locul respectiv. În copie scria acum:

AJUTOR

Am fost lăpiți pe -6 februa 1996 din stația de autbuz Lautropvang din Ballerup – Bărbatul are 1,8 metri și per...

Carl încuviință. Părea foarte posibil, da, așa că trebuia neapărat să cerceteze arhivele.

– Dai din cap. Așadar, crezi că se potrivește. Ah, ce frumos, Carl, strigă Assad și se aruncă peste birou, sărutându-l pe creștet.

Carl se trase instantaneu înapoi și îl privi sever. Prăjituri siropoase și ceai dulce erau una, dar efuziunile sentimentale de proporții orientale nu erau de el.

– Așadar, era fie 16, fie 26 februarie 1996, asta știm acum, zise Assad concentrat. Știm și unde s-a întâmplat și mai știm și că răpitorul e un bărbat mai mare de 1,80 metri. Acum ne mai lipsesc doar două cuvinte în rând, ceva despre părul lui.

– Da, Assad. Plus bagatela cu 65 la sută din restul scrisorii, zise Carl.

Dar, în principiu, interpretarea era destul de plauzibilă.

Carl luă hârtia şi merse pe coridor pentru a se uita la copia mărită a scrisorii. Dacă îşi imaginase că Yrsa era preocupată să găsească bilanţurile contabile ale firmelor păgubite de incendii, se înşela amarnic. Ea se afla pe coridor, ruptă complet de lumea din jur, privind scrisoarea din sticlă.

– Bună, Yrsa, zise Carl. Lasă asta, că ne descurcăm noi.

Dar Yrsa nu se clinti niciun centimetru.

Ştiind prea bine cât de mult puteau să semene fraţii în privinţa comportamentului, el ridică din umeri şi o lăsă în pace. La un moment dat, de la poziţia în care stătea, avea să se aleagă cu dureri de ceafă.

Se aşeză lângă ea împreună cu Assad. Privind textul sugerat de Assad alături de ce era pe perete, atunci ieşeau slab la iveală alte posibile soluţii, care înainte nu puteau fi desluşite.

Da, propunerile lui Assad erau cât se poate de plauzibile.

– Nu arată deloc rău, îşi dădu Carl cu părerea.

Apoi, îi ceru lui Assad să afle dacă nu fusese totuşi înregistrat vreun delict care să poată fi pus în legătură cu o răpire din 1996 în Lautrupvang, în Ballerup.

Putea să facă asta până se întorcea Carl din Rødovre.

Antonsen şedea în micul său birou, în mijlocul unui fum absolut incorect politic, generat de pipă şi trabucuri. Se zvonea că rămânea la serviciu până plecau toţi ceilalţi pentru a putea fuma în linişte. E drept că soţia lui anunţase deja de ani de zile că el nu mai fuma, dar nici ea nu era atotştiutoare.

– Aici e verificarea contabilă a firmei din Damhusdalen, zise Antonsen şi îi întinse lui Carl un dosar din plastic. După cum îţi poţi da seama încă de la prima pagină, e vorba de

o firmă de import-export cu parteneri în fosta Iugoslavie. Cu siguranță nu a fost ușor pentru firmă când a izbucnit războiul în Balcani și totul s-a prăbușit. Astăzi, Amundsen & Mujagic e o firmă destul de înfloritoare, dar când a ars se găseau la zero din punct de vedere economic. Cu toate astea, nu a existat nimic care să ne facă să-i suspectăm, și nici astăzi nu credem asta. Dar, dacă știi să spui altceva, dă-i drumul.

– Amundsen & Mujagic. Mujagic e un nume iugoslav, nu? întrebă Carl.

– Iugoslav, croat, sârb, cine poate știi. Nu cred că astăzi în firmă mai există vreun Amundsen sau vreun Mujagic. Dar, dacă ai chef, poți să cercetezi.

Carl se foi pe scaun și se uită la vechiul său coleg.

Antonsen era în regulă ca polițist. Era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Carl, și mereu cu vreo câteva trepte de salarizare peste el. Cu toate astea, se opintiseră profesional pentru a rezolva aceleași lucruri, care le dovediseră că erau croiți din același aluat.

Nu făceau parte dintre cei care apreciau palmele pe umăr, atitudinile slugarnice și lingăii. Nu puneau preț pe înțelegerile politice la o bere și nici nu vedeau cu ochi buni mulsul banilor publici. Nu, dacă existau oameni în poliție nepotriviți pentru serviciul diplomatic, ei erau aceia. De aceea Antonsen nu ajunsese șef de poliție, iar Carl nu ajunsese nimic.

Între ei exista însă un singur lucru care îl măcina pe Carl, și anume afurisitul de incendiu. Situația era neschimbată: Antonsen fusese și pe vremea aceea șef aici.

– Așadar, eu cred, continuă Carl, că putem găsi dezlegarea cazurilor actuale de incendiere din Copenhaga aici, în incendiul din Rødovre. Aici a fost descoperit un cadavru cu o deformare clară a oaselor degetului, deformare care

sugerează că victima a purtat timp de foarte mulți ani un inel. Aceeași particularitate am descoperit-o și la cadavrele de la cele trei cazuri noi de incendiere. De aceea, mă întreb: poți să-mi spui cu mâna pe inimă, Antonsen, că acest caz a fost cercetat temeinic la vremea respectivă? Te întreb direct, iar tu răspunzi și apoi am încheiat subiectul. Trebuie însă să știu. Ai avut ceva de a face cu firma? Sau există ceva care te poate pune în legătură cu Amundsen & Mujagic A/S de când ai cercetat cazul?

– Încerci să mă acuzi de ilegalități, Carl Mørck?

Chipul lui Antonsen se îngustase, iar bunăvoința era pe cale să dispară.

– Nu, dar pur și simplu nu pot să înțeleg de ce nu ați putut determina cu exactitate cauza incendiului. Și de ce nu ați aflat cine era victima.

– Așadar, mă acuzi într-un fel că am împiedicat rezolvarea cazului?

Carl îl privi în ochi.

– Dacă o spui așa, da, asta fac. Am dreptate? Dacă da, înseamnă că am o nouă pistă în acest caz.

Antonsen îi întinse lui Carl un Tuborg, pe care acesta îl ținu în mână până la încheierea discuției.

Antonsen, în schimb, luă o înghițitură mare dintr-o altă sticlă.

Vulpoiul bătrân se șterse la gură și își împinse buza din față înainte.

– Ca să fim sinceri, cazul nu ne-a pus prea mult pe jar, Carl. A ars un acoperiș și un om fără adăpost a murit, asta a fost. Și, ca să fiu cinstit, totul mi-a alunecat cumva din mână. Dar nu așa cum crezi.

– Dar cum?

– La vremea respectivă, Lola s-a băgat în așternuturi cu un coleg de aici din secție, iar eu am ales să beau pe tot parcursul acestei crize.

– Lola?

– Da, la naiba. Dar ascultă-mă, Carl. Soția mea și cu mine am reușit să trecem prin toată treaba asta cu bine. Acum totul e așa cum ar trebui să fie. Dar tu ai, desigur, dreptate: da, ar fi trebuit să fiu mai atent la caz. Sunt pregătit să recunosc asta în fața ta.

– OK, Antonsen, accept asta. Să încheiem lucrurile așa.

Carl se ridică și se uită la pipa lui Antonsen, care zăcea acolo ca o navă cu pânze eșuată în deșert. În curând avea să navigheze din nou, program de lucru au ba.

– Mm, stai un pic, zise Antonsen când Carl era deja aproape de ușă. Mai e ceva. Îți amintești de chestiunea crimei din blocul din Rødovre, de vara trecută. Atunci ți-am spus că o să aveți de a face cu mine dacă nu vă purtați frumos cu asistentul meu de poliție Samir Ghazi. Acum am aflat că Samir vrea să se întoarcă la noi, a făcut cerere de retransferare.

Antonsen își luă pipa și o frecă ușor.

– De ce să facă asta, știi ceva? Mie nu-mi spune nimic, dar, din câte știu, Jacobsen era foarte mulțumit de el.

– Samir? Nu, n-am idee. Nici nu-l cunosc prea bine.

– Ah, da. Atunci poate că ar trebui să-ți povestesc că nici cei de la Departamentul A nu înțeleg. Și, în același timp, am auzit că ar avea legătură cu unul dintre oamenii tăi. Știi ceva despre asta?

Carl rămase pe gânduri. De ce ar avea vreo legătură cu Assad? Acesta se ținuse din prima zi departe de Samir.

Acum fu rândul lui Carl să-și împingă buza de jos înainte. Mda, dar de ce reacționase Assad așa?

– Nu știu, dar o să mă interesez. Poate că Samir vrea doar să se întoarcă la cel mai bun șef din lume? Ar fi o posibilitate.

Îi făcu lui Antonsen cu ochiul.

– Transmite-i Lolei complimente din partea mea.

O găsi pe Yrsa exact în același loc unde o lăsase: în mijlocul coridorului, în fața copiei uriașe făcute de Rose scrisorii din sticlă. Stătea acolo cu o expresie gânditoare, aproape ca în transă. Își trăsese un picior sub fustă ca un flamingo. Făcând abstracție de haine, era o copie fidelă a lui Rose. Era de-a dreptul înfricoșător.

– Ai terminat cu bilanțurile contabile?

Ea îl privi năucă, apoi se bătu cu creionul în frunte. Oare îi recunoscuse în vreun fel prezența? Trase adânc aer în piept și o izbi din nou cu aceeași întrebare. Ea tresări, dar cam asta fu și singura reacție.

Tocmai când voia să plece, scuturând nedumerit din cap cu privire la ciudatele surori, ea răspunse atât de clar, încât el auzi și înțelese fiecare cuvânt.

– Mă pricep foarte bine la Scrabble, cuvinte încrucișate, spânzurătoare, teste IQ și Sudoku, știu să scriu versuri pentru confirmări, nunți de argint, zile de naștere și aniversări. Dar asta de aici nu iese nicicum.

Acum se întoarse spre Carl.

– Ai putea să mă lași un pic în pace ca să mă pot gândi în liniște la scrisoarea asta îngrozitoare?

Poftim? Stătuse acolo tot timpul cât fusese el în Rødovre, ba chiar mai mult, iar acum, tot el trebuia să o lase în pace? Nu, serios. Ar trebui să-și ia toate fructele tropicale în urâțenia aia de paporniță și să-și mute fustele ecosez și cimpoaiele înapoi la Vanløse sau de unde era ea.

– Dragă Yrsa, începu el, îndemnându-se singur. Fie primesc în următoarele douăzeci și șapte de minute acele afurisite de bilanțuri contabile, dimpreună cu adnotările unde să caut exact, sau o s-o rog pe Lis de la etajul doi să îți ofere pe loc un cec pentru patru ore complet inutile de

muncă. Nu trebuie să socotești că vei primi ceva în plus la pensie. Ne-am înțeles?

– Doamne sfinte! Scuză-mă dacă înjur, dar au fost multe cuvinte deodată!

Ea zâmbi larg.

– M-am tot gândit să-ți spun cât de bine îți stă cămașa. Are și Brad Pitt una la fel.

Carl se uită la piesa îngrozitoare cu model de față de masă, cumpărată din supermarket. Deodată, se simți foarte singur.

Se retrase în așa-zisul birou al lui Assad și descoperi acolo un bărbat ale cărui picioare se odihneau în sertarul de sus și care își lipise telefonul de tuleiele negre-albăstrui de barbă. În fața lui se aflau zece pixuri, probabil luate din secția lui Carl, și dedesubt multă hârtie cu nume și cifre și semne delicate ale scrierii arabe. Assad vorbea încet și clar și uluitor de corect. Corpul său emana autoritate și relaxare, iar ceașca liliputană de ceai în care trona cafeaua moca turcească parfumată era ținută sigur între degetul arătător și cel mare. Dacă nu ai fi știut cum stătea treaba, ai fi zis că era un turoperator din Ankara care tocmai comandase un charter pentru treizeci și cinci de șeici.

Îl privi pe Carl și îi oferi un zâmbet șovăitor.

Se părea că și el trebuia lăsat în pace.

Era o adevărată epidemie.

Poate că ar trebui să savureze un pui de somn în scaunul din birou? În timpul acesta, pe interiorul pleoapelor; se putea derula filmul despre incendiul din Rødovre, iar el spera că va fi rezolvat cazul până se trezea.

Abia apucase să se așeze și să-și ridice picioarele, când vocea lui Laursen îi spulberă planul atât de fermecător și de sănătos.

– Carl, mai aveți vreo bucată din sticlă?

Carl clipi.

– Ăăă, din sticlă?

Își îndreptă privirea spre șorțul lui Laursen, plin de pete, și își luă picioarele de pe masă.

– Ei bine, dacă te mulțumești cu trei mii cinci sute de bucăți de sticlă de dimensiunile unei gâze, atunci le am aici, într-o pungă de plastic.

Scoase punga transparentă la iveală și i-o ținu lui Laursen sub nas.

– Ce zici, e bună?

Laursen aprobă și arătă spre un singur ciob. Acesta era mai mare decât toate celelalte și se afla taman pe fundul pungii.

– Tocmai am vorbit cu Gilliam Douglas, tehnicianul din Scoția. M-a sfătuit să aleg cel mai mare ciob din partea de jos a sticlei și apoi să fac o analiză ADN a sângelui care mai e lipit de ea. E vorba de bucata aia de acolo. Sângele se vede chiar și cu ochiul liber.

Carl fusese pe cale să-i ceară lupa, dar chiar avea dreptate, se vedea. Nu era prea mult sânge și părea foarte diluat.

– Ei nu l-au cercetat?

– Nu. Spune că s-au ocupat doar de chestii din scrisoare. Dar tot el mi-a zis să nu ne așteptăm la prea multe.

– De ce?

– Pentru că e destul de puțin sânge pe care să îl analizăm și pentru că probabil a trecut destul de mult timp de atunci. Și pentru că atmosfera din sticlă și șederea în mare au avut un efect negativ asupra moștenirii genetice. Căldura, frigul și probabil un pic de apă sărată. Totul sugerează că nu mai există ADN.

– ADN-ul se schimbă în procesul de descompunere?

– Nu, ADN-ul nu se schimbă. Doar că dispare. Și, ținând cont de factorii defavorizanți, probabil că exact asta s-a petrecut.

Carl se uită la micuța pată de pe ciobul de sticlă.

– Și dacă găsesc, totuși, ADN valabil? Ce vom face cu el? Nu putem identifica un cadavru, pentru că nu avem unul. Nu îl putem compara nici cu materialul genetic al rudelor, căci nu știm cine sunt. Nu știm nici măcar cine e autorul scrisorii. La ce să ne servească?

– Am putea măcar determina culoarea pielii, ochilor și părului. Asta ar fi de ajutor?

Carl aprobă. Desigur că trebuia încercat. Cei de la departamentul de genetică de la Institutul de Medicină Legală erau fantastici, știa asta. El însuși asistase la o prezentare a adjunctului șefului de departament. Dacă putea cineva să descopere că victima era un groenlandez șchiop, peltic și cu părul roșu, atunci ei erau aceia.

– Merită să încercăm, zise Carl, apoi îl bătu pe Laursen pe umăr. O să vin în curând sus la tine să mănânc tournedou.

Laursen zâmbi.

– Va trebui să vii cu el la pachet.

12

O chema Lisa, dar își spunea Rachel. Timp de șapte ani locuise împreună cu un bărbat care nu reușise să o lase însărcinată. Săptămâni și luni infertile petrecute în colibe din lut, mai întâi în Zimbabwe, apoi în Liberia. Clase pline și zâmbetul larg din fildeș de pe chipurile brune de copii, dar și sute de ore de negocieri cu reprezentanții locali ai National Democratic Party of Liberia și apoi cu soldații de gherilă ai lui Charles Taylor. Rugăciunile pentru pace nu ajutaseră. Nu erau vremuri pentru care o tânără profesoară, proaspăt absolventă a seminarului, să se poată pregăti ușor. Existau prea multe capcane și prăpăstii, dar Africa putea fi și așa.

Când fusese violată de un grup de soldați NPFL aflați în trecere, partenerul ei de viață nu intervenise, așa că se hotărâse să își ia viața în mâini.

De aceea încheiase relația.

În seara aceea, căzuse în genunchii săi juliți pe verandă și își frânsese mâinile însângerate. Pentru prima dată, în viața ei lipsită de Dumnezeu, simțise apropierea regatului ceresc.

– Iartă-mă și nu lăsa ca asta să aibă urmări, se rugase ea sub cerul negru al nopții. Nu permite să aibă urmări și ajută-mă să-mi găsesc o nouă viață. O viață în pace, cu un

bărbat bun și mulți copii. Pentru asta mă rog Ție, bunule Dumnezeu.

A doua zi de dimineață, când își făcea bagajele, sângera, iar ea știu că Dumnezeu o ascultase. Păcatele îi fuseseră iertate.

O ajutară oamenii dintr-o comunitate mică, nou-înființată, din Danané, din Coasta de Fildeș, țara vecină. După două săptămâni de nesiguranță petrecute printre alți refugiați pe drumul spre Baobli și, mai departe, spre frontieră, îi aflase deodată pe drumul A 701, iar ei îi oferiseră adăpost. Oameni cu chipuri blânde, care îi înțeleseseră necazurile și care știuseră că avea nevoie de timp pentru a se vindeca. Din acea clipă, viața începuse să capete pentru ea un nou sens. Dumnezeu o ascultase, și Dumnezeu îi arătase pe ce cale să o apuce.

În anul următor ajungea din nou în Danemarca: izbăvită de diavol și de toate faptele sale murdare, și dispusă să găsească un bărbat care să o lase însărcinată.

Se numea Jens, dar își spuse de atunci încolo Joshua. Corpul ei era deosebit de atrăgător pentru un bărbat care lucra singur, închiriind mașini agricole, afacere pe care o moștenise de la părinții lui, iar în încântarea dintre coapsele ei găsi și Jens calea spre Dumnezeu.

Curând, comunitatea de la marginea Viborgului avea doi ucenici noi, iar zece luni mai târziu Rachel născu primul copil.

De atunci, Maica Domnului îi dăruise o viață nouă și fusese deosebit de milostivă. Josef, optsprezece ani, Samuel, șaisprezece, Miriam, paisprezece, Magdalena, doisprezece, și Sarah, zece ani, erau rezultatul. Între ei era aceeași diferență de câte douăzeci și trei de luni.

Da, Maica Domnului avea într-adevăr grijă de ai ei.

Rachel îl întâlnise pe bărbatul nou-venit de mai multe ori la biserică, iar când se lăsau purtați de extazul imnurilor de slavă înălțate Maicii lui Dumnezeu, el o privise pe ea și pe copiii ei cu ochi buni. Auzise din gura lui doar vorbe binecuvântate. Părea bun și blând, cu un suflet și un caracter puternic. Era un bărbat destul de arătos, care probabil că ar fi putut să aducă și o femeie potrivită în comunitate.

Lăsa o impresie cât se poate de bună, erau toți de acord. Joshua îl numea neprihănit.

În acea seară, când venise pentru a patra oară la ei în biserică, ea avu senzația iminentă că va rămâne. Îi oferiră o cameră la ferma lor, dar el refuză mulțumind și le spuse că își găsise deja adăpost și că era cât se putea de ocupat cu găsirea unei case în care să se poată muta și locui. Avea să mai rămână în regiune câteva zile și, dacă avea să se afle prin apropiere, avea să le facă o vizită.

Așadar, avea intenția de a găsi o casă, iar despre asta se vorbi în comunitate, mai ales printre femei. Avea mâini puternice și o mașină de transport marfă care ar fi fost de ajutor. Părea să fie înstărit și, pe deasupra, era mereu bine îmbrăcat, politicos și educat. Putea fi un viitor candidat la funcția de preot, sau poate un misionar.

Aveau să se poarte cât se putea de bine cu el.

O zi mai târziu, se afla la ușa lor. Din păcate, era un moment nepotrivit, pentru că Rachel nu era disponibilă, avea dureri de cap, dureri care anunțau sosirea menstruației. În acel moment nu își dorea nimic altceva decât ca toți copiii să stea în camerele lor, și ca Joshua să-și vadă de treburile lui.

Joshua îi deschise însă bărbatului ușa și îl duse la masa din lemn de fag din bucătărie.

– Gândește-te că nu avem prea multe ocazii, șopti el și o rugă frumos să se ridice de pe canapea. Doar un sfert de oră, Rachel, apoi poți să te întinzi la loc.

Când se gândi cât de bine-veniți erau membrii noi în comunitate, se ridică. Cu mâna apăsată pe pântece, ea merse în bucătărie, ferm convinsă că Maica alesese acest moment cu grijă, pentru a o testa. Durerile nu sunt altceva decât o mică atingere a mâinii lui Dumnezeu. Asta trebuia să își amintească. Greața era doar nisip arzător de deșert. Erau toți ucenici, care învățau că nimic din lumea fizică nu trebuia să le stea în cale. Asta era tot.

De aceea se îndreptă, palidă, însă zâmbind curajos, spre el și îl rugă să ia loc la masă și să primească darurile Domnului.

Fusese în Levring și în Elsborg pentru a vedea gospodării țărănești, le povesti el, în timp ce sorbea din cafeaua fierbinte. Poimâine sau luni voia să se ducă la Ravnstrup și Resen unde existau, de asemenea, oferte atractive.

– Doamne sfinte! strigă Joshua și se uită imediat fâstâcit la ea.

Știa că ei nu îi plăcea când lua numele fiului Maicii în răspăr.

– În Resen? continuă el. Doar nu pe drumul spre plantația Sjørup? E vorba cumva de casa lui Theodor Bondesen? Mi-e teamă să nu te înșele la preț. Casa stă goală de cel puțin opt luni, dacă nu mai mult.

Pe chipul bărbatului trecu un tresărit straniu. Joshua nu-l observă, însă ea da. O umbră care nu ar fi trebui să se afle acolo.

– În direcția Sjørup? repetă bărbatul și privirea lui alergă prin încăpere de parcă ar fi căutat sprijin undeva. Nu sunt sigur, dar pot să-ți spun luni, când voi vedea casa. Acum zâmbea.

– Unde sunt copiii? Își fac lecțiile?

Rachel încuviință. El nu părea deosebit de comunicativ. Oare nu îl apreciase corect?

– Unde locuiești acum? rămase ea la subiect. În Viborg?

– Da, la un fost coleg în centrul orașului. Băteam țara împreună acum câțiva ani. S-a pensionat din cauza sănătății.

– Înțeleg. La fel ca mulți alții, s-a consumat de tânăr? întrebă ea și îi căută privirea.

Acum se uită și el la ea cu ochii lui buni. Avea să dureze o vreme, dar poate că era doar mai reținut din fire. Nu trebuia neapărat să fie o trăsătură negativă.

– Consumat? Nu, nu e asta, din păcate. Nu, prietenul meu Charles și-a pierdut un braț într-un accident de circulație.

Arăta cu palma de unde fusese amputat brațul. Asta îi trezi amintiri neplăcute. El se uită la ea, cântărind-o, îi susținu privirea, apoi își plecă ochii.

– Da, a fost un accident urât, dar se descurcă.

Deodată își înălță capul.

– Încă ceva! Poimâine are loc la Vinderup un concurs de karate. M-am gândit să-l întreb pe Samuel dacă nu ar vrea să vină și să asiste? Sau poate că e prea devreme cu genunchiul lui bolnav? Cum se simte? Sper că nu și l-a rupt când a căzut pe scări?

Acum, Rachel zâmbi și se uită la soțul ei. Tocmai acest fel de empatie și grijă pentru aproape caracterizau biserica lor. „Ia mâna aproapelui tău și mângâi-o cu blândețe", le spunea mereu preotul.

– Nu, răspunse soțul ei. Genunchiul e umflat ca o minge, dar în câteva săptămâni se va resorbi. În Vinderup, zici? Un turneu de karate? Nu știam că au așa ceva acolo!

Bărbatul își trecu mâna peste bărbie.

– Putem să-l întrebăm pe Samuel. Ce zici, Rachel?

Ea încuviință. Da, câtă vreme se întorceau înainte de ora de culcare, era minunat. Poate că puteau să meargă toți copiii, dacă aveau chef?

Expresia lui se schimbă, deveni jenată.

– O, mi-ar plăcea tare mult să-i iau pe toți, dar în mașină au loc doar trei persoane. În spate nu e voie să transport persoane. Dar aș putea să iau cu mine doi. Și poate și pe ceilalți, cu o altă ocazie. Ce ziceți de Magdalena? I-ar plăcea așa ceva? Pare foarte dezghețată. Sunt apropiați, ea și Samuel?

Rachel zâmbi din nou, iar de data asta zâmbi și soțul ei. Cât de atent și drăguț observase și întrebase, de parcă ar fi știut cât de apropiați erau copiii. Samuel și Magdalena. Cei doi care îi semănau cel mai mult dintre cei cinci copii.

– Ei, atunci așa facem, ce zici, Joshua?

– Da, așa facem.

Joshua zâmbi. Câtă vreme nu apăreau dificultăți, era sociabil.

Ea îl bătu ușurel pe oaspetele lor pe mâna întinsă pe masă. Era straniu de rece.

– Sunt cât se poate de sigură că Samuel și Magdalena vor fi încântați să meargă, zise ea. Când să fie gata?

El își țuguie buzele, calculă durata călătoriei.

– Concursul e la unsprezece. Ce-ar fi să îi iau de aici la ora zece?

După ce plecă, asupra casei se așternu pacea lui Dumnezeu. El le băuse cafeaua și apoi luase cești le și le clătise, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Le zâmbise și le mulțumise pentru ospitalitate. Și, la sfârșit, le spusese că abia așteaptă să îi revadă.

Durerile din pântece nu trecuseră, dar trecuse greața.

Cât de minunată era dragostea de aproapele. Poate că era cel mai frumos dar făcut de Dumnezeu oamenilor.

13

– Veștile nu sunt deloc bune, Carl, zise Assad.

Carl habar n-avea la ce se referea. După o știre de două minute despre un pachet de salvare a mediului, care valora miliarde, pe Update, postul de știri al radiodifuziunii daneze, era pe cale să adoarmă.

– Ce nu e bine, Assad? se auzi pe sine întrebând ca de la mare distanță.

– Am căutat peste tot și pot acum să spun cu siguranță că nu s-a raportat în niciun moment o tentativă de răpire. În orice caz, nu de când există în Ballerup strada Lautrupvang.

Carl se frecă la ochi. Nu, nu erau vești prea bune, avea dreptate. Evident, asta în cazul în care scrisoarea din sticlă era reală.

Assad stătea în fața lui și băgă un cuțit de cartofi tocit într-un recipient din plastic cu inscripții arăbești, plin cu o substanță nedefinită. Apoi, zâmbi plin de speranță, tăie o bucată din acea substanță și o îndesă în gură. Deasupra capului său zumzăia, în mare formă, musca.

Carl se uită în sus. Poate că ar trebui să irosim puțină energie și să o strivim de tavan, se gândi el. În fiecare zi

căuta arma potrivită. Se afla direct în fața lui. O sticluță zgâriată de pastă corectoare. Plastic dur. Cu siguranță, un proiectil mortal.

Trebuie doar să ținteşti bine, se gândi el şi zvârli sticla în direcția muştei. În acelaşi moment, constată că sticla nu era bine închisă.

Assad privi consternat cum substanța albă se scurgea pe perete.

Musca dispăruse.

– Foarte ciudat, mormăi Assad cu gura plină. Mai întâi am crezut că în Lautrupvang locuiesc oameni. Dar acolo există doar birouri şi zone industriale.

– Şi?

Carl încerca să-şi dea seama a ce mirosea substanța aceea bej din recipientul de plastic. Era vanilie?

– Da, birouri şi zone industriale, repetă Assad. Ce făcea acolo cel care susține că a fost răpit?

– Poate că lucra acolo? propuse Carl.

În acel moment Assad făcu o față care cu greu putea fi caracterizată ca fiind sceptică.

– Nu, Carl, gândeşte-te, era atât de slab la ortografie, încât nu a putut nici măcar să scrie numele străzii corect.

– Assad, s-ar putea să nu se fi născut ca vorbitor al acestei limbi. Acolo sunt multe firme, şcoli profesionale, facultăți tehnice şi aşa mai departe, una lângă alta. Pot circula prin zonă o sumedenie de oameni de origine străină.

Făcu semn spre una dintre adrese.

– Şcoala Lautrupgård, de exemplu. O şcoală care se ocupă de copiii cu probleme emoționale şi sociale. Poate că a fost, totuşi, o şotie? Haide să aşteptăm: dacă reuşim să descifrăm şi restul scrisorii, aflăm poate că nu voiau decât să-şi şicaneze un profesor.

– Să descifrăm, să şicaneze – foloseşti cuvinte stranii, Carl. Şi ce se întâmplă dacă era totuşi cineva care a lucrat pentru o firmă de acolo? Există mai multe variante.

– Ei, doar nu crezi că o firmă nu ar fi anunţat dispariţia unui angajat la poliţie? Nu trebuie să uităm că nimeni nu a anunţat nimic în genul a ce stă scris în scrisoarea din sticlă. Mai există şi în altă parte în ţară un Lautrupvang?

Assad scutură din cap.

– Deci nu crezi că e vorba de o răpire adevărată?

– Nu, nu prea cred.

– Cred că te înşeli, Carl.

– Hm. Stai puţin, Assad. Să presupunem că a existat într-adevăr o răpire, nu s-ar putea ca persoana răpită să fi fost răscumpărată? Ar fi posibil sau nu? Şi apoi toată povestea a fost dată uitării. Într-un astfel de caz, cercetările nu vor duce nicăieri, nu? Poate că doar câţiva apropiaţi au ştiut ce se întâmplă.

Assad se uită lung la el o clipă.

– Da, Carl, nu ştim toate astea. Şi dacă tu spui să nu mai continuăm cu acest caz, atunci n-o să aflăm niciodată, nu-i aşa?

Fără să mai rostească vreun cuvânt, ieşi iute din birou. Borcanul cu lipici şi cuţitul rămaseră pe biroul lui Carl. Ce naiba se întâmpla cu el? Se supărase din pricina comentariului despre ortografia slabă a imigranţilor? În mod normal era ceva mai vorbăreţ. Sau cazul îl captivase într-atât încât nu se mai putea gândi la nimic altceva?

Carl îşi înclină capul într-o parte şi ascultă tonul pe care îşi vorbeau Assad şi Yrsa afară pe coridor. Cârcoteli peste cârcoteli.

Apoi, îşi aminti de întrebarea lui Antonsen şi se ridică din nou.

– Pot să vă deranjez o clipă, porumbeilor?

Se îndreptă spre cei doi, care stăteau ca înțepeniți în fața copiei uriașe a scrisorii. Yrsa încremenise acolo de când îi dăduse rapoartele contabile ale firmelor. Trecuseră vreo patru sau cinci ore, și încă nu își notase nici măcar un punct pe blocnotesul aflat la picioarele ei.

– Porumbei! Înainte să deschizi gura, poate că ar trebui să analizezi ideile în gând.

Cu asta, Yrsa își îndreptă din nou atenția spre scrisoarea din sticlă.

– Assad, ia ascultă. Comisarul din Rødovre are pe masă o cerere din partea lui Samir. Samir vrea să se întoarcă la secția de acolo. Știi ceva despre asta?

Assad se uită nedumerit la Carl, dar era evident prevăzător.

– De ce ar trebui să știu?

– L-ai evitat pe Samir, am dreptate? Poate că voi doi nu vă prea înțelegeți?

Părea Assad ofensat cumva?

– Nu-l cunosc, nu destul de bine. Poate că vrea doar să se întoarcă la fostul loc de muncă. Zâmbi un pic prea larg.

– Poate că aici nu i-a plăcut? Călătorii nu ar trebui întorși din drum.

– Și ești de părere că ar trebui să-i spun asta lui Antonsen?

Assad ridică din umeri.

– Am mai găsit câteva cuvinte, se auzi vocea Yrsei.

Apucă scara și o trase la locul potrivit.

– Voi scrie cu creionul, ca să putem șterge la nevoie, declară ea de pe penultima treaptă. Așa. Așa arată acum. E doar o propunere. Mai ales după cuvântul „per" am mers un pic pe ghicite. Dar lungimea se potrivește și are sens, așa că, de ce nu? Autorul are probleme serioase de ortografie, însă în unele locuri, asta mi s-a părut chiar a fi de ajutor.

Assad și Carl se priviră. Nu îi spuseseră ei asta?

– De exemplu, nu sunt foarte sigură că „menința" e „a amenințat", adică cuvântul „a amenința".

Ea își privi încă o dată opera.

– A, da, și sunt destul de sigură că acel cuvânt „bastr" înseamnă „albastru". Poate că litera *u* a dispărut, pur și simplu, dar uitați-vă și voi și spuneți-mi ce părere aveți.

AJUTOR

Am fost răpiți pe -6 februa 1996 – La stația de autobuz Lautropvang din Ballerup. Bărbatul are 1,8 ... și .....per ---- ----- ------ și o cicatrice pe _____ drept.

c..... camionetă albastr.

Părinții noștri îl cunosc.... El a..... prie..... și..... cu B..... El a menințat și ..... Că ne omoară. El ..... cu fratele meu..... Am mers cam o oră..... undeva lângă apă..... Aici pute a ....

P.....

– Ce ziceți de asta?

Încă mai era întoarsă cu spatele la Carl și Assad.

Carl citi textul de mai multe ori. Părea convingător, trebuia să recunoască. Nu părea deloc să fie o glumă sau o șotie pe care autorul scrisorii să și-o permită cu un profesor sau cu altcineva care îl enervase.

Doar un expert putea însă stabili dacă rugămintea de ajutor era reală sau nu. Dacă acesta confirma autenticitatea scrisorii, atunci cele câteva rânduri erau foarte îngrijorătoare.

Părinții noștri îl cunosc, scria acolo. Așa ceva nu se inventa. Și apoi, ne omoară. Fără poate sau dacă.

– Nu știm nici unde are răpitorul pe corp acea cicatrice, zise Yrsa cu mâinile în buclele ei aurii, și asta mă enervează. Există prea multe părți ale corpului cu trei litere, mai ales dacă nu știi să scrii corect. Braț, picior, deget, genunchi. Ce ziceți? Putem să plecăm de la premisa că are cicatricea pe unul dintre membre? Unde ar mai putea să fie?

– Păi da, zise Carl după o pauză de gândire. Ureche, ochi, păr cu ă și nu cu e. Dar ai dreptate, cred că ar trebui să fie pe unul dintre membre. Și nu cred că fundul intră în discuție. Acesta e acoperit de cele mai multe ori, iar cicatricea nu e vizibilă. Asta e valabil și pentru picioare. Cred că semnul e la vedere.

– Ce naiba e vizibil în țara asta friguroasă în februarie? bombăni Assad.

– Poate că s-a dezbrăcat, zise Yrsa și ochii îi străluciră. Poate că a fost necuviincios. Poate că de asta i-a răpit.

Carl încuviință. Da, era o posibilitate, din păcate.

– Vizibil e doar capul, când e frig, continuă Assad și se holbă la urechile lui Carl. Urechile pot fi văzute, dacă părul nu e prea lung. Și cum rămâne cu ochii? Poate avea o cicatrice la ochi?

Assad încercă să își imagineze așa ceva.

– Nu, hotărî el în cele din urmă, nu, la ochi nu merge.

– Ei, prieteni, haideți să o lăsăm deocamdată. Cred că mai întâi trebuie să ne formăm o imagine clară. Sperăm că criminaliștii vor reuși să obțină o mostră de ADN utilizabil. Dar așa ceva durează, așa că trebuie să avem răbdare. Aveți vreo propunere cum putem înainta?

Yrsa se întoarse spre ei.

– Da! E vremea să mâncăm. Vreți și voi un sendviș? Am adus chiar și un toaster!

Când o transmisie hârâie la schimbarea vitezelor, trebuie adăugat ulei, iar în momentul acesta în Departamentul Q nu prea reuşeau să schimbe viteza într-o treaptă superioară.

Venise timpul pentru un schimb de ulei, se gândi Carl.

– Răscolim totul şi încercăm să privim lucrurile dintr-un alt unghi. Ce ziceţi?

Ei fură de acord. Assad ezita, dar o putea pune în seama barierei lingvistice.

– Grozav. Atunci, tu preiei rapoartele contabile ale firmelor, Assad. Iar tu, Yrsa, suni la toate instituţiile şi firmele din Lautrupvang.

Carl aprobă, pierdut în gânduri. Desigur, era nevoie de o voce proaspătă de fată pentru a-i urni pe puturoşii din birouri să coboare în arhive.

– Convinge-i pe cei din administraţie să îi chestioneze pe colegii mai bătrâni dacă îşi amintesc de vreun elev sau coleg care brusc nu a mai apărut. Şi, Yrsa, dă-le câteva cuvinte-cheie, pentru a-şi aminti imediat ce s-a mai întâmplat în februarie 1996. Aminteşte-le că atunci a fost renovat cartierul.

Assad se săturase deja şi plecase. Nu era greu de ghicit că nu-i plăcea împărţirea rolurilor. Doar că el, Carl, era şeful. În afară de asta, cazurile de incendiere erau, în continuare, mai interesante. Plus că aşa puteau să-i provoace mai mult pe colegii din Departamentul A.

Assad trebuia să-şi înghită supărarea şi să-şi suflece mânecile, în vreme ce Yrsa putea să-şi dedice în continuare timpul, în stilul propriu, scrisorii din sticlă.

Carl aşteptă până când ea se îndepărtă, apoi se deplasă la el în birou şi căută numărul clinicii pentru leziuni pe coloană din Hornbæk.

– Aş dori să vorbesc cu medicul-şef, şi numai cu dânsul, zise el, ştiind prea bine că nu putea să ceară absolut nimic.

Trecură cinci minute, apoi la telefon se prezentă medicul primar.

Nu părea deosebit de fericit.

– Da, știu prea bine cine sunteți, zise el obosit. Presupun că telefonul dumneavoastră are de a face cu Hardy Henningsen?

Carl îi explică în câteva cuvinte situația.

– Am înțeles, da, se răsti doctorul.

Oare de ce vocile doctorilor deveneau atât de nazale atunci când urcau una sau două trepte de salarizare?

– Ați vrea să știți dacă e posibil, într-un caz ca al lui Hardy Henningsen, să se refacă traseele nervoase? continuă el. Problema la Hardy Henningsen e că nu se mai află aici pentru supraveghere zilnică. De aceea nici nu putem efectua măsurătorile pe care ar trebui să le facem. La dorința lui, l-ați luat acasă, vă rog să vă amintiți asta. V-am avertizat că nu este bine.

– Așa e, dar dacă ar fi rămas la dumneavoastră, probabil că Hardy ar fi fost mort de mult. Acum măcar și-a câștigat un pic din vechea poftă de viață. Nu merita asta?

La capătul celălalt se lăsase tăcerea.

– Nu ar fi posibil să vină cineva să îl examineze? continuă Carl. Poate că ar fi momentul pentru o reevaluare. Atât pentru el, cât și pentru dumneavoastră.

– Ziceți că simte ceva la mână? deveni omul în halat alb în sfârșit binevoitor. Am observat și înainte o tresărire la unele degete, poate le confundă cu asta. Acestea pot fi reflexe.

– Vreți să spuneți că o măduvă atât de afectată ca a lui nu mai poate deveni niciodată funcțională?

– Carl Mørck, aici nu vorbim despre faptul că ar putea să mai meargă vreodată, căci asta cu siguranță nu se va întâmpla. Hardy Henningsen este paralizat de la gât în jos

şi legat pentru totdeauna de pat. Asta e situaţia. Dar dacă e posibil să simtă ceva în părţi ale respectivului braţ, asta e altceva. Nu cred că ne putem aştepta la altceva în afară de aceste mici contracţii, şi, cu siguranţă, nici măcar la astea.

– Nu să-şi mişte mâna, de pildă?

– Nu-mi pot închipui aşa ceva.

– Deci nu vreţi să veniţi să-l vizitaţi?

– Nu am zis asta.

Se auzi foşnet de hârtie, probabil un calendar.

– Când să vin?

– Ei bine, cât mai repede posibil.

– O să văd ce pot să fac.

Când intră, ceva mai târziu, în biroul lui Assad, acesta plecase.

Pe birou se afla un bilet. „Acestea sunt cifrele", scria acolo, iar dedesubt, foarte oficial „Cu stimă, Assad".

Era chiar atât de supărat?

– Yrsa! strigă Carl de pe coridor. Unde e Assad, ştii cumva?

Niciun răspuns.

Dacă nu se ducea muntele la Mahomed, atunci Mahomed trebuia să se ducă la munte, se gândi el şi porni spre biroul ei. Dar abia băgase capul pe uşă că se şi retrase, de parcă l-ar fi trăsnit în moalele capului.

Peisajul spartan îngheţat, alb şi negru, al lui Rose se transformase în ceva ce nici măcar o fetiţă de zece ani cu pasiune pentru sclipici şi păpuşi Barbie nu ar fi reuşit să facă. Peste tot vedea roz şi bibelouri.

Înghiţi în sec şi se uită la Yrsa.

– L-ai văzut pe Assad?

– Da, a plecat acum o jumătate de oră. Vine din nou mâine-dimineaţă.

– Ce are de gând?

Ea ridică din umeri.

– Am un raport pe jumătate gata cu privire la Lautrupvang, îl vrei?

El încuviință.

– Ai găsit ceva?

Ea își țuguie buzele roșii ca niște cireșe.

– Nimic. Ți-a zis cineva vreodată că ai același zâmbet ca al lui Gwyneth Paltrow?

– Gwyneth Paltrow nu e femeie?

Ea încuviință.

Se întoarse în birou și formă numărul de acasă al lui Rose. Alte câteva zile cu Yrsa și nu va mai putea garanta pentru nimic. Dacă Departamentul Q avea să-și mențină standardele, atunci Rose trebuia să se întoarcă de urgență la birou.

De data asta, auzi robotul.

– Aici este robotul Yrsei și al lui Rose, care vă comunică faptul că doamnele se află în audiență la regină. După încheierea ceremoniilor, vă vom rechema. Dacă nu puteți altfel, lăsați, vă rugăm, un mesaj. Apoi urmă un bip.

Doar zeii puteau ști care dintre cele două surori rostise mesajul de pe bandă.

Se lăsă exasperat pe spate și căută o țigară. Cineva îi povestise că la poștă existau în momentul acesta slujbe bune.

Suna de-a dreptul încântător.

Starea lui de spirit nu se îmbunătăți nici când, după o oră și jumătate, intră în sufragerie și constată că peste patul lui Hardy era aplecat un doctor, iar alături de doctor se afla Vigga.

Îl salută politicos pe doctor și apoi o trase pe Vigga într-o parte.

– Ce cauți aici, Vigga? Dacă vrei să mă vezi, sună înainte. Știi că urăsc vizitele astea inopinate.

– Carl, dragul meu, zise ea și îl mângâie pe obrazul neras. Mă gândesc în fiecare zi la tine, așa că am decis să mă mut înapoi acasă, declară ea cât se poate de convingătoare.

Carl își dădu seama că făcuse ochii mari. Era neîndoios că ea chiar vorbea serios, această soție aproape divorțată a lui.

– Vigga, e exclus, nu îmi doresc asta.

Vigga bătu din gene de câteva ori.

– Dar eu asta vreau, iar jumătate din casă încă îmi aparține, gândește-te, sper că nu ai uitat asta!

Făcu o asemenea criză de nervi, încât doctorul tresări speriat. Vigga dădu drumul la lacrimi. Când taxiul o duse în sfârșit de acolo, Carl luă cea mai groasă cariocă neagră pe care o putu găsi și tăie de pe ușă numele de Vigga Rasmussen. La naiba, era și timpul.

Era și timpul pentru divorț, indiferent cât avea să-l coste.

Rezultatul inevitabil al poveștii fu că el își petrecu noaptea la verticală în pat, purtând discuții interminabile cu avocați de divorț închipuiți, care își înfipseseră adânc mâna în buzunarul său.

Procesul avea să-l ducă la sapă de lemn.

Era o minimă consolare faptul că doctorul de la clinica Hornbæk venise deja. Măsurase, într-adevăr, o anume activitate, chiar dacă slabă, în brațul lui Hardy.

Ceea ce pe doctor îl nedumerise profund, într-un sens pozitiv.

A doua zi, de dimineață, Carl apăru la cinci și jumătate la paznicul de la sediu. Era mai bine decât să stea în continuare treaz în pat.

– Ce surpriză plăcută să te văd la ora asta, Carl, zise paznicul din chioșc, dar nu știu dacă micul tău ajutor va fi la fel de încântat. Ai grijă să nu-i cauzezi un șoc când cobori.

Carl ciuli urechile.

– Ce vrei să spui? Assad e aici? Acum?

– Da. De câteva zile vine la ora asta. Nu știai?

Nu, nu știa deloc asta.

Assad era fără îndoială deja acolo și își făcuse rugăciunea afară pe coridor, căci covorul era încă acolo. Carl vedea asta pentru prima dată, altminteri ritualul avea loc pe teritoriul lui Assad. Era o chestiune privată.

În acel moment, Assad vorbea la telefon cu o persoană tare de urechi. Totul decurgea în arabă, iar tonul nu era tocmai prietenos, cu toate că în această limbă asta era destul de greu să-ți dai seama.

Carl se apropie de ușă și văzu cum aburul din ceainic se adunase în spatele capului lui Assad. În fața lui se aflau notițe în arabă, iar pe monitor se vedea pixelată imaginea unui bărbat mai în vârstă cu mustață și niște căști uriașe. Abia acum văzu Carl că Assad folosea de asemenea căști. Așadar, vorbea pe Skype cu un bărbat, probabil o rudă din Siria.

– Bună dimineața, Assad, îl salută Carl.

Sigur, se așteptase ca Assad să se sperie, să tresară, căci Carl venea pentru prima dată atât de devreme. Nu se așteptase însă la o reacție atât de violentă. Corpul lui Assad se cutremură, de-a dreptul.

Bătrânul de pe monitor părea alarmat și se apropie de cameră. Probabil că deslușea pe ecranul lui umbra lui Carl, în spatele lui Assad.

Bărbatul mormăi câteva cuvinte și apoi întrerupse conexiunea. Assad, care ședea pe marginea scaunului, încercă să se adune.

Ce faci aici? părea să zică ochii lui, ca și când Carl l-ar fi prins cu ambele mâini în cutia cu biscuiți.

– Îmi pare rău, Assad, nu am vrut să te sperii. Ești bine?

Îi puse acestuia mâna pe umăr și constată că avea cămașa umedă și rece din cauza transpirației.

Cu un clic rapid de maus pe simbolul Skype, Assad schimbă imaginea de pe monitor. Poate că nu voia să vadă Carl cu cine vorbise.

Carl ridică mâinile, scuzându-se.

– Nu te mai deranjez, Assad. Fă ce ai de făcut, apoi vino la mine în birou.

Assad nu rostise încă niciun cuvânt, ceea ce era foarte neobișnuit.

Când Carl se lăsă să cadă pe scaunul lui, o clipă mai târziu, era gata obosit. Cu doar câteva săptămâni în urmă considerase pivnița din sediul poliției ca pe un spațiu personal. Doi angajați loiali și o atmosferă plăcută în zilele bune. Acum, Rose fusese înlocuită de o femeie care era la fel de stranie, doar că altfel, iar Assad nu mai era nici el cel de dinainte. Într-o astfel de situație, era tot mai greu să se ascundă din fața grijilor de zi cu zi. Ca de exemplu de întrebarea îngrijorătoare cu privire la ce avea să se întâmple dacă Vigga avea să ceară nu doar divorțul, ci și jumătate din bunurile sale pământești.

La naiba!

Carl ridică privirea și se uită la anunțul de slujbă pe care îl prinsese de perete cu doar câteva luni în urmă. Rigspolitichef, șef al poliției daneze. Cu siguranță ar fi fost locul potrivit, se gândise el. Ce putea fi mai bine decât o slujbă cu angajați care se temeneau și te serveau, o cruce de

cavaler, călătorii ieftine și o clasă de salarizare la care până și Vigga ar fi tăcut din gură? Șapte sute două mii două sute șaptezeci și șapte de coroane, plus alte beneficii. Doar ca să rostești suma aveai nevoie de o zi întreagă de muncă.

Ce enervant că nu apucase să își depună CV-ul, se gândi el, când se trezi cu Assad în fața lui.

– Carl, trebuie să vorbim despre situația de mai devreme?

Să vorbească despre ce? Că vorbise pe Skype? Că Assad venea atât de devreme la sediu? Că se speriase atât de tare?

De fapt, era o întrebare foarte ciudată.

Carl scutură din cap și se uită la ceas. Tot mai era o oră până la începutul programului normal de muncă.

– Assad, ce faci atât de devreme dimineața e treaba ta. Înțeleg că ai chef să vorbești cu oameni pe care nu apuci să-i vezi prea des.

Assad părea foarte ușurat. Situația devenea tot mai ciudată.

– Am parcurs rapoartele contabile de la Amundsen & Mujagic, precum și cele ale K. Frandsen din Dortheavej, ale JPP Beslag și ale Public Consult.

– OK. Ai observat ceva despre care ai vrea să îmi povestești?

Assad se scărpină în cap.

– Par companii destul de solide, în mare parte.

– Așa?

– Dar nu și în lunile precedente incendiilor.

– De unde știi?

– Au împrumutat bani, iar comenzile s-au redus.

– Așadar, mai întâi se reduc comenzile, apoi le lipsesc banii și iau credite?

– Da, așa este, aprobă Assad.

– Și apoi?

– Ei, asta se poate vedea în Rødovre. Celelalte incendii sunt încă prea recente.

– Ce s-a întâmplat în Rødovre?

– Mai întâi a ars, apoi au primit banii de la asigurări, apoi creditul a fost lichidat.

Carl întinse mâna după țigări și își aprinse una. Era o chestie clasică. Fraudă de asigurări se numea asta. Dar ce căutau acolo cadavrele și inelele de pe degetul mic?

– Despre ce tip de credit vorbim?

– Pe termen scurt. Pentru un an. La firma care a ars săptămâna trecută, Public Consult din Stockholmsgade, era doar pe șase luni.

– Iar creditele erau scadente și nu aveau bani să le achite?

– Așa se pare.

Carl suflă fumul, iar Assad făcu doi pași în spate, fluturându-și mâinile, însă el nu îl luă în seamă. Era teritoriul lui și țigara lui. Nu era el șeful?

– De la cine au luat creditele? întrebă el.

– De peste tot, ridică Assad din umeri. Bănci din Copenhaga.

Carl încuviință.

– Ei, tot am nevoie de niște nume. Și spune-mi cine se află în spatele lor.

Assad își plecă umerii.

– Da, da, liniștește-te, Assad. Când deschid birourile. Mai sunt două ore. Nu e niciun stres.

Dar asta nu păru să-l calmeze pe Assad, dimpotrivă.

Doamne, cât de enervanți erau cei doi angajați ai lui! Tot timpul cârcoteli și reticență prost ascunsă, de parcă Yrsa și Assad s-ar fi contaminat reciproc. De parcă ei ar fi decis împărțirea sarcinilor. Dacă o țineau tot așa, în curând

avea să-i oblige să-și ia mănuși de cauciuc și să frece podelele până se puteau oglindi în ele.

Assad își înălță privirea și apoi dădu din cap.

– Nu te mai deranjez, Carl. Vino la mine când ai terminat, OK?

– Ce vrei să spui?

Zâmbetul lui Assad era destul de strâmb. Ce transformare stranie!

– Ei, vei fi foarte ocupat, zise el, făcându-i cu ochiul.

– Poftim? Doamne, Assad, despre ce vorbești?

– Despre Mona, desigur. Nu încerca să-mi spui că nu știai că s-a întors.

14

Așa cum spusese Assad, Mona Ibsen se întorsese. Strălucea ca soarele de la tropice, dar emana și multe alte experiențe, care se reflectau în mod evident în ridurile de la ochi.

Carl rămăsese mult timp în pivniță și exersase cuvintele potrivite pentru a-i dezamorsa de la bun început mecanismele de apărare. Cuvinte care să o facă să îl privească blând dacă ea își va croi drum până jos la el.

Dar asta nu se întâmplă. Latura feminină din pivniță era reprezentată doar de Yrsa în această dimineață. La cinci minute după ce hodorogise pe scări în jos căruciorul de cumpărături, se propti, prietenoasă, desigur, pe coridor, și strigă cu vocea ei insuportabil de subțire:

– Băieți, am sendvișuri proaspete de la Netto!

În clipe ca acelea îți dădeai seama cel mai bine de distanța față de toți acei oameni fericiți, aflați la etajele superioare.

Până să își dea seama că nu avea decât să se ridice și să o găsească singur pe Mona Ibsen mai trecură câteva ore.

Întrebă în stânga și în dreapta și o descoperi sus, într-o discuție privată cu un consilier juridic. Purta o vestă din

piele și blugi Levi's prespălați, și arăta într-adevăr ca o femeie pregătită să ia în piept provocările vieții.

– Bună ziua, Carl, zise ea și nu dădu semne că ar vrea să mai adauge ceva.

Privirea profesională îi dădu clar de înțeles că, deocamdată, nu aveau un caz comun. De aceea, nu putu să facă altceva decât să surâdă. De altminteri, nu reuși să scoată nicio vorbă.

Din partea lui, restul zilei ar fi putut să rămână liber, în timp ce își analiza frustrat viața sentimentală, dar Yrsa avea altceva în minte.

– S-ar putea să avem noroc la Ballerup, zis ea și îl privi entuziastă, zâmbind în timp ce-și ținea sendvișul între dinți. Zilele astea sunt un înger norocos. Așa scrie în horoscopul meu.

Carl se uită la ea cu speranță. Ei, atunci aripile de înger să o ducă rapid în atmosferă, apoi va putea sta liniștit aici pentru a medita la soarta lui tristă.

– Nu a fost deloc ușor să ajung la informațiile astea, continuă ea. Mai întâi, o discuție cu rectorul școlii din Lautrupgård, dar omul e în funcție abia din 2004. Apoi, cu o profesoară, care e acolo de la înființarea școlii, dar nici ea nu știa nimic. Apoi am vorbit cu administratorul, dar nici el nu știa nimic, și apoi...

– Yrsa! Toate asta duc undeva? Atunci sari peste toate tentativele eșuate, te rog. Mă grăbesc, zise el și se frecă pe brațul obosit.

– Foarte bine! Așa cum urma să-ți spun, am sunat apoi la facultatea tehnică și acolo am avut noroc.

Cumva, asta îi trezi brațul.

– Fantastic! exclamă el. În ce sens?

– A fost o întâmplare, de fapt. Am vorbit cu o profesoară, Laura Mann, care tocmai s-a întors după un concediu

medical prelungit. Ea a povestit că e în facultate din 1995 și din ceea ce știe ea, poate fi vorba despre un singur caz.

Carl se îndreptă în scaun.

– Da? Care?

Yrsa își înclină capul într-o parte și îl privi.

– Aha, domnule, deci ți-am trezit interesul.

Îl mângâie pe brațul lui păros.

– Tare ai vrea să știi asta, nu?

Ce naiba mai era și asta? În decursul anilor lucrase probabil la o sută de cazuri complicate, iar acum ședea aici și se juca de-a „Știați că?" cu o asistentă în ciorapi verde-deschis?

– Spune-mi despre care caz și-a amintit femeia? repetă Carl și îi făcu semn din cap lui Assad, care se ițise în ușă.

Era palid.

– Ieri, Assad a sunat acolo și a întrebat același lucru. Ei bine, de dimineață, la cafea, au discutat despre asta și profesoara a auzit, continuă Yrsa.

Assad, care asculta interesat, arăta acum cât se poate de normal.

– Ea și-a amintit iute de poveste, zise Yrsa. Facultatea avea atunci un student foarte bun. Un tip cu un fel de sindrom. Era foarte tânăr, dar era extraordinar de bun la fizică și matematică.

– Un sindrom? Assad arăta ca un mare semn de întrebare.

– Da, avea capacități excepționale într-o direcție, iar în altă direcție îi lipseau total. Cum îi zicea?

Ea se încruntă.

– A, da. Asperger. Sindromul Asperger.

Carl zâmbi. Era evident ceva pentru care ea avea înțelegere.

– Și ce s-a întâmplat cu băiatul? întrebă el.

– A venit la facultate și a luat în primul trimestru numai note de zece. Apoi, a plecat.

– Cum?

– În ultima zi înainte de vacanța de iarnă a venit împreună cu fratele lui mai mic, ca să-i arate facultatea. De atunci, nimeni nu i-a mai văzut.

Atât Assad, cât și Carl mijiră ochii. Acum venea întrebarea decisivă.

– Cum îl chema? întrebă Carl.

– Îl chema Poul.

Carl simți cum i se face frig.

– Da! strigă Assad și dădu din mâini și din brațe ca o marionetă.

– Profesoara a zis că își amintea atât de bine de el, pentru că Poul Holt era cel mai sigur candidat la premiul Nobel care ajunsese vreodată la acea facultate. În afară de asta, nici înainte și nici după nu au mai avut studenți cu forma asta specială a sindromului Asperger. Era ceva deosebit.

– De asta și-a amintit de el? întrebă Carl.

– Da, de aceea. Și pentru că era în primul an la facultate.

O jumătate de oră mai târziu, Carl își repeta întrebarea la sediul facultății tehnice și primea același răspuns.

– Da, evident că îți amintești de așa ceva, zâmbi Laura Mann, dezvăluindu-și dinții ivorii. Doar și dumneavoastră vă amintiți de prima arestare pe care ați făcut-o, nu?

Carl încuviință. Un alcoolic mic și murdar, care se întinsese în mijlocul Englandsvej. Carl își mai amintea și astăzi de mucul care îi aterizase pe insignă, când încercase să-l tragă pe idiot la adăpost. Nu, prima arestare nu se uită, așa era. Cu sau fără muci.

O studie pe femeia din fața lui. O vedeai câteodată la televizor când era nevoie de experți în surse alternative de energie. *Laura Mann, ph.d.*, scria pe cartea ei de vizită și încă numeroase alte titluri. Carl era bucuros că el nu deținea niciunul.

– Suferea de o formă de autism, nu-i așa?

– Da, asta era. Dar varianta ușoară. Oamenii cu sindromul Asperger sunt foarte dotați. Tocilari i-ar numi cei mai mulți. Genul Bill Gates. Era remarcabil din multe puncte de vedere.

Assad zâmbi. Și el observase ochelarii din baga și cocul de la ceafă. Părea a fi profesoara potrivită pentru cineva ca Poul. Doi tocilari, s-ar putea spune.

– În ziua aceea, Poul îl luase cu el pe fratele său mai mic, spuneți. Pe 16 februarie 1996. Și de atunci nu l-a mai văzut nimeni. De unde știți că s-a întâmplat exact în ziua aceea?

– În primii ani am ținut liste de prezență. Am verificat pur și simplu de când nu a mai venit. Nu a mai apărut după vacanță și nici după aceea. Vreți să vedeți listele? Se află alături, la secretariat.

Carl se uită la Assad. Acesta nu părea să fie deosebit de interesat.

– Nu, mulțumesc, ne ajunge dacă ne confirmați asta. Școala a luat, desigur, legătura cu familia?

– Sigur că da, dar au fost foarte distanți, mai ales când am propus să venim acasă și să vorbim chiar noi cu Poul.

– Ați vorbit cu el la telefon?

– Nu. Ultima oară am vorbit cu Poul aici, la mine în birou, cu o săptămână înainte de vacanța de iarnă. Când am sunat mai târziu la el acasă, tatăl a spus că Poul nu voia să vină la telefon. Nu am mai putut face nimic. Împlinise

optsprezece ani. Era suficient de matur să decidă singur ce voia să facă în viață.

– Optsprezece ani? Nu era mai mare?

– Nu. Era foarte tânăr. A dat bacalaureatul la șaptesprezece ani.

– Mai aveți și alte informații despre el?

Ea zâmbi. Sigur că pregătise deja totul.

Carl citi cu voce tare, iar Assad i se uită peste umăr.

– Poul Holt, născut pe 13 noiembrie 1977. Materiile favorite: matematică și fizică; liceul Birkerød. Media 9,8.

Apoi văzu adresa. Nu era departe. Cel mult trei sferturi de oră cu mașina.

– Pentru un geniu, media e destul de modestă, nu?

– Ei, asta se întâmplă când la toate materiile reale ai treisprezece puncte, iar la cele umane șapte.

– Ziceți că era slab la daneză? întrebă Assad.

Ea zâmbi.

– Cel puțin la scris. Referatele sale lăsau mult de dorit la limbaj, dar așa se întâmplă de cele mai multe ori. Și oral se exprima destul de greu la subiectele care nu-l interesau.

– Aveți o copie pe care aș putea să o iau cu mine? întrebă Carl.

Laura Mann aprobă. Dacă nu ar fi avut degetele atât de pătate de nicotină și pielea unsuroasă, ar fi îmbrățișat-o.

– Fantastic, Carl, zise Assad când ajunseră în apropierea casei. Am primit o sarcină și am rezolvat-o în decurs de o săptămână. Știm cine e autorul scrisorii, iar acum ne aflăm în fața casei familiei sale.

De încântare, lovi cu palma în bordul mașinii.

– Da, aprobă Carl. Atunci nu putem decât să sperăm că totul a fost doar o șotie.

– Dacă a fost, atunci Poul o să-și audă câte ceva.

– Și dacă nu, Assad?

Assad dădu din cap. Atunci însemna că aveau o nouă sarcină.

Parcară direct în dreptul porții grădinii. Văzură imediat că numele de pe plăcuță nu era Holt.

Sunară la ușă și le deschise un bărbat în scaun cu rotile, care susținu că nu mai locuise altcineva în casă din 1996. Carl avu imediat acea senzație specială, mai mult un instinct.

– Ați cumpărat casa de la familia Holt, așa e? întrebă el aspru.

– Nu, am cumpărat-o de la Martorii lui Iehova. Bărbatul casei era un fel de preot. În camera mare era sala de adunare. Vreți să intrați să vedeți?

Carl scutură din cap.

– Înseamnă că nu ați văzut familia care a locuit aici?

– Nu, nu i-am întâlnit niciodată.

Carl și Assad mulțumiră și plecară.

– Ai și tu senzația neplăcută că nu mai vorbim de o șotie de copii, Assad?

– Ei, Carl, doar pentru că s-au mutat.... Se opri lângă poarta grădinii. OK, Carl, îmi dau seama la ce te gândești.

– Da, nu-i așa? Oare un băiat cu personalitatea lui Poul ar putea inventa așa ceva? Și oare doi băieți care țin de Martorii lui Iehova s-ar gândi vreodată să facă o asemenea șotie?

– Nu știu. Știu că au voie să mintă, dar nu în cercul lor.

– Cunoști pe cineva care face parte dintre ei?

– Nu, dar așa se întâmplă la oamenii deosebit de religioși. Membrii comunității se protejează reciproc de lumea exterioară, prin orice mijloace. Mint, dacă e nevoie.

– Corect. Dar dacă răpirea a fost doar inventată, atunci ar fi vorba de o minciună inutilă, iar asta nu ar fi în regulă. Cred că și Martorii lui Iehova ar vedea lucrurile în acest fel.

Assad încuviință. Erau de acord.

Și acum, încotro?

Yrsa se purta ca o armată de furnici pe un drum forestier, alergând întruna între biroul lui Carl și al ei. În acel moment, răpirea era cazul ei și voia să afle în detaliu și de preferință pe bucăți: cum arăta profesoara lui Poul? Ce spunea Laura Mann despre Poul? Cum era casa în care locuiseră? Ce se mai știa despre familie în afara faptului că făcea parte dintre Martorii lui Iehova?

– Încetișor. Assad se ocupă de Evidența Populației. O să-i găsim, în curând.

– Vino, te rog, pe coridor, Carl, îl rugă ea și îl târî în fața copiei uriașe de pe perete. Dedesubt de tot trecuse numele lui Poul și alte câteva cuvinte mici.

AJUTOR

Am fost răpiți pe -6 februa 1996 – La stația de autobuz Lautropvang din Ballerup. Bărbatul are 1,8 ... și ..... per ---- ----- ------ și o cicatrice pe _____ drept.

C ..... camionetă albastr.

Părinții noștri îl cunosc .... El a ..... prie ..... și ..... cu B ..... El a menințat și ..... Că ne omoară. El ..... cu fratele meu ..... Am mers cam o oră ..... undeva lângă apă ..... No .... – Aici pute a ..... Ră .... Me .... are ..... ani ....

Poul Holt

– Așadar: a fost răpit împreună cu fratele lui, rezumă Yrsa. Se numește Poul Holt și scrie că au mers jumătate de oră – și anume, spre apă, cred eu.

Ea își propti mâinile în șoldurile înguste. Atitudinea potrivită pentru a face o declarație.

– Dacă acest băiat suferea de Asperger, atunci nu cred că ar inventa ceva de genul „au mers aproape o oră până la apă".

Se întoarse.

– Ei bine?

– Ar putea să fi fost fratele mai mic. Deocamdată nu știm nimic despre asta.

– Nu. Dar gândește-te, Carl, serios. Laursen a găsit un solz de pește pe hârtie! Crezi că fratele mai mic a mânjit o hârtie cu pește, doar pentru ca o șotie cu o scrisoare în sticlă să pară reală? Ca să nu mai vorbesc de mâzga aia!

– Poate că era un puști deștept, ca fratele lui mai mare, doar că altfel.

Ea bătu atât de tare cu piciorul în podea, încât ecoul răsună din capătul celălalt al coridorului.

– La naiba, Carl, ascultă aici! Și activează-ți în sfârșit celulele cenușii! Unde au fost răpiți?

Ea îi perie umerii, de parcă ar fi vrut astfel să netezească tonul aspru.

Carl constată cu ocazia asta că se scutură ceva mătreață.

– În Ballerup, răspunse el.

– Da, și ce părere ai, dacă au fost răpiți în Ballerup și au mai mers o oră până au ajuns la apă? La Hundested nu s-au dus, nu dura o oră să ajungă de la Ballerup acolo. Dar până la Jylling? Poate o jumătate de oră, cel mult, cred.

– Ar fi putut să se ducă la Stevns, nu?

El mârâi în sinea lui. Nimănui nu-i plăcea ca abilitățile intelectuale să îi fie târâte prin noroi. Nici măcar lui Carl Mørck.

– Exact.

Ea bătu din nou cu piciorul în podea. Dacă dedesubt se aflau șobolani, acum dăduseră cu siguranță bir cu fugiții.

– Dacă mesajul din sticlă e doar o poveste, continuă ea, de ce să facă lucrurile atât de complicate? De ce să nu scrie că au mers o jumătate de oră și au ajuns la apă? Un băiat care vrea doar să inventeze o farsă bună așa ar scrie. De aceea sunt ferm convinsă că scrisoarea nu e inventată. Ia-o în sfârșit în serios, Carl.

El trase adânc aer în piept. Nu avea pur și simplu chef să o facă părtașă la evaluarea cazului. Poate pe Rose da, dar nu pe Yrsa.

– Da, da, făcu el împăciuitor. Haide să vedem cum se dezvoltă lucrurile după ce găsim familia.

– Ce se petrece aici?

Capul lui Assad apăru din biroul său minuscul.

Era evident că voia să aplaneze situația. Oare chiar se certau?

– Carl, am descoperit adresa, zise el și îi întinse o foaie de hârtie. Din 1996 s-au mutat de patru ori. Acum locuiesc în Suedia.

La naiba, se gândi Carl. Suedia. Țara cu cei mai mari țânțari din lume și cu mâncarea cea mai plicticoasă.

– Lasă-mă să ghicesc, zise el. Locuiesc undeva sus de tot, pe unde se plimbă renii? Luleå sau Kebnekaise ori ceva de genul ăsta?

– Hallabro. Locul se cheamă Hallabro și se află în Blekinge. Adică la circa două sute cincizeci de kilometri de aici.

Două sute cincizeci de kilometri. Din păcate, destul de aproape. Adio weekend.

Carl se întoarse, încercând să evite drumul.

– Bine, dar e mereu la fel: când ajungi acolo, nu sunt acasă. Și dacă suni înainte, cu atât mai mult nu sunt acasă. Și dacă sunt acasă, vorbesc suedeza și cine Dumnezeu să înțeleagă așa ceva când vine din Iutlanda? Am dreptate?

Assad miji ochii. Erau una sau două afirmații nu chiar pe gustul lui.

– Am sunat. Erau acasă.

– Ce? Atunci mâine garantat n-o să fie acasă.

– Ba da. Nu am spus cine sunt și am trântit imediat telefonul.

Un adevărat duo cu efecte sonore, acești doi colegi ai lui.

Carl se târî în birou și îl sună pe Morten pentru a-l instrui ce să facă dacă apărea Vigga în absența lui. Cine putea ști ce idei îi mai veneau și ăleia?

Apoi îi dădu lui Assad alte instrucțiuni pentru investigațiile din cazurile incendierilor și îl rugă să o supravegheze pe Yrsa.

– Dă-i o listă lungă de secte religioase de la care să plece. Și du-te până la Laursen și roagă-l să sune la medicină legală. Ar trebui să se grăbească un pic cu analiza ADN. Poți să faci asta, te rog?

Apoi, își puse în geantă pistolul din dotare. Cu suedezii ăștia nu se știa niciodată.

Mai ales dacă proveneau din Danemarca.

15

În noaptea următoare, se asigură că gazda și iubita lui pasageră va rămâne nesatisfăcută, oprindu-se chiar înainte de orgasm. În secundele în care ea își dădea definitiv capul pe spate și respira din rărunchi, el își scoase iute degetul din poala ei și o lăsă întinsă acolo, scânteind de tensiune.

Se ridică iute și o lăsă pe Isabel Jønsson singură cu decizia despre cum ar fi mai bine să-și descarce acea tensiune. Ea părea nedumerită, dar asta era și ideea.

Deasupra casei ei mici se tot adunau nori, acoperind luna strălucitoare. El stătea gol pe terasă, fumând și admirând spectacolul de pe cer.

Următoarele ore aveau să decurgă după un model bine cunoscut.

Mai întâi, cearta. Apoi, iubita va cere o explicație pentru motivul ruperii relației și va întreba de ce tocmai acum. Îl va implora și îl va blestema și apoi îi va cere să-și ia lucrurile. Apoi, va dispărea din viața ei.

La ora zece, a doua zi de dimineață, va porni, având lângă el copiii pe scaunul din dreapta, spre Dollerup, iar când se vor mira că o coteşte prea devreme, îi va droga. Știa foarte bine unde va putea acționa nederanjat, studiase

deja locurile. Într-un loc aflat printre copacii deşi, care vor ascunde maşina vreme de câteva minute, de care avea nevoie pentru a-i neutraliza pe copii şi pentru a le muta trupurile în spate.

La patru ore şi jumătate după ce se întâmpla asta, după o vizită de prânz la sora lui în Fyn, va ajunge la debarcaderul aflat la nord de Jægerspris, din regiunea împădurită Nordskoven. Acesta era planul. Doar douăzeci de paşi prin tufişuri spre încăperea mică în care pregătise lanţurile. Douăzeci de paşi cu două făpturi cocârjate în faţa lui.

Cât de des auzise pe acest drum scurt rugăminţi de milă! Nici de data asta nu avea să fie altfel.

Abia apoi puteau începe negocierile cu părinţii.

Trase adânc în piept un ultim fum, apoi strivi ţigara pe mica peluză. Îl aşteptau o noapte şi o zi obositoare.

Trebuia să lase deocamdată deoparte bănuiala îngrozitoare că acasă se întâmpla ceva care ar putea să-i răstoarne toată viaţa. Dacă soţia lui îi fusese necredincioasă, era cu atât mai rău pentru ea.

Auzi scârţâitul uşii de la verandă şi se întoarse. Isabel arăta nedumerită şi tremura. Era goală, iar halatul o acoperea doar în parte. În câteva secunde îi va spune că totul s-a terminat, pentru că era prea bătrână, deşi nu era nici pe departe aşa. Corpul ei era picant şi îmbietor şi aproape că îţi dădea dependenţă. În multe privinţe era păcat că relaţia trebuia să se termine, dar aşa gândise de multe ori.

– De ce stai aici gol-puşcă? E frig.

Ea îşi înclină capul, dar nu se uită la el.

– Ce se petrece, poţi să-mi spui?

El se postă în faţa ei şi o apucă de gulerul halatului de casă.

– Eşti prea bătrână pentru mine, zise el rece şi îi trase gulerul în jurul gâtului.

Preț de o clipă, ea păru paralizată, pregătită să-și urle furia și frustrarea și să se năpustească asupra lui. Înjurăturile îi stăteau la coadă pe limbă, dar el știa că ea avea să tacă. Angajate drăguțe, divorțate – asemenea femei nu făceau scene când un bărbat stătea gol în fața ei pe terasă.

Oamenii ar fi intrat la idei. Știau amândoi asta.

Când se trezi a doua zi, ea îi adunase deja lucrurile și le aruncase într-o sacoșă. Niciun semn de cafea de dimineață, doar o colecție de întrebări puse ordonat, care îl convinseră că ea nu era deloc distrusă.

– Ai umblat în computerul meu, zise ea stăpânit, deși periculos de palidă la față. Ai căutat informații despre fratele meu. Ai lăsat mai mult de cincizeci de amprente ca de elefant în datele mele. Nu ar fi trebuit să te ostenești mai tare să afli care e activitatea mea în administrația comunală? Nu a fost o prostie și o lipsă de respect din partea ta să nu o faci?

Pe măsură ce vorbea, mintea lui era preocupată mai degrabă cu gândul dușului pe care trebuia neapărat să-l facă la ea acasă. Familia din Stanghede nu avea să își lase copiii pe mâna unui bărbat nebărbierit, care mirosea a sex.

Abia următoarele ei propoziții îi alarmară toate simțurile.

– Sunt specialista în tehnică de calcul a orașului Viborg. Mă ocup de siguranța datelor și de soluții computerizate. De aceea știu, desigur, ce ai făcut. A fost o joacă de copil pentru mine să scot jurnalul de logare al notebookului meu. Ce naiba ai crezut că faci?

Ea îl privi direct în ochi. Era cât se poate de liniștită. Ea depășise prima criză. Avea și în mânecă, mult mai puternici decât autocompătimirea, lacrimile și isteria.

– Mi-ai găsit parolele pe birou, sub blocnotes, zise ea, dar doar pentru că le-am lăsat anume acolo. Mi-am dat

seama ce faci încă de acum câteva zile și de aceea am vrut să văd ce mai pregăteai. Bărbații care povestesc atât de puțin despre sine sunt mereu suspecți. Devii atent, căci, în mod normal, bărbaților le place să vorbească despre sine. Dar se vede că tu nu știai asta!

Ea zâmbi ușor, când observă cât de atent devenise.

– De ce nu povestește bărbatul acesta absolut nimic despre sine? m-am întrebat. Sigur că am devenit curioasă.

El se încruntă.

– Iar acum crezi că știi totul despre mine, pentru că am tăcut cu privire la chestiunile mele private și am fost curios cu privire la ale tale?

– Curios, da, se poate spune asta. Pot să înțeleg că te-a interesat profilul meu de *internet dating*, dar ce ai încercat, mă rog frumos, să afli despre fratele meu?

– Am crezut că e fostul tău prieten. Poate că am vrut să aflu ce n-a mers bine.

Ea nu înghiți minciuna. Motivele lui nu o interesau. El făcuse o greșeală uriașă în privința ei și nu mai era nimic de ghicit.

– În favoarea ta, trebuie să spun că măcar nu mi-ai golit contul, zise ea apoi.

Era limpede că ea era în avantaj. Cu toate astea, el încercă să zâmbească îngăduitor și să inițieze astfel plecarea lui la duș, dar nu se întâmplă așa.

– Dar știi ce? continuă ea. Nu ne furăm reciproc. Ți-am căutat și eu prin lucruri. Și ce am găsit în gențile tale? Nimic. Niciun carnet de conducere, niciun card de asigurat, niciun portofel, nicio cheie de mașină. Dar știi ce, dragul meu? La fel de sigur cum femeile își ascund în mod prostesc parolele în cele mai ridicole locuri, la fel își pun și bărbații cheile de la mașină pe roata din față, când nu vor să le ia cu ei. Ce bilă drăguță de bowling ai la chei! Așadar,

te duci la bowling? Nu mi-ai povestit. O bilă cu numărul unu. Ești atât de bun?

Treptat, el începu să transpire. Trecuse multă vreme de când scăpase hățurile din mâini în asemenea hal. Nimic nu putea fi mai rău.

– Da, da, calmează-te. Ți-am pus cheia la loc. Și carnetul de conducere, talonul de înmatriculare al camionetei, cardul de credit și tot restul. Totul e acolo unde le-am găsit: în mașină. Bine ascunse printre covorașele din cauciuc.

El își îndreptă privirea spre gâtul ei. Nu era tocmai subțire și trebuia să strângă zdravăn; avea să dureze câteva minute, dar avea timp destul.

– Ai dreptate, sunt un om rezervat, zise el și făcu un pas mai aproape.

Îi puse ca în treacăt mâna pe umăr.

– Ascultă, Isabel. Sunt într-adevăr foarte îndrăgostit de tine, dar nu puteam să-ți spun adevărul, înțelegi asta, nu? Doamne, sunt căsătorit, am copii. Toată treaba asta mi-a scăpat de sub control, îmi pare tare rău. De aceea trebuie să o închei, nu merge altfel. Poți să înțelegi?

Ea își înălța capul cu un gest mândru. Rănită, dar nu învinsă. Avusese de-a face mai des cu bărbați căsătoriți, care o mințiseră. Era sigur de asta. Și, la fel de sigur, el avea să fie ultimul bărbat din viața ei care o înșelase.

Ea îi mătură mâna de pe umăr.

– Nu mi-ai spus niciodată numele tău adevărat și m-ai mințit din toate punctele de vedere. N-am idee de ce. Iar acum vrei să mă convingi că ai făcut asta doar pentru că ești căsătorit? Iar eu trebuie să cred asta?

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea se trase un pas înapoi. De parcă ar fi avut în spatele ei o armă pregătită.

Atunci când ai senzația că te afli cu un urs polar furios pe o banchiză, trebuie să-ți evaluezi rapid posibilitățile. În acel moment, el vedea patru.

Să sară în apă și să înoate.

Să sară pe o altă banchiză.

Să aștepte și să vadă dacă ursul e flămând sau sătul.

Și în cele din urmă: să omori ursul.

Toate aceste posibilități aveau avantaje și dezavantaje evidente, dar acum nu mai avea dubii că a patra opțiune era singura practicabilă. Femeia din fața lui era rănită și dispusă să se apere prin orice mijloace. Pentru că, fără îndoială, ea chiar se îndrăgostise de el. Ar fi trebuit să bage de seamă mai devreme. Din experiență știa că femeile în astfel de situații deveneau rapid lipsite de rațiune. De cele mai multe ori, consecințele erau fatale.

Și pentru că nu putea să-și dea seama rapid de daunele pe care ea i le putea produce, trebuia să scape de ea. Cadavrul va trebui să-l ia în camionetă și să scape de el, ca de multe altele înaintea lui. Să-i distrugă hardul și să șteargă toate urmele din casa ei.

O privi în ochii ei frumoși și verzi și aprecie cât va dura până când nu vor mai străluci.

– I-am povestit fratelui meu că te-am cunoscut, zise ea, și i-am transmis numărul de înmatriculare al camionetei, numărul carnetului tău de conducere, numele tău și adresa de pe talonul mașinii. Pentru el, astea sunt mărunțișuri. Are, desigur, lucruri mai bune de făcut, dar e un tip curios din fire. Și dacă va afla că m-ai furat în vreun fel, atunci te va găsi, ai înțeles?

Preț de o clipă, el încremeni. Sigur că nu umbla la el cu hârtii sau carduri de credit care să-i trădeze adevărata identitate. Dar, chiar și așa, faptul că exista o bănuială împotriva lui, chiar dacă una greșită, și amenințarea cu

poliția, așa ceva nu i se mai întâmplase până acum, și asta îl paraliza. Preț de o clipă, nici măcar nu reuși să-și dea seama cum ajunsese în situația asta. Ce uitase, unde greșise? Era oare din pricină că nu întrebase care era jobul ei în administrația locală? Să fi fost răspunsul atât de simplu? Da, probabil că asta era.

Iar acum avea o dilemă.

– Scuză-mă, Isabel, zise el încet. Am mers prea departe, mult prea departe, știu. Te rog să mă scuzi. Doar că am fost înnebunit după tine – încă mai sunt. Nu trebuie să iei în serios ce am spus noaptea trecută. Pur și simplu nu știam ce să fac: să recunosc că sunt căsătorit și că am copii, sau să te mint? Îmi pun în joc căsnicia și toată familia dacă mai continui relația cu tine. Și eram pe cale să o fac. Să renunț la tot. Da, am fost tentat. Am fost atât de tentat, încât am simțit nevoia să aflu totul despre tine. Nu puteam altfel. Nu mă puteam abține. Înțelegi asta, nu?

Ea îl privi ironic, în timp ce el se gândea agitat ce să facă acolo, pe banchiză. După toate probabilitățile, ursul polar nu avea să-l omoare fără motiv. Dacă pleca și nu mai apărea în regiune, atunci nu l-ar mai bate la cap pe fratele ei să afle informații despre el. Dar dacă ar omorî-o sau ar răpi-o, ar exista un punct de plecare pentru investigații. Până și cea mai minuțioasă curățenie nu ar îndepărta tot părul, petele de spermă și amprentele. Chiar dacă nu îl găseau în nicio bază de date, ar fi putut realiza un profil al lui. Ar putea să dea foc la casă, dar dacă veneau pompierii la vreme sau cineva îl vedea plecând? Nu, era prea mare riscul. În afară de asta, un polițist pe nume Karsten Jønson avea numărul de înmatriculare al camionetei sale și, astfel, descrierea vehiculului. Da, probabil că fratele ei adunase deja detalii despre persoana sa.

Se uită în sus, în timp ce ea îi urmărea fiecare mișcare. El era un expert în jupuire și nu apărea niciodată fără a fi deghizat. Cu toate astea, ea ar fi putut să trimită către fratele ei informații despre înălțimea sa, corpul său, culoarea ochilor și poate și alte detalii mai intime. Pe scurt, el nu avea idee ce informații transmisese ea despre el. Și exact asta se afla în balanță.

Se uită la ea, îi văzu privirea aspră și își dădu brusc seama. Ea nu era un urs polar. Era un bazilisc. Șarpe, cocoș și dragon într-unul singur, iar dacă priveai un bazilisc în ochi, te transformai în piatră. Da, doar dacă te întâlneai cu un bazilisc erai condamnat la moarte. Nimeni nu putea să trâmbițeze versiunea sa de adevăr mai bine ca un bazilisc. Nimeni. Iar el știa că acest monstru putea fi ucis doar dacă îl făceai să se privească în oglindă.

De aceea zise:

– Indiferent de ce faci sau spui, Isabel, eu mă voi gândi mereu la tine. Ești foarte frumoasă, ești pur și simplu fantastică și mi-aș dori să te fi cunoscut mai devreme. Acum e prea târziu. Te rog să mă ierți. Nu am vrut să te rănesc. Ești un om minunat. Iartă-mă.

Apoi, o mângâie tandru pe obraz. Se pare că mișcarea avu efect. Oricum, ei îi tremurară scurt buzele.

– Cred că ar trebui să pleci acum. Nu vreau să te mai văd niciodată, zise ea, deși nu era adevărat.

Avea să tânjească multă vreme după el. O relație ca a lor nu mai găsea prea curând la vârsta ei.

În acest moment, sărea de pe o banchiză pe alta. Nici baziliscul și nici ursul polar nu aveau să-l urmeze.

Când ea îl lăsă să plece, nu era nici ora șapte.

16

Îşi sună soţia pe la ora opt, ca de obicei, dar tot nu reuşi să vorbească despre chestiunea disputată, ci îi povesti despre evenimente care nu se petrecuseră şi despre sentimente pe care, în acel moment, nu le avea pentru ea. La ieşirea din localitatea Viborg, se opri scurt şi se spălă cât de cât la toaleta pentru clienţi a supermarketului Løvbjerg. Porni mai departe prin Hald Ege spre Dollerup, unde îl aşteptau Samuel şi Magdalena.

Nimic nu putea să-l mai oprească acum. Vremea era destul de bună. Avea să ajungă la destinaţie la puţin timp după lăsarea întunericului.

Îl întâmpină aroma de chifle proaspete. În ciuda genunchiului bolnav, Samuel se antrenase în dimineaţa aceea. Ochii Magdalenei sclipeau nerăbdători, iar părul, bine periat, i se aşeza în şuviţe grele.

Amândoi erau agitaţi şi pregătiţi de excursie.

– Ce ziceţi, n-ar trebui să mergem mai întâi la spital să îi consulte genunchiul lui Samuel? Am mai avea timp.

Băgă ultima înghiţitură de chiflă în gură şi se uită la ceas. Era zece fără un sfert. Ştia că vor refuza oferta.

Ucenicii Maici Domnului nu căutau ajutor medical decât în situații cu adevărat grave.

– Nu, mulțumim, este doar o entorsă.

Rachel îi întinse o ceașcă de cafea și făcu semn spre cana cu lapte de pe masă. Putea să se servească.

– Și unde are loc lupta? întrebă Joshua. Dacă avem timp, am putea să ne întâlnim mai târziu.

– Ce tot vorbești, Joshua?

Rachel îi dădu o palmă ușoară.

– Știi foarte bine când ai timp și când nu.

Probabil că niciodată, din câte își dădea el seama.

– În hala Vinderup, îi răspunse el gazdei. Organizator e clubul Bujutsukan. Poate scrie ceva pe internet.

Nu scria, dar era absolut sigur că în această casă nu exista conexiune la internet. Încă una dintre invențiile spurcate pe care ucenicii Maicii Domnului o ocoleau.

El ridică speriat mâna la gură.

– Vă rog să mă scuzați, a fost o prostie. Sigur că nu aveți internet. E unealta diavolului.

Se strădui să pară vinovat. Cafeaua era fără cafeină, constată el. Nu exista nimic în casa asta care să nu fie politic corect.

– Competiția are loc în sala de sport din Vinderup.

Le făcură semn cu mâna. Întreaga familie stătea înșirată în fața casei, în curbă, acolo unde nu avea să mai domnească niciodată pacea zilelor trecute. Încă mai zâmbeau, dar în curând aveau să afle în mod dureros că răutatea din această lume nu poate fi ocolită prin rugăciuni, slujbe și renunțarea la uneltele diavolești moderne.

Nu îi părea rău pentru ei, doar se hotărâseră singuri să apuce pe drumul acesta, iar acum se intersecta și cu al lui.

Se uită la cei doi copii care ședeau lângă el și făceau semn cu mâna la familia rămasă în urmă.

– Stați bine? întrebă el.

Merseră pe lângă câmpuri golașe pe care nu se mai vedeau decât câteva tulpini negre de porumb. Întinse mâna în compartimentul lateral al ușii. Totul era așa cum trebuia să fie. Arma era la îndemână, un model care arăta la fel de nevinovat ca o racletă. Nu aveau să bănuiască nimic.

Ei încuviințară, iar el le zâmbi. Ședeau bine și gândurile le fugeau în altă parte. Nu erau obișnuiți cu așa ceva în cotidianul lor liniștit și restrictiv în care nu exista variație. Îi aștepta evenimentul anului.

Nu, nu avea să întâmpine greutăți.

– Călătoria prin Finderup e foarte frumoasă, zise el și le oferi niște minibatoane de ciocolată.

Interzise, clar, dar foarte potrivite pentru a crea între ei un fel de sentiment secret de camaraderie. Așa ceva crea siguranță, iar siguranța îi oferea liniștea ca să lucreze.

– Ei bine, continuă el când îi observă ezitând, am și fructe la mine. Vreți o clementină?

– Cred că mi-ar plăcea niște ciocolată.

Zâmbetul irezistibil al Magdalenei îi dezvăluia aparatul dentar.

Da, se potrivea cu imaginea fetiței care ascundea un secret sub iarba din grădină.

Apoi lăudă peisajul și le povesti cât se bucura că avea să locuiască în această zonă. Când ajunseră la intersecția cu Finderup, atmosfera era așa cum o voia el – relaxată și încrezătoare. Și acolo coti.

– Stai puțin! strigă Samuel și se aplecă spre parbriz. Ai cotit prea devreme. Holstebrovej abia acum urmează.

– Da, știu, e următorul, dar când am fost ieri la vizionare de case am descoperit aici o scurtătură spre DN 16.

După circa două sute de metri, în spatele monumentului dedicat regelui Erik Klipping, coti a doua oară.

Hesselborgvej se afla în fața lor.

– Pe strada asta trebuie să o luăm în sus. E un pic mai accidentat, dar e o bună scurtătură, continuă el.

– Serios?

Samuel citi afișul pe lângă care trecură.

Interzis vehiculelor militare pe străzi secundare, scria pe el.

– Eu am crezut mereu că strada se termină, pur și simplu, zise băiatul și se lăsă pe spate.

– Nu, trebuie să trecem pe lângă clădirea galbenă de pe stânga, apoi pe dreapta mai vine o gospodărie destul de prost întreținută și apoi o cotim din nou la stânga.

Dădu din cap când, peste câteva sute de metri, pietrișul de pe drum începu să dispară. Regiunea de aici era destul de deluroasă și plină de buturugi. Se defrișase zdravăn în zonă. Ajunseră la destinație după următoarea cotitură.

– Ei, vezi? exclamă băiatul și arătă în față. Nu cred că mai poți înainta pe acolo.

Se înșela, dar nu exista niciun motiv să îi explice asta.

– Ce enervant, zise el în schimb. Samuel, cred că ai dreptate. Ei, atunci va trebui să întorc. Îmi pare rău. Chiar am crezut…

Întoarse în mijlocul drumului și dădu cu spatele printre copaci.

Când mașina se opri, el scoase fulgerător pistolul cu electroșocuri din ușă, i-l puse Magdalenei la gât și apăsă. Chestia aia diavolească îi înfipse în corp 1,2 milioane de volți și o paralizează pentru o clipă. Samuel tresări violent la strigătul de durere și la spasmul ei. Era la fel de nepregătit ca și sora lui. În ochi i se vedea frica, dar și dorința de a se apăra. În momentul în care își dădu seama că sora lui a căzut peste el și că acel aparat care se îndrepta spre el

era foarte periculos, în băiat se declanșară toate reflexele alimentate de adrenalină.

De aceea, bărbatul nu reacționă suficient de repede când Samuel împinse corpul surorii lui la o parte și trase de ușă, o deschise și se lăsă să cadă din mașină. De aceea nici nu reuși să-l atingă bine cu arma.

O curentă din nou pe fată și alergă după băiat, care înaintase deja șchiopătând o bucată de drum. Genunchiul bolnav îi ceda. Era doar o chestiune de secunde și apoi îi venea rândul.

Când băiatul ajunse la pădurice de molizi, se întoarse brusc.

– Ce vrei de la noi? zbieră el și implora ajutorul Maicii Domnului.

De parcă șirurile de copaci s-ar fi putut transforma în îngeri păzitori!

Făcu un pas șchiopătat în lateral și ridică o creangă groasă ale cărei ramuri se rupseseră și care acum avea mai multe cioturi ascuțite.

Fir-ar să fie, ar fi trebuit să se ocupe mai întâi de băiat! De ce naiba nu își ascultase instinctul?

– Să nu te apropii! urlă băiatul și învârti bățul deasupra capului.

Cu siguranță că avea să lovească. Avea să se lupte, așa cum învățase.

Pe viitor va trebui să-și comande pe internet un pistol C2. Cu acesta puteai curenta victima de la mai mulți metri distanță. Uneori, așa ca acum, conta fiecare secundă. Până la gospodăriile din apropiere nu erau decât câteva sute de metri. Sigur că alesese zona cu grijă, dar tot s-ar fi putut rătăci pe aici vreun pădurar sau vreun țăran. În afară de asta, sora mai mică avea să-și revină în câteva secunde și avea să fie în stare să fugă.

– Nu ajută, Samuel, strigă el și alergă spre băiat în ciuda încercărilor acestuia de a se apăra.

Simți cum îl loveşte bățul în umăr când întinse brațul pentru a-l curenta pe băiat. Sloboziră amândoi un urlet, dar era o luptă inegală, iar la a doua încercare, băiatul se prăbuși.

Își privi umărul în care îl lovise Samuel. *Ce porcărie*, se gândi el. Pe umărul jachetei, sângele se prelingea în formă de stea.

– Da, pentru data viitoare cumpăr cu siguranță un C2, bombăni el când îl ridică pe băiat în spatele camionetei și îi apăsă un tifon cu cloroform pe față.

Dură doar o clipă până când băiatul își pierdu complet cunoștința și își îndreptă ochii goi spre cer.

Același lucru se întâmplă imediat și cu sora lui.

Apoi îi legă pe amândoi la ochi, mâini și picioare, și le puse bandă adezivă peste gură. Îi așeză într-o poziție laterală stabilă pe podeaua groasă a camionetei.

După ce își schimbă cămașa și îmbrăcă o altă jachetă, îi mai studie pe copii câteva minute. Voia să se asigure că nu le va veni rău și nu se vor sufoca în propria vomă.

După ce se convinse că erau gata de transport, porni la drum.

Sora lui locuia împreună cu soțul său într-o mică gospodărie țărănească aflată la marginea localității Årup. Se afla chiar în apropierea drumului secundar și la doar câțiva kilometri de biserica la care fusese mutat ultima oară tatăl său.

Cu siguranță era ultimul loc de pe pământ unde ar fi vrut să locuiască.

– De unde vii de data asta? întrebă plictisit cumnatul său și arătă spre o pereche de papuci scâlciați care se aflau

în hol; în casă erau obligatorii pentru toți musafirii, de parcă podeaua ar fi valorat vreodată ceva.

Urmă zgomotul din sufragerie și o găsi pe sora lui acolo. Ședea într-un colț, îngânând un cântec. Timpul și moliile lăsaseră urme pe șalul care îi atârna pe umeri.

Eva îi recunoscu la fel ca de fiecare dată pașii, dar nu zise nimic. Se îngrășase enorm de când o văzuse ultima oară, cel puțin 20 de kilograme. Corpul ei se întindea în toate direcțiile, iar amintirea surorii sale tinere și grațioase, care dansase atât de entuziasmată în curtea parohiei, avea să fie ștearsă în curând pentru totdeauna.

Nu se salutară, nu o făceau niciodată. Politețea nu fusese o caracteristică a familiei lor, nici măcar în copilărie.

– Sunt doar în trecere, anunță el imediat și se lăsă pe vine în fața ei. Cum îți merge?

– Villy are mare grijă de mine, răspunse ea. Mâncăm imediat de prânz. Vrei și tu să guști ceva?

– Da, mulțumesc, mănânc ceva, dar apoi trebuie să plec.

Ea dădu din cap. În realitate, însă, nu o interesa. De când lumina ochilor i se stinsese, încetase să se mai intereseze de oamenii din jur și de lume. Poate că așa trebuia să fie. Poate că imaginile din trecut umpleau tot spațiul din ea, chiar dacă, cu siguranță, se estompau încetișor.

– V-am adus niște bani.

Scoase un plic din buzunar și i-l puse în mână.

– Sunt treizeci de mii de coroane. Sper să vă puteți descurca până ne vedem data viitoare.

– Mulțumesc. Când te întorci?

– În câteva luni.

Ea încuviință și se opinti să se ridice. Vru să o susțină, dar ea îl respinse.

Masa din bucătărie era acoperită cu o mușama ale cărei zile bune fuseseră cu decenii în urmă. Pe ea se aflau farfurii

din tablă cu lebăr ieftin și bucăți de carne. Villy cunoștea în regiune oameni care împușcau mai mult vânat decât puteau mânca, așa că nu duceau niciodată lipsă de calorii.

Cumnatul lui își lăsă capul în piept pentru a spune Tatăl nostru, gâfâind astmatic. Și el, și sora lui aveau ochii strâns închiși, dar toate simțurile le erau îndreptate spre capul mesei unde era așezat el.

– Tot nu ai reușit să găsești drumul spre credință? îl întrebă sora lui după rugăciune și își îndreptă ochii cețoși și morți spre el.

– Nu, răspunse el, tata m-a bătut până l-am uitat definitiv.

Cumnatul lui își înălță capul și se uită la el plin de ură. Pe vremuri fusese un tip voios, cu tot soiul de aiureli în cap. Voia să pornească în lumea mare și să cucerească femei molatice. Când a cunoscut-o pe Eva, ea l-a orbit cu firea ei sensibilă și cu vorbe frumoase. Îl cunoștea pe Christos, dar nu ca pe un prieten apropiat.

Eva îl învățase să se apropie de El.

– Vorbește frumos despre tata socru, zise cumnatul. A fost un sfânt.

El se uită la sora lui. Pe chipul ei nu se citea niciun sentiment. Acum ar fi fost momentul să comenteze ceva, dar ea tăcea. Normal că tăcea.

– Deci, tu crezi că tatăl nostru e în rai?

Cumnatul său mijii ochii. Ăsta era răspunsul. Trebuia să fie atent, chiar dacă era fratele Evei.

El scuturâ din cap și îi întoarse cumnatului său privirea. Oamenii de genul ăsta sunt fără speranță, se gândi el. Dacă idealul lui Villy era paradisul în care se preumblau preoți cu mintea îngustă de rangul trei, atunci avea să-l ajute din toată inima să ajungă acolo cât mai repede.

– Încetează să te mai uiți așa la mine, cumnate. Tocmai v-am dat ție și Evei treizeci de mii de coroane. Pentru suma

asta, am pretenția să te controlezi în jumătatea de oră pe care o petrec aici.

Se uită în sus spre crucifixul care atârna pe perete, deasupra chipului încordat al cumnatului său. Părea a fi mai greu decât s-ar fi crezut.

O simțise pe propria piele. Își amintea asta.

Pe podul peste Storebælt simți mișcările din spatele camionetei, așa că se opri înainte de a plăti taxa de pod, deschise ușa și le mai administră niște cloroform celor două trupuri care se luptau să se dezlege.

Își continuă drumul abia când în spate se lăsă liniștea. Deschise geamul enervat, căci ultima doză nu fusese controlată.

Când ajunse la căsuța de pe debarcaderul din Nordseeland, era încă prea lumină ca să îi ducă pe copii înăuntru. Dinspre mare soseau bărci cu pânze în fiord, primele pe anul acesta, dar ultimele din acea zi. Se îndreptau spre porturile de iahturi din Lynæs și Kignæs. Doar un singur curios dacă și-ar fi îndreptat binoclul spre el și totul ar fi fost pierdut. Era doar îngrijorat pentru că în portbagajul camionetei era foarte liniște. Dacă muriseră în urma dozei de cloroform, pregătirile care îi luaseră atât de multe luni ar fi fost în zadar.

Se uită la colosul ceresc roșu ca focul și încăpățânat, care părea să se fi ancorat la orizont. Peste soarele aflat la apus se înșirau, înflăcărați, norii de seară. *La naiba, da' apune odată!* se gândi el.

Apoi, își luă mobilul. Familia din Dollerup probabil că se mira deja de ce încă nu adusese înapoi copiii. Le promisese să se întoarcă înainte de ora de liniște și nu se ținuse de cuvânt. Îi vedea cu ochii minții, așezați la masă cu mâinile împreunate, cu lumânări aprinse. Cu siguranță mama spunea că era ultima oară când se mai bazau pe el.

Cât de dureros urma să fie să constate că avea dreptate!

Sună. Nici măcar nu-şi spuse numele, ci le comunică doar că pretenţiile lui se ridicau la un milion de coroane. Bancnote uzate, într-o borsetă mică, pe care să o arunce din tren. Explică exact la ce oră trebuiau să plece, unde să schimbe trenul şi pe ce porţiune şi de pe care parte să se uite după lumina stroboscopică. El avea să ţină lampa în mână, iar aceasta avea să lumineze. Dacă ezitau, nu aveau să mai primească altă şansă. După ce aruncau borseta, aveau să-şi revadă curând copiii.

Şi să nu cumva să le treacă prin minte să îl înşele. Aveau timp tot sfârşitul de săptămână şi ziua de luni pentru a face rost de bani. Luni seară trebuiau să ia trenul.

Dacă nu aveau bani, copiii mureau. Dacă luau legătura cu poliţia, copiii mureau. Dacă încercau vreo manevră la predarea banilor, copiii mureau.

– Gândiţi-vă, îi avertiză el, banii puteţi să-i adunaţi din nou, dar copiii sunt pierduţi pentru totdeauna.

Aici le oferea mereu părinţilor ocazia să tragă aer în piept, să absoarbă şocul iniţial.

– Gândiţi-vă că nu-i puteţi proteja tot timpul pe ceilalţi copii. De îndată ce constat ceva ciudat în comportamentul vostru, veţi trăi pe viitor în nesiguranţă. Şi puteţi fi la fel de siguri că nu veţi putea depista niciodată acest mobil.

Apoi închise. Atât de simplu fusese. Încă zece secunde, iar telefonul mobil avea să dispară în fiord. Întotdeauna se pricepuse în aruncarea la distanţă.

Copiii erau albi la faţă, dar trăiau. În căsuţa debarcaderului îi legă la mare distanţă unul de celălalt, le dădu jos banda adezivă de pe gură şi se asigură că nu aveau să vomite după ce le dădu să bea.

După obișnuita văicăreală, plânsete și frică, mâncară un pic, apoi le lipi din nou gurile cu bandă adezivă. Plecă având un sentiment de bine.

Căsuța debarcaderului, cu acoperișul ei jos, îi aparținea de cincisprezece ani, iar în tot acest timp nu se apropiase nimeni de ea. Gospodăria de care ținea căsuța se afla ascunsă printre copaci. Bucata de drum până la debarcader fusese întotdeauna năpădită de vegetație. Căsuța putea fi întrezărită doar dinspre apă, și nici atunci oricum. Și cine voia să intre în balta puturoasă de alge care creșteau peste plasele pescărești, pe care le întinsese pe vremuri între doi piloni, după ce își aruncase una dintre victime în apă.

Nu, copiii puteau să se vaite cât voiau.

Nimeni nu îi putea auzi.

Se uită din nou la ceas. Astăzi nu o va suna pe soția lui, așa cum o făcea de obicei când pornea din nou spre casă, spre Roskilde. De ce să o avertizeze când avea să sosească? Va trece iute prin Ferslev, va parca dubița în șură și va lua Mercedesul până acasă. În mai puțin de o oră va ști ce se întâmpla cu soția lui.

Pe ultimii kilometri înainte de casă făcu pace cu sine însuși. Cum ajunsese să fie neîncrezător față de soția lui? Oare greșeala era a lui? Neîncrederea și gândurile sale rele nu erau alimentate oare de toate minciunile pe care le spunea zilnic? De minciuna în care trăia? Nu era oare consecința vieții sale duble?

Nu, foarte cinstit, nouă ne merge bine, fu ultimul gând înainte să constate că în fața casei stătea sprijinită o bicicletă bărbătească, și nu era a lui.

17

Pe vremuri, convorbirile telefonice matinale cu soțul ei îi dădeau energie. Doar sunetul vocii lui era de ajuns pentru a putea rezista încă o zi fără contact uman. Doar gândul la îmbrățișarea lui o încuraja.

Dar sentimentele ei se schimbaseră. Vraja dispăruse.

Mâine-dimineață o sun pe mama și mă împac cu ea, se gândi. Dar ziua trecu și veni următoarea dimineață și ea tot nu făcuse asta.

Ce ar fi putut oare să-i spună? Că îi părea rău că se înstrăinaseră? Că poate, totuși, se înșelase? Că observase asta doar după ce se întâlnise cu un bărbat străin? Că acest bărbat o umplea cu vorbe și că nu mai auzea nimic altceva? Sigur că nu putea să-i spună mamei ei asta, dar era adevărat.

Acel gol imens pe care îl lăsa mereu în urmă soțul ei era acum umplut.

Kenneth fusese acolo de mai multe ori. De îndată ce îl lăsa pe Benjamin la creșă, el era acolo. În ciuda vremii nestatornice de martie, mereu cu cămașă cu mânecă scurtă și pantaloni strâmți de vară. Opt luni de stagiu în Irak și apoi zece luni în Afghanistan îl căliseră. Temperaturile reci de afară și dinăuntru puseseră frâu dorinței de comoditate a soldaților danezi, îi spusese el.

Era pur și simplu irezistibil. Și, de asemenea, pur și simplu înfiorător.

Vorbise cu soțul ei, auzise cum se interesase de Benjamin și cum se mirase că răceala îi trecuse atât de repede. Ascultase și cum spusese în telefon că o iubește și se bucură de întoarcerea acasă. Că era posibil să se întoarcă chiar mai devreme. Ea nu credea nici jumătate din ce îi spunea și tocmai aici era diferența. Diferența față de înainte, când cuvintele lui încă o impresionau. Astăzi, își dădea seama că fusese oarbă.

Totuși, se temea. Se temea de furia lui, se temea de puterea lui. Dacă o dădea afară, nu avea nimic, avusese el grijă de asta. Ei bine, poate îi rămânea totuși ceva. Dar, de fapt, nu îi rămânea nimic. Poate nici măcar Benjamin.

El avea o mare putere de convingere. Jongla cu cuvintele. Cine ar fi crezut-o dacă ar fi spus că lui Benjamin i-ar merge mai bine la mama ei? Nu era ea cea care pleca? Nu își sacrificase soțul ei viața pentru familie? Nu accepta toate călătoriile de afaceri pentru a le permite un trai decent? Parcă îi auzea deja pe cei de la Protecția Copilului. Toți experții care se orientau în funcție de maturitatea lui și care aveau să arate disprețuitor spre greșelile ei.

Știa de pe acum că așa avea să fie.

Mai încolo o sun pe mama, se gândi ea. *O să îmi înghit rușinea și o să îi povestesc tot. Ea e mama mea. Mă va ajuta. Cu siguranță.*

Și orele treceau, iar gândurile o apăsau. Oare de ce se simțea așa? Pentru că după doar câteva zile se simțea mai apropiată de un bărbat străin decât de soțul ei, în toți anii petrecuți împreună? Căci așa era. Pe soțul ei nu-l cunoștea decât din cele câteva ore petrecute împreună aici, în casă. Ce știa despre el? Munca sa, trecutul său, toate cutiile pe care le ascundea de ea acolo la etaj.

Dar una era să-ți dispară sentimentele. Alta era să trebuiască să justifici asta, nu în ultimul rând în fața propriei persoane. Căci oare nu se purtase soțul ei bine cu ea? Nu era mai degrabă vina ei, orbirea ei de moment, faptul că nu mai vedea nimic altceva?

Aceste gânduri i se învârtejeau necontenit în minte. Și, de aceea, se duse din nou la etaj și se opri din nou în fața ușii încăperii în care se aflau cutiile lui. Venise oare momentul să depășească o limită și să obțină lămuriri? Venise momentul de la care nu mai exista cale de întoarcere?

Da, sosise momentul.

Scoase cutiile una după cealaltă pe coridor și le stivui în ordine inversă. Când avea să pună mai târziu cutiile la loc, trebuiau să fie în aceeași ordine de dinainte, iar deasupra veneau paltoanele. Doar așa putea păstra controlul asupra proiectului.

Spera ea.

Primele zece cutii din rândul din spate de sub fereastră confirmară ce îi spusese soțul ei: vechi obiecte de familie, lucruri pe care nu avea cum să le fi achiziționat el. Moșteniri tipice de familie, la fel ca și lucrurile pe care le lăsaseră bunicii ei familiei: diverse obiecte din porțelan, tot felul de hârtii, pături din lână, cuverturi, un serviciu de masă pentru douăsprezece persoane, un cuțit pentru trabucuri, ceasuri vechi și diverse alte mărunțișuri.

Imaginea unei vieți de familie trecute, care acum căzuse pradă uitării. Așa i-o descrisese el.

Din următoarele zece cutii ieșiră însă la iveală detalii care aruncară un văl de nedumerire asupra acestei imagini. Aici apăreau rame foto aurite. Albume în care erau lipite suvenire și rapoarte despre diverse evenimente. Toate din copilăria lui. Și peste toate un parfum de minciună, de

ascunziș și de tăinuire, căci, spre deosebire de ce susținuse el mereu, soțul ei nu fusese, evident, singur la părinți.

Nu, nu exista niciun dubiu că avea o soră.

Una dintre fotografii îl arăta pe soțul ei în costum de matroz, cu brațele încrucișate, privind cu ochi triști spre aparatul de fotografiat. Avea șase, cel mult șapte ani. Piele moale, părul pieptănat cu o cărare într-un stil sever. Lângă el se afla o fată mărunțică, cu părul strâns în cozi lungi. Zâmbea nevinovat. Poate că era fotografiată pentru prima dată în viața ei.

Era o fotografie mică și drăgălașă a doi copii foarte diferiți. Ea întoarse fotografia și privi cele trei litere. EVA. Inițial fuseseră scrise mai multe informații, dar cineva le șterse.

Se uită la fotografii și întoarse fiecare imagine. Pe toate era șters câte ceva.

Fără nume, fără loc.

De ce ai șterge un nume? se întrebă ea. Așa, oamenii dispar pentru totdeauna.

Adesea stătuse la ea acasă și privise fotografii alb-negru ale unor oameni fără nume.

– Aceasta este străbunica ta, o chema Dagmar, zicea mama ei.

Dar asta nu scria nicăieri, iar când mama ei nu va mai fi, ce se va întâmpla cu numele? Cine își va mai aminti apoi când și unde s-au născut unii sau alții?

Dar această fetiță avea un nume. Eva.

Cu siguranță era sora soțului ei. Aceiași ochi, aceeași gură. Pe două dintre fotografii, în care se aflau doar ei doi, ea stătea lângă fratele ei și îl privea admirativ. Era înduioșător.

Eva arăta ca o fetiță absolut obișnuită. Doar privirea ei nu era deloc așa. În ea se citea mai mult amărăciune decât curaj. O excepție o făceau doar primele două fotografii.

Când frații erau fotografiați împreună cu părinții, stăteau foarte aproape unul de celălalt, de parcă ar fi vrut să se ferească de întreaga lume. Nu se atingeau niciodată, stăteau doar foarte aproape. În multe dintre fotografii, copiii erau în față, iar părinții în spate. Copiii aveau brațele moi pe lângă corp, mâinile mamei se odihneau pe umerii fiicei, iar cele ale tatălui, pe umerii fiului.

Mâinile părinților păreau să-i împingă pe copii în pământ.

Ea încercă să îl înțeleagă pe băiatul cu ochi de bătrân care devenise soțul ei. Nu era ușor. Existau mulți ani între viața ei și a lui, și simțea asta acum mai mult ca oricând.

Puse apoi fotografiile la loc în cutii și deschise albumele cu decupaje. Ar fi fost mai bine dacă ea și soțul ei nu s-ar fi întâlnit niciodată, asta înțelesese de acum. Venise pe lume pentru un bărbat care locuia la cinci străzi distanță. Cu el ar fi trebuit să-și împartă viața, nu cu soțul al cărui trecut și a cărui familie le descoperea abia acum.

Tatăl lui fusese preot. Asta nu îi povestise niciodată, dar reieșea clar din mai multe fotografii.

Un bărbat care nu zâmbea și a cărui privire emana încredere și forță, spre deosebire de ochii mamei. Aceia nu exprimau nimic.

Albumele te lăsau să bănuiești de ce. Era limpede că acel tată controla totul. Existau foi bisericești în care tuna și fulgera împotriva lipsei de credință, unele în care propovăduia inegalitatea sexelor sau altele în care se lua de cei care făcuseră greșeli în viață sau care doar avuseseră ghinion. Firul conducător în toate aceste pamflete era cuvântul Domnului, de care se agăța și căruia îi dădea drumul doar pentru a-l arunca în față celor necredincioși. Da, soțul ei și ea crescuseră în condiții cât se poate de diferite, asta reieșea limpede din aceste scrieri.

O atmosferă de-a dreptul dezgustătoare, formată din idolatrizarea patriei, intoleranță, conservatorism profund și șovinism, reieșea din paginile îngălbenite. Evident că era vorba despre tată și nu despre soțul ei, dar chiar și așa. Acum putea simți cum blestemul trecutului crease un întuneric în jurul său, care nu dispărea cu totul decât atunci când făceau dragoste. Și dacă stătea să se gândească mai bine la asta, își dădea seama că simțise asta dintotdeauna.

Nu asta își dorea ea.

Își dădea seama în mod clar că toată copilăria lui fusese ratată. De fiecare dată când cineva scrisese un nume sau o localitate, altcineva le tăiase cu pixul. Și se părea că de fiecare dată cu același pix.

Când va ajunge data viitoare în bibliotecă, va încerca să-l caute pe bunicul lui Benjamin pe Google. Dar și aici, printre toate fragmentele din trecut, trebuiau să mai fie informații despre acest bărbat autoritar și plin de prejudecăți.

Poate că putea vorbi despre asta cu soțul ei. Poate că, așa, relația lor se va mai detensiona un pic.

Deschise câteva cutii de pantofi stivuite într-o cutie mai mare. Dedesubt de tot se aflau lucruri prea puțin interesante, printre altele o brichetă Ronson. Ea o încercă și constată uimită că funcționa impecabil. Butoni de manșetă, cuțit de scrisori și articole de birou, probabil din aceeași etapă a vieții lui.

Celelalte cutii dezvăluiau o cu totul altă epocă. Decupaje din ziare, broșuri și pamflete politice. Cu fiecare cutie descoperea fragmente noi din viața soțului ei și, împreună, formau imaginea unui om umilit profund și rănit, care se dezvolta în același timp ca imagine în oglindă, dar și ca pol opus al tatălui său. Un tânăr care o pornise pe drumul opus învățăturilor din copilărie. Un adolescent care alesese

acțiunea în loc de reacție. Un bărbat care se urcase pe baricade, care susținea tot ce era totalitar, tot ce nu avea de a face cu religia. Care căuta gălăgia din Vesterbrogade, când se adunau grupurile celor care ocupau case. Care schimbase costumul de matroz cu paltonul din blană de miel, jacheta de armată cu baticul palestinian. Și care, la nevoie, își trăgea repede baticul peste față.

Era un cameleon, care știa foarte bine în ce culori să se învăluie. Abia acum pricepea.

Preț de o clipă, rămase în fața cutiilor și cântări dacă nu trebuia să le pună la loc și să uite ce văzuse. Până la urmă, în cutii se aflau lucruri pe care el, evident, voise să le uite.

Nu încercase el oare, în acest fel, să tragă o linie de final în dreptul vechii sale vieți? Ba da, altminteri i-ar fi povestit despre toate astea. Altminteri nu ar fi tăiat toate numele și toate locurile.

Dar cum ar fi putut să se oprească tocmai acum?

Dacă acum nu se afunda mai departe în viața lui, nu avea să-l înțeleagă niciodată. Nu avea să afle niciodată cine era cu adevărat tatăl copilului ei.

Așa că porni să-i cerceteze restul vieții, care stătea împachetat cu grijă pe coridor. Dosare vechi în cutii din carton, cutii din carton în cutii mai mari. Toate ordonate cronologic și etichetate cu grijă.

Se așteptase ca acum, după anii petrecuți pe baricade, să vină vremea în care să înceapă problemele. Dar ceva îl făcuse să schimbe cursul. De parcă o vreme s-ar fi liniștit.

Fiecare etapă de viață se afla în propria folie, prevăzută cu informații despre luni și ani. Părea că studiase timp de un an dreptul, un alt an filosofia. Timp de doi ani călătorise cu rucsacul în spate prin America Centrală, unde, potrivit notițelor și foilor, avusese tot felul de slujbe pe domenii viticole, în hoteluri sau măcelării.

Abia la întoarcere păruse să se transforme încetișor în persoana pe care ea credea că o cunoaște. Informații de la armată. Notițe scrise în grabă cu privire la pregătirea ca subofițer, despre poliția militară și batalioanele de vânători. Apoi, însemnările personale și colecția de mici relicve se încheie.

Nu mai apăreau nume sau indicații precise despre locuri sau relații personale, doar un contur rudimentar al anilor care au trecut.

Broșuri și pliante în diverse limbi arătau direcția pe care cântărea să o apuce. Informații despre un stagiu de pregătire la marina comercială belgiană. Despre legiunea străină, cu fotografii frumoase din sudul Franței. Copii ale unor înscrieri la un curs de comerț.

Dar toate astea nu spuneau nimic despre drumul pe care o apucase în cele din urmă. Arătau doar ceva despre ce îl interesase într-o anumită etapă a vieții și erau informații absolut haotice.

În vreme ce punea cutiile din nou la locul lor, o apucă frica. Știa că pornise într-o misiune secretă, cel puțin așa îi spusese el, iar ea bănuise, până acum, că era în serviciul binelui. Servicii de informații, sub acoperire, poate la poliție, ceva de genul acesta. Dar oare de ce era ea atât de sigură că el acționa în serviciul binelui? Avea vreo dovadă în sensul ăsta?

Știa doar că el nu dusese niciodată o viață normală. Viața lui se derulase mereu la limita societății.

Iar acum că descoperise informații despre primii săi treizeci de ani de viață, tot nu știa nimic despre el.

La final rămăseseră cutiile care se aflaseră deasupra. Într-unele dintre ele apucase deja să arunce o privire, dar nu în toate. Și acum, când deschise sistematic o cutie după cealaltă, în minte îi apăru întrebarea înspăimântătoare cu

privire la motivul pentru care aceste cutii erau atât de ușor accesibile.

Întrebarea era atât de înspăimântătoare pentru că ea cunoștea deja răspunsul: cutiile se aflau atât de la îndemână pentru că era de negândit ca ea să caute prin ele. Atât era de simplu. Ce putea exemplifica mai bine puterea pe care o avea asupra ei? Acesta era domeniul lui. Era tabu pentru ea, iar până acum ea acceptase asta fără să protesteze.

O astfel de putere asupra unui alt om nu are decât cineva care și dorește să exercite această putere.

Tot mai tensionată, cu buzele strânse și respirând adânc pe nas, deschise cutiile de deasupra.

Erau pline de arhive în care se aflau mape A4. Copertele lor din carton erau colorate, dar interiorul era negru ca noaptea.

Primele cutii vorbeau despre o perioadă în care soțul ei părea să fi încercat să se căiască pentru perioada sa atee. Din nou apăreau materiale tipărite, broșuri de la numeroase adunări religioase, stocate ordonat în folii din plastic. Bilețele scrise de mână, care vorbeau despre eternitate și lumina veșnică a lui Dumnezeu și despre cum puteai ajunge cu siguranță acolo. Broșuri ale unor comunități și secte neoreligioase, care susțineau că au răspunsul la toate necazurile omenirii: Sathya Sai Baba, Scientologie, Biserica Maicii Domnului, Martorii lui Iehova, Copiii Domnului, Unification Church, A Patra Cale, Divine Light Mission și multe altele, despre care nu auzise niciodată. Și, indiferent de proveniența acestor religii, toate susțineau faptul că știau care era drumul spre salvare, armonie și iubirea de aproape. Singurul drum adevărat – la fel de sigur ca *Amen*-ul din biserică.

Scutură din cap. Oare ce căutase el? El, care se luptase cu toată forța să scape de corsetul copilăriei și al dogmelor

creștine. După știința ei, niciuna dintre aceste oferte nu îl atrăsese suficient pe soțul ei.

Nu, Dumnezeu și religia nu făceau cu adevărat parte dintre cuvintele care se auzeau în vila lor aflată la umbra mărețului dom din Roskilde.

După ce îl aduse pe Benjamin de la creșă și se jucă un pic cu el, îl așeză în fața televizorului. Important era să vadă culori, imaginile să se miște, și atunci era mulțumit.

Urcă la primul etaj, gândindu-se dacă nu ar trebui să înceteze. Dacă nu ar trebui să pună ultimele cutii la loc nedeschise și să lase trecutul dureros al soțului ei să se odihnească.

Douăzeci de minute mai târziu, constată că era bucuroasă că nu își ascultase instinctul. În schimb, se gândea dacă nu ar trebui să-și facă pe loc bagajul și să ia primul tren, indiferent de direcție, atât se simțea de prost.

Se gândise deja că în ultimele cutii s-ar putea afla lucruri care se refereau la perioada petrecută împreună, acea etapă a vieții din care făcea și ea parte. Dar nu se așteptase să se descopere pe sine ca parte a proiectelor sale.

El îi spusese că s-a îndrăgostit pe loc de ea, încă de la prima întâlnire. Și la fel simțise și ea, dar totul fusese doar un bluf, știa asta acum.

Astfel cum ar fi putut fi întâmplătoare prima lor întâlnire în cafenea, dacă el păstra aici articole de ziar de la concursul de călărie la care urcase pentru prima dată pe podium?

Asta se petrecuse cu multe luni înainte de prima întâlnire. De unde avea extrasul din ziar? Dacă ar fi descoperit articolul mai târziu, atunci i l-ar fi arătat, nu-i așa? În afară de asta, avea programe de la concursuri la care ea participase cu multă vreme înainte. Ba chiar o fotografiase în locuri unde nu fusese în niciun caz cu el. Așadar, o spionase în mod sistematic cu mult înainte de prima lor întâlnire.

Nu aşteptase decât momentul potrivit pentru a ataca. Ea fusese aleasă de el, dar aşa cum se desfăşurau acum lucrurile, nu mai era deloc flatată de asta.

I se făcu pielea de găină.

Se cutremură şi mai tare când deschise o cutie din lemn, aflată în aceeaşi cutie mare din carton. La prima vedere nu era nimic special. Doar liste cu nume şi adrese care nu îi spuneau nimic. Abia la o studiere mai atentă o cuprinse neliniştea.

De ce erau aceste informaţii atât de importante pentru soţul ei? Nu reuşea să înţeleagă.

Pentru fiecare nume aflat pe listă era ataşată o pagină pe care erau notate, cât se poate de ordonat, date despre persoană şi familia acesteia. Mai întâi, comunitatea religioasă şi comuna din care făceau parte. Apoi, ce statut aveau în cadrul comunităţii şi, în cele din urmă, de când erau membri. Urmau informaţii destul de personale, printre altele, detalii cu privire la copiii familiei. Nume, vârstă şi trăsături de caracter, ceea ce i se păru cât se poate de ciudat. Scria, de pildă:

Willers Schou, cincisprezece ani. Nu e chiar favoritul mamei, dar e foarte apropiat de tată. Băiat temperamental, care nu participă regulat la întâlnirile comunităţii. Iarna e mai mult răcit, a zăcut de două ori la pat.

Ce nevoie avea soţul ei de astfel de informaţii? Şi de ce era interesat de venitul familiilor? Oare îi spiona pentru serviciile sociale? Sau primise sarcină să se infiltreze în sectele din Danemarca pentru a dezvălui acolo incest, violenţă şi alte lucruri îngrozitoare?

Incertitudinea îi stăruia în gânduri.

Se părea că acţiona în întreaga ţară, iar asta însemna că nu putea fi angajat nici de administraţia locală, nici de

serviciile sociale. Era convinsă că nu avea cum să fie un lucrător de la serviciile publice, căci cine păstra astfel de informații personale de o asemenea natură acasă, în cutii din carton? Atunci, ce era? Detectiv particular? Angajat de cine știe ce bogătaș pentru a aduna informații cu privire la mediile religioase?

Poate.

Și, pornind de la acest „poate", reuși să se liniștească. Până când descoperi o foaie de hârtie pe care scria jos de tot, printre alte informații despre familie: *1,2 milioane. Nicio abatere.*

Rămase multă vreme cu hârtia în poală. Și în cazul acesta era vorba despre o familie cu mulți copii, membră a unei secte religioase. Nu se deosebea prea mult de celelalte, până la ultimul rând, și apoi, încă un detaliu: lângă numele unuia dintre copii era o bifă. Un băiat de șaisprezece ani, deasupra căruia scria doar că era iubit de toată lumea. Atunci, de ce avea o bifă lângă nume? Pentru că îl iubea toată lumea?

Ea își mușcă buza. Se simțea golită de sentimente, nu avea niciun plan, nicio idee, doar o voce interioară care o îndemna să-și ia picioarele la spinare și să plece unde vedea cu ochii. Dar oare fuga era lucrul corect?

Putea să folosească toate astea împotriva lui? Putea astfel să-l țină la adăpost pe Benjamin? Deocamdată, nu știa cum.

Puse cu grijă cele două cutii la locul lor, cutii cu lucruri neînsemnate ale lui, cărora nu le găsiseră utilitate în casa lor.

La sfârșit, puse cu grijă paltoanele deasupra. Singura urmă a indiscreției era acum adâncitura pe care o avea una dintre cutii, pe care ea o provocase atunci când căutase încărcătorul de telefon. Iar aceea aproape că nu se vedea.

Nu va observa, se gândi ea.
Apoi sună soneria.

Se însera, iar în fața ușii se afla Kenneth. Se comportă și de data asta așa cum stabiliseră. Ținea în mână o ediție șifonată a ziarului din ziua aceea, pregătit să întrebe dacă nu aveau nevoie de ea. Că aceasta se afla în mijlocul drumului și că nu te mai putea baza pe cei care livrau ziarele. Pentru situația în care expresia ei i-ar fi arătat că pericolul se apropia sau dacă, în ciuda tuturor așteptărilor, soțul ei i-ar fi deschis ușa.

De data asta, ea nici măcar nu știu ce expresie să afișeze.

– Intră doar o clipă, zise ea.

Scrută preț de o clipă strada. Era deja destul de întuneric. Și foarte liniște.

– Ce se întâmplă? Vine acasă? întrebă Kenneth.

– Nu, nu prea cred, ar fi sunat.

– Dar ce e? Nu te simți bine?

– Nu.

Ea își mușcă buzele. Ce rost ar fi avut să îl împovăreze cu descoperirile ei? Nu ar fi fost mai bine să îl lase o vreme în pace, ca să nu fie târât în ceea ce avea să urmeze în mod sigur? Cine ar fi putut să spună că au avut o relație, dacă o vreme nu se mai vedeau?

Ea dădu din cap, adâncită în gânduri.

– Nu, Kenneth, deocamdată nu sunt în apele mele.

El tăcu și o privi. Cu ochii ageri, pe sub sprâncenele blonde, învățat să aprecieze momentele de pericol. Își dădu seama de îndată că nu era ceva în regulă. Își dăduse seama de consecințe ajutat și de sentimentele pe care nu și le mai putea suprima. Iar instinctul său de supraviețuire se trezise.

– Te rog, Mia, ce e?

Ea îl trase din ușa camerei în care Benjamin ședea liniștit în fața televizorului, așa cum doar copiii mici o pot face. Trebuia să-și concentreze forțele la acel omuleț.

Tocmai voia să se întoarcă spre Kenneth și să-i spună să nu-și facă griji, că trebuia doar să plece pentru o vreme, când niște faruri luminară grădina întunecată din fața casei.

– Trebuie să pleci, Kenneth! Pe ușa din spate! Repede!

– Nu putem...

– Acum, Kenneth!

– OK, dar bicicleta mea se află la intrarea din față. Ce fac cu ea?

Ea începu să transpire. Să fugă acum cu el? Să iasă pe ușă cu Benjamin în brațe? Nu. Nu îndrăznea. Nu avea curajul să facă asta.

– O să inventez eu ceva, dar trebuie să pleci. Prin bucătărie, pentru ca Benjamin să nu observe nimic!

Și, cu doar o fracțiune de secundă înainte să se audă cheia răscucită la ușa din față, ușa din spate se închise.

Ea era deja așezată lângă fiul ei pe podea, în fața televizorului, și îl luase în brațe.

– Auzi, Benjamin? zise ea. A venit tata! O să petrecem frumos împreună!

18

Într-o zi atât de ceţoasă de martie nu prea puteai spune mare lucru cu privire la artera principală care traversa Skäne. Dacă dădeai la o parte casele şi numele străzilor, puteai la fel de bine să circuli între Ringsted şi Slagelse. Totul plat, foarte îngrijit, fără niciun pic de frumuseţe.

Cu toate astea, în sediul central existau cel puţin cincizeci de colegi care aveau ochii strălucitori de îndată ce rosteau „Suedia". Dacă le-ai fi dat crezare, ai fi zis că simpla traversare a graniţei şi vederea steagului albastru cu galben îţi satisfăceau toate dorinţele. Carl se uită pe geam şi scutură din cap. Se părea că lui îi lipsea gena aceasta specială care te făcea să te extaziezi de îndată ce auzeai cuvinte precum *lingon*, *potatismos* sau *korv*, ori cuvinte absolut profane, care desemnau merişoarele, piureul de cartofi sau cârnaţi.

Abia la Blekinge peisajul se schimbă în ceva ce putea şi el admira. Există oameni care susţin că zeilor le tremurau mâinile de oboseală în timp ce aşezau pe pământ stânci şi bolovani când au ajuns, în sfârşit, la Blekinge. Peisajul era mult mai frumos aici. Dar, chiar şi aşa, doar copaci şi bolovani. Şi în continuare Suedia.

Nu prea îți puteai imagina aici șezlonguri și Campariuri, se gândi el când ajunse în cele din urmă la Halalbro și făcu turul centrului tipic al unui mic oraș suedez de provincie: combinațiile obișnuite de chioșcuri, benzinării și service-uri auto cu specializare în revopsirea mașinilor.

Casa de pe Gamla Kongavägen se afla în nordul localității. Un zid din piatră marca limita proprietății, iar cele trei ferestre luminate indicau faptul că telefonul lui Assad nu alarmase familia.

Bătu la ușă. Din casă nu se auzea cine știe ce activitate.

Ah, la naiba, se gândi el. *E vineri.* Oare Martorii lui Iehova cinsteau sabatul? Dacă evreii începeau să sărbătorească sabatul de vineri seară, probabil că așa scria în Biblie, iar Martorii lui Iehova se țineau cu sfințenie de litera Cărții sfinte.

Mai bătu o dată. Poate că nu îi deschideau pentru că nu aveau voie. Dacă sabatul le interzicea orice fel de mișcare? Dacă da, atunci ce trebuia să facă? Să spargă ușa? Nu era o idee bună într-un colț al lumii unde sub fiecare saltea se ascundea o pușcă de vânătoare.

O clipă, se uită în jur. În întunericul care se lăsa rapid, localitatea părea părăsită. La ora asta, cel mai bine îți puneai picioarele pe masă și nu te mai gândeai la ziua care tocmai trecuse.

Unde Dumnezeu puteai găsi, în acest loc uitat de lume, o cameră pentru o noapte? se întreba el, când în spatele ferestrei de lângă ușă se aprinse lumina.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru chipul serios și palid al unui băiat de paisprezece sau cincisprezece ani. Se uită la Carl, dar nu rosti niciun cuvânt.

– Bună, zise Carl. Mama sau tatăl tău sunt acasă?

La auzul acestor cuvinte, băiatul închise foarte încet ușa, ba mai trase și zăvorul.

Expresia de pe fața lui fusese cât se poate de liniștită. Evident că știa ce se aștepta din partea lui și era clar că nu avea voie să lase musafiri nepoftiți în casă.

Trecură câteva minute, timp în care Carl se holbă la ușa închisă. Câteodată era bine să fii insistent.

Trecătorii care se plimbau pe sub lumina felinarelor aprinse îl țintuiau cu priviri neîncrezătoare. Câini credincioși de pază se aflau în fiecare oraș mai mic.

În cele din urmă, în spatele ferestrei ușii apăru chipul unui bărbat. Strategia răbdării funcționase din nou.

Ușa se deschise. Un tip fără sare și piper se uită la Carl de parcă s-ar fi așteptat la o altă persoană.

– Da?

Așteptă până când Carl preluă inițiativa. Acesta își scoase legitimația din buzunar.

– Carl Mørck, Departamentul Special Q, Copenhaga, zise el. Sunteți Martin Holt?

Era limpede că omul nu era în apele lui când se uită la legitimație și aprobă din cap.

– Pot intra?

– Despre ce este vorba? întrebă omul cu voce înceată, într-o daneză impecabilă.

– Putem vorbi înăuntru despre asta?

– Nu cred.

Se dădu înapoi și încercă să închidă ușa. Carl puse mâna pe clanță.

– Martin Holt, îmi permiteți să schimb câteva cuvinte cu fiul dumneavoastră, Poul?

Acesta ezită.

– Nu, zise el apoi. Nu e aici, deci mă tem că va fi imposibil să faceți asta.

– Unde îl pot găsi, dacă îmi permiteți să întreb?

– Nu știu.

Se uită hotărât la Carl. Cam prea hotărât, dată fiind situația.

– Nu aveți o adresă a fiului dumneavoastră Poul?

– Nu, iar acum aș vrea să ne lăsați în pace. Studiem Biblia.

Carl scoase un bilet.

– Am aici o listă de la Evidența Populației din care reiese că la 16 februarie 1996, când Poul nu a mai continuat să studieze la facultatea tehnică, era înregistrat la adresa dumneavoastră de atunci, din Græsted. După cum vedeți, erați trecuți dumneavoastră, soția Laila, precum și copiii: Poul, Mikkeline, Tryggve, Ellen și Henrik. Din această evidență reiese că azi copiii ar avea 31, 26, 24, 16 și 15 ani. E corect?

Martin Holt aprobă și îl împinse la o parte pe băiatul care venise și i se uita curios peste umăr. Același băiat ca și mai înainte. Acesta precis era Henrik.

Carl se uită la adolescent. Ochii lui aveau acea expresie lipsită de viață și de voință pe care o capătă oamenii care nu au voie să decidă nimic altceva decât când să se ducă la baie.

Apoi, Carl își îndreptă din nou privirea spre bărbatul care ținea evident foarte strâns hățurile familiei.

– Știm că în ultima sa zi la facultatea tehnică Poul a fost împreună cu fratele său Tryggve, zise el. Dacă Poul nu locuiește acasă, îmi permiteți, vă rog, să vorbesc cu Tryggve? Doar pentru o clipă?

– Nu, nici cu el nu mai vorbim, veni replica rece și seacă.

Lampa de deasupra ușii lumina pielea nesănătoasă a unui om suprasolicitat. Prea multă muncă, prea multe decizii și prea puține evenimente pozitive. Piele cenușie și ochi încețoșați, bărbatul le avea pe amândouă. Iar acești

ochi fură ultimul lucru pe care Carl îl văzu înainte ca bărbatul să trântească ușa.

O secundă mai târziu, lumina de deasupra intrării se stinse, la fel și în hol, dar Carl știa că bărbatul încă mai stătea acolo, în întuneric, așteptând ca el să plece.

Apoi, îl auzi pe bărbat rugându-se în spatele ușii.

– Înfrânează-ne limba, bunule Dumnezeu, astfel încât să nu rostim acele cuvinte urâte, cuvinte care nu sunt adevărate, cuvintele adevărate care nu spun tot adevărul, adevărul care e nemilos. În numele lui Isus Christos.

Se ruga în suedeză.

Renunțase chiar și la limba sa maternă.

„Înfrânează-ne limba" și „cu acesta nu mai vorbim", spusese el. Cum naiba putea să spună așa ceva? Nu aveau voie să vorbească despre Tryggve? Sau despre Poul? Cei doi fii fuseseră excluși din pricina evenimentelor de atunci? Se dovediseră nedemni de Împărăția Domnului? Era atât de simplu?

În acest caz, un polițist danez nu avea de ce să se mai intereseze de caz.

Și ce putea să facă acum? se întrebă el. Să sune totuși la poliția din Karlshamn și să ceară ajutor? Și cum să argumenteze? Familia nu făcuse nimic rău. Cel puțin, din ce știa el.

Scutură din cap, coborî în liniște treptele și se sui în mașină. Dădu cu spatele pe stradă în jos și căută un loc unde putea parca relativ neobservat.

Apoi, scoase capacul termosului. Porcăria era rece ca gheața. Sigur, cum ar fi putut fi altfel, când trecuseră zece ani de când nu mai făcuse ture de noapte. Nici atunci nu le făcuse chiar de bunăvoie. Nopți reci și umede de martie într-o mașină fără o tetieră ca lumea și cu o cafea rece într-un pahar din plastic nu fuseseră defel pe lista lui de

priorități când acceptase slujba din sediul central. Iar acum, se găsea aici. Fără să aibă habar ce să facă în continuare. Condus doar de ceea ce numea el instinct și prin care putea evalua, în doar câteva secunde, reacțiile oamenilor.

Un lucru era sigur: bărbatul din casa de pe deal nu reacționase în mod firesc. Martin Holt fusese prea rece, prea lipsit de sentimente, prea îngrijorat când vorbise despre cei doi fii ai săi și, în același timp, îl interesase prea puțin faptul că un comisar de poliție din Copenhaga bătuse drumul până în pustietatea asta. Un ascultător atent își putea da seama că nu era ceva în regulă, nu neapărat din ce întrebau oamenii, ci mai degrabă din ce nu întrebau. Același lucru era valabil și în acest caz.

Carl se uită la casa de pe deal și prinse un pahar de plastic între picioare. Acum avea să închidă prevăzător ochii. Un somn mic era elixirul vieții.

Doar două minute, se gândi el și se trezi, douăzeci de minute mai târziu, constatând că un pahar întreg de cafea tocmai îi răcea organele genitale.

– La naiba! răcni el și șterse cafeaua de pe pantaloni. Câteva secunde mai târziu repetă înjurătura când constată că farurile unei mașini porniseră de la casa de pe deal în jos, pe stradă, spre Ronneby.

Lăsă cafeaua unde era, n-avea decât să se scurgă în scaun, porni motorul și călcă accelerația. Era al naibii de întuneric pe aici. Abia lăsaseră în urmă Hallabro, iar în această pustietate din Blekinge nu se mai vedeau decât stelele de pe cer și mașina din fața lui.

Conduse vreo cincisprezece kilometri, apoi farurile luminară o casă de un galben violent. Se afla pe o movilă, dar atât de aproape de stradă, încât era de ajuns probabil o pală de vânt mai puternică pentru a transforma clădirea urâtă într-un obstacol pentru trafic.

Maşina din faţa lui frână şi intră pe alee. Carl aşteptă zece minute la marginea drumului, apoi îşi lăsă Peugeot-ul acolo şi se îndreptă prevăzător spre casă.

Abia atunci văzu numeroasele siluete din maşină. Patru oameni de staturi diferite. Nemişcaţi, sumbri.

Mai adăstă câteva minute. În afară de culoarea care se vedea chiar şi pe întuneric, casa asta nu era o imagine prea plăcută.

Munţi de gunoi şi tot felul de utilaje ruginite. Locul arăta de parcă ar fi putrezit părăsit de mulţi ani.

Pentru o astfel de familie, era un drum lung de la casa elegantă din cartierul de vile din Græsted la pustietatea asta, se gândi Carl şi urmări farurile unei maşini care înainta rapid şi venea de jos, din Ronneby. Farurile trecură peste peretele casei şi lunecară pe maşinile parcate în curte. Preţ de o secundă luminară chipul plâns al mamei şi, pe bancheta din spate, chipurile unei femei tinere şi a doi adolescenţi. Toţi păreau foarte afectaţi, speriaţi şi agitaţi.

Carl se strecură până la casă şi îşi lipi urechea de peretele mucegăit din scânduri. Acum îşi dădea seama că toată şandramaua era ţinută laolaltă doar de vopsea.

În casă lucrurile erau agitate. Doi bărbaţi care discutau cu voce tare, evident în dezacord. Puteai să deduci asta din urletele şi tonul dur pe care le foloseau.

Când urletele încetară brusc, Carl mai apucă să vadă cum bărbatul închise uşa şi se trânti efectiv pe scaunul şoferului, în maşina care aştepta.

Porni în trombă spre sud.

Carl luase o hotărâre.

Casa cea urâtă şi galbenă părea să îi şoptească ceva.

Iar el asculta cu mare atenţie.

Pe ușă era trecut numele Lillemor Bengtsson, dar tânăra care deschise după ce sună la ușă nu avea aspectul unei soțioare. Avea în jur de douăzeci de ani, era blondă, cu dinții ușor strâmbi – pe scurt era de-a dreptul fermecătoare, cum s-ar fi spus pe vremuri.

Așadar, Suedia tot avea ceva bun.

– Da, am cumva impresia că sunt așteptat.

Își arătă legitimația.

– Îl găsesc aici pe Poul Holt?

Ea scutură din cap, dar zâmbi. În timpul disputei se ținuse la distanță.

– Atunci, Tryggve e cumva aici?

– Intrați.

Ea făcu un pas în lateral și arătă spre următoarea ușă.

– E aici. Tryggve! strigă ea spre cameră. Eu mă duc la culcare, bine?

Îi zâmbi lui Carl, de parcă ar fi fost prieteni vechi, și îl lăsă singur cu prietenul ei.

Acesta era înalt, slab și trist. Dar oare la ce se așteptase? Carl îi întinse mâna și fu salutat cu o strângere fermă.

– Tryggve Holt, zise el. Da, tata a fost aici și m-a avertizat.

Carl aprobă.

– Am avut impresia că nu vă vorbiți.

– E adevărat. Am fost exclus. De patru ani nu am mai vorbit cu ei, dar i-am văzut adesea când se opreau afară pe stradă.

Îl privi liniștit pe Carl. Pentru că nu părea deloc afectat de disputa de mai devreme, Carl trecu imediat la subiect.

– Am găsit o scrisoare într-o sticlă, zise el și observă deîndată agitația de pe chipul altminteri relaxat al tânărului. Sticla a fost pescuită din mare acum mai mulți ani, pe coastele Scoției. Dar noi, cei de la poliția din Copenhaga, nu am primit-o decât acum zece zile.

Schimbarea din postura lui Tryggve era aproape palpabilă, declanşată de cuvintele „scrisoare în sticlă". De parcă acestea ar fi stat multă vreme ascuns în sufletul său. Poate că aşteptase multă vreme pentru a fi rostite de cineva. Poate că era vorba de cuvintele-cheie pentru toate misterele care îl bântuiau. Cel puţin, aşa părea.

Îşi muşcă buzele.

– O scrisoare în sticlă, ziceţi? întrebă el în cele din urmă.

– Da, aceasta.

Îi întinse tânărului o copie a scrisorii.

În decurs de câteva secunde, Tryggve deveni mai scund cu o jumătate de metru, în timp ce se întorcea în jurul axei sale, dărâmând totul în jurul său.

Fără reacţia lui Carl de a se retrage, s-ar fi prăbuşit la pământ.

– Ce s-a întâmplat?

Era prietena. Cu părul despletit şi îmbrăcată într-un tricou scurt, stătea în uşă, şi era evident că se pregătise de culcare.

Carl îi arătă scrisoarea.

Ea o ridică, aruncă o privire asupra sa, apoi i-o întinse prietenului ei.

Apoi, minute în şir, nimeni nu mai vorbi.

După ce Tryggve reuşi să se adune cât de cât, se uită la hârtie de parcă ar fi fost un şarpe veninos. Şi de parcă tot ea ar fi fost şi antidotul, o luă, o citi şi o reciti lent, cuvânt cu cuvânt.

Când ridică în cele din urmă capul şi îl privi pe Carl, nu mai era acelaşi om. Mesajul din scrisoare îi furase liniştea şi siguranţa de sine. Pulsul îi bătea vizibil la gât, avea chipul roşu, iar buzele îi tremurau. Fără îndoială, scrisoarea declanşase o amintire deosebit de traumatizantă.

– O, Doamne, bâigui el, închise ochii şi îşi duse mâna la gură.

Prietena lui îl apucă de mână.

– Totul e în ordine, Tryggve. Trebuia să se afle. Acum, totul s-a terminat și va fi bine.

El își șterse lacrimile și se întoarse spre Carl.

– Nu am văzut niciodată scrisoarea. Am văzut doar cum a fost scrisă.

O ridică și o citi din nou. Degetele îi tremurau și își ștergea din când în când câte o lacrimă.

– Am avut cel mai drag și mai deștept frate din lume, zise el cu voce șovăitoare. Doar că avea oarecare greutate în exprimare.

Puse apoi scrisoarea pe masă, își strânse brațele pe piept și se aplecă înainte.

– Da, i-a fost foarte greu.

Carl vru să îi pună mâna pe umăr, dar Tryggve se feri și scutură din cap.

– Putem să vorbim mâine-dimineață despre asta? întrebă el. Acum nu sunt în stare. Puteți să dormiți noaptea asta pe canapea, OK?

Carl se uită la canapea. Era puțin cam scurtă, dar foarte bine tapițată.

Zgomotul de caucicuri pe asfalt ud îl trezi pe Carl. Se întinse din poziția sa strâmbă și se întoarse spre fereastră. Nu își dădea seama cât era ceasul, dar era încă destul de întuneric. În fața lui ședeau cei doi tineri, mână în mână, pe fotolii tocite de la Ikea. Îi făcură semn din cap. Termosul era deja pe masă, iar scrisoarea alături.

– După cum știți, fratele meu mai mare, Poul, a scris această scrisoare, zise Tryggve, în timp ce aroma cafelei îl trezea încetișor pe Carl. Cu mâinile legate la spate.

Ochii lui Tryggve sclipiră când zise asta.

Cu mâinile legate la spate! Deci presupunerea lui Laursen se apropiase mult de adevăr.

– Nu știu cum a reușit asta, continuă Tryggve, dar Poul era un om foarte perseverent. Și știa să deseneze foarte bine. Era priceput și la altele.

Fratele mai mic al lui Poul zâmbi trist.

– Nu vă puteți închipui cât de mult înseamnă pentru mine că ați veni aici. Că pot ține în mână această scrisoare. Scrisoarea lui Poul.

Carl se uită la copie. Tryggve Holt mai completase câteva litere. Da, era omul potrivit pentru asta.

Apoi, Carl luă o înghițitură mare de cafea. Fără educația sa solidă de acasă, probabil că și-ar fi dus mâna la gât și ar fi scos sunete guturale. Ce era asta? Cafeină pură, neagră ca noaptea.

– Unde e Poul acum? întrebă el și strânse din buze. Și de ce a scris această scrisoare? Dorim să aflăm, pentru a ne putea continua investigația.

– Unde e Poul?

Tryggve se uită trist la Carl.

– Dacă mi-ați fi pus această întrebare acum câțiva ani, v-aș fi răspuns că e cu o sută patruzeci și patru de mii de alți aleși în Paradis. Acum vă spun doar că e mort. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să scrie această scrisoare. A fost ultimul lui semn de viață.

Înghiți în sec și se opri o clipă.

– La nici două minute după ce a aruncat sticla în apă, Poul a fost omorât, spuse atât de încet, încât aproape că nu se auzi.

Carl se ridică. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi primit această veste complet îmbrăcat.

– Spuneți că a fost omorât?

Tryggve încuviință.

Carl se încruntă.

– Răpitorul l-a omorât pe Poul și v-a cruțat pe dumneavoastră?

Lillemor întinse mâna și îi șterse lui Tryggve lacrimile de pe față. El încuviință din nou.

– Da. Acel ticălos m-a cruțat și pentru asta l-am blestemat de o sută de mii de ori.

19

Dacă se pricepea la ceva, era să recunoască privirile false şi expresiile controlate.

În clipa în care familia se aduna în jurul mesei şi rostea Tatăl nostru, ştia deja dacă tatăl lui o bătuse iar pe mama. Nu existau semne vizibile, nu o lovea niciodată direct în faţă, era prea şiret pentru asta. Trebuia să ţină cont de restul comunităţii.

Iar mama lui îi făcea jocul şi afişa o expresie nevinovată, de necitit, mereu atentă la cum se purtau copiii la masă şi dacă mâncau numărul prestabilit de bucăţi de cartofi şi de carne. În spatele ochilor cu sclipiri liniştite se citeau însă teama, ura şi neputinţa profundă.

Vedea limpede asta.

Câteodată vedea şi cum apărea în ochii tatălui acea expresie de falsă nevinovăţie, dar asta se întâmpla foarte rar. De fapt, expresia lui rămânea mereu aceeaşi. Era nevoie de mai mult decât de pedepse corporale zilnice pentru ca pupilele reci şi pătrunzătoare ale acelui om să se mărească.

Da, ştia încă de pe atunci să recunoască falsitatea, şi exact asta avea în faţa lui astăzi.

Din clipa în care intră pe ușă zări înstrăinarea din ochii soției sale. Sigur că ea zâmbea, dar zâmbetul era strâmb, iar privirea ei se oprea în spațiul gol aflat în fața chipului lui.

Cum stătea acolo, cu băiatul lipit de ea, ar fi putut să creadă că era obosită sau că o durea capul, după cum era așezată pe jos. Dar ținea copilul strâns în brațe și părea să fie cu gândurile departe.

Ceva nu era în regulă.

– Bună, o salută el și inspiră conglomeratul de arome ale casei.

În mirosurile familiare, distinse o nuanță care i se părea străină. O aromă slabă de probleme și de limite încălcate.

– Îmi faci o cană de ceai? întrebă el și o mângâie pe obraz.

Era fierbinte, de parcă ar fi avut febră.

– Și tu ce faci, tinere?

Îl luă pe fiul lui în brațe și îl privi în ochi. Erau limpezi, veseli și obosiți. Zâmbetul veni pe dată.

– Arată chiar foarte bine, zise el.

– Da, dar până ieri i-a curs nasul. Azi de dimineață era însă din nou în regulă. Știi cum sunt copiii.

Ea zâmbi scurt, dar părea forțat, de parcă ar fi îmbătrânit cu ani întregi în cele câteva zile cât fusese plecat.

El se ținu de promisiune. O iubi cu aceeași intensitate de cu o săptămână înainte. Mai mult chiar, până când ea cedă și își detașă mintea de trup.

Apoi, o trase spre el și o ținu în brațe să se odihnească. În mod normal, ea și-ar fi împletit degetele în părul de pe pieptul lui și i-ar fi mângâiat ceafa cu palmele ei fine. Dar acum nu făcu nimic din toate astea. Tăcea și se concentra să respire cât mai liniștit.

De aceea, el întrebă direct.

– La intrare se află o bicicletă bărbătească. Știi a cui e?

Ea se prefăcu adormită, dar nu era și de aceea îi era și complet indiferent ce ar fi răspuns.

Două ore mai târziu, cu brațele sub cap, privea cum se luminează ziua de martie, cum razele slabe alunecau pe tavan și luminau tot mai mult încăperea.

În capul său era iarăși liniște. Aveau o problemă, pe care el avea să o rezolve. O dată pentru totdeauna.

Când ea se trezea, avea să scoată la iveală minciunile din ea, strat cu strat.

***

Interogatoriul începu cu adevărat abia după ce îl puse pe Benjamin în țarc. Exact cum era de așteptat. Timp de patru ani trăiseră împreună fără a se îndoi vreo clipă unul de celălalt, dar acea vreme trecuse.

– Bicicleta e cu lanț, deci nu e furată, zise el și îi aruncă o privire mult prea neutră. Cineva a pus-o anume acolo, nu crezi?

Ea își împinse buza de sus în afară și ridică din umeri. De unde să știe, îi semnala ea astfel, dar soțul ei nu se uita.

Acum, simți cum începe să transpire. În curând avea să o trădeze broboanele de transpirație apărute pe frunte.

– Dacă am vrea, am putea afla cu siguranță cui îi aparține bicicleta, zise el și se uită la ea, de data aceasta cu funtea plecată.

– Crezi?

Ea se strădui să pară surprinsă, nu luată prin surprindere. Apoi își duse mâna la frunte, prefăcându-se că se scarpină. Da, era umedă.

El se uită atent la ea. Bucătăria deveni dintr-odată foarte înghesuită.

– Cum putem afla? continuă ea.

– Putem să întrebăm vecinii dacă au văzut cine a pus-o acolo.

Ea trase aer adânc în piept. Avea să o facă, știa asta.

– Da, zise ea, ar fi o idee, dar nu crezi că o să dispară la un moment dat de la sine? Am putea să o scoatem pe stradă.

El se lăsă pe spate, mai relaxat. Ea, în schimb, nu era deloc relaxată. Își trecu din nou mâna peste frunte.

– Transpiri, zise el. Ai ceva?

Ea își țuguie buzele și respiră adânc. *Trebuie să-ți păstrezi cumpătul*, își reaminti ea.

– Da, mă simt de parcă aș avea febră. Poate că m-am molipsit de la Benjamin.

El încuviință, apoi își dădu capul pe spate.

– Unde ai găsit încărcătorul?

Ea mai luă o chiflă și o rupse în două.

– Pe hol, în coșul cu mănuși și căciuli.

Acum se simțea pe un teren mai stabil. Trebuia doar să rămână acolo.

– În coș?

– N-am știut ce să fac cu el, după ce am încărcat telefonul. De aceea l-am pus la loc acolo.

El se ridică fără vreun cuvânt. Imediat, când se va așeza la loc, va întreba ce căuta încărcătorul în coș, iar ea îi va răspunde așa cum se gândise, că era acolo de multă vreme.

În acel moment își dădu seama de greșeala ei.

Bicicleta de la intrare strica toată povestea. El avea să facă legătura între cele două lucruri, așa era el.

Se uită spre sufragerie, unde Benjamin stătea în țarc și scutura de bare. Ca un animal care luptă să scape.

Amândoi își doreau să scape.

Încărcătorul arăta minuscul în palma soțului ei, de parcă ar fi putut să-l strivească fără efort.

– De unde îl ai? întrebă el.

– Am crezut că e al tău, răspunse ea.

El nu reacționă. Însemna că-și lua încărcătorul cu el când pleca.

– Ar fi mai bine să-mi spui, zise el. Îmi dau seama că minți.

Ea se străduí să pară revoltată, ceea ce nu îi venea prea greu.

– Nu serios, de ce spui așa ceva? Dacă nu e al tău, poate că l-a uitat cineva aici, la botez sau altădată.

Dar era deja prinsă în capcană.

– La botez? Cum poți să zici așa ceva! A trecut un an și jumătate de atunci.

Era evident că i se părea amuzant, dar el nu râdea.

– Am avut zece sau doisprezece musafiri, dintre care multe erau femei bătrâne. Niciunul nu a rămas peste noapte și nici nu are mobil, sunt sigur. Și de ce și-ar lua încărcătorul cu ei? Nu are niciun sens.

Ea vru să protesteze, dar el o întrerupse cu o mișcare a mâinii.

– Nu, tu minți.

Făcu un semn spre fereastră, spre bicicletă.

– Încărcătorul e al lui? Când a fost ultima oară aici?

Transpirația se instală din nou, instantaneu.

O apucă de braț, iar mâinile lui erau reci și umede. Sus, la cutii, fusese încă nehotărâtă, dar felul în care o ținea acum de braț, ca o menghină, îi alungă orice dubiu. *Imediat o să mă lovească*, se gândi ea. Dar el nu o făcu. Dimpotrivă, când ea nu răspunse, se întoarse pe călcâie și trânti în urma lui ușa de la hol. Apoi, nu se mai auzi nimic.

Ea se ridică pentru a vedea dacă umbra lui apărea afară pe aleea din grădină. De îndată ce avea să fie sigură că părăsise proprietatea, avea să îl ia pe Benjamin și avea să

fugă. Prin grădină, pe lângă gardul viu și apoi prin gaura pe care o făcuseră copiii proprietarului anterior. În cinci minute ar ajunge acasă la Kenneth, iar soțul ei nu ar avea habar unde s-a dus.

Apoi, avea să hotărască încotro se va îndrepta.

Dar umbra nu apăru pe aleea din grădină. În schimb, de sus se auzi o bubuitură puternică.

O, Doamne, se gândi ea. *Ce face acum?*

Se uită la copilul ei vesel și năzdrăvan. Oare putea să fugă repede împreună cu el? Ferestrele de sus mai erau deschise? O putea auzi soțul ei? Sau stătea cumva la fereastră pentru a o observa?

Își mușcă buza de sus și își ridică privirea în tavan. Ce făcea acolo sus?

Apoi, își luă geanta și goli conținutul cutiei de conserve cu banii pentru gospodărie economisiți de ea. Nu avu curaj să se ducă în hol pentru a lua haina lui Benjamin. Dar mergea și așa, principalul era ca Kenneth să fie acasă.

– Haide, dragul meu, zise ea și îl ridică pe băiat în brațe.

Dacă poarta de la grădină era deschisă, până la gard avea nevoie de doar zece secunde. Desigur, dacă gaura mai exista. Anul trecut o văzuse.

Atunci fusese destul de mare.

20

Când erau mici, el și sora lui Eva trăiau într-o cu totul altă lume. De îndată ce tatăl închidea în urma lui ușa de la birou, ei înfloreau. Atunci se puteau duce în camerele lor și să-l lase în pace pe Cel de sus.

Dar existau și alte momente. Când erau siliți să participe la studiul Bibliei sau când stăteau la slujbă între adulți care ridicau extaziați mâinile spre cer și scoteau exclamații de bucurie. Atunci se adânceau în ei și se retrăgeau în propria realitate.

Pentru asta, amândoi își găsiseră propria metodă. Eva se uita pe furiș la pantofii și rochiile femeilor și se gătea. Mângâia faldurile fustei ei plisate, până străluceau. În sinea ei era o prințesă, detașată de privirile severe și de cuvintele severe ale lumii. Sau o zână cu aripi diafane, transparente, care la cea mai ușoară adiere de vânt se putea ridica deasupra realității cenușii și a rigorilor casei.

Când Eva era absentă în felul acesta, ea zumzăia. Fredona cu ochi extaziați și dansa ușor pe loc. Părinții ei, care considerau aceste mișcări de dans o formă de adorație, se gândeau că în acele clipe era în siguranță în brațele Domnului.

Dar el știa că nu era așa. Eva visa la pantofi și rochii și o lume plină de oglinzi și de cuvinte frumoase. El era fratele ei. Astfel de lucruri le știa.

El însuși visa la o lume în care oamenii știau să râdă.

Acolo unde locuiau ei, nu râdea nimeni. Ridurile de râs erau ceva ce se vedea doar la oraș și le considera urâte. Nu, viața sa era fără râs, fără bucurie. Când avea cinci ani, tatăl lui povestise despre un preot al bisericii luterane din oraș pe care îl alungase cu blesteme din biserica sa. Fusese singura dată când îl auzise râzând. Și, de aceea, sufletul lui de copil avusese nevoie de mulți ani până să înțeleagă că râsul putea fi și altceva decât bucuria față de necazul altor oameni.

Dar, de îndată ce descoperise asta, devenise surd la avertismentele și ironia tatălui său. Și învățase să se ferească.

Avea secrete care îl făceau fericit, dar și trist. Sub patul lui, în cel mai îndepărtat colț, sub o hermină împăiată, se aflau comorile lui. Reviste săptămânale înțesate de ilustrații colorate și povești. Cataloage cu femei îmbrăcate sumar, care îl priveau și zâmbeau. Avea și reviste cu benzi desenate care erau atât de amuzante, încât râdea de fiecare dată. Pagini care îi ofereau distracție și emoții, dar care nu cereau nimic în schimb. Le găsea în tomberoanele de gunoi ale vecinilor, când se strecura pe fereastră după lăsarea întunericului, ceea ce făcea destul de des.

Nopțile le petrecea apoi ascuns sub plapumă și râzând, dar fără să scoată vreun sunet.

În această etapă a vieții avea grijă ca ușile casei să fie toate întredeschise, pentru a ști unde se aflau diverșii membri ai familiei. Atunci a învățat să privească atent dacă avea cale liberă și își putea aduce fără riscuri trofeele acasă.

Atunci învățase să ciulească urechile, ca un liliac aflat în căutarea prăzii.

Între momentul în care își lăsase soția în sufragerie și cel în care o văzu strecurându-se cu băiatul în brațe pe poarta grădinii nu trecuseră nici măcar două minute. Se așteptase să se întâmple asta.

Nu era proastă. Era tânără, naivă și ușor de citit, dar proastă nu era. De aceea știa că el bănuia ceva și de aceea îi era frică. O citise pe fața ei și o auzise în glasul ei.

Iar acum voia să fugă.

De îndată ce se simțise în siguranță, reacționase.

Fusese doar o chestiune de timp, știuse asta. De aceea se afla acum sus, la fereastră, și bătea cu piciorul în podea, bubuia și făcea gălăgie, până când ea ajunse la gardul viu.

Da, puteai să obții foarte ușor confirmarea, iar asta îl rodea, chiar dacă se obișnuise de mult cu falsitatea oamenilor.

Se uită în jos la soția și la copilul său. Imediat vor trece prin gaura din gardul viu și astfel vor dispărea din viața lui.

Între timp, însă, gardul crescuse destul de mult. De aceea, mai așteptă o clipă, apoi coborî cu pași mari scările și alergă prin grădină.

Ea ieșea în evidență, o femeie frumoasă într-o bluză roșie, cu un copil în brațe. De aceea o putea urmări cu ușurință, chiar dacă ajunsese destul de departe pe stradă până reușise el să treacă prin gardul viu.

Pe strada principală, o coti pe o stradă laterală cu locuințe mai simple, apoi ajunse din nou în cartierul frumos de vile cu garduri vii.

Nu se așteptase la asta.

Vacă proastă, se gândi el. *Tocmai pe terenul meu îmi pui coarne?*

În vara în care împlinise unsprezece ani, comunitatea tatălui său montase un cort pe islazul orașului.

– Dacă diavolii roșii pot face asta, zise el, atunci și noi, pocăiții, putem face asta.

Munciseră întreaga dimineață pentru a fi gata.

Munca era grea, iar ceilalți copii trebuiau să ajute și ei. Când podeaua fu gata în cort, tatăl lui îi mângâie pe ceilalți copii pe cap. Doar copiii lui nu fură mângâiați, ei primiră sarcina să înșire scaunele pliane.

Și erau multe.

Apoi târgul a fost deschis. Deasupra intrării în cort străluceau patru aure galbene de sfinți, iar pe bara din mijloc era montată steaua călăuzitoare. *Primește-L pe Isus în brațele tale – permite-i să intre*, scria pe diagonală, pe o latură a cortului.

Întreaga comunitate sosi și lăudă aranjamentul, dar cam asta fu tot. În ciuda broșurilor colorate pe care el și Eva fuseseră obligați să le împartă în stânga și în dreapta, niciun străin nu puse piciorul în cort.

Când nu era nimeni prin preajmă ca să vadă, tatăl își vărsa nervii și frustrarea pe mama.

– Mai mergeți o dată, copii, se răsti el, și, de data asta, faceți treabă ca lumea!

La marginea țarcului cu animale pentru copii, se pierdură din ochi. Eva nu se putea desprinde de lângă iepurași, dar el merse mai departe. Doar așa puteau să o ajute pe mama.

Luați broșurile, implorau ochii lui, dar oamenii treceau pe lângă el. Dacă totuși le-ar fi luat, poate că mama ar scăpa nebătută astă-seară. Poate atunci avea să nu mai plângă toată noaptea.

Căută un suflet prietenos care ar fi vrut să-și împartă frica de Dumnezeu cu alții, un glas care să răsune cu blândețea și înțelegerea despre care vorbea Isus.

În schimb, auzi copii râzând. Nu un râs din acela pe care îl auzea în curtea școlii sau atunci când se oprea în dreptul magazinelor de radio și televizoare pentru a privi

o emisiune pentru copii. Nu, râdeau de aveai impresia că o să li se rupă imediat corzile vocale, iar oamenii se opreau și se uitau spre ei. Așa nu râsese niciodată acasă sub plapumă, iar asta îl atrăgea.

Vocile nu aveau decât să-i șoptească oricât voiau despre furie și penitență. Nu putea să treacă mai departe fără să se uite.

Era doar o ceată mai mică, adunată în fața unei gherete, adulți și copii laolaltă. Pe un cearșaf alb scria, cu litere roșii: *Filme palpitante pe video la jumătate de preț*. Pe o masă din scânduri era pus un televizor mic, mai mic decât văzuse el vreodată.

Copiii râdeau la unul dintre filmele în alb-negru de pe ecran. Curând ajunse să râdă și el. Atât de tare, încât îl durea diafragma, iar un colț al sufletului său văzu lumina lumii abia în acel moment, în toată splendoarea sa.

– Nimeni nu e la fel de bun ca Chaplin, fu de părere unul dintre adulți.

Și toți râseră de bărbatul care făcea piruete pe ecran și schița mișcări de box. Râdeau când își învârtea bastonul și își ridica pălăria neagră. Râdeau când se strâmba la toate cucoanele și toți domnii grași cu ochii mânjiți cu negru, iar el râse cu ei până îl apucă durerea de burtă și nimeni nu îi dădu din cauza asta una după ceafă, și nimeni nu îl băgă în seamă.

Pare absurd, dar acest eveniment minunat și neașteptat avea să schimbe în curând viețile multor oameni, pentru totdeauna.

Soția sa nu se uită în jur. Nu vedea prea multe. Picioarele ei păreau să se miște mecanic prin cartierul de vile, de parcă forțe nevăzute i-ar fi arătat drumul și i-ar fi indicat viteza de deplasare.

Când un om se detașează în felul acesta de realitate, ajunge deseori un amănunt pentru a declanșa o catastrofă – și să provoace la fel de multe daune ca un șurub care se desprinde din aripa portantă a unui avion sau o picătură de apă care provoacă un scurtcircuit în releul unui plămân artificial.

Observase porumbelul care se așezase pe o creangă fix deasupra soției și fiului său, tocmai când voiau să traverseze strada, și observă și găinațul care căzu pe asfalt. Văzu cum fiul lui arăta spre pată și cum soția lui se uita în jos. În clipa în care păși pe carosabil, o mașină dădu colțul și se îndreptă cu precizie mortală direct spre cei doi.

Ar fi putut să strige un avertisment, dar nu o făcu, deoarece în acel moment nu avea în el niciun sentiment.

Frânele scrâșniră, umbra din spatele parbrizului trase de volan și lumea se opri.

Văzu cum copilul și soția lui tremurau de spaimă și cum întorceau capetele ca în reluare. Vehiculul greu se mișcă în lateral, iar pe asfalt rămase o urmă neagră precum cărbunele de la cauciucuri. Apoi, mașina se redresă și își continuă drumul.

Soția lui rămase neclintită lângă bordură, iar el rămase nemișcat și cu brațele atârnând pe lângă corp la oarecare distanță. Sentimente de durere și de tandrețe îl cuprinseră. Acestea se luptau cu forma stranie de transă, pe care nu o mai trăise până atunci decât o dată, când ucisese pentru prima oară. Nu, nu avea să permită un astfel de sentimentalism.

Răsuflă încetișor și căldura îi învălui corpul, dar rămase un pic prea mult acolo. Benjamin îl descoperi când își întoarse capul pentru a-și îngropa fața în gâtul mamei sale. Era evident speriat, dar așa era întotdeauna când mama lui reacționa prea puternic. Dar când își văzu tatăl, buzele

încetară să îi tremure, ochii îi străluciră și își ridică brațele spre el râzând.

Atunci se întoarse și ea, iar expresia de șocată de mai devreme îi îngheță pe chip.

Cinci minute mai târziu, ședea în fața lui în sufragerie, fără să-l privească.

– Te întorci de bunăvoie acasă, spusese el, dacă nu, n-o să-l mai vezi niciodată pe băiat.

Iar acum ea avea ochii plini de ură și de ciudă.

Dacă dorea să afle încotro o pornise, era nevoie să folosească violența.

***

Pentru el și pentru sora lui erau momente rare și minunate.

Dacă se așeza în dormitor cu grijă, putea să facă zece pași mici până la oglindă. Picioarele îi erau răsucite în afară, capul i se întorcea dintr-o parte în cealaltă, iar bastonul i se învârtea în aer. În timpul acestor pași mărunți era un altul. Nu era băiatul fără tovarăși de joacă. Nu era fiul bărbatului în fața căruia făcea temenele întreaga localitate. Nu era oaia aleasă din turmă pentru a purta mai departe cuvântul Domnului, îndreptându-l ca un tunet înspre oameni. Era doar micul vagabond care îi făcea pe toți ceilalți să râdă, nu în ultimul rând pe el însuși.

– Numele meu e Chaplin, Charlie Chaplin, zise el și își țuguie buzele de sub mustăcioara închipuită, iar Eva aproape că se prăbuși din patul părinților de atâta râs.

Se mai amuzase de două ori așa, când el își prezentase numărul. Dar de data asta avea să fie ultima dată.

Ultima dată când a mai râs vreodată.

O secundă mai târziu simți o atingere pe umăr. Nu fu nevoie decât să îl bată pe umăr cu arătătorul și el rămase fără aer, cu gâtul uscat. Când se întoarse, lovitura tatălui pornise deja spre diafragma lui. Ochii furioși îl priveau de sub sprâncenele stufoase. Niciun sunet, doar o lovitură, apoi următoarea și toate cele care urmară.

Când simți că îl ard intestinele și că acidul din stomac i se urcă în gât, el făcu un pas în spate. Îl privi încăpățânat în ochi pe tatăl său.

– Aha, deci acum te cheamă Chaplin? șopti tatăl.

Privirea care îl fixa era aceeași pe care tatăl o avea în Vinerea Mare, când descria întregii comunități calvarul lui Isus din Nazaret pe Golgota. Tristețea și durerea întregii lumii se aflau pe umerii săi gata să o primească, nu exista îndoială în sensul ăsta, de acest lucru își dădea seama chiar și un copil.

Apoi, lovi din nou. De data asta își luă avânt, altfel nu ar fi ajuns la el. În niciun caz nu avea să fie forțat să facă un pas spre copilul încăpățânat.

– De unde ți-a intrat în cap această lucrare a diavolului?

El privi în jos, spre picioarele tatălui. Din acel moment nu avea să mai răspundă decât la întrebările la care voia să răspundă. Putea să-l bată cât voia, nu avea să mai răspundă.

– Aha, nu răspunzi. Atunci, va trebui să te pedepsesc.

Îl trase de ureche până în camera sa și îl aruncă pe pat.

– Rămâi aici până venim să te luăm, ai înțeles?

Nici la asta nu răspunse. Surprins, tatăl rămase o clipă nemișcat cu gura întredeschisă, de parcă atitudinea acelui copil ar fi anunțat Judecata de apoi sau apropierea potopului. Apoi, își reveni.

– Ia-ți toate lucrurile și pune-le pe hol, zise el. Nu îți iei pantofii, hainele și așternutul. Dar tot restul dispare.

***

Luă copilul din fața soției sale și o lăsă singură. Lumina palidă care se strecura printre jaluzele îi arunca dungi pe chip.

Fără copil nu avea să plece nicăieri. Știa asta.

– Doarme, zise el când coborî de la etaj. Acum spune-mi: ce se petrece?

– Ce se petrece?

Ea întoarse încet capul.

– Nu ar trebui să pun eu întrebarea asta?

Ochii îi erau întunecați.

– Cu ce te ocupi? Din ce câștigi atât de mulți bani? Faci ceva ilegal? Șantajezi oamenii?

– Dacă șantajez oamenii? De unde ți-a venit ideea asta?

Ea își feri chipul.

– Nu are importanță. Mai bine ne lași să plecăm, pe mine și pe Benjamin. Nu vreau să mai rămân aici.

El se încruntă. Ea punea întrebări. Avea pretenții. Era ceva ce îi scăpa?

– Am întrebat: cum ți-a venit ideea asta?

Ea ridică din umeri.

– Cum să-mi vină? Ești mereu plecat. Nu vorbești. Păstrezi o sumedenie de cutii într-o cameră, de parcă ar fi sfintele moaște. Minți cu privire la familia ta. Tu...

El nu o întrerupse. Ea se opri singură. Privi jenată în pământ, nefiind în stare să adune cuvintele pe care nu ar fi trebuit să le rostească niciodată.

– Ai umblat prin cutiile mele?

Întrebarea fu pusă încet, dar adevărul ardea ca focul pe piele.

Așadar, știa lucruri despre el pe care nu ar fi trebuit să le știe.

Dacă nu scăpa de ea, era pierdut.

***

Tatăl se uită la el cum își stivui toate lucrurile într-o grămadă. Jucării vechi, cărți de Ingvald Lieberkind cu imagini despre animale, toate mărunțișurile pe care le strânsese. O creangă cu care se putea scărpina bine pe spate, o oliță cu cleşti de raci, arici de mare pietrificați și belemniți. Totul era adunat în acea grămadă. Când termină, tatăl trase patul la o parte și îl răsturnă. Așa ieşiră la iveală toate secretele sale de sub saltea. Benzi desenate, reviste, toate acele momente de fericire.

Tatăl său se uită la toate revistele și caietelele cu benzi desenate. Apoi se apucă să numere. La fiecare își umezea din nou degetele și număra mai departe. Fiecare revistă îi provoca un sunet scârbit. Pentru fiecare sunet primea o lovitură de curea.

– Douăzeci și patru de reviste. Nu te întreb de unde le ai, Chaplin. Nu mă interesează. Acum te întorci, iar eu o să te lovesc de douăzeci și patru de ori. După aceea, nu vreau să mai văd astfel de porcării în această casă. E clar?

El nu răspunse. Se uită doar la grămadă și își luă rămas-bun de la fiecare revistă.

– Nu răspunzi? Atunci numărul loviturilor se dublează. O să înveți, iar data viitoare vei deschide gura.

Dar el nu învăță. În ciuda dârelor lungi de pe spinare și a vânătăilor de la ceafă, nu scoase niciun sunet până când tatăl său își strânse cureaua. Nicio vorbă nu îi trecu de buze. Niciun scâncet.

Cel mai greu lucru urmă zece minute mai târziu, când i se porunci să coboare în curte și să dea foc tuturor lucrușoarelor sale. Să nu plângă – asta a fost cel mai greu.

***

Ea stătea aplecată uşor în faţa cutiilor. Vorbind întruna cu ea, soţul ei o târâse pe scări în sus, dar ea nu voia să spună nimic. Absolut nimic.

– Două lucruri trebuie să lămurim, zise el. Dă-mi telefonul.

Ea îl scoase din buzunar, ştiind prea bine că acolo el nu avea să găsească răspunsuri la întrebările sale. Kenneth o învăţase cum să şteargă listele cu apeluri.

El apăsă diverse taste şi se uită la ecran, dar nu reuşi să găsească nimic. Asta o bucură. O bucură, pentru că el nu obţinea ce voia. Ce putea să facă acum cu bănuiala sa?

– Ai învăţat cumva să ştergi listele de apeluri?

Ea nu răspunse. Îi luă doar telefonul din mână şi îl puse din nou în buzunarul de la spate al pantalonilor.

El arătă spre încăperea îngustă în care se aflau cutiile.

– Arată în regulă. Ai făcut treabă bună.

Ea respiră mai uşurată. Nici aici nu avea vreo dovadă. Până la urmă trebuia s-o lase să plece.

– Dar mă tem că nu destul de bună. Ia uită-te.

Ea clipi în timp ce se străduia să cuprindă toată încăperea. Oare nu erau paltoanele la locul lor? Se vedea adâncitura din capacul cutiei cumva?

– Vezi dungile de aici?

El se aplecă şi arătă spre laturile din faţă ale cutiilor.

O dungă mică, neagră, la marginea cutiei, şi o dungă mică, neagră, la marginea altei cutii. Se uneau aproape perfect, dar nu tocmai.

– Dacă scoţi cutiile şi apoi le stivuieşti, ele stau altfel când sunt reaşezate. Vezi?

El arătă spre alte două dungi, care nici ele nu se uneau perfect.

– Ai scos cutiile și apoi le-ai pus la loc. E foarte simplu. Iar acum o să-mi povestești ce ai găsit înăuntru.

Ea scutură din cap.

– Ești nebun. Sunt doar cutii din carton, nimic altceva. De ce m-ar interesa ce e în ele? Sunt aici de când ne-am mutat. S-au mai așezat de la sine, asta e tot.

A mers încă o dată bine, se gândi ea. Explicația era plauzibilă.

Dar pentru el nu era, evident, suficient de plauzibilă, căci scutură din cap.

– OK, atunci să verificăm, mârâi el și o lipi de peretele holului.

Rămâi pe loc, altfel o să regreți, îi spunea privirea lui.

În timp ce el începea să scoată cutiile afară, ea se uită pe coridorul îngust, care, în principiu, nu era nimic altceva decât un spațiu mort: un taburet lângă ușa de la dormitor, o vază în fața ferestrei de la mansardă. Aparatul de șlefuit de sub panta acoperișului.

Dacă aș putea să-l lovesc cu taburetul în cap...

Ea înghiți în sec și își frânse mâinile. Cât de tare trebuia să lovească?

În acest timp, soțul ei scotea o cutie după cealaltă din cameră și i le trântea la picioare.

– Haide să vedem. Imediat vom ști dacă ai căutat prin ele sau nu.

Ea se uită în cutie când el deschise capacul. Era cutia care se aflase jos de tot și cumva în mijloc. Una dintre cele două cutii din inima camerei aceleia mortuare. Una dintre cele două cutii care ascundeau cele mai intime secrete ale sale: articolele de ziar despre ea în parcul Bernstorff și cutia din lemn cu toate adresele și informațiile despre familii. Știa, se pare, foarte exact unde se afla.

Ea închise ochii și se forță să respire cât mai ușor. Dacă exista un Dumnezeu, acum era momentul să o ajute.

– Nu știu de ce scoți toate hârtiile astea. Ce legătură au cu mine?

El îngenunche pe jos, scoase primul teanc de extrase din ziare și le puse deoparte. *Probabil ca să nu văd articolele de ziar despre mine, în caz că mă găsește nevinovată*, se gândi ea.

Așadar, îl convinsese.

Atunci, el scoase cu atenție cutia din lemn. Nu trebui nici măcar să o deschidă, lăsă capul în jos și zise foarte încet:

– De ce nu ai putut să-mi lași lucrurile în pace?

Ce văzuse? Ce nu văzuse ea?

Ea se uită la spatele lui și din nou la taburet și din nou la spatele lui.

Ce însemnau hârtiile aflate în cutia din lemn? De ce își strângea pumnul de i se vedeau oasele?

Ea își duse mâna la gât și simți cum îi pulsa jugulară.

Când se întoarse spre ea, ochii lui nu mai erau decât două fante înguste, iar privirea îi era atât de plină de dispreț, încât ea rămase fără aer.

Până la taburet mai erau totuși trei metri.

– Nu am umblat în lucrurile tale, zise ea. De ce ai crede asta?

– Nu cred, știu!

Ea făcu un pas mic spre scaun. El nu reacționă.

– Uite!

Îi arătă partea din față a cutiei din lemn. Ea nu vedea nimic.

– Ce să fie acolo? întrebă ea. Nu văd nimic.

Când ninge și se topește în același timp, poți să vezi uneori cum fulgii de nea se dizolvă în drum spre pământ.

Cum ușurința și frumusețea sunt absorbite de aerul din care au izvorât. Cum magia dispare brusc.

Acum se simți ca un astfel de fulg de zăpadă, când o apucă de picioare și i le trase de sub ea. În cădere văzu cum viața i se dizolvă și cum tot ce știe se transformă în praf. Simți cum capul îi lovea pardoseala și că el încă o ținea de picioare.

– Nu, pe cutie nu se vede nimic, dar ar trebui să fie ceva acolo, se răsti el.

Ea simți sângele de la tâmplă, dar nu și durerea.

– Nu înțeleg ce vrei, se auzi spunând.

– Pe capac era o sârmă.

El se aplecă spre ea și o ținu în continuare strâns.

– Dă-mi drumul, vreau să mă ridic. O fi căzut, e foarte simplu. Când ai umblat ultima oară la cutii? Acum patru ani? Se pot întâmpla multe în patru ani.

Apoi trase aer în piept cât putu de mult și zbieră din toți rărunchii:

– Dă-mi drumul!

Dar el nu îi dădu drumul.

O târî pe jos spre camera plină de cutii. Ea văzu cum distanța față de taburet era tot mai mare. Văzu dâra de sânge de pe jos. Auzi înjurăturile lui și pufăitul când o țintui, apăsând-o cu piciorul în spinare.

Vru să țipe din nou, dar nu mai avea aer.

Apoi, el ridică piciorul, o apucă de subsuori și o aruncă în cameră. Acolo rămase întinsă în camera ticsită de cutii, sângerând și paralizată, prea șocată ca să poată reacționa.

Ea observă doar că el făcu doi pași repezi într-o parte și că acea cutie care o trădase fu ridicată sus deasupra ei.

Apoi o lăsă să îi cadă greu pe piept.

Preț de o clipă, rămase fără aer. Instinctiv se întoarse un pic într-o parte și trase un picior peste celălalt.

Următoarea cutie zbura deja spre ea, apăsându-i brațul pe coaste și făcând imposibilă orice mișcare a corpului. Urmă o a treia cutie.

Trei cutii grele.

Spre picioare mai zărea încă deschizătura ușii și o bucățică din hol, dar și asta dispăru când el îi puse alte cutii pe picioare și o alta pe jos, în dreptul ușii. În tot acest timp nu zise niciun cuvânt. Nici măcar când trânti ușa și o închise.

Ea nici nu strigase după ajutor. Dar cine ar fi putut să o ajute?

Vrea să mă lase aici? se întrebă ea. Diafragma preluă respirația din coșul pieptului. Prin fereastră pătrundea un pic de lumină, dar tot ce putea vedea erau pereți maro din carton.

La un moment dat, când afară era deja întuneric, telefonul din pantaloni îi sună.

Sună, și sună, și apoi se opri și el.

21

Pe parcursul primilor douăzeci de kilometri până la Karlshamm, Carl fumă patru țigări pentru a scăpa de tremuriciul provocat de cafeaua lui Tryggve Holt.

Mai bine ar fi terminat interogatoriul seara trecută și s-ar fi dus apoi direct acasă. Acum ar fi stat comod cu ziarul în pat, înconjurat de aroma clătitelor lui Morten.

În schimb, avea un gust rău în gură.

Sâmbătă dimineață. În trei ore era acasă. Atât mai trebuia să reziste.

La radio tocmai se transmitea un vals cântat pe *hardingfele*, o vioară tradițională, când interveni bâzâitul mobilului său.

– Bună, Carl. Unde ești? întrebă vocea de la celălalt capăt.

Carl se uită la ceas. Era abia nouă, ceea ce însemna că apelul nu anunța nimic bun. Când se mai trezise fiul său vitreg atât de devreme într-o sâmbătă dimineață?

– Ce s-a întâmplat, Jesper?

Băiatul părea necăjit.

– Eu nu mai rezist la Vigga. Mă mut înapoi acasă, bine?

Carl dădu radioul mai încet.

– Cum, acasă? Trezește-te, Jesper! Vigga tocmai mi-a dat un ultimatul. Ea vrea de asemenea să vină acasă. Și, dacă nu-mi convine, atunci vrea să vindem casa, ca să poată lua jumătate din bani. Și atunci, unde naiba vei locui?

– Dar nu poate să facă asta, nu-i așa?

Era surprinzător cât de puțin își cunoștea băiatul propria mamă.

– Ce s-a întâmplat, Jesper? De ce vrei să te muți înapoi acasă? Te-ai săturat de acoperișul găurit al șopronului pe care ea îl numește casă? Sau trebuie să-l întreții cu mâna ta?

În sinea lui, Carl zâmbi. Câteva săgeți din acestea dimineața făceau bine la sănătate.

– Până la școala din Allerød e al naibii de mult de mers. E greu. Și, în afară de asta, Vigga bocește tot timpul. Nu am chef să tot ascult asta.

– Bocește? Cum așa?

Carl își regretă imediat întrebarea. Cât de idiot putea fi!

– Nu, Jesper, uită că am întrebat. Nici nu vreau să știu.

– Ah, Carl, încetează. Doar nu așa! Ea bocește de fiecare dată când nu e un bărbat în casă și, deocamdată, nu e niciunul. Te apucă greața.

Nu e niciun bărbat în casă? Unde dispăruse poetul cu ochelari cu ramă din baga? Găsise o muză cu un portofel mai bine dotat? Una care din când în când își mai ținea și gura?

Carl privi peisajul udat de ploaie. Sistemul de navigație îi recomanda să o ia prin Rödby și Bräkne-Hobby, dar drumul arăta destul de șerpuit și neted. Câți afurisiți de copaci erau în țara asta?

– De aceea vrea să se întoarcă în Rønneholtpark, continuă Jesper. Acolo măcar te are pe tine.

Carl scutură din cap. Ce compliment dubios mai era și ăsta?

– OK, Jesper. Ca să fim lămuriți: Vigga nu-mi intră în niciun caz în casă. Ascultă, îți dau un miar dacă o convingi.

– Ah, și cum să fac asta?

– Cum? Băiete, e evident: găsește-i un bărbat. Două miare dacă reușești asta în weekendul ăsta. Și atunci o să-ți dau voie să te întorci. Altfel, nu.

Două muște dintr-o lovitură. Carl era destul de mulțumit de sine însuși, iar Jesper era confuz.

– Și încă ceva. Când te întorci, nu vreau să aud nicio cârcoteală legată de faptul că Hardy locuiește la noi. Dacă nu îți convin mirosurile, poți să te duci să stai în căsuța din prerie a Viggăi.

O clipă se făcu liniște. Gândul trebuia să răzbată prin filtrul de adolescent – reacția automată de respingere și inerția, plus o porție de apatie matinală.

– Două miare bani gheață? se auzi apoi. OK, o să împart câteva anunțuri.

– S-a făcut.

În privința metodei, Carl avea niște dubii. Ar fi considerat mai eficient dacă Jesper invita câțiva artiști faliți la căsuță. Atunci și-ar fi putut face o impresie imediată cu privire la minunatul atelier pe care îl primeau gratis la achiziționarea unei hipioate trecute prin multe.

– Ce vrei să scrii în anunțuri?

– N-am idee, Carl.

Se gândi. Trebuia să fie ceva deosebit.

– Poate ceva de genul: „Salut! Mama mea e super și caută un tip super. Plicticoși fără un ban în traistă sau muritori de foame, nici nu vă osteniți".

Îl pufni râsul.

– Ei da, poate că ar trebui să te mai gândești!

– O, Carl!

Jesper scoase iar sunetul acela de lene.

– Poți să te duci chiar acum la bancă.

Apoi închise.

Carl își continuă drumul. Treptat căsuța din grădină a Viggăi se estompă, pierdută printre gândurile sale, iar el văzu din nou în fața sa peisajul suedez. Case maro-roșcat și vaci care pășteau în ploaia torențială.

Câteodată, telefonia mobilă facilita niște lucruri care chiar nu aveau ce căuta laolaltă.

Zâmbetul slab, pe care Hardy i-l dărui lui Carl când acesta intră în cameră, părea cam apăsător.

– Unde ai fost? întrebă el încet în timp ce Morten îi ștergea piureul de cartofi de la gură.

– Ah, am făcut o excursie până în Suedia. Am mers prin Blekinge și acolo am înnoptat. În dimineața asta am stat la Karslhamn în fața unei secții de poliție mari și frumoase și închise. Ăia sunt mai răi ca noi. Ghinion dacă se întâmplă sâmbăta vreo infracțiune.

Își permise un rânjet ironic, dar Hardy nu găsi treaba prea amuzantă.

De altfel, ceea ce spunea Carl nu era chiar așa. La secție exista un telefon la ușă. *Apăsați B și spuneți-vă problema*, scria pe un afiș aflat alături. Încercase asta, dar când îi răspunse cel care făcea de serviciu, nu înțelesese niciun cuvânt. Apoi, omul încercase varianta suedeză a limbii engleze, iar Carl înțelesese și mai puțin.

Apoi, plecase pur și simplu.

Carl îl bătu pe umăr pe chiriașul său corpolent.

– Mulțumesc, Morten. Mă ocup eu pentru o clipă, bine? Fii drăguț și fă-mi între timp o cafea, dar să nu fie prea tare.

Se uită la fundul uriaș al lui Morten, care se îndrepta spre bucătărie. Nu mâncase decât tort cu frișcă în ultimele

săptămâni? Două roți de tractor erau nimic pe lângă fundul lui.

Apoi, se întoarse spre Hardy.

– Pari trist. S-a întâmplat ceva?

– Morten o să mă omoare cu zile, șopti Hardy. Toată ziua mă îndoapă de parcă nu ar mai avea nimic altceva de făcut. „Hrană forțată" o numesc eu. Mâncare grasă de la care trebuie să mă cac mereu. Nu înțeleg, până la urmă tot el trebuie să strângă mizeria. Nu poți să-l rogi să mă mai lase în pace? Măcar din când în când?

Când Carl vru să-i dea iar o lingură de mâncare, el scutură din cap.

– Și vorbăria asta! Mă înnebunește! Paris Hilton și legea succesiunii, plata pensiilor și tot soiul de alte porcării. Toată ziulica. Ce mă interesează? Tot soiul de teme banale, care se scurg așa, nesortate, din gura lui.

– Nu poți să-i spui chiar tu?

Hardy închise ochii. OK, se pare că încercase. Morten era însă mai degrabă perseverent, nu se schimba cu una, cu două.

Carl încuviință.

– Sigur că voi vorbi cu el, Hardy. Și, altfel, cum merge? se interesă el prevăzător, căci o asemenea întrebare te putea arunca direct în mijlocul unui câmp minat.

– Am dureri-fantomă.

Carl se uită cum mărul lui Adam al lui Hardy se lupta cu mișcările de înghițire.

– Vrei să bei ceva?

Luă sticla de apă din suportul de lângă pat și puse paiul îndoit cu grijă în colțul gurii lui Hardy.

Dacă Morten și Hardy se certau, cine avea să facă asta toată ziua?

– Dureri-fantomă? Unde anume? întrebă Carl.

– Cred că la genunchi. E destul de greu de localizat. Simt de parcă m-ar prelucra cineva cu o perie de metal.

– Vrei o injecție?

Hardy încuviință. Morten putea să i-o administreze într-o clipă.

– Cum stai cu senzațiile din degete și umăr? Mai poți mișca încheietura?

Hardy lăsă colțurile gurii în jos. Era un răspuns limpede.

– Apropo de fantome. Nu ai lucrat odată la un caz cu poliția din Karlshamn?

– De ce? Ce legătură are asta cu durerile-fantomă?

– Niciuna. Era doar o asociere de idei. Am nevoie de un computer de poliție care să realizeze portretul-robot al unui criminal. Am un martor în Blekinge, care îl poate descrie.

– Și?

– E destul de urgent, însă poliția suedeză e la fel de harnică la închis secții ca și noi. După cum spuneam, la șapte dimineața stăteam în fața unei clădiri mari, galbene, în Erik Dahlbergsvägen, în Karlshamn, și mă holbam la afișul cu 9.00-15.00. Sâmbătă și duminică închis. Cam asta a fost. Într-o sâmbătă!

– Aha. Și eu ce să fac?

– Poți să-l rogi pe prietenul tău din Karlshamn să facă o favoare Departamentului Q din Copenhaga.

– De unde știi că prietenul meu mai lucrează în Karlshamn? Au trecut cel puțin șase ani de atunci.

– Atunci poate că e în altă parte. Dacă îmi spui numele, ajung eu cumva până la el. Doar polițist mai e, nu-i așa? Nu era un tip din ăla destoinic? Ei bine, în orice caz, ai putea să-l rogi să pună mâna pe telefon și să sune la cineva care face portrete din astea robot. Nu poate să fie atât de greu. Tu n-ai face asta pentru colegul nostru suedez, dacă te-ar ruga?

Pleoapele grele ale lui Hardy nu anunțau nimic bun.

– O să fie un weekend scump, zise el apoi. Asta dacă există un desenator în apropiere de martor, care să fie dispus să facă treaba.

Carl se uită la cana de cafea pe care Morten i-o pusese pe noptieră. Dacă nu ai fi știut mai bine, ai fi zis că pusese la fiert o cană de ulei ca să se facă și mai negru.

– E bine că ai venit, Carl, zise Morten. Atunci pot să plec.

– Pleci? Unde vrei să te duci?

– La marșul funebru pentru Mustafa Hsownay. Începe la ora două, de la S-Bahn, în Nørrebro.

Carl încuviință. Mustafa Hsownay era încă o victimă nevinovată a luptei dintre bandele de rockeri și cele de imigranți pentru controlul pieței de droguri.

Morten ridică brațul și flutură scurt un steag, probabil unul irakian. De unde naiba îl avea?

– Am fost coleg de clasă cu un tip care locuia în Mjølnerpark, așezarea unde a fost împușcat Mustafa.

Alții ar fi ezitat înainte de a aduce niște argumente de solidaritate atât de subțirele, dar nu și Morten.

Aproape că ședeau întinși unul lângă celălalt. Carl în colțul comod pe sofa, cu picioarele cocoțate pe măsuța de cafea, iar Hardy în patul de spital, corpul lung și paralizat așezat pe o parte. De când dăduse Carl drumul la televizor închisese ochii. Expresia amară a gurii sale părea să se estompeze încetișor.

Erau ca un cuplu căsătorit de multă vreme, care în sfârșit se poate relaxa la finalul zilei în prezența inevitabilă a crainicelor machiate strident. Să doarmă pur și simplu sâmbătă seară. Dacă s-ar fi și ținut de mână, tabloul ar fi fost complet.

Carl se sili să-și ridice pleoapele grele și constată că jurnalul de știri la care se uita era ultimul al zilei.

Era vremea să-l pregătească pe Hardy pentru somn şi să se ducă şi el la culcare.

Se uită la ecran. Marşul funebru pentru Mustafa Hsownay se mişca încet şi plin de demnitate de-a lungul Nørrebrogade. Mii de chipuri tăcute alunecau prin faţa camerei, iar de la ferestre erau aruncate lalele roşii pe catafalc. Imigranţii din toate ţările Domnului, şi la fel de mulţi danezi, urmau coşciugul, mulţi ţinându-se de mână.

Cazanul de vrăjitoare care era Copenhaga încetase pentru o clipă să mai bolborosească. Războiul bandelor nu era războiul tuturor.

Carl încuviinţă în sinea lui. E bine că Morten se dusese acolo. Probabil că nu participau mulţi oameni din Allerød. Nici el nu se urnise.

– Uite-l pe Assad, zise Hardy încetişor.

Carl se uită la el. Fusese treaz tot timpul?

– Unde?

Se uită pe ecran şi descoperi în aceeaşi secundă capul rotund al lui Assad, aflat în mulţimea de pe trotuar.

Spre deosebire de ceilalţi, el nu se uita la coşciug, ci spre cei care îl urmau. Capul său se mişca aproape inobservabil dintr-o parte în cealaltă, ca un animal de pradă care îşi urmăreşte prada prin desiş.

Expresia lui era serioasă. Apoi, imaginea dispăru.

– Ce naiba? murmură Carl ca pentru sine.

– Arăta ca unul de la serviciile secrete, mârâi Hardy.

Către trei dimineaţa, Carl se trezi cu inima bubuindu-i în piept. Plapuma de pe el era grea ca plumbul. Nu era o senzaţie plăcută. Se simţea de parcă ar fi avut un acces brusc de febră. De parcă s-ar fi lăsat o turmă de viruşi peste el, paralizându-i sistemul nervos.

Încercă să tragă aer în piept și își duse mâna la inimă. *De ce simt acum panică?* se întrebă el și îl lovi nevoia de a apuca mâna cuiva.

Deschise ochii. Era o noapte neagră.

Tricoul i se lipise de corp, lac de sudoare. *Am mai pățit asta o dată,* se gândi și își aminti de colaps.

Focurile trase asupra lui, Anker și Hardy în Amager fuseseră motivul. Oare bomba cu ceas încă mai tăcăia?

Gândește-te la incident, pătrunde-l, așa reușești să te distanțezi, îl sfătuise Mona în timpul tratamentului.

Strânse pumnii și își aminti cum se cutremurase podeaua când Hardy fusese nimerit și cum fusese și el zgâriat la tâmplă de un glonț. La sentimentul pe care îl avusese când Hardy se lovise de el și îl trăsese în jos, mânjindu-l cu sânge. La tentativa eroică a lui Anker de a-l opri pe criminal, deși era grav rănit. Apoi, de ultima lovitură fatală care a făcut ca sângele din inima lui Anker să se scurgă printre scândurile murdare ale podelei.

Analiză de mai multe ori situația. Își aminti rușinat de neputința sa și de uimirea lui Hardy, care nu înțelegea de ce se petrecuseră lucrurile așa.

Bubuitul inimii nu se calma însă defel.

La naiba, înjură el de câteva ori și aprinse lumina, luându-și o țigară. Mâine-dimineață o va suna pe Mona și îi va spune că e din nou groasă. O va suna și va folosi în voce tot farmecul de care era în stare, plus un vârf de cuțit de neputință. Poate îi va oferi mai mult decât o consultație. Doar avea voie să spere.

La acel gând zâmbi și inspiră adânc fumul. Apoi închise ochii și își simți din nou inima ca un ciocan pneumatic. Oare chiar era bolnav?

Se ridică destul de greu și se târî pe scări în jos. Dacă avea infarct, mai bine nu rămânea sus, întins în pat.

Când ajunse la scară, se prăbuşi, şi îşi reveni doar când Morten, cu steagul irakian în jurul capului, îl scutură zdravăn.

Sprâncenele doctorului de la salvare îi indicară lui Carl că nu ar fi trebuit să se ostenească până la spital. „Surmenaj", suna diagnosticul scurt şi lapidar.

Surmenaj! Ce jignire! Plus remarcile stereotipe ale doctorului şi câteva pastile, care îl doborâră efectiv pe Carl şi îl trimiseră în ţara viselor până a doua zi spre prânz.

Era ora unu şi jumătate când se trezi, duminică. Capul îi era plin de imagini îngrozitoare, dar inima îi bătea normal.

– Să-l suni pe Jesper, îi zise Hardy, aflat pe patul său, când Carl coborî într-un târziu, împleticindu-se. Eşti OK?

Carl ridică din umeri.

– În mansarda mea bântuie chestii pe care nu le pot controla, răspunse el.

Hardy încercă să zâmbească, iar Carl ar fi vrut să-şi muşte limba. Era greu să-l ai mereu pe Hardy prin preajmă. Trebuia să te gândeşti bine înainte să deschizi gura.

– M-am mai gândit la treaba cu Assad de seara trecută, zise Hardy. Ce ştii, de fapt, despre el, Carl? Nu ar fi trebuit până acum să îi fi cunoscut familia? Nu ar fi momentul să îl vizitezi?

– De ce spui asta?

– Nu e normal să te interesezi de partenerul tău?

– Partener?

De când devenise Assad partenerul său?

– Hardy, te cunosc, zise el. Ai ceva în minte. Mai bine spune la ce te gândeşti!

Hardy îşi trase colţurile gurii într-un fel de zâmbet. Era frumos când reuşeai să înţelegi pe cineva.

– Vreau doar să spun că aseară, la televizor, l-am văzut brusc cu alți ochi. De parcă nu l-aș fi cunoscut până acum. Ce zici, îl cunoști pe Assad?

– Mă întreb, mai degrabă, pe cine naiba cunosc eu cu adevărat?

– Unde locuiește, știi asta?

– Din câte știu, în Heimdalsgade.

– Din câte știi?

Unde locuiește? Cum e familia lui? Era un adevărat interogatoriu. Și, din păcate, Hardy avea dreptate. Nu știa absolut nimic despre Assad.

– Zici că trebuie să-l sun pe Jesper? divagă el.

Hardy încuviință ușor. Treaba cu Assad nu era terminată, era limpede. Dar la ce putea să-i folosească?

Carl puse mâna pe mobil.

– Ai sunat? îl întrebă pe Jesper în secunda următoare.

– Poți să pregătești banii, Kalle.

Carl simți nevoia să clipească uimit. Suna al naibii de încrezut.

– Carl! Mă cheamă Carl! Jesper, dacă îmi mai spui încă o dată Kalle, atunci o să surzesc selectiv. Ești avertizat.

– OK, Kalle. Râsul lui Jesper era de-a dreptul palpabil. Atunci, hai să vedem dacă îți funcționează auzul. Am găsit un tip pentru Vigga, auzi?

– Aha. Tipul merită două mii de coroane sau mâine îl aruncă odată cu apa din cadă, așa, ca pe poet. Atunci chiar îți iei adio de la bani.

– Are patruzeci de ani, are un Opel Vectra, un magazin și o fată de nouăsprezece ani.

– Ce chestie. Și unde l-ai găsit?

– Am pus un anunț la el în magazin. Primul anunț.

Ei, se pare că își câștigase ușor banii.

– Și de ce crezi că negustorul i se potrivește lui Vigga? Arată ca Brad Pitt?

– Visează mai departe, Carl. Pitt ar trebui să se ducă o săptămână la solar pentru asta.

– Vrei să spui că e negru?

– Nu chiar negru, dar nici departe nu e.

Carl își ținu răsuflarea, în timp ce restul poveștii îi era transmis cu mare precizie. Bărbatul era văduv cu ochii căprui, timizi. Exact ce îi plăcea lui Vigga. Jesper îl târâse direct la căsuță, iar bărbatul lăudase picturile Viggăi și exclamase încântat că acea căsuță din grădină era cel mai comod loc pe care îl văzuse în viața lui. Și așa, treaba demarase bine. În acel moment erau în oraș și mâncau de prânz într-un restaurant din centru.

Carl scutură din cap. Nu ar fi trebuit să fie încântat? În schimb, în burtă i se răspândi o senzație neplăcută.

Când Jesper termină, închise ca în reluare telefonul. Morten și Hardy se holbau la el, ca doi maidanezi în așteptarea unei bucățele de carne.

– Strângeți pumnii, poate am fost salvați pe ultima sută de metri. Jesper i-a făcut Viggăi lipeala cu bărbatul ideal. Se pare că mai putem rămâne aici o vreme.

Morten bătu încântat din palme.

– Nu, ce frumos! exclamă el. Și cine este prințul alb al Viggăi?

– Alb?

Carl încercă să pară vesel, dar, dintr-un motiv sau altul, nu îi ieși.

– Potrivit lui Jesper, Gurkamal Singh Pannu este cel mai întunecat indian aflat la nord de Ecuator.

Îi auzise oare pe cei doi bărbați trăgând aer în piept?

Pe timpul zilei, cartierele mărginașe din Nørrebro erau marcate de albastru și alb, și de expresii triste. Carl nu mai văzuse niciodată atât de mulți fani ai FC Kopenhagen care să arate de parcă li s-ar fi înecat corăbiile. Peste tot se aflau pe jos steaguri, și se părea că toate cutiile de bere erau prea grele pentru a fi ridicate la gură. Cântecele de luptă amuțiseră, și doar din când în când se mai auzea pe stradă câte un urlet frustrat. Ca urletele de durere ale antilopelor gnu a căror turmă fusese atacată de lei.

Doi la zero pierduseră eroii lor împotriva celor de la Esbjerg. După paisprezece victorii acasă, o înfrângere împotriva unei echipe care tot anul nu câștigase niciun meci în deplasare.

Orașul era distrus.

Carl parcă pe Heimdalsgade și se uită în jur. De când lucrase în patrulă în zonă, magazinele imigranților se întinseseră ca movilele de cârtiță. Duminica, agitația de aici era maximă.

Găsi numele lui Assad pe o plăcuță de la ușă și apăsă soneria. Mai bine să vină până aici degeaba decât să fie refuzat la telefon sau să i se ofere o scuză. Dacă Assad nu era acasă, avea să se ducă la Vigga. Ea îi va spune care era dreptul valabil acum conform ideilor din capul ei.

După douăzeci de secunde, nu răspunsese încă nimeni.

Făcu un pas în spate și se uită în sus la balcoane.

Nu era clădirea tipică de ghetou la care se așteptase. Erau surprinzător de puține antene parabolice, iar rufele nu erau întinse nicăieri la uscat.

– Vrei să intri? întrebă o voce tânără și o fată blondă deschise ușa.

– Mulțumesc, răspunse el și intră în bloc.

Locuința se afla la etajul al treilea. Spre deosebire de plăcuțele elaborate ale vecinilor săi arabi, numele lui Assad era trecut simplu pe ușă.

Carl apăsă de mai multe ori pe sonerie, dar știa deja că venise degeaba. Se aplecă și se uită prin fanta pentru scrisori.

Locuința părea goală. În afară de reclame și câteva plicuri, nu se mai vedeau decât câteva fotolii de piele desfundate.

– Ei, tipule, ce faci acolo?

Carl se întoarse și se trezi în dreptul nasului cu o pereche largă de pantaloni albi de jogging, cu dungi pe laterală. În partea de sus a pantalonilor se ivea un culturist cu plete cârlionțate până la umăr. Carl se îndreptă.

– Vreau să dau de Assad. Știi dacă azi a fost acasă?

– Șiitul? Nu, nu a fost.

– Dar familia lui?

Omul înclină ușor capul într-o parte.

– Ești sigur că îl cunoști? Tu ești ticălosul care sparge locuințele oamenilor de aici? De ce te-ai holbat prin fanta pentru scrisori?

Se împinse cu pieptul său dezvoltat în umărul lui Carl.

– Încetișor, Rambo.

Carl puse mâna pe împletitura de mușchi abdominali și căută în buzunar legitimația de polițist.

– Assad e prietenul meu și asta ești și tu dacă îmi răspunzi acum imediat la întrebări.

Tipul se uită la legitimația pe care Carl i-o ținea sub nas.

– Cine naiba ar vrea să devină prieten cu un tip cu o afurisită de legitimație de polițist?

Dădu să se întoarcă, dar Carl îl apucă de mânecă.

– Poate ești drăguț și îmi răspunzi la întrebare. Și anume...

– Ia mai du-te dracului, idiotule.

Carl dădu din cap. În circa trei secunde și jumătate avea să îi arate acestui decerebrat mâncător de pulberi proteice cine era idiotul. O fi fost el masiv, dar nu destul de lat încât să nu-l poată apuca de guler și să-l amenințe cu arestarea pentru lezarea unui polițist.

Atunci, auzi în spatele lui o voce:

– Măi Bilal, omule, ce faci, nu vezi legitimația?

Carl se întoarse și constată că în fața lui stătea un individ și mai lat și, probabil, de profesie halterofil. O prezentare de modă sportivă ambulantă. Dacă tricoul acela uriaș provenea dintr-un magazin normal, atunci locul era foarte bine aprovizionat pentru toate mărimile.

– Vă rog să îl scuzați pe fratele meu, înghite prea mulți steroizi, zise el și îi întinse o mână de dimensiunile unui mic oraș de provincie. Nu îl cunoaștem pe Hafez el-Assad. L-am văzut doar de două ori. Nu e un tip mărunțel cu ochi rotunzi ca doi nasturi?

Carl aprobă și dădu drumul labei uriașe.

– Nu serios, continuă omul, nu cred că locuiește aici. Și, în orice caz, nu cu familia.

Zâmbi.

– Ar fi și greu într-o garsonieră.

Carl se îndreptă spre căsuța din grădină a Viggăi. După ce încercase zadarnic de două ori să dea de Assad pe mobil, coborî din mașină. Trase aer în piept și o porni pe potecă.

– Bună, îngerașul meu, ciripi ea.

Din difuzoarele minuscule din sufragerie se revărsa o muzică pe care nu o mai auzise. Cânta cineva la sitar sau erau chinuite niște animale nevinovate?

– Ce e asta? întrebă el, dorindu-și din tot sufletul să își astupe urechile.

– Nu e fermecător?

Făcu vreo câțiva pași de dans pe care niciun indian cu oarecare respect de sine nu i-ar fi considerat reușiți.

– CD-ul mi l-a dăruit Gurkamal și voi mai primi și altele.

– E aici?

Ce întrebare tâmpită la o casă cu doar două camere.

Vigga strălucea.

– E la magazin. Fiica lui trebuia să se ducă la Curling, așa că nu a mai putut sta la magazin.

– Curling? Ei da, un sport mai specific indian nici că există.

Ea îl bătu ușor pe umăr.

– Tu zici India. Eu spun Punjab, căci de acolo e el.

– Da, bine, atunci nu e indian, e pakistanez.

– Nu, e indian, dar nu trebuie să-ți bați tu capul cu asta.

Carl se lăsă să cadă într-un fotoliu împletit, destul de șubred.

– Vigga, așa nu se mai poate. Jesper se mută întruna, de colo colo, iar tu mai întâi mă amenințI cu una, apoi cu alta. Nu știu nici măcar dacă îmi aparține casa în care locuiesc.

– Păi da, așa e viața dacă încă mai ești căsătorit cu femeia care deține jumătate din avere.

– Exact la asta mă refer. Nu vrei să stabilim o compensație corespunzătoare, ca să pot să-ți cumpăr partea?

– Corespunzătoare?

Ea lungi cuvântul, făcându-l să sune și mai lung.

– Da, dacă mi-ai transfera mie partea ta și ne-am înțelege la, să zicem, două sute de mii de coroane, atunci aș putea să-ți plătesc în rate de două mii pe lună. Nu ar fi corespunzător?

Aproape că puteai vedea cum i se mișcă rotițele în cap. Când era vorba de sume mai mici, greșea uneori foarte mult, dar cum apăreau mai multe zerouri în ecuație, cum se transforma într-un geniu al calculelor.

– Dragul meu prieten, începu ea, iar el înțelese că bătălia era pierdută. Așa ceva nu se rezolvă după-amiaza la un ceai. Poate că la un moment dat așa va fi, dar atunci aș avea nevoie de o sumă mai mare. Cine știe ce se mai întâmplă în viață?

Apoi, râse complet fără motiv și, ca de fiecare dată, el nu știu de unde să o apuce.

Tare ar fi vrut să aibă curajul să sugereze să-și ia un avocat care să se ocupe de evaluare. Dar nu îndrăznea.

– Dar știi ce, Carl? Noi suntem o familie și trebuie să ne ajutăm reciproc. Știu că Hardy și Morten și Jesper locuiesc cu plăcere acolo, în Rønneholtpark. Ar fi păcat să stricăm asta. Înțeleg asta.

El se uită la ea și își dădu seama că imediat avea să lanseze o propunere care o să-l lase fără aer.

– De aceea, m-am gândit că ar fi bine să vă las pe tine și pe ceilalți în pace o vreme.

Asta spunea acum, dar dacă se sătura indianul de vorbăria ei continuă și de șosetele tricotate?

– Pentru asta, însă, trebuie să-mi faci o favoare.

O astfel de cerere venită din gura ei putea însemna multe probleme.

– Cred că.. reuși el să spună, dar fu întrerupt.

– Mama ar vrea să o vizitezi. Vorbește deseori despre tine, Carl. Ai fost mereu favoritul ei. De aceea m-am gândit că ai putea să te duci o dată pe săptămână să o vezi. Ne-am putea înțelege la asta? Poți să te duci chiar mâine.

Carl înghiți de câteva ori în sec. La o astfel de rugăminte, ți se usca gâtul pe loc. Mama Viggăi! Acea femeie ciudată care avusese nevoie de patru ani pentru a-l accepta ca ginere. Femeia care avea convingerea fermă că Dumnezeu crease lumea doar pentru propria ei distracție.

– Da, Carl, știu prea bine ce gândești, dar nu mai e atât de rea. Nu de când are demență.

Carl trase adânc aer în piept.

– Nu știu dacă o să reușesc să ajungă o dată pe săptămână, Vigga.

El observă că trăsăturile ei deveniseră pe loc mai ascuțite.

– Dar voi încerca.

Ea îi întinse mâna. Era interesant că trebuiau mereu să-și dea mâna când lui îi era greu să accepte ceva ce ea considera oricum doar o soluție provizorie.

Carl se duse spre parcul Utterslev Mise și parcă mașina pe o stradă laterală. Acolo, în parc, se simțea foarte singur. Sigur că la el acasă exista viață, dar nu era a lui, iar când era la serviciu, visa să fie în altă parte. Nu avea hobby-uri și nu făcea sport. Ura să-și petreacă timpul liber cu oameni străini și să bea în cârciumi pentru a se îmbărbăta, atunci când nu era destul de însetat.

Iar acum, un bărbat cu turban își luase inima în dinți și o cucerise pe aproape fosta sa soție mai repede decât puteai să închiriezi un film porno.

Nici măcar cu așa-zisul său partener nu putea să-și petreacă timpul, căci nici el nu locuia la adresa pe care o indicase.

Nu era de mirare că se simțea trist.

Inspiră încet oxigenul venit dinspre lacul Moor și simți cum începe să fie scăldat în sudoare și că pielea de pe brațe i se face de găină. Ce porcărie! Trebuia de fiecare dată să facă același exercițiu de două ori? A doua oară în nici măcar douăzeci și patru de ore.

Era bolnav?

Scoase mobilul din buzunar și se uită îndelung la numărul pe care îl formase. Mona Ibsen. Cât de periculos putea fi?

După ce șezuse acolo timp de douăzeci de minute și simțise cum bătăile inimii creșteau în intensitate, apăsă tasta cu receptorul verde și se rugă ca, pentru o terapeută de criză, seara de duminică să nu reprezinte un tabu.

– Bună, Mona, zise el încet, când ea răspunse. Carl Mørck la telefon. Eu...

Aici ar fi vrut să spună că se simțea rău, că avea nevoie de o discuție. Dar nu apucă să spună asta.

– Carl Mørck, îl întrerupse ea.

Nu părea a fi foarte prietenoasă.

– Ia ascultă, am așteptat telefonul tău de când m-am întors. Era și timpul.

Să stea pe canapeaua ei, în sufrageria care mirosea atât de mult a femeie, era ca atunci când, într-o excursie cu școala, se ascunsese în spatele unor barăci din lemn și condusese mâna unei fete adânc la el în pantaloni. Confuz, încălcând limitele și palpitant.

Iar Mona nu era o adolescentă cu pistrui de la țară, asta îi demonstrau clar reacțiile corpului său. De fiecare dată când auzea pașii ei în bucătărie, simțea acele bătăi periculoase în dreptul buzunarului de la piept. Mai lipsea doar să leșine aici.

Schimbaseră politeturi și vorbiseră un pic despre ultima sa criză. Băuseră un Campari Soda și apoi, ceva mai relaxați, pe al doilea. Vorbiseră despre călătoria ei în Africa și fusese cât pe-aici să se sărute.

Poate că sentimentul de panică avea legătură cu tot ce ar fi trebuit să urmeze.

Mona se întoarse cu un fel de triunghiuri pe care le numea cină, dar cine putea să mănânce când erau aici singuri şi cămaşa de pe ea era aşa de al naibii de strâmtă?

Ei haide, Carl, îşi spuse, *dacă un bărbat care se numeşte Gurkenmeier şi îşi împleteşte barba în codiţe poate face asta, atunci poţi şi tu.*

22

Îşi încuiase soţia într-o închisoare din cutii uriaşe de carton. Acolo avea să rămână până la sfârşit. Ştia prea multe.

Timp de două ore auzise din cămăruţă sunet de zgârieturi, iar când se întorsese cu Benjamin acasă, percepuse şi un geamăt înfundat.

Abia acum, când toate lucrurile copilului fuseseră încărcate în maşină, în casă se lăsase complet liniştea.

Îi zâmbi fiului său în oglinda retrovizoare şi puse un CD cu muzică pentru copii. După o oră de mers avea să doarmă. O astfel de călătorie peste Seeland avea întotdeauna efect.

Sora lui păruse ameţită de somn când o sunase, dar când îi povestise că ar aprecia mult dacă s-ar putea ocupa de Benjamin, se trezise brusc.

– Da, ai auzit bine, zise el. Primeşti trei mii de coroane pe săptămână, iar eu vin din când în când şi verific dacă faci treabă bună.

– Trebuie să plăteşti o lună în avans, zise ea.

– În regulă, aşa voi face.

– Și trebuie să ne dai în continuare ce primim de regulă de la tine.

El încuviință în sinea lui. Se așteptase la cerința asta.

– Nu o să schimb nimic, relaxează-te.

– Cât o să stea soția ta în spital?

– Nu știu. Trebuie să vedem cum evoluează situația. E foarte bolnavă. S-ar putea să dureze o vreme.

Tăcere. Niciun cuvânt de compasiune sau de compătimire din partea Evei. Sora lui nu era așa.

– Trebuie să te duci la tatăl tău, îi porunci mama pe un ton aspru.

Părul îi era nepieptănat, iar rochia părea să fie îmbrăcată pe dos. Așadar, tata o bătuse din nou.

– De ce? întrebase el. Trebuie să citesc mâine până la slujbă scrisorile către Corinteni, așa a spus tata.

În naivitatea lui copilărească, sperase că ea îl va salva. Că se va interpune între ei. Că îl va smulge din îmbrățișarea sufocantă a tatălui și că de data asta va avea milă. Treaba cu Chaplin era doar un joc care îi plăcea. Nu făcea rău nimănui. Isus se jucase și el în copilărie, știau asta.

– Du-te odată, repede!

Mama își strânse buzele și îl apucă de ceafă, cu acea mână care îl trimisese de atâtea ori în calea loviturilor și a umilințelor.

– Atunci spun și eu că te uiți la vecin când își scoate cămașa pe câmp, zise el.

Ea tresări. Nu era adevărat și știau amândoi asta. Chiar și cea mai mică privire în direcția unei alte vieți, libere, însemna un pas spre iad. Asta auzeau în comunitate, la rugăciunile de la prânz și din fiecare citat din cartea neagră, care se afla mereu în buzunarul tatălui. Satana se ascundea

în privirile dintre oameni. Satana se ascundea în zâmbete și în orice formă de atingere. Asta scria în cartea neagră.

Și nu, nu era adevărat că mama lui se uita la vecin, dar tata avea mâna slobodă și dubiile nu erau bune pentru nimeni.

Atunci, mama lui spuse, cu voce rece, un lucru care îi separă de atunci pentru totdeauna:

– Progenitură a diavolului ce ești. Să te ia diavolul cu el acolo jos de unde ai venit. Fie ca focul iadului să-ți înnegrească pielea și să te chinuie pe veci.

Ea dădu din cap.

– Pari speriat, dar Satana te-a luat deja la el. De-acum n-o să ne mai ocupăm de tine.

Ea deschise ușa și îl împinse în încăperea care trăsnea a vin de Porto.

– Vino încoace, zise tatăl său în timp ce își răsucea cureaua în jurul încheieturii de la mână.

Draperiile erau trase și nu pătrundea decât puțină lumină.

Eva stătea în spatele biroului ca o statuie în rochia ei albă. Pe ea se pare că nu o bătuse, căci mânecile nu îi erau suflecate, iar plânsul ei era controlat.

– Ei, tot te mai joci de-a Chaplin? întrebă tatăl său.

Cu colțul ochiului observă cum Eva încerca să nu se uite la el.

Violența plutea în aer.

***

– Astea sunt actele lui Benjamin. E mai bine să le aveți, cât va rămâne la voi, în caz că se îmbolnăvește.

Îi dădu cumnatului documentele.

– Crezi că s-ar putea îmbolnăvi?

Sora lui devenise atentă.

– Sigur că nu, Benjamin e sănătos tun.

Se uită în ochii cumnatului său. Voiau mai mulți bani.

– Un băiat de vârsta lui Benjamin mănâncă mult, zise cumnatul lui. Doar scutecele ne vor costa o mie de coroane pe lună. Dacă avea dubii, putea să verifice pe internet.

Cumnatul își freca mâinile precum Scrooge din *Povestea de Crăciun* a lui Charles Dickens. Ar putea să iasă cinci mii de coroane din afacerea asta, spuneau mâinile lui.

Dar nu avea să-i primească. Nu ar fi făcut decât să ajungă în mâinile unui predicator care ignora în mod voit ce plătea comunitatea și pentru ce.

– Dacă sunt probleme cu tine și cu Eva, voi schimba aranjamentul nostru, e clar?

Cumnatul său aprobă nemulțumit, dar sora lui era deja în altă lume. Pielea moale a băiatului era cercetată de degete care nu erau obișnuite cu mult bine.

– Ce culoare are părul lui acum? întrebă ea, iar ochii ei orbi erau cuprinși de încântare.

– Aceeași culoare pe care o aveam eu când eram mic, dacă îți mai amintești, spuse și observă cum ochii mați se feriră de el.

– Și îl lăsați pe Benjamin în pace cu afurisitele voastre de rugăciuni, ați înțeles? continuă el.

Abia atunci le dădu banii.

Îi văzu încuviințând, dar tăcerea lor nu îi plăcu deloc.

În douăzeci și patru de ore aveau să vină banii. Un milion de coroane în bancnote uzate, nu se îndoia nicio clipă de asta.

Acum voia să se ducă la căsuța de la debarcader și să vadă dacă acei copii mai erau cât de cât în formă sau nu. Mâine, după predarea banilor, avea să se ducă iar acolo și avea să o omoare pe fată. Băiatul avea să primească

cloroform, iar în noaptea de marți urma să fie eliberat pe un câmp din apropiere de Dollerup.

Avea să-i dea indicații lui Samuel despre ce să le spună părinților, ca să știe la ce să se aștepte. Că ucigașul surorii lui avea informatori și știa exact unde se găsește familia. Că aveau destui copii și că putea oricând să repete acțiunea. Să nu se simtă prea în siguranță. La cea mai mică suspiciune că au vorbit aveau să plătească, pierzând încă un copil. Asta trebuia să le povestească Samuel. Amenințarea nu avea limită de timp. În afară de asta, trebuiau să știe că aspectul lui exterior se schimba mereu. Omul pe care credeau că îl cunosc nu exista.

Vorbele avuseseră efect de fiecare dată. Familiile se refugiau în credință și acolo își îngropau amarul. Copiii morți erau plânși, iar cei rămași în viață protejați. Povestea lui Iov era sprijinul lor.

În cercul lor de cunoscuți aveau să explice dispariția copilului prin excludere. Asta făceau toate familiile. Dar în acest caz, explicația chiar era credibilă, căci Magdalena era aproape prea strălucitoare – iar acest lucru nu era un avantaj în aceste cercuri. Părinții aveau să spună că au dat-o spre adopție, iar pentru comunitate cazul era rezolvat.

El zâmbi.

În curând avea din nou să fie cu unul mai puțin dintre cei care îl puneau pe Dumnezeu în locul omului și care îmbolnăveau lumea cu fanatismul lor.

Distrugerea familiei preotului se petrecu într-o zi de iarnă, cu doar câteva luni înainte de a împlini el cincisprezece ani. În lunile de dinainte, în corpul lui se petrecuseră lucruri stranii și inexplicabile. Gânduri păcătoase, asupra cărora avertiza comunitatea, îl urmăreau dintr-odată. Iar când într-o zi, nu departe de el, o femeie îmbrăcată

într-o fustă strâmtă se aplecă, avu în aceeaşi seară, cu acea imagine imprimată pe retină, prima lui ejaculare.

Îşi simţea transpiraţia la subsuori. Vocea îi era în schimbare şi aluneca în sus şi în jos. Musculatura cefei se întări şi peste tot începură să-i apară peri negri şi ţepoşi.

Dintr-odată, se simţi ca o cârtiţă care a ieşit din tunelul ei şi clipeşte nesigură în lumina puternică a zilei.

Dacă se străduia, reuşea să se regăsească cât de cât în băieţii din comunitate care parcurseseră transformarea asta înaintea lui. Dar nu ştia practic despre ce era vorba. Nu era un subiect care să fie abordat în acea casă, cu acel tată pe care familia îl numea „alesul Domnului".

Timp de trei ani, părinţii lui i se adresaseră doar dacă era absolut necesar. Nu vedeau că depunea eforturi, nu observau când se străduia foarte tare la orele de rugăciune. Pentru ei, el era doar oglinda diavolului, pe nume Chaplin, şi nimic altceva. Indiferent ce făcea, nu avea importanţă.

În comunitate era privit ca un ciudat, dacă nu chiar ca un apucat, iar membrii comunităţii se adunau la rugăciuni unde cereau ca niciun alt copil să nu ajungă ca el.

Doar Eva rămăsese. Sora lui mai mică, cea care uneori îl lăsa de izbelişte şi care, la presiunea tatălui, povestea că îi vorbea pe la spate pe părinţi de rău şi că nu voia să asculte de cuvântul lui Dumnezeu.

La început au existat câţiva oameni în comunitate la care găsea alinare, dar şi asta încetă. În aceste cercuri, mânia lui Dumnezeu şi blestemul acestuia erau mai puternice decât mila omului, iar într-o astfel de umbră omul credincios are grijă mai întâi de el şi de Dumnezeu. Îi întoarseră spatele şi se deciseră să aleagă cealaltă parte. În cele din urmă, nu îi mai rămase nimic altceva de făcut decât să întoarcă şi celălalt obraz.

Exact aşa cum scria în Biblie.

În acest cămin plin de umbre, unde nu putea să înflorească nimic, relația dintre el și Eva se ofilea încetișor. Multă vreme își tot ceruse iertare și multă vreme îl lăsase pe tată să vorbească fără să-l asculte. În cele din urmă, nu mai găsi susținere nici la ea.

Iar în acea zi de iarnă, tragedia își urmă cursul.

– Cu vocea asta, parcă ești un porc care guiță, îi spusese tatăl înainte să se așeze la masă în bucătărie. Și așa și arăți. Ca un porc. Uită-te mai întâi în oglindă, și o să vezi cât de urât și de bolovănos ești. Amușină-te cu râtul acela dezgustător, ca să vezi cum puți. Dispari de aici și du-te să te speli!

Acesta era stilul în care obișnuia să-și scuipe răutățile. Mărunțișuri precum cererea de a se spăla erau formulate abil și înmulțite pătrunzător. De cele mai multe ori, lucrurile se desfășurau după același model. Când tatăl lui termina cu predica, avea să-i ceară și să frece toți pereții din camera lui, ca să dispară putoarea.

Așa că de ce să nu ia taurul de coarne?

– Dacă tot te-ai apucat să poruncești, de ce nu-mi comanzi să spăl pereții din cameră cu leșie? Dar n-ai decât să faci singur asta, tiranule! zbieră el.

În acel moment, tatăl lui începu să transpire și mama să protesteze. Cine se credea el de vorbea așa cu tatăl lui?

Mama lui, doar o cunoștea, avea să încerce să îl macine până ceda. Avea să îl roage de nenumărate ori să dispară din viețile lor și să-i facă multe reproșuri nejustificate, până când se sătura și trântea ușa în urma lui, dispărând câte o jumătate de noapte. Aceasta era o tactică pe care o folosise deseori cu succes, când situația se agrava. Dar nu și azi.

Observă cum noul lui corp se încorda. Simți sângele pulsându-i în artere, își simți mușchii. Dacă tatăl lui se apropia cu pumnul de el, avea să cunoască acest nou corp.

– Porcule, să mă laşi în pace! îl avertiză el. Te urăsc! Eşti o ciumă! Măcar dacă ai scuipa sânge, pui de curvă ce eşti! Să nu te apropii de mine!

Să vadă cum acel om fățarnic se prăbuşea ca un nor de cuvinte pe care diavolul însuşi le adusese în lume fu prea mult pentru Eva. Panseluța timidă, care se ascundea în spatele şorțului de femeie casnică, sări şi îşi scutură fratele.

Să nu îi distrugă viața mai mult decât o făcuse deja, strigă ea. În timp ce mama încerca să îi despartă, tatăl făcu un salt în laterală şi smulse două sticle din dulapul de sub chiuvetă.

– Acum te duci sus şi-ți freci pereții cu leşie, diavol ce eşti, zbieră el.

Era cenuşiu la față.

– Şi, dacă nu faci ce îți spun, o să am grijă ca în următoarele zile să nu te mai ridici din pat. Ai înțeles?

Apoi, tatăl îl scuipase în față şi îi îndesase în mână sticla, privind disprețuitor cum saliva îi picura de pe bărbie.

Atunci el răsucise capacul sticlei şi lăsase conținutul acid să se scurgă pe podeaua din bucătărie.

– Pui de satană, ce faci acolo, strigă tatăl lui şi apucă sticla, vrând să i-o smulgă din mână, iar lichidul acid zbură prin bucătărie.

Urletul tatălui era profund şi înfiorător – dar mărunt în comparație cu urletul Evei.

Ea tremura din tot corpul şi îşi ținea mâinile în dreptul feței, de parcă nu ar fi îndrăznit să o atingă. În acele secunde, soluția acidă îi atinsese ochii şi îi luă vederea asupra lumii.

Şi, în timp ce bucătăria era plină de plânsul mamei, de zbieretele surorii lui şi de propria-i disperare cu privire la ce făcuse, tatăl său stătea complet nemişcat şi se uita la mâinile lui. Pielea îi făcuse băşici de la leşie şi chipul i se făcu mai întâi roşu, apoi albastru.

Brusc, deschise ochii larg și își duse mâna la piept, se aplecă și încercă să tragă aer în piept, cu o expresie nedumerită pe chip.

Iar apoi, când se prăbuși la pământ, viața, așa cum o cunoșteau, se terminase.

– Domnul nostru Isus Christos, Atotputernice Tată din ceruri, sunt în mâna Ta, reuși să îngaime tatăl cu ultimele puteri, apoi totul se termină.

Mâinile îi stăteau încrucișate pe piept, iar el zâmbea.

O clipă rămase nemișcat și privi zâmbetul de pe chipul împietrit al tatălui, în timp ce mama se jeluia pentru mila Domnului, iar Eva zbiera.

Sentimentele de răzbunare care îl făcuseră să reziste în ultimii ani nu mai aveau fundament. Tatăl lui murise de inimă, cu Dumnezeu și cu un zâmbet pe buze.

Nu era ceea ce-și dorise.

Doar cinci ore mai târziu, familia era despărțită. Eva și mama erau la spital în Odense, iar el la cămin. De asta avură grijă membrii comunității și asta fu răsplata lui pentru viața dusă în umbra lui Dumnezeu.

Acum nu mai lipsea decât un singur lucru: să le-o plătească tuturor.

23

Seara era copleşitor de frumoasă, foarte liniştită şi întunecată.

Departe, afară, în fiord, se vedeau încă luminiţele vaselor cu pânze, iar pe pajiştile din partea de sud a casei vântul şuiera în iarba fragedă de primăvară. În curând avea să fie vară, iar acolo aveau să pască vaci.

Îi plăcea mult locul acela. Într-o bună zi avea să amenajeze ferma, să cureţe cărămizile roşii, va demola căsuţa de la debarcader şi va tunde plantele care acum încă blocau vederea spre apă.

Era o casă ţărănească foarte frumoasă. Aici voia să se retragă la bătrâneţe.

Deschise uşa spre şopron. De un stâlp era agăţată o lanternă cu baterii. O porni, apoi goli aproape tot conţinutul canistrei de zece litri în rezervorul generatorului.

Când, pe tot parcursul întregului proces, ajungea la acest punct şi trăgea de sfoara care pornea generatorul, simţea, de fiecare dată, un sentiment de mulţumire, de treabă făcută bine.

Porni lumina din tavan şi stinse lanterna. În faţa lui se afla rezervorul mare de ulei, o reminiscenţă din vremuri de demult. Acum, avea să fie folosit din nou.

Se întinse și ridică de tot capacul de metal. Îl confecționase singur, tăind rezervorul în partea de sus. Da, era uscat în interior, prin urmare, ultima oară fusese golit cum trebuie. Totul era așa cum trebuia să fie.

Apoi, luă geanta de pe raftul aflat deasupra ușii. Conținutul ei îl costase peste cinci mii de coroane, dar valora greutatea sa în aur.

Cu *Gen HPT 54 Night Vision*, noaptea devenea zi. Un aparat pentru vedere pe timp de noapte excelent, același model pe care îl folosea și armata.

După ce își trecu panglicile pe după cap, el își duse aparatul la ochi și îl porni.

Apoi, se duse afară, pe aleea plină de terciul melcilor de noapte vii sau morți, și trase furtunul care atârna la capătul hambarului în jos, spre apă. Cu ochelarii la ochi putea să vadă fără probleme căsuța debarcaderului printre tufe și stuf, ba chiar putea vedea întreaga proprietate.

Clădiri verzi-cenușii și broaște care săreau să se salveze la auzul pașilor săi.

Apa se lovea încetișor de mal. Cu excepția zumzetului generatorului, era liniște când păși cu furtunul în apă.

Cea mai slabă verigă din lanț era acest generator. Înainte îl lăsa să meargă tot timpul, dar după câțiva ani începuse să facă gălăgie după doar o săptămână. De aceea, acum trebuia să se ducă încă o dată special la casă pentru a-l porni. Ba chiar se gândi că ar trebui să-l schimbe.

Pompa de apă, în schimb, era fantastică. Înainte trebuia să umple manual rezervorul, dar acum nu mai era nevoie. Acum dura o jumătate de oră să îl umple până sus cu apă din fiord. Dădu mulțumit din cap și ascultă clipocitul apei din capătul furtunului, însoțit de zgomotul generatorului. Timp avea destul.

Deodată deveni atent la zgomotele care veneau dinspre casa pe piloni.

De când îşi luase Mercedesul, putea să-i surprindă oricând pe cei care erau legaţi acolo. Maşina fusese scumpă, dar acesta era preţul corect pentru confort şi, mai ales, pentru un motor silenţios. Ştiind prea bine că la debarcader nu bănuia nimeni prezenţa lui, putea acum să se furişeze foarte aproape.

Aşa fu şi de data asta.

Samuel şi Magdalena erau într-adevăr speciali. Samuel, pentru că îi amintea de el la aceeaşi vârstă. Suplu, rebel şi exploziv. Magdalena, în schimb, era exact opusul. Când o privise pentru prima dată prin vizorul de la căsuţa debarcaderului, fusese şocat să constate cât de mult îi amintea de fata de care fusese îndrăgostit nepermis – şi la ce dusese asta. Întâmplări care, până la urmă, îi schimbaseră complet viaţa. O, da, îşi amintea prea bine de fată când o privea pe Magdalena. Avea aceiaşi ochi uşor oblici şi pielea aceea aproape transparentă pe sub care se vedea împletitura de vinişoare.

De două ori se furişase până aproape de casă şi scosese bucata de smoală care astupa gaura de supraveghere. Dacă se apropia foarte mult cu faţa de ea, putea vedea totul înăuntru. Copiii şedeau la doar câţiva metri distanţă unul de celălalt. Samuel mai departe, spre mijlocul încăperii, Magdalena la uşă. Magdalena plângea mult, dar încet. Când umerii ei fragili începeau să tremure în lumina slabă, fratele ei trăgea de curelele sale din piele pentru a-i atrage atenţia spre el. Privirea din ochii lui calzi era menită să o consoleze.

Era fratele ei mai mare şi avea să încerce orice pentru a o elibera de acele curele care îi tăiau adânc în piele, doar că

nu putea să facă nimic. De aceea, plângea și el, dar ea nu știa asta. Nu trebuia să vadă asta. Își întoarse puțin capul, cât își reveni. Apoi, se uită din nou la ea și făcu puțin pe bufonul, dând din cap și legănându-se.

Exact ca el și sora lui, atunci când îl imita pe Chaplin.

Auzi cum Magdalena râse un pic sub banda adezivă. Preț de o clipă chicotise, dar apoi realitatea și teama se instalaseră din nou.

În seara aceea se întorcea ca să le potolească setea pentru ultima oară. De la distanță o auzi pe fată cântând încetișor.

Lipi urechea de peretele din scândură al căsuței. Chiar și cu banda adezivă, îți dădeai seama cât de clară și de limpede îi era vocea. Cuvintele le cunoștea. Îl însoțiseră pe parcursul întregii sale copilării, și le ura pe toate, până la ultima literă.

Aproape, Dumnezeule, de Tine,
Aproape de Tine!
Chiar dacă supărarea mă macină,
Și sunt amenințat
Salvarea mea vor fi și
Crucea și chinurile.
Aproape, Dumnezeul meu, de Tine!
Aproape de Tine!

Scoase cu atenție bucata de smoală din gaură și se uită cu ochelarii de noapte în interiorul căsuței.

Cu fruntea aplecată și cu umerii căzuți, Magdalena arăta mai mică decât era. Își legăna încetișor corpul dintr-o parte în alta, în ritmul muzicii.

Când termină, căută să tragă aer în piept pe nas, respirând iute și adânc. Ca la animalele mici și speriate, aproape

că puteai simți cât de tare trebuia să muncească inima pentru a face față întregului efort. Cu foamea și setea și cu gândurile și teama de tot ce putea să mai urmeze.

Când se uită cu ochelarii de noapte la Samuel, văzu imediat că băiatul nu era nici pe departe la fel de deprimat și de apatic ca sora lui. Dimpotrivă, el se freca cu trupul de-a lungul peretelui. Și nu pentru a face pe clovnul.

Nu, sunetul de frecare, despre care tocmai crezuse că vine de la generator, venea în mod clar din direcția lui Samuel.

Brusc, își dădu seama ce avea băiatul de gând să facă. Freca fișiile din piele de scândurile din perete. Încerca să le facă să cedeze.

Poate că găsise o mică protuberanță în lemn, poate o bucată de creangă, care putea uza pielea.

Acum văzu mai clar și privirea băiatului. Zâmbea cumva? Oare avusese un asemenea succes încât avea motiv să zâmbească?

Fetița tuși un pic. Ultimele nopți fuseseră umede și reci și o afectaseră.

Cât de slăbuț e corpul ei, se gândi el când ea își drese glasul. Apoi începu din nou să cânte în spatele benzii adezive.

Era șocat. Acest cântec fusese componenta inalienabilă a tuturor înmormântărilor pe care le celebrase tatăl său.

Rămâi cu mine, Doamne! Înserarea ne cuprinde.
Se lasă noaptea, întunericul se instalează.
Unde aș găsi alinare, dacă Tu, Doamne, nu ai fi aici?
Ajută-i pe cei neajutorați: Rămâi, Doamne, cu mine!
Curând se duce ziua, viața se sfârșește,
pasiunea se stinge, faima vremelnică apune;
Trăim înconjurați de cădere și schimbare.
Neschimbat ești Tu: Rămâi cu mine, Doamne.

Scârbit, se întoarse și se îndreptă spre hambar, de unde scoase dintr-un sertar de sub bancul de lucru două lanțuri grele de un metru și jumătate și două lacăte. Observase deja de data trecută că pielea curelelor legate în jurul trupurilor copiilor era cam tocită.

Ei bine, fuseseră și folosite serios! Dacă Samuel lucra însă atât de intens, trebuia să aducă întăriri.

Copiii îl priviră confuzi când aprinse lumina și intră la ei. Băiatul scutură disperat încă o dată de legăturile lui, dar nu îi folosi la nimic. Lovi și protestă sălbatic sub banda adezivă când lanțul îi fu pus în jurul corpului și fu prins de cureaua de pe perete. Dar nu mai avea putere să reziste. De zile întregi răbdau de foame și se aflau în acea poziție incomodă, iar asta îl epuizase. Arăta amărât de tot așa cum ședea acolo, cu picioarele trase sub el.

La fel făcuseră și celelalte victime, înaintea lui.

Magdalena încetase imediat să mai cânte. Prezența lui îi răpea orice urmă de energie. Poate crezuse că eforturile fratelui ei aveau să servească la ceva. Acum știa că orice efort era în van.

El umplu o cană cu apă, apoi îi smulse dintr-odată banda adezivă de pe gură.

Ea gemu, dar apoi întinse gâtul și deschise gura. Reflexele de supraviețuire încă îi mai funcționau.

– Magdalena, nu trebuie să bei atât de lacom, șopti el.

Ea ridică fruntea spre el și îl privi o clipă în ochi, nedumerită și înspăimântată.

– Când ne întoarcem acasă? întrebă ea cu buzele tremurând.

Nu se revolta, nu încerca să scape. Puse doar acea întrebare simplă și se întinse imediat după mai multă apă.

– Va mai dura o zi sau două, zise el.

În ochii ei apărură lacrimi.

– Vreau acasă, la părinții mei, plânse ea.

El îi zâmbi și îi duse din nou cana la buze.

Poate că ea simțea ce se petrecea în sinea lui. În orice caz, încetă să mai bea și îl privi cu ochii mari, după care întoarse capul spre fratele ei.

– O să ne omoare, Samuel, zise ea cu voce șovăitoare. Știu asta.

El întoarse capul și îl privi direct pe băiat.

– Sora ta e doar zăpăcită, Samuel, zise el cu voce înăbușită. Sigur că nu o să vă omor. Totul va fi bine. Părinții voștri sunt bogați, iar eu nu sunt un monstru.

Se întoarse din nou spre Magdalena, care își lăsase capul să atârne de parcă s-ar fi aflat la finalul vieții ei.

– Știu foarte multe despre tine, Magdalena, spuse el și își trecu atent mâna prin părul ei. Știu că ți-ar plăcea să te tunzi. Că ai vrea să iei mai multe decizii singură. Vreau să-ți arăt ceva, zise el și băgă mâna în buzunarul interior al hainei, de unde scoase o foaie de hârtie colorată.

– O recunoști? întrebă.

Simți cum ea tresare, dar își ascunse bine spaima.

– Nu.

Mai mult nu spuse.

– O, ba da, Magdalena. Te-am urmărit când ai stat în acel colț din grădină și te-ai uitat în groapa din pământ. Ai făcut asta destul de des.

Ea își întoarse capul. Se rușina. El depășise o limită.

Acum îi ținu hârtia sub nas, o pagină ruptă dintr-o revistă ilustrată.

– Cinci femei celebre, care poartă părul scurt, zise el și citi: „Sharon Stone, Natalie Portman, Halle Barry, Winona Ryder și Keira Knightley". Ei bine, eu nu le cunosc, dar sunt cu siguranță staruri, nu?

O apucă pe Magdalena de bărbie și îi întoarse chipul spre el.

– De ce e interzis să ne uităm la așa ceva? Pentru că au toate părul scurt? Pentru că în biserica voastră nu este permis? Acesta e motivul?

Dădu din cap.

– Da, văd că așa e. Ți-ar plăcea și ție să ai părul atât de scurt, nu-i așa? Scuturi din cap, dar eu cred, totuși, că asta vrei. Dar ascultă-mă, Magdalena. Le-am povestit cumva părinților despre secretul tău? Nu, nu am făcut-o. Deci, nu pot fi chiar atât de rău, nu?

Se trase un pic în spate, își scoase briceagul din buzunar și îl desfăcu. Mereu curat și ascuțit.

– Cu acest cuțit pot să te tund cât ai clipi.

El apucă o șuviță și o tăie. Fetița tresări din nou, iar fratele ei trase și scutură de lanțuri.

– Iată, spuse el.

Ea arăta de parcă i-ar fi tăiat carnea. Părul scurt chiar era tabu pentru fetele care crescuseră într-o dogmă religioasă. Părul era sfânt, îți dădeai seama de asta.

Ea plângea când îi lipi la loc banda adezivă. Pantalonii și hârtia de sub ea se udară.

Acum se îndreptă spre fratele ei și repetă procedura cu banda adezivă și cana cu apă.

– Și tu, Samuel, ai secrete. Te uiți după fete care nu fac parte din comunitate. Te-am observat pe drumul de la școală spre casă, împreună cu fratele tău mai mare. E voie să faci așa ceva, Samuel?

– O să te termin cu prima ocazie, așa să-mi ajute Dumnezeu, șuieră băiatul înainte să-i lipească din nou gura cu bandă adezivă.

Da, mai multe nu mai avea ce să facă. Și da, decizia era corectă. Fata trebuia să dispară.

În ciuda visurilor ei, ea era mult prea impresionată de adorație. Religia o marcase mai mult decât pe Samuel. Din ea putea să se nască o nouă Rahela sau o nouă Eva.

Nu știa el asta foarte bine?

După ce îi liniștise cu promisiunea că îi va elibera de îndată ce tatăl va plăti, se duse înapoi în șopron. Rezervorul era acum destul de plin. Opri pompa, strânse furtunul și băgă în priză termo-plonjorul industrial, lăsându-l să coboare în apă. Din experiența lui, leșia acționa mult mai repede dacă temperatura apei avea peste douăzeci de grade, iar de data asta noaptea trebuia să țină cont de îngheț.

Canistra cu leșie se afla pe un palet într-un colț. O deșurubă și vărsă conținutul în rezervorul cu apă. Va trebui să mai aducă provizii, constată el.

După ce fetița murea, cadavrul îi era aruncat în rezervor. Corpul avea să se descompună în decurs de câteva săptămâni.

Apoi, trebuia să iasă cu furtunul cam douăzeci de metri în largul fiordului și să golească rezervorul de conținut.

Cu ajutorul vântului, mizeria era dusă departe în larg în decursul unei singure zile.

Urma să clătească de două ori rezervorul și toate urmele erau îndepărtate.

Totul era doar o chestiune de chimie.

24

Erau o pereche inegală așa cum stăteau în biroul lui Carl, Yrsa cu buzele roșii ca sângele, iar Assad cu barba nerasă, țepoasă ca un cactus.

Assad emana revolta prin toți porii. Carl nu-și amintea să-l fi văzut vreodată mai disprețuitor.

– Nu se poate așa ceva! Yrsa spune că nu putem să-l aducem pe acest Tryggve la Copenhaga! Cum rămâne, în cazul ăsta, cu declarația lui?

Carl mijii ochii. Imaginea Monei deschizând ușa de la dormitor îi apărea constant pe retină și îl tulbura de fiecare dată.

De fapt, nu se putuse gândi la altceva toată dimineața. Și câtă vreme nu era cât de cât adunat, Tryggve și toată lumea nebună trebuiau să mai aștepte.

– Ăăă... ce?

Carl se întinse pe scaunul de la birou. Trecuse foarte multă vreme de când corpul său nu mai fusese atât de obosit.

– Tryggve? Nu, a rămas în Blekinge. I-am cerut să vină la Copenhaga, i-am oferit chiar să vină cu mine, dar a zis că nu e în stare. Nu puteam să-l oblig! Nu trebuie să uiți un lucru, Assad, el e în Suedia. Dacă nu vine de bunăvoie,

atunci, fără ajutorul poliției suedeze, nu reușim să îl aducem aici. Și pentru asta e cam devreme, nu?

Se așteptase ca Assad să fie de acord cu el, dar el nu o făcu.

– Scriu un raport către Marcus, da? Apoi mai vedem. Și, pe lângă asta, nu știu ce putem să facem aici și acum. E vorba de un caz vechi de treisprezece ani, la care cercetările au fost închise. Trebuie să-l lăsăm pe Marcus să decidă în competența cui intră.

Assad se încruntă, iar Yrsa se luă după el.

Carl chiar voia ca Departamentul Q să culeagă la sfârșit roadele muncii lor?

Assad aruncă o privire ceasului său de mână.

– Putem să mergem sus chiar acum și rezolvăm imediat. Jacobsen vine devreme luni dimineața.

– OK, Assad.

Carl se ridică.

– Dar mai întâi trebuie să mai discutăm ceva.

El se uită la Yrsa, care se legăna nerăbdătoare de pe un picior pe altul. Ce avea oare să iasă la iveală?

– Doar eu și Assad, Yrsa.

Arătă spre ochii lui.

– Între patru ochi, știi tu.

– Aha.

Ea îi făcu semn cu ochiul.

– *Men's talk*, șuieră ea și lăsă în urma ei un nor de parfum.

Carl se uită încruntat la Assad și tăcu. Poate că asta îl va îndemna pe Assad să înceapă conversația. Dar acesta îl privea doar, de parcă ar fi fost gata să țâșnească în orice clipă pentru a-i aduce un antiacid.

– Am fost ieri la tine acasă, Assad. În Heimdalsgade nr. 62. Nu erai acolo.

Obrajii i se scofâlciră ușor, dar, în mod ciudat, chipul i se schimonosi apoi într-un zâmbet.

– Ce păcat. De ce nu ai sunat înainte?

– Am încercat, Assad, dar tu nu ai răspuns la mobil.

– Ce păcat, ar fi putut fi drăguț, Carl. Ei bine, data viitoare.

– Da, dar probabil că nu acolo.

Assad încuviință. Încercă din nou un mic zâmbet.

– Vrei să spui că ar trebui să ne vedem în oraș? Da, e o idee bună.

– Trebuie neapărat să-ți aduci și soția, Assad. Chiar a venit vremea să o cunosc. Și pe fiicele tale.

Acum, lui Assad îi tresări o pleoapă, de parcă soția sa ar fi fost ultima persoană pe care ar fi vrut să o aducă într-un spațiu public.

– Assad, am vorbit cu oamenii din Heimdalsgade.

Lui Assad îi tresări și celălalt ochi.

– Nici măcar nu locuiești acolo, Assad, și asta de multă vreme. Cât despre familia ta, ea n-a locuit niciodată acolo. Așadar, unde stai, Assad?

Assad își desfăcu brațele.

– Locuința e prea mică. Prea mică pentru noi toți.

– Nu ar fi trebuit să anunți că te-ai mutat? Și nu ar fi trebuit să încerci să scapi de locuință?

Assad se uită gânditor la el.

– Ai dreptate, Carl. Ar fi trebuit să fac asta.

– Deci, unde locuiești?

– Am închiriat o casă, e destul de ieftin acum. Mulți au chiar două case. Piața imobiliară, știi tu.

– Ei, sună minunat. Dar unde, Assad, unde? Am nevoie de o adresă.

Assad își plecă fruntea.

– Închiriem la negru, Carl, altfel ar fi prea scump. Nu putem păstra vechea adresă pentru corespondență?

– Unde, Assad?

– În Holte, o casă mică pe Kongevejen. Dar nu ai putea să suni înainte, Carl? Soției mele nu-i place când se trezește brusc cu oameni la ușă.

Carl încuviință. Avea să revină cât de curând asupra subiectului.

– Încă un lucru. De ce am aflat în Heimdalsgade că ești șiit? Nu ai spus că vii din Siria?

Assad își împinse în afară buza de jos.

– Da, și?

– Există șiiți în Siria?

Sprâncenele stufoase se ridicară brusc.

– Nu serios, Carl, zâmbi el condescendent. Șiiți găsești peste tot.

O jumătate de oră mai târziu, stăteau în sala de ședințe împreună cu Marcus Jacobsen, Lars Bjørn și cincisprezece alți colegi obosiți de ziua de luni și morocănoși.

Niciunul nu se afla de plăcere acolo, asta era evident.

Marcus Jacobsen reda în linii mari ce îi povestise Carl despre cazul Holt, deoarece asta era procedura în Departamentul A. Dacă existau întrebări, oamenii puteau să le pună imediat.

– De la Tryggve Holt, fratele mai tânăr al lui Poul Holt, care a fost omorât, știm că familia îl cunoștea pe răpitor. Sau, mai bine spus, pe criminal? Acel bărbat a participat o vreme la sesiunile de rugăciune pe care le ținea tatăl acestuia, Martin Holt, în Græsted pentru Martorii lui Iehova. Toată lumea se aștepta ca bărbatul să solicite includerea în comunitate.

– Avem fotografii cu el? întrebă vicecomisarul de poliție Bente Hansen, care făcuse parte pe vremuri din fosta grupă a lui Carl.

Bjørn, adjunctul, scutură din cap.

– Nu. Dar avem o descriere detaliată a sa și avem un nume. Freddy Brink. Deși probabil că acesta nu e numele său adevărat, Departamentul Special Q a verificat deja. Nu apare în niciun registru de populație vreo persoană care să corespundă ca vârstă. De aceea, am reușit să-i convingem pe colegii din Karlshamn să trimită un portretist al poliției la Tryggve Holt. Acum trebuie să așteptăm rezultatul.

Marcus Jacobsen se duse la tablă și notă acolo câteva cuvinte-cheie.

– Așadar, îi răpește pe băieți pe 16 februarie 1996. E într-o vineri. Poul e student în Ballerup la facultatea tehnică, iar în acea zi l-a luat cu el pe fratele mai mic, Tryggve. Numitul Freddy Brink oprește în camioneta sa albastră. Pare să se bucure că i-a întâlnit întâmplător atât de departe de Græsted. Se oferă să îi ducă acasă. Din păcate, Tryggve nu a putut să ne ofere o descriere exactă a mașinii, doar că în față era rotundă și în spate colțuroasă. Băieții s-au așezat pe scaunele din dreapta. La scurt timp după aceea, acest Freddy Brink a oprit într-o parcare retrasă și i-a paralizat cu șocuri electrice. Tryggve nu a putut să ne spună cum a făcut asta, dar probabil că a folosit o armă. Apoi i-a mutat în spate și le-a lipit o cârpă de față, care probabil că era înmuiată în cloroform sau eter.

– Pot să intervin o clipă? Tryggve Holt nu era foarte sigur că acesta a fost parcursul exact al evenimentelor, precizează Carl. A fost inconștient în urma șocului electric și ce i-ar fi putut comunica ulterior fratele său era limitat, pentru că răpitorul le lipise gurile cu bandă adezivă.

– Da, continuă Marcus Jacobsen, dar dacă am înțeles corect, Poul a reușit să-i transmită fratelui său că au mers cam o oră, dar nu ar trebui să ne bazăm pe asta. Poul suferea de o formă de autism și avea propria percepție asupra realității, chiar dacă era supradotat.

– Avea, poate, sindromul Asperger? Mă gândesc la cuvintele din scrisoare și la faptul că Poul, în situația îngrozitoare în care se afla, a ținut să precizeze data exactă. Așa ceva nu e oare tipic pentru cei cu sindromul Asperger? întrebă Bente Hansen, care până atunci luase notițe.

– Da, probabil, încuviință șeful. După călătorie, băieții sunt duși într-o căsuță de debarcader, unde mirosea puternic a smoală și apă mucezită. Este o căsuță foarte mică, în care nu se poate sta în picioare decât dacă te apleci de spate. Așadar, nu e una pentru bărci cu vâsle sau cu pânze, ci mai degrabă pentru păstrarea de canoe și caiace. Acolo, acest Brink i-a ținut prizonieri timp de patru sau cinci zile înainte să-l ucidă pe Poul. Indicațiile temporale provin de la Tryggve, dar nu trebuie să uităm că pe atunci avea doar treisprezece ani și era îngrozitor de înspăimântat. De aceea a și dormit aproape tot timpul.

– Avem informații despre topografie? întrebă Peter Vestervig, unul dintre bărbații din grupul lui Viggo.

– Nu, veni răspunsul șefului. Băieții erau legați la ochi când au fost duși în căsuța de pe ponton. Nu au putut vedea nimic, dar au auzit un mormăit profund, susține Tryggve. S-ar putea să fi fost mori de vânt. Sunetul se auzea destul de des, dar câteodată nu foarte tare. Probabil că depindea de direcția și de forța vântului.

Marcus Jacobsen se uită preț de o clipă la pachetul gol de țigări, aflat pe masă. Acum, asta îi ajungea pentru a se abține. Ce frumos!

– Știm, continuă el, că acea căsuță se află direct pe malul apei și că e construită probabil pe piloni, căci valurile loveau scândurile podelei de jos. Ușa avea cam jumătate de metru înălțime, astfel că trebuia efectiv să te târăști în încăperea joasă. Tryggve chiar a văzut vâsle într-un colț, ceea ce alimentează presupunerea că, la vremea ei, căsuța era folosită pentru păstrarea de caiace sau canoe. El mai susține și că era construită dintr-un lemn care nu se folosește de obicei în Scandinavia pentru astfel de adăposturi. Lemnul era mai deschis la culoare și cu o altă structură, dar, despre asta, mai târziu. Laursen, vechiul nostru prieten de la departamentul tehnic, a găsit în hârtia scrisorii așchii care provin probabil din bucata de lemn pe care Poul a folosit-o ca instrument de scris. În momentul acesta, așchiile sunt la analiză. Poate ne vor putea oferi informații despre tipul de lemn folosit la construcție.

– Cum a fost omorât Poul? întrebă cineva aflat în spatele încăperii.

– Tryggve nu știe asta. I-a fost tras un sac din pânză peste cap. A auzit zgomotele unei lupte, iar când sacul a fost îndepărtat, fratele său dispăruse.

– De unde știe, atunci, că fratele lui a fost omorât? întrebă acea persoană în continuare.

– Zgomotele au fost cât se poate de clare.

– Ce fel de zgomote?

– Gemete, rugăminți, împiedicare, o lovitură surdă și apoi nimic.

– O lovitură cu un obiect contondent?

– Foarte posibil. Carl, vrei să continui tu?

Gestul șefului nu fu văzut prea bine de cei prezenți în sală. Toți se uitară la Carl. Dacă ar fi fost după ei, ar fi putut să se ducă învârtindu-se unde îi urau ei. După toți acei ani, se săturaseră de el.

Pe Carl nu-l interesa. În hipofiza sa bolboroseau încă urmările unei nopți sălbatice. Judecând după expresiile celorlalți, plictisiți cu toții, el era singurul din acea încăpere plin de sentimente de mulțumire.

Carl își drese glasul.

– Tryggve a primit de la răpitor instrucțiuni exacte despre ce să le povestească părinților: că Poul a fost omorât și că bărbatul nu va ezita să lovească și a doua oară, dacă vorbeau despre cele petrecute.

Observă privirea Bentei Hansen. Era singura din încăpere care reacționa la cuvintele lui. Îi făcu un semn din cap. Femeia fusese mereu de treabă.

– Da, asta trebuie să fi fost deosebit de traumatizant pentru un băiat de treisprezece ani, continuă Carl, vorbind înspre ea. Mai târziu, când Tryggve a ajuns din nou acasă, a aflat că ucigașul luase înainte de crimă legătura cu părinții și ceruse o răscumpărare de un milion, bani pe care i-au și plătit.

– Au plătit? întrebă Bente Hansen. Înainte sau după crimă?

– Înainte de crimă, din câte știu.

– Nu prea înțeleg despre ce e vorba, Carl. Poți să ne explici? întrebă Vestervig.

Se întâmpla rar ca oamenii să recunoască în public că nu înțeleg ceva. Toată stima.

– Cu plăcere. Familia știa cum arată criminalul, participase la adunările lor. Probabil că părinții ar fi putut să-l identifice, pe el, mașina și multe altele despre el, dar criminalul s-a asigurat prin amenințările sale, astfel încât nu s-au dus la poliție. Metoda e pe cât de simplă, pe atât de crudă.

Câțiva se sprijiniră de perete. Erau deja cu gândul la cazurile care îi așteptau pe birouri. La bandele de rockeri și de imigranți, bunăoară, care acum le dădeau multă bătaie

de cap. Ieri avusese loc încă o repriză de împușcături în Nørrebro, a treia în decurs de o săptămână. Nici măcar ambulanțele nu mai aveau curajul să se aventureze în regiune. Tot timpul apăreau amenințări serioase. Mai mulți colegi investiseră personal în veste antiglonț, iar câțiva le purtau pe sub pulovere.

Ce îi interesa pe ei un mesaj în sticlă din 1996, când aveau treabă cât cuprindea doar cu infracțiuni actuale! Carl chiar îi înțelegea, până la un punct. Nu erau însă chiar ei vinovați de aglomerarea de cazuri? Oare nu aleseseră jumătate dintre cei prezenți partidele care manevraseră țara spre această situație de căcat? Reforma poliției, politica de integrare greșită. Nu, cârcotașii și gălăgioșii erau de vină. Oare își imaginau, noaptea la două, în mașina de patrulare, soția care îi aștepta acasă, în pat, și visa să se poată lipi de un bărbat?

– Răpitorul și-a ales o familie cu mulți copii, continuă Carl, uitându-se după chipuri cărora merita să li se adreseze. O familie, care, ca membră a Martorilor lui Iehova, era izolată în multe privințe de societatea în care trăia. O familie rigidă în privința obiceiurilor sale și care duce o viață cât se poate de restrictivă. O familie avută, nu putred de bogată, dar destul de procopsită. Din această familie, criminalul selectează doi copii, care au un statut cumva special în liota de copii. Îi răpește pe amândoi, iar după ce este plătită răscumpărarea, îl omoară pe unul și îl eliberează pe celălalt. Acum, familia știe de ce este în stare. Criminalul amenință apoi că va fi întotdeauna pregătit să mai omoare încă un copil, fără vreo avertizare, dacă există suspiciunea că familia s-a dus la poliție, a luat legătura cu oamenii din comunitate sau a încercat, pe cont propriu, să-l găsească.

Familia a rămas fără un milion de coroane, dar restul copiilor sunt în viață, iar familia tace și ascunde tragedia

care a lovit-o. Tace, pentru ca ucigaşul să nu-şi pună în practică ameninţările. Tace, pentru a putea duce din nou o viaţă cât de cât normală.

– Şi copilul dispărut? interveni Bente Hansen. Ce se întâmplă cu oamenii din jur? Trebuie să fi existat persoane care să fi observat că brusc lipseşte unul dintre copii?

– Da, aşa ai crede. Dar într-o astfel de comunitate restrânsă, mulţi nu reacţionează când dai de ştire că ţi-ai respins un copil din motive religioase, chiar dacă decizia a fost luată fără consultarea lor prealabilă. În anumite secte religioase, tocmai această declaraţie a respingerii, a excluderii pare credibilă. În unele secte nu e permis contactul cu persoanele excluse, aşa că membrii nici măcar nu încearcă să-i găsească. Solidaritatea este puternică în chestiunea asta. După crimă, părinţii au declarat că şi-au respins fiul, pe Poul, că îl expediaseră de acolo foarte departe, ca să nu le mai amintească nimeni de el. Ochii care nu se văd... Aşa dispar şi întrebările.

– Dar în afara comunităţii? Trebuie să fie existat măcar câteva.

– Da, aşa ai crede, dar în cele mai multe cazuri nu există niciun contact cu oameni din afara comunităţii. Asta este treaba absolut diabolică, felul în care criminalul şi-a ales astfel de victime. De fapt, doar consilierul de studii al lui Poul s-a interesat de soarta lui la părinţi, iar asta nu a dus la nimic. Când un student nu vrea, nu prea poţi să-l obligi să vină la şcoală, nu?

În momentul acesta, ai fi putut să auzi un ac căzând. Acum pricepuseră toţi.

– Da, ştim exact ce credeţi, şi asta cred şi eu.

Adjunctul Lars Bjørn se uită în jur la colegii săi. Ca întotdeauna, încerca să pară mai important decât era.

– Dacă pentru o astfel de infracțiune gravă nu s-a depus nicio reclamație, fiind comisă anume într-un astfel de mediu închis, atunci e foarte posibil ca ea să fi fost repetată.

– Asta e îngrozitor! zise unul dintre noii agenți.

– Da, bine ați venit la sediul central al poliției daneze.

Asta îi scăpă lui Vestervig din greșeală și îi păru rău în aceeași secundă, când se trezi cu o privire din partea lui Jacobsen.

– Trebuie să subliniez că până acum nu putem să tragem concluzii drastice, zise șeful. Până când nu aflăm mai multe, nu vorbim despre asta cu presa, e clar?

Toți încuviințară, în special Assad.

– Ceea ce s-a întâmplat de atunci în familie ne arată foarte clar cum i-a avut la mână criminalul, zise Marcus Jacobsen. Carl?

– Da. Potrivit lui Tryggve Holt, familia s-a mutat la Lund, în Suedia, la nici o săptămână de la eliberarea lui. Încă de atunci, toți membrii familiei au primit poruncă să nu îl mai amintească niciodată pe Poul.

– Trebuie să fi fost foarte greu pentru fratele mai mic, interveni Bente Hansen.

Carl revăzu în fața ochilor chipul lui Tryggve. Fusese greu, cu siguranță.

– Cât de paranoică a devenit familia după amenințarea criminalului s-a văzut de fiecare dată când auzeau pe cineva vorbind în daneză. De aceea, s-au mutat de la Schonen mai spre nord-est, la Blekinge, și de acolo s-au mai mutat de două ori până s-au liniștit în Halabro. Tatăl a instruit toți membrii familiei să nu lase niciodată pe cineva în casă și să nu socializeze niciodată cu persoane din afara comunității.

– Tryggve s-a revoltat împotriva acestei reguli? întrebă Bente Hansen.

– Da, şi a făcut asta din două motive: în primul rând nu voia să i se interzică să vorbească despre Poul, pe care îl iubise foarte mult şi despre care crede, într-un fel straniu, că şi-ar fi sacrificat viaţa pentru el. Şi, în al doilea rând, s-a îndrăgostit foarte tare de o fată care nu făcea parte din Martorii lui Iehova.

– Şi atunci, a fost exclus, completă Lars Bjørn.

Trecuseră deja mai multe secunde de când nu-şi mai făcuse auzită vocea.

– Da, Tryggve a fost exclus, confirmă Carl, şi trăieşte în afara comunităţii de trei ani. S-a mutat câţiva kilometri mai la sud, a găsit sprijin în relaţia cu tânăra femeie şi a început să lucreze ca ajutor într-un magazin de lemne din Belganet. Familia sa nu i-a mai vorbit niciodată, deşi locul său de muncă e în apropiere de casa părintească. Când am fost acolo în weekend, a avut loc primul contact, prima lor discuţie de la excluderea sa încoace. Tatăl a subliniat faptul că Tryggve trebuie să-şi ţină gura, iar Tryggve a fost de acord, din câte am înţeles. Până în clipa în care i-am arătat mesajul din sticlă. Asta l-a doborât – l-a obligat să accepte realitatea.

– Familia a mai primit vreodată după răpire veşti de la criminal? dori să ştie cineva.

Carl scutură din cap.

– Nu, şi nu cred că o să se mai întâmple.

– De ce nu?

– Au trecut treisprezece ani de atunci. Acum are probabil altceva de făcut.

Din nou se făcu surprinzător de linişte în încăpere. Doar vorbăria necontenită a lui Liz se auzea din anticameră. Cineva trebuia să preia apelurile telefonice.

– Există alte indicii cu privire la cazuri asemănătoare? Aţi cercetat asta?

Carl se uită recunoscător la Bente Hansen. Era singura din încăpere care nu avusese, în decursul anilor, diferende serioase de opinie cu el, și probabil singura din grupă care nu simțise nevoia să se impună. Era energică și muncitoare din fire.

– Acum, Assad și Yrsa, locțiitoarea lui Rose, trebuie să ia legătura cu asociații și grupuri de ajutor reciproc care le oferă susținere celor care vor să iasă din secte. Poate așa reușim să aflăm câte ceva despre copii excluși sau care ar fi fugit. E o pistă destul de nesigură, dar dacă ne-am adresa direct comunităților, n-am afla nimic.

Unii se uitară la Assad, care arăta de parcă tocmai căzuse din pat. Gata îmbrăcat, trebuie să precizăm.

– Nu ar trebui să lăsați asta în seama profesioniștilor, care știu ce fac? întrebă cineva.

Carl ridică mâna.

– Cine a zis asta?

Unul dintre bărbați ieși în față. Pasgård îl chema, un tip care dădea din coate. Foarte priceput în tot ce făcea, dar genul care îmbrâncea și își făcea loc pentru a i se lua interviuri oricând apărea pe undeva vreo cameră de filmat. Probabil că se și vedea pe sine, în câțiva ani, în fotoliul de șef.

Carl mijì ochii.

– OK, atunci fii tu amabil, că doar tot te vezi al naibii de priceput și împărtășește-ne vastele tale cunoștințe cu privire la sectele din Danemarca. Ai putea fi atât de drăguț să ne spui câteva nume? Cinci, să zicem?

Tipul protestă, însă zâmbetul strâmb al Jacobsen nu-i lăsă nicio șansă.

– Hm, făcu el și se uită în jur. Martorii lui Iehova. Baptiștii nu sunt o sectă, însă avem Unification Church, scientologii, satanistii si Faderhuset.

Se uită victorios la Carl şi le făcu semn celorlalţi din cap.

Carl se strădui să pară impresionat.

– OK, Pasgård, sigur că baptiştii nu pot fi consideraţi o sectă, nici sataniştii, asta dacă nu te gândeşti în special la Church of Satan. Asta înseamnă că îţi lipseşte una. Ei, cum e?

Tipul îşi lăsă colţurile gurii în jos, în timp ce toţi se uitau la el. Prin minte îi roiau toate religiile mari ale lumii, dar nu era răspunsul corect. Vedeai cum încerca să formeze cuvinte. Apoi rosti:

– Copiii lui Dumnezeu.

Şi toată lumea aplaudă.

Carl se băgă şi el să aplaude.

– Grozav, Pasgård. Atunci, haide să îngropăm securea războiului aici. În Danemarca există extrem de multe secte, biserici cu aspect de sectă, mişcări cu guru şi de deşteptare, nu poţi să le ţii minte pe toate. Sigur că nu.

Se uită spre Assad.

– Nu poţi, nu-i aşa, Assad?

Bărbatul mic de statură scutură din cap.

– Nu, mai întâi trebuie să-ţi faci temele.

– Şi? Ai făcut asta?

– Încă nu am terminat, dar aş putea să numesc câteva. Să o fac?

Assad se uită la şef, care dădu din cap că da.

– OK. Am putea, de pildă, să-i numim pe quakeri, mişcarea de rusalii, mormonii, biserica neoapostolică, penticostalii, toate mişcările neoşamaniste şi teozofice, Biserica Maicii Domnului, A Patra Cale, Emin Foundation, Divine Light Mission, mişcarea Neo-Sannyas, Hare Krishna, Ananda Marga, Sathya Sai Baba, Brahma Kumaris, Meditaţia Transcendentală, Litests Ord, Kristushuset, I Meterens Lys şi, poate, Forklarelsens Kirke.

Trase aer în piept.

De data asta, nu aplaudă nimeni. Pricepuseră. Problema avea multe fațete.

Carl zâmbi.

– Există comunități religioase dintre cele mai diferite. Și multe dintre ele își adoră liderii în asemenea măsură, încât după o vreme devin automat unități închise. Dacă există condiții prielnice, terenul de vânătoare pe care un psihopat poate acționa, precum criminalul lui Poul Holt, e mare.

Șeful departamentului de investigații criminalistice făcu un pas în față.

– Acum ați aflat tot despre acest caz care s-a terminat cu o crimă. Nu s-a petrecut în sectorul nostru, dar a fost în apropiere. Nimeni nu are cea mai mică idee ce s-a întâmplat acolo. Asta trebuie să fie ultima discuție. Carl și ajutoarele sale continuă cu investigațiile.

I se adresă lui Carl.

– Să cereți tot ajutorul de care aveți nevoie.

Jacobsen se întoarse spre Pasgård, ai cărui ochi reci se ascundeau din nou sub pleoapele grele ale indiferenței.

– Cât despre tine, Pasgård, vreau doar să spun că entuziasmul tău e exemplar. E grozav că ți se pare că suntem atât de bine pregătiți pentru această sarcină. Dar noi aici, la etajul doi, trebuie să ne concentrăm pe cazurile actuale. Și avem destule pe cap, nu crezi?

Idiotul încuviință. Ce îi mai rămânea de făcut? Orice altceva ar fi fost rău.

– În fine, dar pentru că ești de părere că noi am putea rezolva cazul mai ușor decât Departamentul Special Q, ar trebui să ne gândim la asta. Așa că, hai să spunem: OK, de un singur om ne putem dispensa. Și e evident că tu, Pasgård, ești acela, căci ți-ai manifestat un mare interes.

Carl simți că rămâne cu gura căscată și fără aer. Nu se putea așa ceva! Ce să facă ei cu un astfel de prostănac?

Marcus Jacobsen își dădu seama de dilemă dintr-o singură privire.

– Am auzit că pe hârtia scrisorii a fost găsit un solz de pește. Pasgård, poți, te rog, să afli despre ce pește e vorba și în ce ape trăiește, la distanță de o oră de mers cu mașina de la Ballerup?

Șeful departamentului de investigații criminalistice ignoră ochii mari ai lui Carl.

– Și încă ceva, Pasgård: gândește-te că în 1996 în apropiere de acele ape exista ceva ca o instalație cu mori de vânt sau ceva care scotea sunete asemănătoare. E clar?

Carl respiră din nou. Era o sarcină pe care, din partea lui, Pasgård putea să o preia fără probleme.

– Nu am timp, zise Pasgård. Eu și Jørgen trebuie să mergem în Sundby și să batem din ușă în ușă.

Jacobsen se uită spre colț, unde stătea un tip mare cât un dulap. Aprobă. Se potrivea.

– Atunci Jørgen va trebui să se descurce două zile singur, zise Jacobsen. Nu-i așa, Jørgen?

Bărbatul uriaș ridică din umeri. Nu era entuziasmat. Nici familia care voia să afle în sfârșit cine le atacase fiul nu era, cu siguranță.

Jacobsen se întoarse din nou spre Pasgård.

– În două zile, cu siguranță că vei putea rezolva o sarcină atât de măruntă, nu?

Exemplul șefului fu astfel stabilit.

Dacă tot ții neapărat să faci pipi pe cineva, atunci nu ar trebui s-o faci contra vântului.

25

Cel mai îngrozitor lucru care s-ar fi putut petrece se întâmplase, iar Rachel era paralizată de frică.

Satana se arătase în mijlocul lor şi o pedepsise pentru neglijenţa ei. Cum putuseră să permită unui străin să plece cu cei doi copii iubiţi ai lor? Şi încă în plină zi? Ieri ar fi trebuit să citească în liniştе Biblia şi să se pregătească de liniştea îmbucurătoare a simţurilor, aşa cum făceau mereu de sabat. Ar fi trebuit să aştepte, în ora de linişte, cu mâinile împreunate, pentru ca spiritul Maicii să se pogoare asupra lor şi să le ofere pace.

Şi acum? Acum braţul lui Dumnezeu arăta ameninţător spre ei. Cedaseră tuturor tentaţiilor cărora le rezistase Fecioara Maria. Căzuseră în plasa linguşelilor, a cuvintelor goale, a deghizării diavolului.

Şi pedeapsa venise prompt. Magdalena şi Samuel erau deja de o zi şi o noapte în mâinile păcătosului, iar ei nu puteau face nimic.

Rachel simţea înjosirea la fel de puternic ca atunci când soldaţii o violaseră şi nimeni nu îi sărise în ajutor. Atunci putuse să acţioneze, însă astăzi nu putea.

– Trebuie să faci rost de bani, Joshua, îl imploră ea. Indiferent cum. Trebuie.

Soțul ei se simțea îngrozitor, se vedea limpede. Albul ochilor și culoarea feței erau unul și același lucru.

– Rachel, nu avem de unde să-i dăm! Știi prea bine că alaltăieri am plătit impozitul. Un milion, cu mult înainte de termen, ca să ne calculeze dobânda mică și nu pe cea mare, așa cum fac de obicei.

El își îngropă fața în mâini.

– Așa cum facem mereu, în numele lui Isus. La fel cum facem mereu.

– Joshua, ai auzit ce a spus la telefon. Îi omoară dacă nu găsim banii.

– Atunci va trebui să cerem ajutorul comunității.

– Nu!

Ea strigă atât de tare, încât fata cea mai mică începu să plângă în camera de alături.

– El ne-a luat copiii, iar tu o să-i aduci înapoi, ai auzit? În așa fel încât să nu afle nimeni despre asta. Absolut nimeni! Altfel, nu-i mai vedem în viață, asta știu sigur.

El se întoarse spre ea.

– De unde știi asta, Rachel? Poate că doar blufează! Poate că ar trebui să mergem la poliție.

– La poliție! Nu te temi că a mituit pe cineva la secție? Poți fii sigur că nu află?

– Știu doar că ne putem baza pe prietenii noștri din comunitate. Ei nu ne-ar trăda niciodată, și ne-ar da banii. Împreună, am putea strânge banii.

– Și dacă stă afară și te vede cum te duci la ei? Sau dacă are ajutoare în comunitate, despre care nu știm nimic? Nu i-am recunoscut nici noi adevăratul chip. De unde putem ști că nu mai sunt și alții de felul ăsta în preajmă? De unde, Joshua?

Ea se uită spre ușă, unde fata mai mică se ținea de toc și o privea speriată.

– Joshua, găsește o soluție, repede, îl imploră ea și se ridică.

Se duse la fata cea mică, îngenunche în fața ei și o mângâie pe cap.

– Nu dispera, Sarah. Maica lui Isus veghează asupra Magdalenei și a lui Samuel. Roagă-te la ea și așa îi ajuți. Dacă totul s-a întâmplat pentru că am făcut ceva nepermis, atunci vom fi iertați dacă ne rugăm. Roagă-te, draga mea, roagă-te.

Ea văzu cum fiica ei tresare la auzul cuvântului „iertare".

Ochii ei arătau cât de tare își dorea iertarea. Avea ceva pe suflet, dar nu vorbea.

– Ce se întâmplă, Sarah? Vrei să-i spui mamei ceva?

Atunci, buzele lui Sarah începură să tremure, iar colțurile gurii i se lăsară încetișor în jos.

– Are legătură cu acel om?

Fata încuviință în tăcere, iar lacrimile îi scăldară obrajii.

Fără să vrea, Rachel își ținu răsuflarea.

– Ce este? Ei, haide, spune-mi!

Tonul aspru o sperie pe micuță, dar limba i se dezlegă.

– Am făcut ceva ce nu ar fi trebuit să fac.

– Ce ai făcut, Sarah? Spune.

– În ora de liniște m-am uitat în albumul foto, când erați toți cu bibliile în bucătărie. Iartă-mă, mama. Știu că a fost o prostie.

– Ah, Sarah, zise femeia și îi dădu drumul. Doar asta era?

Fiica ei scutură din cap.

– Acolo am văzut o fotografie a bărbatului care i-a luat cu el pe Magdalena și pe Samuel. De asta s-a întâmplat? Nu ar fi trebuit să mă uit la el, pentru că era diavolul?

Rachel inspiră adânc.

– Există o fotografie cu el?

Sarah își trase nasul.

– Da. În fața clădirii comunității. Când ne-am adunat toți la sărbătoarea Johannei și a Dinei.

– Unde e fotografia, Sarah? Arată-mi-o. Acum, imediat!

Ascultătoare, micuța aduse albumul și arătă spre fotografie.

Ah, se gândi Rachel. *La ce bun? Tot nu ne servește la nimic.*

Se uită cu scârbă la fotografie. O scoase din folie. O mângâie pe fiica ei pe păr și o liniști, spunându-i că era iertată. Apoi, luă fotografia în bucătărie și o aruncă pe masă, în fața soțului ei, care ședea nemișcat.

– Uite, Joshua. Acesta este adversarul tău.

Arătă spre un cap din ultimul rând. Reușise să se ascundă cât de cât în spatele celor din față și să nu privească spre cameră. Dacă nu ar fi știut, ar fi putut fi oricine.

– Mâine, dis-de-dimineață, te duci la administrația financiară și le spui că plata hiperpunctuală a impozitului a fost o greșeală și că avem neapărată nevoie de bani, altfel dăm faliment. Ai înțeles, Joshua? Mâine, la prima oră!

Când se uită luni dimineață pe fereastră, în spatele bisericii din Dollerup abia se ridica soarele. Raze lungi, tremurătoare, în ceața dimineții. Creația Domnului în toată splendoarea sa. Cum putea ceva atât de frumos să-i poruncească să poarte o asemenea cruce? Și cum putea să-și permită să pună o asemenea întrebare? Căile Domnului erau de nedeslușit, doar știa asta.

Își strânse buzele, pentru a nu izbucni în plâns. Apoi, își împreună mâinile și închise ochii.

Rachel se rugase toată noaptea, ca de obicei, la adăpostul comunității. Dar de data asta, pacea nu voia să vină, căci

acesta era un timp al încercărilor, ceasul sorții care suna pentru Iov. Durerea îi părea incomensurabilă.

Soarele dispăruse în spatele unei pături de nori, când Joshua se îndreptă spre primărie, pentru a cere ajutorul pentru firma Krogh de închiriere de mașini agricole și primi înapoi plata impozitului. Rachel ajunsese deja la limita puterilor.

– Josef, nu te poți duce astăzi la școală, trebuie să te ocupi de Miriam și de Sarah, îi spusese ea celui mai mare dintre fii.

Ea nu era în stare să le predea astăzi fetelor, trebuia să se adune.

Cu Joshua discutase despre cum trebuiau să procedeze în continuare. Când avea să se întoarcă – să dea Dumnezeu să nu vină înapoi cu mâinile goale! – trebuia să depună cecul la banca Vestiysk și să îi roage să vireze banii în conturile lor de la Nordea, Danske Bank, Jyske Bank, Sparekassen Kronjylland, Arbejdernes Landsbank și Almindelig Brand Bank. Asta corespundea apoi unei plăți în numerar, de la fiecare bancă, de circa o sută cincizeci de mii de coroane, ceea ce nu ar fi trebuit să ridice întrebări. Și dacă unele dintre bănci le plăteau în bancnote noi, trebuiau să le mototolească și să le facă să arate mai vechi, amestecându-le printre cele uzate.

Rezervă locuri la trenul intercity care ajungea la ora 19.29 la Odense, și pentru rapidul care mergea de la Odense la Copenhaga. Apoi, își aștepta soțul. Credea că va ajunge pe la ora douăsprezece, unu, dar el sosi la zece și jumătate.

– Ai banii, Joshua? se năpusti ea spre el, deși văzu de la început că nu-i avea.

– Nu a mers, Rachel. Am știut de la bun început că nu o să meargă.

Vocea amenința să i se frângă. Cei de la impozite ne-ar ajuta, dar contul este al administrației financiare, iar la ăștia nu merge atât de repede. E îngrozitor!

– Dar ai insistat, nu-i așa, Joshua? Ai insistat, cu siguranță! Doamne sfinte, timpul trece. Băncile închid la ora patru.

Era distrusă.

– Ce le-ai povestit? Spune!

– Am spus că avem urgentă nevoie de bani. Că a fost o greșeală a mea că am plătit. Că nu mi-a mers computerul și am pierdut evidența. Că s-a petrecut o greșeală la viramentele din conturile noastre și, în același timp, au dispărut facturi de pe computer, pe care nu le-am luat în calcul. Apoi, am mai spus că am primit somații de la unii furnizori și că îl vom pierde pe cel mai important dacă nu plătesc imediat. Că și furnizorii se află sub o mare presiune din pricina crizei financiare și că sunt nevoiți să-și retragă utilajele agricole și să le ofere altor clienți. Le-am spus că îmi pierd avantajele de leasing și că ne va costa mulți bani. Că e un moment hotărâtor pentru noi.

– O, Doamne, Joshua. Chiar era necesar să complici lucrurile atât de mult? De ce?

– Asta mi-a trecut prin cap.

Se lăsă cu greu pe un scaun și puse dosarul pe masă.

– Sunt terminat, Rachel. Nu pot să gândesc la fel de limpede ca de obicei. Noaptea asta nu am dormit deloc.

– Doamne Sfinte! Ce facem acum?

– Trebuie să ne adresăm comunității, ce să facem altceva?

Ea strânse buzele și îi văzu în fața ochilor pe Magdalena și pe Samuel. Bieți copii nevinovați, ce păcate aveau ei? Ce făcuseră pentru a merita o soartă atât de amară?

Se asigurară că preotul comunității era acasă; tocmai voiau să îmbrace paltoanele și să se ducă la el, când sună soneria.

Dacă ar fi fost după Rachel, nu ar fi deschis, dar soțul ei era confuz.

Nu o cunoșteau pe femeia care stătea cu mapa în mână în fața lor. Și nici nu voiau să stea de vorbă cu ea.

– Isabel Jønsson. Vin din partea administrației, zise ea și intră pe hol.

Rachel își permise acum să spere. Femeia avea cu siguranță la ea hârtii pe care trebuiau să le semneze. Poate reușiseră să aranjeze totuși lucrurile. Atunci soțul ei nu ar fi fost chiar atât de prost.

– Intrați. Ne așezăm aici, în bucătărie, zise ea ușurată.

– Văd că tocmai voiați să plecați. Nu e nevoie să vă deranjez acum. Pot să mă întorc mâine, dacă vă convine.

Rachel observă cum se adunau nori de furtună când se așezară la masa din bucătărie. Așadar, nu venise ca să îi ajute să recupereze banii, deoarece atunci ar fi știut cât de grăbiți erau.

– Lucrez în calitate de consilier IT la o firmă de consultanță. După cum am înțeles de la colegii din primărie, există probleme serioase cu sistemul dumneavoastră IT. De aceea m-au trimis aici.

Ea zâmbi și le întinse cartea de vizită. Isabel Jønson, consilier IT, comuna Viborg, scria pe ea. Chiar era ultimul lucru de care aveau nevoie.

– Știți ce, interveni Rachel, căci soțul ei tăcea. E foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar în acest moment ne grăbim foarte tare.

Crezuse că, auzind asta, femeia se va ridica, însă aceasta rămase pe scaun ca bătută în cuie și se uită la ei. Voia

cu tot dinadinsul să impună dreptul autorităților de a se amesteca?

Rachel se ridică și îi aruncă soțului o privire severă.

– Joshua, trebuie să ne grăbim.

Se întoarse spre femeie.

– Vă rugăm să ne scuzați.

Dar femeia tot nu dădea semne că ar intenționa să se ridice. Apoi, Rachel observă la ce se holba femeia. Se uita la fotografia pe care o găsise Sarah. Fotografia care rămăsese de atunci pe masa din bucătărie și care îi amintea că într-o mulțime poate să existe un Iuda.

– Îl cunoașteți pe acest bărbat? întrebă femeia.

Se priviră nedumeriți.

– Care bărbat? întrebă Rachel.

– Acesta.

Femeia apăsă cu degetul pe capul bărbatului.

Rachel își dădu seama că nu era în regulă ceva. Exact ca în acea după-amiază petrecută în sat, la Baobli, când soldații se opriseră și o întrebaseră în ce direcție să se îndrepte.

Tonul vocii, situația.

Nimic nu era așa cum trebuia să fie.

– Trebuie să plecați, vă rog, repetă Rachel. Ne grăbim.

Dar femeia nu se clinti.

– Îl cunoașteți? întrebă ea din nou.

Deci, așa stăteau lucrurile. Mai asmuțiseră un diavol asupra lor. Încă un diavol în forma unui înger.

Rachel se proțăpi în fața ei, frângându-și mâinile.

– Credeți că nu știu cine sunteți? Credeți că nu știu că v-a trimis acel porc? Vă rog să nu mai rămâneți aici. Plecați odată! Știți doar că nu avem timp de pierdut.

Simți cum se rupe ceva în ea. Cum brusc nu mai reușește să-și rețină lacrimile. Cum furia și neputința amenințau să o copleșească.

– Plecați odată! zbieră ea cu ochii închiși și pumnii strânși.

Atunci, femeia se ridică și se apropie de ea. O luă pe după umeri și o scutură ușor, până când privirile li se întâlniră.

– Nu știu ce se întâmplă aici, dar un lucru știu sigur: dacă există cineva care să-l urască pe acest bărbat, atunci eu sunt aceea.

Rachel deschise ochii și își dădu seama: în spatele privirii liniștite a femeii se adunase multă ură.

– Ce a făcut? întrebă Isabel Jønson. Spuneți-mi ce a făcut, iar eu vă spun ce știu despre el.

Femeia avusese parte de experiențe neplăcute cu el, asta se simțea imediat. Dar oare putea să-i ajute? Rachel se îndoia de asta. Nu puteau să-i ajute decât banii, și chiar și pentru asta avea să fie în curând prea târziu.

– Ce știți? Spuneți repede, trebuie să plecăm!

– Îl cheamă Mads Fog. Mads Christian Fog.

Rachel scutură din cap.

– Nouă ne-a spus că îl cheamă Lars, Lars Sørensen.

Femeia scutură încetișor din cap.

– OK. Atunci ambele nume sunt greșite. Eu l-am cunoscut ca Mikkel Laust, dar am reușit să arunc o privire asupra actelor sale și am găsit chiar și o adresă a lui. Acolo este înregistrat ca Mads Christian Fog. Cred că acesta este numele său adevărat.

Rachel trase aer în piept. Oare Maica Domnului le auzise rugăciunile? Se uită adânc în ochii celeilalte femei. Oare putea avea încredere în ea?

– Despre ce adresă vorbiți?

Joshua nu reușea încă să facă legăturile. Fața lui devenise între timp alb-albăstruie.

– Undeva în Nordseeland, în apropiere de Skibby. Ferslev se numește localitatea. Am adresa acasă.

– De unde știți toate astea?

Vocea lui Rachel tremura. Voia foarte mult să o creadă, dar putea oare?

– Până sâmbătă a locuit la mine. Sâmbătă dimineață l-am dat afară.

Rachel își duse mâna la gură. Așadar, diavolul venise de la femeie direct la ei.

Se uită agitată la ceas și se obligă să asculte cum acel nebun se folosise de consiliera IT. Cum o cucerise cu felul său de a fi aparent înțelegător. Cum își schimbase personalitatea de la un moment la celălalt.

Rachel nu putea decât să dea din cap la tot ce auzea de la femeie. Recunoștea tiparul, iar când femeia termină, se uită la Rachel și la soțul ei. Preț de o clipă el păru să fie pierdut în gânduri, de parcă ar fi încercat să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Apoi dădu din cap. *Da*, spuneau ochii lui, trebuiau să aibă încredere în această femeie. Aveau o motivație comună.

Atunci, Rachel o apucă pe Isabel de mână.

– Ceea ce vă povestesc acum nu aveți voie să mai spuneți nimănui, bine? În orice caz, nu acum. Vă povestim doar pentru că suntem de părere că ne-ați putea ajuta.

– Dacă e vorba despre o infracțiune, nu pot să garantez.

– Despre asta e vorba, dar e vorba despre un infractor, omul pe care l-ați dat afară.

Ea trase aer în piept și abia atunci observă că îi tremura glasul.

– Nouă ni s-a întâmplat cel mai îngrozitor lucru imaginabil: ne-a răpit doi dintre copii, iar dacă veți povesti cuiva, el îi va ucide!

***

Trecuseră douăzeci de minute. Isabel nu mai fusese în viața ei atât de șocată. Își dădea seama foarte clar de situație. Acest bărbat, care locuise la ea și pe care o vreme îl văzuse ca pe un potențial partener de viață, acest bărbat era un monstru și cu siguranță era în stare de orice. Cum îi simțise mâinile în jurul gâtului, un pic prea puternice, prea îndemânatice. Cum intrarea lui în viața ei s-ar fi putut dovedi, cu puțin ghinion, fatală pentru ea. Și i se usucă gura când se gândi la momentul în care îi spusese că adunase informații despre el. Dacă ar fi strâns-o pe loc de beregată? Dacă nici măcar nu ar mai fi apucat să spună că trimisese informațiile mai departe către fratele ei? Dacă el ar fi observat că doar blufa? Că nu i-ar fi mărturisit niciodată în viață fratelui ei dezastrele relațiilor ei?

Nici nu îndrăznea să se gândească mai departe.

Acum, stătea lângă acești oameni și suferea împreună cu ei. Oh, cum îl ura pe tipul ăsta! În acel moment, făcu un pact cu sine însăși. El nu trebuia să scape! Era exclus ca un astfel de monstru să scape nepedepsit!

– O să vă ajut, zise ea. Fratele meu e polițist. E drept că la poliția rutieră, dar orișicât. Putem să-l rugăm să îl dea în urmărire. În acest fel, informația s-ar răspândi iute în toată țara. Am numărul de înmatriculare al camionetei și aș putea să o descriu destul de exact.

Femeia din fața ei scutură însă din cap. Ar fi fost de acord cu mare drag, dar nu îndrăznea.

– V-am mai spus că nu trebuie să afle nimeni despre treaba asta și ați promis, zise ea. Mai avem doar patru ore până închid băncile, și până atunci trebuie să facem rost de un milion în numerar. Nu putem să mai stăm aici.

– Vă rog să mă ascultați. Durează mai puțin de patru ore să mergem la casa lui din Ferslev, dacă plecăm imediat.

Femeia clătină din nou din cap.

– De ce credeți că i-ar fi dus pe copii acolo? Ar fi cel mai tâmpit lucru pe care l-ar putea face. Copiii ar putea fi oriunde în Danemarca. Putea să fi trecut granița cu ei. Nu mai sunt controale acum. Înțelegeți?

Isabel încuviință.

– Da, aveți dreptate.

Se întoarse spre Joshua.

– Aveți mobil? E încărcat?

El scoase un telefon din buzunar.

– Da, aici, zise el.

– Rachel, ai și tu unul?

Ea încuviință.

– Și dacă ne-am despărți? Joshua încearcă să facă rost de bani, iar noi două mergem în Seeland. Acum, imediat.

Soții se priviră pentru o clipă. Erau o pereche ciudată, pe care o putea înțelege foarte bine. Doar era și ea mamă și, deși copiii erau demult pe propriile picioare, grija pentru ei nu dispărea niciodată. Cât de îngrozitor trebuie că era când te vedeai brusc nevoit să iei o decizie de care atârna viața copiilor tăi!

– Avem nevoie de un milion de coroane, zise bărbatul. Firma valorează mult mai mult, dar nu putem să mergem la bancă și să cerem să ne dea banii în numerar. Poate ar fi mers acum un an sau doi, dar vremurile s-au schimbat. Astăzi nu mai ține. De aceea trebuie să apelăm la comunitate. E riscant, însă e singura posibilitate de a obține banii.

O privi cu intensitate. Respira greu și avea buzele albastre.

– Asta doar dacă nu ne puteți ajuta. Și cred că o puteți face, dacă vreți.

Atunci îl văzu Isabel pentru prima oară pe întreprinzătorul cunoscut pentru că își conducea impecabil firma și care era unul dintre cei mai buni plătitor de taxe din Viborg.

– Sunați-l pe șeful dumneavoastră, continuă el cu o expresie disperată, și rugați-l să sune la administrația financiară. Spuneți că s-a plătit greșit și că am avea urgent nevoie de bani. Puteți face asta?

Acum avea din nou mingea în terenul ei.

Cu trei ore în urmă, când venise la birou, încă nu-și revenise. Se simțea rănită, prost dispusă și se complăcea în autocompătimire. Însă acum? Acum, acea stare de spirit părea la ani-lumină distanță, căci în acest moment simțea că avea puterea de a obține orice, chiar dacă ar fi costat-o slujba. Sau mai mult.

– Voi interveni, promise ea. Mă grăbesc, dar tot ar putea să dureze.

26

– Da, Laursen, zise Carl în încheiere, adresându-se fostului tehnician criminalist. Acum ştim cine a scris scrisoarea.

– Puh, ce poveste oribilă.

Laursen trase adânc aer în piept.

– Zici că ai adus lucruri care i-au aparţinut lui Poul Holt. Dacă pe ele se găsesc urme ADN, am putea verifica dacă sângele folosit la scrierea mesajului e al lui Poul. Cel puţin asta. Şi, împreună cu declaraţia fratelui că a fost omorât, am avea măcar un punct de plecare pentru acuzare. Asta dacă vom avea un suspect. Deşi un caz fără cadavru e întotdeauna o chestiune dubioasă, ştii şi tu.

Laursen privi pungile transparente pe care Carl le scoase din sertar.

– Fratele mai mic al lui Poul, Tryggve, a păstrat o parte din lucrurile acestuia. Cei doi erau foarte apropiaţi. Tryggve a luat lucrurile cu el înainte de a fi exclus de acasă. L-am convins să ni le dea.

Laursen îşi înveli mâna într-o batistă şi luă lucrurile de la Carl.

– De astea nu avem nevoie, zise el şi dădu la o parte nişte sandale şi un tricou. Dar asta, poate.

Cercetă cu atenție șapca. O șapcă albă obișnuită, cu un cozoroc albastru și cu inscripția *JESUS RULES!*

– Părinții nu i-au permis să o poarte, dar lui Poul îi plăcea, a spus Tryggve, și de aceea o ascundea în timpul zilei în pat și dormea cu ea.

– A mai purtat-o și altcineva pe cap în afară de el?

– Nu, evident că l-am întrebat asta pe Tryggve.

– OK. Atunci, aici avem ADN-ul lui.

Laursen arătă cu degetul lui gros spre câteva fire de păr care se ascundeau sub cozoroc.

– E grozav!

Assad se apropiase cu un teanc de hârtii spre ei. Capul îi strălucea ca un bec, dar nu pentru că era Laursen aici. Peste ce dăduse oare?

– Mulțumesc, Laursen, zise Carl. Știu că ești ocupat sus la cantină și cu tot restul, dar când tu ești cel care se ocupă, totul alunecă mult mai ușor prin sistem.

Carl îi întinse mâna. Acum venise vremea într-adevăr să se ducă la cantină și să le povestească celorlalți colegi ai lui Laursen ce tip grozav aveau în echipă.

– He! zise Laursen și ridică fruntea.

Apoi, își aruncă în sus brațul uriaș și păru să apuce aerul. Un moment rămase așa, zâmbind, cu pumnul strâns, apoi făcu o mișcare de parcă ar fi aruncat pe jos o minge. O fracțiune de secundă mai târziu, bătu cu piciorul în pământ. Apoi, zâmbi din nou.

– Scârboase ființe, zise el și ridică piciorul pentru ca toată lumea să poată admira muscoiul strivit în toată splendoarea lui.

Apoi plecă.

Assad își frecă mâinile când pașii lui Laursen se estompară.

– Totul merge ca uns, Carl, ia privește.

Trânti un teanc de hârtii pe masă şi făcu semn spre foaia aflată deasupra.

– Aici avem numitoarea comună dintre incendii, Carl.

– Ce anume?

– Numitoarea comună.

– Numitorul comun, Assad. Numitorul. Care e acesta?

– Aici. Mi-a fost clar când am studiat raportul anual al JPP. Au împrumutat bani de la o bancă privată, RJ-Invest se numeşte, şi asta este o informaţie foarte importantă.

Carl scutură din cap. Erau prea multe prescurtări pentru gustul său. JPP?

– JPP este firma din Emdrup, care a ars?

Assad încuviinţă şi bătu iarăşi cu degetul pe un nume, apoi se întoarse spre coridor.

– Yrsa, vii puţin? Tocmai îi arăt lui Carl ce am descoperit.

Carl simţi cum se încruntă. Oare această stranie Yrsa iar făcuse orice altceva în afară de sarcinile pe care trebuia să le îndeplinească?

Auzi cum bufnea hotărât pe coridor. Paşii ei ar fi putut înspăimânta un regiment întreg de soldaţi americani, dându-le complexe de inferioritate. Cum reuşea asta, când nu cântărea mai mult de cincizeci şi cinci de kilograme?

Ea se strecură pe uşă, având hârtiile pregătite încă dinainte de a se opri.

– I-ai povestit de RJ-Invest, Assad?

El încuviinţă.

– Sunt cei care i-au împrumutat cu banii pe JPP, cu ceva vreme înainte de incendiu.

– I-am explicat deja, Yrsa, zise Assad.

– OK. RJ-Invest are mulţi bani, continuă ea. La ora actuală, portofoliul de credite este de peste cinci sute de milioane de euro. Deloc rău pentru o firmă care a fost înregistrată abia în 2004, nu-i aşa?

– Cinci sute de milioane, cine n-are banii ăştia astăzi? bombăni Carl.

În contextul ăsta, poate că ar fi trebuit să le arate stocul său de scame de lână.

– Ei, în 2004, RJ-Invest nu stătea încă atât de bine. Atunci au luat un credit de la AIJ Ltd., care la rândul lor şi-au împrumutat capitalul de start de la MJ AG, care, pe de altă parte, a luat un credit de la TJ Holding. Te prinzi care e punctul comun?

Îl credea prost sau ce?

– Poate litera J, Yrsa? Dar ce reprezintă? rânji Carl.

Ei, acum le luase vântul din pânze.

– Jankovic, răspunseră Assad şi Yrsa deodată.

Assad împrăştie pe masa dinaintea lui teancul de hârtii: documentele celor patru firme la care avuseseră loc drăgălaşele incendii şi unde fuseseră descoperite cadavrele arse. Bilanţurile anuale din 1992 până în 2004. În toate cele patru bilanţuri, creditorii erau subliniaţi cu marker roşu.

Creditori cu J.

– Încercaţi să-mi spuneţi că în spatele tuturor creditelor pe termen scurt pe care le-au luat aceste firme înainte de a lua foc s-a aflat, mai mult sau mai puţin, aceeaşi bancă?

– Da! răspunseră cei doi în cor.

Carl se uită mai atent la bilanţuri. Era o adevărată descoperire.

– OK, Yrsa, tu aduni toate informaţiile pe care le găseşti despre aceste patru bănci. Ce reprezintă literele, asta ştiţi?

Yrsa zâmbi ca un star de la Hollywood care nu are altceva de oferit.

– RJ: Radomir Jankovic. AIJ: Abram Ilija Jankovic, MJ: Milica Jankovic şi TJ: Tomislav Jankovic. Patru fraţi. Trei fraţi şi sora Milica.

– OK. Locuiesc aici în ţară?

– Nu.

– Ci?

– Nicăieri, am putea zice.

Yrsa ridică din umeri până la urechi.

Ea și Assad arătau ca doi școlari care ascunseseră în ghiozdane câteva kilograme de artificii.

– Nu, Carl. Ca să nu mai lungim vorba, toți patru sunt morți de câțiva ani.

Sigur că erau morți. La ce altceva să te aștepți?

– Și-au făcut un nume în Serbia când a izbucnit războiul, preluă Yrsa explicațiile. Patru frați care puteau mereu livra arme la prețuri impresionante. Erau niște tipi răi de tot.

Scoase un grohăit care ar fi trebuit să aducă a râs.

– Da, subevaluarea ajută la înțelegere, nu se zice așa? se interesă Assad.

Mai aiurea nici că puteai s-o formulezi.

Carl se uită la Yrsa, care chicotea. De unde avea această ființă stranie toate aceste informații? Știa oare sârbă?

– Vreți să spuneți că o avere cu origini dubioase a fost canalizată în afacerea cu credite aici în vest, nu? Dar ascultați-mă. Dacă într-adevăr așa e, atunci cred că ar trebui să îl predăm colegilor de sus. Ei se pricep mai bine la infracționalitatea economică.

– Mai întâi trebuie să te uiți la astea, Carl.

Yrsa se scobi în geantă.

– Avem o fotografie a celor patru frați. E veche, dar e folositoare.

Ea așeză fotografia în fața lui.

– Aha, zise el și stocă în minte imaginea a patru vite Angus, bine hrănite. O familie sănătoasă, domnii mei! Erau și luptători de sumo în timpul liber?

– Uită-te mai atent, Carl, îl îndemnă Assad, vei înțelege la ce ne referim.

Detectivul urmă privirea lui Assad. Cei patru frați erau așezați unul lângă celălalt la o masă cu față de masă albă și pahare din cristal. Toți aveau mâinile pe masă, ca în fața unei mame severe, aflate în afara cadrului. Patru mâini puternice – și toate aveau pe degetul mic un inel. Erau inele care tăiau adânc în carne. La o astfel de statură nici nu era de mirare.

Carl se uită la colegii lui, doi dintre cei mai stranii indivizi care se mișcaseră vreodată pe culoarele acestei clădiri. Tocmai ei doi reușiseră să ridice acest caz la un nivel complet nou. Un caz care, în principiu, nici măcar nu era al lor.

Toată situația era a naibii de ireală.

O oră mai târziu, programul lui Carl era din nou dat peste cap. Telefonul veni de la adjunct, de la Lars Bjørn. Unul dintre oamenii lui fusese jos în arhivă și auzise o discuție dintre Assad și cea nouă. Ce se petrecea acolo? Găsiseră un punct comun pentru incendii?

Carl îi repetă pe scurt despre ce era vorba, în timp ce culegătorul de turbă de la capătul celălalt scotea mormăieli periodice pentru a indica faptul că urmărea explicațiile lui Carl.

– Fii drăguț și trimite-l pe Hafez el-Assad la Rødovre pentru a-l informa pe Antonsen. O să continuăm cu incendiile de aici, din oraș, dar acest caz vechi îl puteți lămuri, dacă tot ați început să lucrați la el, zise Lars Bjørn cu generozitate.

Acesta era sfârșitul vieții lor liniștite.

– Sincer, nu cred că Assad are chef de asta.

– Ei, atunci va trebui să faci tu asta.

Bjørn, porcul, îl cunoștea prea bine.

– Carl, nu vorbeşti serios. E doar o glumă, nu?

Gropiţele lui Assad se vedeau bine prin barba nerasă, dar dispărură curând.

– Iei maşina de serviciu, Assad, şi ai grijă cum accelerezi prin Roskildevej. Prietenii noştri de la poliţia rutieră au montat iar radare.

– Deci, eu cred că e o prostie. Fie preluăm toate cazurile de incendii, fie niciunul.

Dădu foarte hotărât din cap în timp ce vorbea, dar Carl nu reacţionă, ci îi întinse doar cheile de la maşină.

După dispariţia lui Assad şi a înjurăturilor sale ininteligibile în sus pe scară, lălăiala stridentă a Yrsei de la capătul coridorului ieşi mult mai bine în evidenţă. Cinci octave în cădere liberă. Cum putea să-ţi lipsească în astfel de situaţii bosumflarea aproape permanentă a Rosei! Ce naiba făcea acum domnişoara Bucle Aurii?

Se ridică anevoie şi ieşi pe coridor.

Desigur. Stătea din nou în faţa peretelui şi se uita la scrisoarea uriaşă.

– Ai cam întârziat, Yrsa, Tryggve Holt ne-a oferit deja sensul scrisorii. Nu crezi că el e mai bun pentru asta decât alţii? Şi nu crezi că de-acum ştim destule? Ce ar mai putea sta scris acolo care să ne ajute la investigaţii? Nimic, nu-i aşa? Deci, du-te la tine în birou şi fă ceva deştept. Ceva ce am stabilit să faci.

Ea se opri din cântat când el termină cu predica.

– Vino puţin aici, Carl, zise ea şi îl trase în regatul ei roz.

Îl aşeză la biroul ei, unde se afla o copie a interpretării lui Tryggve a scrisorii.

– Uită-te la asta. La primele rânduri, suntem de acord.

AJUTOR
Am fost răpiți pe 16 februarie 1996...
În stația de autobuz Lautrupvang din Ballerup...
Bărbatul are 1,8 metri, păr scurt...

– Poți să mă urmărești?
Carl încuviință.
– Apoi, Tryggve sugerează următoarele cuvinte:

... ochi albaștri rău și o cicatrice pe ... drept...

– Da, din păcate nu știm încă unde se află acea cicatrice, interveni Carl. Tryggve nu a observat-o și nici nu a vorbit cu Poul despre ea. Dar Poul reușea mereu să observe astfel de lucruri, spune Tryggve. Micile defecte de frumusețe la alții le netezeau poate pe ale sale? Dar spune mai departe.
Ea încuviință.

Conduce o camionetă albastră... Părinții noștri îl cunosc... Îl cheamă Freddy și ceva cu B... Ne-a amenințat și ne-a curentat... Ne omoară...

– Mda, pare că totul se potrivește.
Carl tăcu și se uită în tavan. Acolo sus zbura iarăși o muscă mare și enervantă, care părea să râdă de el. Se uită mai bine la ea. Nu avea cumva pe aripă o pată albă de la pasta corectoare? Scutură amețit din cap. Într-adevăr, era musca după care aruncase cu sticla de pastă corectoare. Unde naiba fusese până acum?
– Așadar, suntem de acord că Tryggve a fost de față la eveniment și a fost conștient, continuă Yrsa, neabătută. Această secțiune a scrisorii se referă la trăsăturile bărbatului. Dacă le completăm cu informațiile de la Tryggve,

avem o descrie destul de bună. Acum nu ne mai lipseşte decât portretul-robot din Suedia.

Ea arătă spre rândurile aflate dedesubt.

– La următoarele propoziţii nu sunt prea sigură. Întrebarea e dacă acolo chiar scrie ce credem noi. Citeşte cu voce tare, Carl.

– Să citesc cu voce tare? N-ai decât să citeşti tu.

Ce, era membru în trupa regală de teatru?

Ea îl bătu pe umăr şi îl ciupi de braţ.

– Haide, Carl. Aşa, conţinutul devine mai clar.

El scutură din cap resemnat şi îşi drese glasul. Ce găină nebună!

Mi-a pus mai întâi mie, apoi fratelui meu, o cârpă pe faţă...

Am mers cam o oră şi acum suntem undeva lângă apă... În apropiere se aude mormăitul unor mori de vânt...

Aici pute... Eliberaţi-ne... Repede
Fratele meu e Tryggve de 13 ani
Eu sunt Poul 18...

Poul Holt

Ea îl aplaudă silenţios cu vârfurile degetelor.

– Foarte drăguţ, Carl. Da, ştiu că Tryggve e sigur de cele mai multe dintre lucruri, dar treaba cu morile de vânt, oare nu poate fi şi altceva? La fel şi alte câteva cuvinte. Şi dacă în spatele punctelor se ascunde ceva mai mult decât putem noi să ne imaginăm?

– Poul şi Tryggve nu au discutat deloc despre zgomot, nici nu ar fi putut s-o facă de vreme ce erau legaţi la gură. Tryggve îşi aminteşte însă că din când în când auzeau un mormăit profund, zise Carl. În afară de asta, Tryggve e

de părere că Poul a fost mereu bun la chestiuni legate de sunete și aparatură tehnică. Dar e adevărat: până la urmă, sunetul poate fi de la altceva.

Carl îl văzu dinaintea sa pe Tryggve, aflat în Suedia, plâns și trist, cum citea a nu știu câta oară scrisoarea în lumina dimineții.

– Scrisoarea l-a impresionat foarte mult pe Tryggve. A spus de mai multe ori că totul era tipic pentru fratele lui mai mare. Fără semne de punctuație. Poul scria mereu așa cum vorbea. Pentru el, să citească scrisoarea era de parcă l-ar fi auzit pe el vorbind.

Carl alungă imaginea din minte. Era foarte clar, trebuiau să-l convingă pe Tryggve să vină la Copenhaga imediat ce își revenea din șoc.

Yrsa se încruntă.

– L-ai întrebat pe Tryggve dacă în zilele cât a stat în căsuță a fost vânt? V-ați uitat, tu sau Assad, pe însemnările meteorologice de atunci? Ați întrebat la institutul meteorologic?

– La mijlocul lui februarie? Atunci e mereu furtună. Nu e nevoie de un vânt puternic pentru a învârti morile.

– Totuși, ați întrebat?

– Transmite întrebarea mai departe către Pasgård, Yrsa. El cercetează chestiunea cu morile de vânt. Deocamdată cred însă că am altă treabă pentru tine.

Ea se așeză pe marginea biroului.

– Știu ce urmează să spui. Vrei să iau legătura cu asociații și grupe de ajutor reciproc pentru cei care părăsesc sectele, nu?

Ea își trase geanta spre ea și scoase o pungă de cartofi prăjiți. Înainte să apuce Carl să formuleze un răspuns, punga era deja larg deschisă și conținutul pe jumătate mâncat.

Cu ea, nu încetai să te minunezi.

Când deschise la el în birou arhiva meteo a Dansk Metereologisk Institut, trebui să constate că datele ajungeau doar până în 1997. Aşadar, sună la institut, se prezentă şi formulă întrebarea sa simplă, aşteptându-se la un răspuns simplu.

– Puteţi să-mi spuneţi cum a fost vremea în zilele din jurul datei de 16 februarie 1996?

Câteva secunde mai târziu, veni şi răspunsul.

– Pe 18 februarie, Danemarca a fost lovită de o furtună de zăpadă extrem de puternică. Ţara a fost izolată de lume timp de trei sau patru zile, iar graniţa dintre Germania şi Danemarca a fost chiar închisă, zise femeia de la celălalt capăt.

– Într-adevăr? Informaţia e valabilă şi pentru Nordseeland?

– E valabilă pentru toată ţara, dar cel mai rău a fost în sud. În nordul Danemarcei, drumurile încă mai erau cât de cât practicabile.

De ce naiba nu întrebaseră mai repede despre vreme?

– Aşadar, ziceţi că a fost furtună mare?

– Da, aşa este.

– Şi ce se întâmplă pe o astfel de vreme cu morile de vânt?

Femeia nu răspunse imediat.

– Vreţi să ştiţi dacă furtuna a fost prea puternică pentru ca instalaţiile să funcţioneze?

– Ăă... da, asta vreau să ştiu. Credeţi că, pe o astfel de vreme, morile trebuie oprite?

– Ei bine, nu sunt expertă în mori de vânt, însă sigur trebuie oprite pe o astfel de vreme. Altminteri ar sări din ţâţâni.

Aici, Carl își scoase o țigară din pachet și mulțumi pentru informații. Dacă nu fuseseră mori de vânt, ce auziseră copiii din căsuță? Erau prizonieri înăuntru, înghețau și nu puteau vedea afară. Oare își dăduseră seama că era furtună?

Carl căută numărul de mobil al lui Pasgård și îl formă.

– Da, răspunse acesta.

Părea extrem de neprietenos, chiar dacă nu rostise decât un cuvânt.

– Carl Mørck la telefon. Ai verificat cum era vremea în perioada în care au fost închiși copiii?

– Încă nu, dar ajung și acolo.

– Poți să o uiți. În ultimele trei dintre cele cinci zile pe care le-au petrecut în căsuța debarcaderului, a fost furtună de zăpadă.

– Așa ceva!

Cum adică – așa ceva?! Remarcă tipică de Pasgård.

– Uită de morile de vânt, Pasgård. Vântul era prea puternic.

– Da, dar ai spus trei din cinci zile. Ce se întâmplă cu restul de două zile.

– Tryggve mi-a povestit că el a auzit acest mormăit în toate cele cinci zile, însă în ultimele trei ceva mai slab. Asta s-ar putea explica prin prezența furtunii, care a estompat mult sunetele.

– Da, probabil.

– Mi-am zis doar că ar trebui să știi.

Carl râse în sinea lui. Cu siguranță Pasgård era furios la culme că nu descoperise el asta.

– Așadar, trebuie să cauți o altă sursă de zgomot, continuă el, după un alt mormăit. Ce se aude cu solzul de pește, ai deja ceva?

– Încetişor. Acesta se află deocamdată la Institutul de Biologie, la departamentul de biologie marină, la microscopare.

– Mircoscopare?

– Da, sau ce naiba fac ei acolo. E un păstrăv, asta ştiu deja, dar marea întrebare e acum dacă e un păstrăv de mare sau de fiord.

– Sunt peşti destul de diferiţi?

– Diferiţi? Nu, nu cred. Un păstrăv de fiord nu e cu siguranţă altceva decât un păstrăv de mare care nu a vrut să înoate mai departe şi a rămas acolo unde era. În fiord.

Pfiu! se gândi Carl. Yrsa, Assad, Rose, Pasgård. Pentru un comisar de poliţie, era prea mult.

– Încă o chestie, Pasgård. Sună-l, te rog, pe Tryggve Holt şi întreabă-l dacă ştie cum a fost vremea în perioada în care au fost ţinuţi prizonieri.

Nici nu apucase bine să pună telefonul jos, că acesta şi sună din nou.

– Antonsen.

Vocea nu zise mai multe. Doar tonul ajungea ca să iei poziţie de drepţi.

– Ajutorul tău tocmai s-a certat cu Samir Ghazi aici, în secţie, şi s-au încăierat. Dacă nu am fi fost la poliţie, ar fi trebuit să sunăm la 112. Fii amabil şi vino să-l iei imediat pe nebun de aici.

27

Când Isabel Jønson era rugată să povestească ceva despre biografia ei, ceea ce se întâmpla destul de rar, ea spunea mereu cum crescuse în ţara tupperware-ului, în grija unor părinţi drăguţi, cu Vauxhall şi casă pe pământ. Ambii aveau o pregătire solidă şi păreri care nu se deosebeau în niciun fel de cele ale altor burghezi înstăriţi care plecau în fiecare zi la lucru cu geanta diplomat sub braţ. O copilărie senină, bine educată, fără bacili şi ambalată în vacuum. Fiecare membru al micuţei familii îşi cunoştea foarte bine locul. Nu puneai coatele pe masă. Părinţii o felicitară şi îi strânseră mâna când Isabel termină liceul real. Fratele ei plecă în armată, deşi în urma tragerii la sorţi fusese scutit de serviciul militar.

Astfel, în decursul timpului se şlefuiseră modele de comportament la care nu putea renunţa decât atunci când se arunca în braţele unui bărbat puternic sau, ca acum, când se aşeza la volanul Fordului ei Mondeo. Viteza maximă era reglată la două sute cinci, dar al ei atingea două sute zece. Şi, după ce ea şi Rachel o cotiră de pe drumul comunal pe E 45, o dovedi din nou.

Navigatorul arăta că aveau să ajungă la destinație la ora 17.05, dar Isabel avea de gând să meargă mai repede.

– Îți fac o propunere, îi zise ea lui Rachel, care ședea lângă ea și strângea mobilul în mână, dar nu trebuie să te agiți, bine? Îmi promiți?

– Încerc, veni încetișor răspunsul.

– Dacă nu dăm peste el sau copii în Ferslev, nu ne mai rămâne probabil altceva de făcut decât să îi dăm ceea ce a cerut.

– Adevărat. Despre asta am vorbit deja.

– Doar dacă nu cumva reușim să obținem mai mult timp.

– Ce vrei să spui?

Isabel ignoră gesturile celorlalți șoferi în timp ce croșeta în trafic, fără să reducă viteza.

– Vreau doar să spun... te rog să nu te enervezi, Rachel. Vreau să spun că nu știm în câtă siguranță sunt copiii, chiar dacă îi dăm banii. Știi ce vreau să spun.

– Cred că atunci vor fi în siguranță.

Rachel accentuă fiecare cuvânt.

– Dacă îi dăm banii, o să-i elibereze. Știm deja prea multe despre el ca să îndrăznească să facă altceva.

– Stai așa, Rachel, tocmai aici e buba. Dacă îi dați banii, și primiți copiii înapoi, ce o să vă rețină să-l denunțați apoi la poliție? Înțelegi la ce mă refer?

– Sunt sigură că o jumătate de oră mai târziu va fi în afara țării. N-o să-l mai intereseze ce facem după aceea.

– Așa crezi? Tipul nu e prost, Rachel, știm asta amândouă. Fuga din țară nu-i oferă o garanție. Cei mulți urmăriți sunt prinși până la urmă.

– Da, dar în cazul ăsta ce facem?

Rachel alunecă neliniștită de colo colo pe scaun.

– Te rog, mergi mai încet, o rugă ea apoi cu voce șoptită. Dacă întâlnim un filtru de poliție, o să-ți ia carnetul.

– Ei, asta e, atunci. Va trebui să conduci tu. Doar ai carnet, nu?

– Sigur.

– Atunci, e în regulă.

Isabel depăși un BMW argintiu în care ședeau bărbați tineri cu pielea închisă la culoare și șepcile puse invers.

– Nu putem aștepta, continuă ea. Acum vine partea care mă îngrijorează. Nu știm ce va face după ce va primi banii și nu știm sigur nici ce va face dacă nu îi primește. De aceea, trebuie să fim mereu cu un pas în față. Noi trebuie să deținem controlul, nu el. Înțelegi la ce mă refer?

Rachel scutură atât de tare din cap, încât Isabel o văzu chiar dacă avea privirea îndreptată spre drum.

– Nu, nu înțeleg nimic.

Isabel își trecu limba peste buze. Dacă nu ieșea așa cum trebuia, avea să fie vina ei, dar acum era convinsă că tot ce făcea sau spunea era cât se putea de corect și absolut necesar.

– Dacă se constată că adresa la care mergem e într-adevăr cea corectă, atunci vom fi mult mai aproape de el decât i-ar conveni. Pentru el ar însemna să i se împlinească unele dintre cele mai negre coșmaruri. Atunci va căuta, cu toată puterea, în mintea lui de psihopat momentul în care a făcut o greșeală. De aceea, la pasul vostru următor el va deveni nesigur, înțelegi? De asta avem nevoie, să-l facem atacabil.

Ea depăși cincisprezece mașini până când Rachel răspunse.

– Despre asta putem vorbi mai târziu, bine? Deocamdată aș vrea doar să stau liniștită aici.

Când goniră peste podul care traversa strâmtoarea Kleiner Belt, Isabel aruncă o privire spre ea. De pe buzele

lui Rachel nu ieşea niciun sunet. Cu toate astea, ele se mişcau necontenit. Închisese ochii, iar mâinile încă mai strângeau mobilul atât de tare, încât i se vedeau oasele.

– Tu chiar crezi în Dumnezeu? întrebă Isabel.

O vreme domni tăcerea. Rachel probabil voia să-şi termine mai întâi rugăciunea, înainte de a deschide ochii.

– Da, cred. Cred în Maica Domnului, şi că ea există şi oferă sprijin şi ajutor mamelor nefericite. De aceea mă rog ei şi sunt sigură că mă aude.

Isabel se încruntă, însă tăcu şi încuviinţă.

Orice altceva ar fi însemnat o ticăloşie.

Ferselv se afla în mijlocul câmpurilor din apropiere de Isefjord. Satul părea, în multe privinţe, idilic şi relaxat – în contrast puternic cu tot ceea ce s-ar fi putut ascunde într-un colţişor al localităţii.

Se apropiară de adresa cu pricina şi Isabel constată că inima începuse să-i bată mai tare. De departe puteau deja să-şi dea seama că, de la atâţia copaci şi vegetaţie, casa aproape că nu se vedea din stradă. Atunci, Rachel o apucă pe Isabel de braţ.

Rachel era albă ca hârtia. Îşi trecea întruna mâinile peste obraji, de parcă ar fi vrut astfel să menţină circulaţia sângelui. Strânsese buzele şi pe frunte îi apăruseră urme de sudoare.

– Opreşte aici, Isabel, gemu ea când ajunseră la un gard viu.

Coborî cu greu din maşină. Era limpede că nu se simţea bine. La marginea drumului, căzu în genunchi. De fiecare dată când vomită, gemu tare de tot. O ţinu aşa până când stomacul i se goli de tot. În clipa în care se ridică, un Mercedes trecu în goană pe lângă ele.

– Ești în regulă? întrebă Isabel, de parcă nu ar fi văzut și singură.

– Așa, zise Rachel când se așează din nou în mașină și își șterse gura cu dosul palmei. Acum ce facem?

– Mergem spre casă. El crede că fratele meu, polițistul, deține toate informațiile despre el. Dacă porcul e acolo sus, le va da drumul copiilor de îndată ce mă va vedea. Nu va avea curajul să facă altceva și va încerca doar să scape.

– Trebuie să parchezi mașina în așa fel încât să nu aibă senzația că îi blocăm drumul, zise Rachel. Altfel, riscăm să o ia razna și să comită un gest disperat.

– Cred că te înșeli. Nu, dimpotrivă. Punem mașina de-a curmezișul. Va trebui să o ia peste câmp. Dacă poate ieși cu mașina, riscăm să ia copiii cu el.

Rachel arăta de parcă avea să i se facă rău din clipă în clipă, dar înghiți de două ori puternic în sec și se adună.

– Rachel, nu sunt prea sigură. Nu prea ai experiență cu așa ceva, nici eu, din fericire. Nici eu nu mă simt prea bine, dar acum trebuie să o facem.

Ochii lui Rachel erau umezi când se întoarse și se uită la Isabel, dar privirea îi era rece.

– Am trăit în viața mea mai multe decât îți poți închipui, răspunse ea surprinzător de dur. Da, mi-e teamă, însă nu pentru mine. Nu ne permitem să greșim.

Isabel parcă mașina transversal pe drumul de țară, apoi se plasară în mijlocul curții, la adăpostul copacilor, și așteptară să se întâmple ceva.

Porumbeii de pe acoperiș uguiau și o ușoară briză bătea prin frunze și iarbă. În rest, în gospodărie nu se vedea pe nicăieri niciun semn de viață, cu excepția răsuflărilor lor.

Ferestrele bătrânei case țărănești erau întunecate. Poate pentru că erau murdare, poate pentru că din interior erau

trase draperiile, nu se putea spune. Lângă peretele casei zăcea o mașină veche și ruginită de tuns iarba. De pe toate obiectele din lemn se scorojea vopseaua. Totul părea mort și nelocuit. Și îngrijorător.

– Ei haide, zise Isabel și se îndreptă direct spre intrare.

Bătu de două-trei ori în ușă. Apoi, făcu un pas în spate și bătu în geamul de alături. Dar nimic nu se mișcă.

– Doamne sfinte! Dacă sunt înăuntru, poate încearcă să ia legătura cu noi, zise Rachel, care se trezea încetișor din transă.

Dintr-un impuls luă o sapă cu mânerul rupt, care era sprijinită de peretele casei, și sparse hotărâtă geamul aflat lângă ușa de la intrare.

Era evident că se pricepea la lucruri practice după cum puse sapa pe umăr și ridică apoi fereastra. Și era de asemenea evident că era pregătită să folosească obiectul împotriva răpitorului dacă se ascundea înăuntru împreună cu copiii. Acesta trebuia să-și calculeze atent pașii următori.

Merseră prin casă, iar Isabel se ținu aproape de Rachel. În afară de patru sau cinci sticle cu gaz aflate în hol, la parter nu erau prea multe mobile, iar acestea erau plasate strategic în dreptul ferestrelor, pentru a da impresia, la o privire aruncată de afară, că toată casa era locuită. Nimic, în afară de praf peste tot. Nimic, nu erau hârtii, reclame, anunțuri, ambalaje goale, șervețele de bucătărie, așternuturi. Nici măcar hârtie igienică.

Aici nu locuia nimeni.

Apoi, găsiră scara abruptă care ducea spre etaj. Urcară cu grijă treptele înguste.

Lambriuri din lemn pe toți pereții. Pereți subțiri peste tot. Tapet în toate culorile și modelele. Un talmeș-balmeș de gusturi sau de lipsă a acestora și de bani. În trei dintre

încăperi nu exista decât o singură piesă de mobilier, un dulap verde-deschis, simplu, de pe care se cojea vopseaua.

Când Isabel trase draperiile, în încăpere pătrunse lumina după-amiezii. Deschise ușa dulapului și rămase cu gura căscată. Probabil că tocmai fusese aici, căci multe dintre hainele de pe umeraşe le purtase când locuise la ea. Haina din piele întoarsă, blugii gri-deschis și cămășile de la Esprit și Morgan. Cu siguranță nu te așteptai la așa ceva într-un loc atât de sărăcăcios.

Și Rachel tresărise, iar Isabel înțelese de ce. Mirosul after-shave-ului său, doar de la el putea să ți se facă rău.

Ea scoase una dintre cămăși și o cercetă rapid.

– Hainele nu sunt spălate, așa că avem acum ADN-ul lui dacă ne trebuie.

Arătă spre un fir de păr de pe guler. Având în vedere culoarea, nu era cu siguranță al ei.

– Haide, o să luăm astea cu noi, continuă ea. Chiar dacă nu cred, dar poate mai găsim ceva prin buzunare.

Când privi rapid pe geam, descoperi urme în pietrișul din fața șurii. Înainte nu le văzuse, dar de aici de sus se vedea clar că în fața porții șopronului pietrele fuseseră aplatizate în două urme care păreau cât se poate de proaspete.

Trase draperiile la loc cu atenție.

Cioburile de sticlă le lăsară în hol, traseră doar ușa după ele până se închise. Afară, se uitară iute în jur. În grădina de legume, pe câmpuri, între copaci, nicăieri nu se vedea nimic suspect. De aceea, se concentrară asupra lacătului de la poarta dinspre șură.

Isabel arătă spre sapa pe care Rachel încă o transporta pe umăr, iar Rachel dădu din cap. Nu avu nevoie de mai mult de cinci secunde pentru a forța lacătul.

Când deschiseră poarta, ambele traseră aer în piept.

În fața lor, în hambar, se afla camioneta. Recunoscură amândouă modelul Renault Partner, albastru-deschis, iar numărul de înmatriculare corespundea.

Rachel începu să se roage încetișor.

– Doamne Dumnezeule, te rog nu lăsa ca dragii mei copii să fie morți în camionetă. Maica Domnului, te implor, nu lăsa să fie acolo.

Isabel nu avea dubii. Pasărea de pradă fugise. Încercă ușa din spate a camionetei. Nici măcar nu se ostenise să o închidă, atât de sigur era pe sine.

Puse mâna pe capotă. Era caldă încă.

Apoi, se duse în curte și se uită printre copaci la locul unde vomitase Rachel. Fie trecuse pe acolo, fie plecase pe apă. În orice caz, nu dispăruse de prea multă vreme.

Ajunseseră prea târziu! La mustață, ar fi putut spune.

Rachel, care stătea lângă ea, începu să tremure. Agitația drumului lung cu mașina, tristețea pentru care nu existau cuvinte, durerea care se reflecta pe fața ei și în ținuta ei, toate acestea răbufniră acum într-un răcnet care zburătăci porumbeii de pe acoperiș. La sfârșit, îi curgeau muci din nas, iar colțurile gurii îi erau albe de la salivă.

Răpitorul nu era aici, iar copiii dispăruseră, în ciuda tuturor rugăciunilor.

Isabel dădu încetișor din cap. Da, era îngrozitor.

– Rachel, îmi pare rău, dar cred că am văzut mașina în timp ce tu vomitai, zise ea cu grijă. Era un Mercedes negru, un model din care există mii.

Rămaseră multă vreme tăcute, în timp ce lumina după-amiezii devenea tot mai stinsă.

Ce aveau să facă acum?

– Tu și Joshua nu ar trebui să îi dați banii, zise Isabel în cele din urmă. Nu trebuie să permiteți să dicteze el condițiile. Trebuie să câștigăm timp.

Rachel o privi pe Isabel ca pe o nebună, care scuipa pe tot ce credea și pe tot ce reprezenta Rachel.

– Să câștigăm timp? Nu am idee despre ce vorbești și nu sunt sigură că vreau să aflu.

Rachel se uită la ceas. Aveau același gând.

În curând, Joshua avea să se urce în tren la Viborg, cu o pungă plină cu bani. Astfel, pentru Rachel, încercarea de a-l urmări pe răpitor și de a-l lua prin surprindere se terminase. Acum nu mai exista decât o singură opțiune, și era una simplă: avea să dea banii și să primească la schimb copiii. Punct! Un milion însemna foarte mulți bani, dar cumva aveau să reziste. Iar Isabel nu trebuia să încerce să o convingă. Rachel arăta clar acest lucru.

Isabel oftă.

– Rachel, ascultă-mă, te rog. L-am cunoscut amândouă. Ceva mai îngrozitor decât acest tip nu-ți poți imagina. Gândește-te numai cum ne-a dus de nas. Cât de departe e tot ce ne-a spus el de realitate.

O apucă pe Rachel de mâini.

– S-a folosit de credința ta și de buna mea credință copilărească. S-a folosit de cele mai fragile puncte ale noastre și ne-a exploatat sentimentele. Îți dai seama? Noi l-am crezut, iar el a mințit. Nu poți nega asta. Știi unde vreau să ajung?

Sigur că știa, doar nu era proastă.

Rachel nu putea însă să riște să se prăbușească în acest moment. Nu putea să-și arunce în vânt credința oarbă, nu în această situație și nu atât de repede, Isabel își dădea seama de asta. Trebuia mai întâi să ajungă la adâncimea din care proveneau toate instinctele primordiale. Trebuia să coboare în iad ca să poată gândi liber și să poată da la o parte toate argumentele și conceptele lumii credinței ei. O călătorie îngrozitoare spre înțelegere. Isabel suferea alături de ea.

Când Rachel deschise din nou ochii, se vedea clar că înțelegea cum stăteau lucrurile. Că era foarte posibil ca iubiții ei copii nici măcar să nu mai fie în viață. Nici măcar asta.

Răsuflă adânc și strânse scurt mâinile lui Isabel. Era pregătită.

– La ce te-ai gândit? întrebă ea.

– Facem ce a spus el, răspunse Isabel. Când va clipi lumina, aruncăm punga din tren, exact așa cum a cerut, dar fără bani. Și când o va ridica și o va deschide, va găsi în ea obiectele din casă, care îi vor demonstra că am fost aici.

Ea se aplecă, luă lacătul și lanțul și le cântări pe amândouă în mână.

– Punem astea în pungă și câteva din hainele lui, plus un bilet care îi arată că suntem pe urmele lui. Că știm unde își face veacul, că îi cunoaștem pseudonimele și că îi supraveghem locul de retragere. Că vom strânge lațul tot mai mult și că e doar o chestiune de timp până îl vom prinde. Îi scriem că își va primi banii, dar că mai întâi vrem să vedem copiii, nevătămați. Trebuie să-l punem la locul lui, altfel păstrează controlul.

Rachel își coborî privirea.

– Isabel, zise ea. Ne aflăm în Nordseeland cu un lacăt și hainele lui, ai uitat? Nu mai prindem la timp trenul din Viborg. Nu vom fi în tren când tipul va aprinde lumina între Odense și Roskilde.

Se uită apoi la Isabel și îi zbieră frustrarea în față.

– În cazul ăsta, cum putem să-i aruncăm punga? Cum?

Isabel o luă de mâna care îi era rece ca gheața.

– Rachel, zise ea liniștită, reușim. Acum plecăm la Odense și acolo, pe peron, ne întâlnim cu Joshua. Avem destul timp.

Preț de o secundă, Isabel văzu brusc o altă Rachel, care nu era mama cu doi copii răpiți, nu era femeia amărâtă de provincie. Nu mai avea nimic provincial în ea. Părea transformată într-o femeie pe care Isabel nu o cunoștea.

– De ce vrea să schimbăm trenul la Odense? întrebă Rachel. Te-ai gândit cumva la asta? Nu mai există o sumedenie de alte posibilități? În mod sigur vom fi supravegheați. În mod sigur în gara din Viborg e cineva și, în mod sigur, și în Odense.

Apoi, expresia i se schimbă din nou. Rachel se pricepea să pună întrebări, dar energia nu-i mai ajungea și pentru răspunsuri.

Isabel se gândi puțin.

– Nu, nu cred, zise ea în cele din urmă. Vrea doar să vă țină în tensiune. Sunt sigură că acționează singur.

– Cum poți fi atât de sigură? o întrebă Rachel fără să o privească.

– Pentru că așa e el. E înnebunit să dețină controlul. Știe foarte exact ce trebuie să facă și când, și își calculează totul la secundă. Nu era în bar decât de câteva secunde și mă și selectase ca victimă. Și doar câteva ore mai târziu îmi asigura exact în momentul potrivit orgasme. Știa să pregătească micul dejun și să spună cuvinte pe care le auzeam apoi o zi întreagă în minte. Fiecare mișcare face parte din planul său și obținea cu mult talent tot ce avea nevoie pentru tertipurile sale. Nu e în stare să lucreze cu altcineva. În afară de asta, banii din răscumpărare nu ar fi suficienți. Ar fi prea puțini, iar el nu vrea să îi împartă cu nimeni.

– Și dacă te înșeli?

– Da, ce facem atunci? Mai contează? Noi suntem cei care oferim un ultimatum în seara asta, nu el. Punga servește doar ca să ne întărească afirmațiile. Să îi fluturăm pe sub nas faptul că am fost în ascunzătoarea lui.

Isabel se uită în jur prin gospodăria ruinată. Cine era acest bărbat care îi spiona pe alții? De ce făcea toate astea? Cu aspectul lui fizic plăcut și inteligența sa, plus talentul de manipulator, ar fi fost un excelent carierist. Avea și alte posibilități.

Era complet de neînțeles.

– Mergem?

Isabel nu voia să mai stea degeaba.

– Poți să-l suni pe soțul tău de pe drum și să-i explici situația. Apoi, îi dictăm ce să scrie în scrisoarea pe care o ascundem în pungă.

Rachel scutură din cap.

– Nu știu. Mi-e frică. Te înțeleg, până la un punct. Dar oare chiar vom reuși să punem presiune pe răpitor? Nu va renunța, pur și simplu, și va pleca?

Acum îi tremurau buzele.

– Și ce se întâmplă cu copiii atunci? Nu facem asta în detrimentul lor? Poate îi amenință că îi rănește sau ceva la fel de îngrozitor.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

– Și dacă le face rău, Isabel, ce facem atunci? Ce facem atunci, îmi poți spune?

28

– Ce naiba s-a întâmplat în Rødovre, Assad? Niciodată nu am văzut aşa o criză de nervi a lui Antonsen.

Assad se foi încoace şi încolo pe scaun.

– Mai bine să nu te mai preocupi de asta, Carl. A fost doar o neînțelegere.

Neînțelegere? Poate că şi izbucnirea Revoluției franceze a fost tot o neînțelegere!

– În acest caz, trebuie să-mi explici ce poate face ca o astfel de neînțelegere să provoace încăierarea a doi bărbați în secția de poliție, care încearcă să-şi dea reciproc pumni în scăfârlie.

– Pumni în ce?

– Scăfârlie, cap. Doamne, omule, trebuie să existe un motiv pentru care te-ai încăierat cu Samir Ghazi. Haide, dă-i drumul şi spune, Assad. Vreau o explicație civilizată. De unde vă cunoaşteți?

– Păi, nu ne cunoaştem deloc.

– Haide, Assad, ce înseamnă asta? Nu te bați cu un străin. Are vreo legătură cu reunirea familiei sau cu vreo căsătorie forțată şi cine ştie ce noțiuni de onoare? Spune

tot. Trebuie să lămurim treaba asta, altfel nu poți rămâne aici. Gândește-te că Samir e ofițer de poliție și tu nu.

Acum, Assad chiar era ofensat.

– Pot pleca imediat, dacă asta vrei.

– Nu pot decât să sper pentru tine că vechea mea relație de prietenie cu Antonsen o să-l oprească de la a urmări chestiunea mai departe.

Carl se aplecă peste masă.

– Assad, dacă te întreb ceva, trebuie să-mi răspunzi. Și dacă nu vrei, știu că e ceva în neregulă. Poate atât de tare în neregulă, încât s-ar putea să aibă consecințe pentru ședera ta în țară și pierderea unui loc de muncă ingrat, dacă mă întrebi pe mine.

– Vrei cumva să mă investighezi?

Assad arăta precum ofensa personificată.

– Are vreo legătură cu faptul că tu și Samir v-ați ciondănit mai demult? În Siria, bunăoară?

– Nu, nu în Siria. Samir e din Irak.

– Așadar, recunoști că aveți o dispută. Chiar dacă nu vă cunoașteți?

– Da, Carl. Dar poți înceta acum să mă mai interoghezi?

– Poate, dar dacă nu vrei să-l întreb pe Samir Ghazi personal cu privire la varianta lui, atunci trebuie să-mi spui măcar unul sau două cuvinte ca să mă liniștesc. De altfel, pe viitor va trebui să te ții departe de Samir în orice fel de împrejurări.

Assad rămase o vreme cu privirea în gol. Apoi, dădu din cap.

– Eu sunt de vină că a murit una dintre rudele lui Samir. Nu am vrut asta, Carl, te rog să mă crezi. Nici măcar nu am știut.

Carl închise pentru un moment ochii.

– Ai comis vreodată aici, în țară, vreo infracțiune?

– Nu, Carl, te sigur că nu.

– Asigur, Assad. Mă asiguri.

– Da, atunci fac asta.

– Asta înseamnă că incidentul s-a petrecut demult?

– Da.

Carl încuviință. Poate că Assad va avea mai mult chef de vorbă altă dată.

– Vrea cineva să se uite la asta?

Yrsa se năpusti în cameră fără un avertisment prealabil. Arăta într-adevăr foarte serioasă când le întinse o foaie de hârtie.

– Asta a venit acum două minute, prin fax, de la poliția suedeză din Rønneby. Așa arăta, așadar.

Puse faxul pe masă. Era foarte clar că acest portret-robot nu fusese realizat doar prin colajul de elemente faciale pe computer. Acesta era autentic. Bine lucrat, cu umbre și toate cele. Un desen bun al unui chip bărbătesc, pe care, la prima vedere, l-ai fi putut considera armonios, dar care, dacă te uitai mai atent, emana o mare lipsă de armonie.

– Arată ca vărul meu, zise Yrsa, sec. Crește porci în Randers.

– Ei, așa nu mi l-am închipuit, observă Assad.

Carl gândea același lucru. Favoriți scurți. Mustață pronunțată, întunecată, tunsă atent la marginea buzei. Părul era ceva mai deschis, cărarea perfectă, sprâncenele groase, care aproape că se uneau deasupra nasului, buzele normale.

– Trebuie să ținem cont că desenul deviază destul de mult de la realitate. Gândiți-vă că Tryggve avea treisprezece ani la momentul respectiv și că de atunci au trecut tot atâția ani. Cine știe cât de exacte sunt amintirile lui și cât de mult s-a schimbat bărbatul între timp? Ce vârstă credeți că ar avea?

Dădură să zică ceva, dar Carl îi întrerupse.

– Uitați-vă atent. Mustața de pe buza de sus îl îmbătrânește, poate. Și apoi, scrieți-vă propunerea aici.

El smulse trei foi dintr-o agendă și le dădu fiecăruia câte una.

– Gândiți-vă, tipul ăsta l-a ucis pe Poul, zise Yrsa. Ai aproape impresia că a omorât pe cineva cunoscut.

Carl își notă propunerea și luă biletele de la ceilalți doi.

Pe două scria douăzeci și șapte, pe alt treilea treizeci și doi.

– Noi zicem că are douăzeci și șapte și tu crezi că e mai bătrân, Assad. De ce?

– Doar din pricina acestora.

Assad puse degetul pe două dungi care duceau oblic în jos spre ochi de la sprâncene.

– Astea nu sunt riduri de expresie.

Își schimonosi fața într-un zâmbet lat și arătă spre colțurile exterioare ale ochilor săi, care se strânseseră complet.

– Uite, vedeți? Se duc direct spre obraji. Și acum uitați aici.

Trase colțurile gurii în jos și arătă fix cum era înainte, când îl mustruluia Carl.

– Nu apare fix aici un rid?

Arătă spre locul de lângă sprâncene.

– Ba da, zise Yrsa și încercă să repete grimasele, dar nu observi asta prea ușor.

Își pipăi pielea din jurul sprâncenelor.

– Explicația e că eu sunt un om vesel. Criminalul nu e. Cu astfel de riduri fie te naști, fie le capeți pentru că nu ești vesel. Și durează până apar. Mama mea nu era prea veselă și abia pe la cincizeci de ani i-au apărut.

– Poate ai dreptate, poate nu, zise Carl, dar suntem de acord că e în jurul acestei vârste. Trygvve a apreciat cam

aceeași vârstă. Asta înseamnă că, dacă mai trăiește, ar avea între patruzeci și cincizeci de ani.

– Nu putem să scanăm imaginea și să îl îmbătrânim apoi cu vreo câțiva ani? întrebă Yrsa. Se poate face cu ajutorul computerului, nu-i așa?

– Sigur că da, dar concluzia ne poate duce și spre o direcție greșită și ne poate induce apoi în eroare. Mai bine ne ținem de imaginea asta de aici. E un bărbat destul de arătos. Atractivitate peste medie și aspect destul de masculin. În același timp, stilul său e destul de rezervat, ba chiar conservator. Genul de angajat de birou.

– Mie mi se pare că arată mai degrabă ca un soldat sau ca un polițist, fu de părere Yrsa.

Carl încuviință. Putea să fie totul sau nimic. Așa era de cele mai multe ori.

Privi spre tavan, unde afurisita de muscă iar începuse să zumzăie. Oare trebuia să ceară administrației clădirii să investească în niște hârtie de muște? Ar fi fost mult mai ieftin decât dacă punea el mâna pe armă.

Se desprinse de aceste gânduri și se uită spre Yrsa.

– Copiază fotografia și trimite-o la toate secțiile de poliție. Știi cum se face?

Ea ridică din umeri.

– Încă ceva, Yrsa. Arată-mi textul înainte să-l trimiți.

– Care text?

El oftă. În unele privințe, era fantastică. Dar, în comparație cu Rose, nu prea era.

– Trebuie să descrii cazul, Yrs. Să explici bănuiala noastră că acest om a comis o crimă. Că vrem să știm dacă un bărbat cu această înfățișare a mai intrat în conflict cu legea într-un fel sau altul. Dacă știe cineva ceva despre el.

– Încotro ne duc toate astea, Carl? Care e legătura, ai idee?

Lars Bjørn se încruntă şi împinse fotografia cu fraţii Jankovic înapoi spre Marcus Jakobsen.

– Unde vă duc? Dacă vreţi să înaintaţi în cazurile voastre de incendiere, vă duc la verificarea bazelor de date după sârbi cu inele cum le poartă cei patru grăsani din fotografie. Poate găsiţi ceva de genul ăsta în arhivele daneze. În locul vostru însă, aş lua imediat legătura cu poliţia din Belgrad.

– Tu zici, aşadar, că acele cadavre pe care le-am găsit la locul incendiilor sunt sârbi aflaţi în legătură cu familia Jankovic? Şi că inelele ar marca faptul că aparţin de ea? insistă şeful.

– Exact aşa. Şi, din pricina deformării degetului mic, sunt de părere că aproape că au venit pe lume cu aceste inele.

– Un cartel de infractori? adăugă Bjørn.

Carl îi dărui un zâmbet târnp. Ce rapid gândea omul într-o zi aspră de luni!

Marcus Jakobsen şedea lângă Bjørn şi se uita cu jind la un pachet de ţigări pe jumătate gol care se afla pe jumătate strivit pe masă.

– Da, ar trebui să cercetăm pe la colegii noştri sârbi. Dacă e aşa cum presupui tu, atunci în acest cartel te naşti, nu eşti primit. Ştii şi cine conduce astăzi aceste afaceri cu credite? Cei patru fondatori nu mai trăiesc, dacă am înţeles bine.

– Yrsa se ocupă de asta. E o societate pe acţiuni care se află în majoritate în posesia unor oameni pe nume Jankovic.

– Aşadar, o mafie sârbească de făcut bani.

– Da. Ştim că firmele care au ars au luat toate la un moment dat credite de la familie, dar nu ştim care e treaba

cu acele cadavre. Asta o lăsăm în sarcina voastră – pe mâini bune.

Carl zâmbi și întinse o altă fotografie peste masă.

– Iar aici îl avem pe potențialul criminal al lui Poul Holt. Drăguț băiatul, nu?

Markus Jakobsen îl privi cu indiferență. Văzuse în viața lui destui criminali.

– Dacă am înțeles corect de la Pasgård, astăzi a obținut un succes în acest caz, observă Jakobsen. Mă bucur că v-a fost de ajutor.

Carl se încruntă. Ce naiba voia să însemne asta?

– Ce fel de succes?

– A, încă nu ți-a spus? Înseamnă că tocmai își scrie raportul.

Douăzeci de secunde mai târziu, Carl se afla în biroul lui Pasgård, o încăpere destul de sumbră. Fotografia cu familia acestuia era menită să mai învioreze locul, dar, în loc de asta, nu făcea decât să atragă atenția asupra faptului că birourile funcționarilor publici erau extraordinar de impersonale.

– Ce ai descoperit? întrebă Carl.

Pasgård apăsă mai departe pe taste.

– În două minute ai raportul și atunci am terminat cu acest caz.

Două minute, asta suna atât de tare a tocilar, încât Carl făcu din reflex un gest disprețuitor, dar într-adevăr, două minute mai târziu, omul se întoarse cu scaunul de birou.

– Uite, poți să-l citești pe ecran cât îl printez. Poți să corectezi imediat dacă nu înțelegi ceva.

Pasgård și Carl începuseră să lucreze la sediul central cam în același timp. Și, deși Carl nu se străduise defel să se pună bine cu vreun șef, adesea el era cel care primea

însărcinările mai bune, ceea ce unui lingău precum Pasgård nu îi convenise niciodată.

De aceea, surâsul acru de pe fața lui în timp ce Carl citea raportul nu era decât expresia prost disimulată a jubilării sale.

Când termină, Carl se întoarse spre el.

– Bună treabă, Pasgård.

Mai mult nu spuse.

– Trebuie să te duci acasă, Assad, sau ai putea rămâne câteva ore în plus astă-seară?

O sută la unu că nu îndrăznea să răspundă altfel decât cu da.

Assad zâmbi. Sigur că percepea întrebarea ca pe o tentativă de împăcare. Se subînțelegea. Toate discuțiile despre Samir Ghazi și locuința reală a lui Assad erau deocamdată puse la păstrare.

– Yrsa, vii și tu. Apoi, te duc acasă. Trebuie oricum să mergem în direcția aia.

– Prin Stenløse? Nu, Doamne sfinte, sigur nu vreți asta. Nu, o să iau trenul. Îmi place să merg cu trenul.

Ea își încheie paltonul și își atârnă pe umăr poșetuța din imitație de piele de crocodil. Era evident că astăzi garderoba ei era inspirată din filmele vechi englezești, la care se potriveau și pantofii maro de drumeții, cu tocurile butucănoase, nu foarte înalte.

– Nu, astăzi nu mergi cu trenul, Yrsa, zise Cal. Dacă nu aveți nimic împotrivă, astăzi aș vrea să vă informez pe drum cu privire la ultimele noutăți.

Încă reticentă, Yrsa luă loc pe bancheta din spate. Picior peste picior, cu geanta în poală, trona în spate – aproape ca o regină care este nevoită să se mulțumească cu o trăsură

simplă, cu doar patru cai. Parfumul ei ajunse în scurt timp să atârne de plafonul afumat.

– Pasgård a primit răspuns de la Institutul pentru biologie marină. Pe de o parte, acum știm că este vorba despre un păstrăv de fiord, întâlnit, așa cum îi spune și numele, în fiorduri, și anume acolo unde se amestecă apa sărată cu apa dulce.

– Și ce e cu mucusul? întrebă Yrsa.

– Fie midii, fie crabi de fiord. Nu se poate ști sigur.

Assad încuviință de pe locul din dreapta.

Deschise harta drumurilor din Kraks Nordseeland și puse degetul în mijlocul imaginii mari.

– OK. Aici. Roskildefjord și Isefjord. Aha! Nu știam că astea două se unesc sus, la Hundested.

– Nu, nu, se auzi de pe bancheta din spate. Doar nu aveți de gând să cercetați ambele golfuri? Asta e o nebunie!

– Așa este.

Carl îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

– Am luat legătura cu un navigator al locului, care locuiește în Stenløse. Assad, tu îți amintești cu siguranță de el de la dubla crimă din Rørvig. Thomasen. Era cel care îl cunoștea pe tatăl persoanelor ucise.

– A, da, acela. Îl chema cumva cu K. Era cel cu burta mare.

– Exact. Klaes se numește. Klaes Thomasen de la secția din Nykøbing. Ambarcațiunea sa se află în Frederiksund, iar el cunoaște fiordurile ca pe buzunarul său. O să ne ia într-o cercetare. Mai avem câteva ore până se întunecă.

– Noi, să mergem cu barca?

Assad făcuse dintr-odată vocea mică.

– Da, trebuie, dacă e să căutăm o căsuță de debarcader care dă spre apă.

– Ei, Carl, mie nu-mi prea place asta.

Carl se hotărî să nu îl ia în seamă.

– În afară de spațiul de viață al păstrăvului, mai există un argument pentru care trebuie să căutăm căsuța în gurile de fiord. Nu-mi place să recunosc, însă Pasgård a lucrat bine. După ce biologii marini au luat probele, el a trimis de dimineață scrisoarea celor de la tehnic, pentru a cerceta hârtia mai ales după umbrele de care ne-a zis Laursen. Și acolo au constatat că umbra este de fapt cerneală tipografică. Doar o cantitate infimă, însă, chiar și așa, destulă.

– Aveam impresia că scoțienii au verificat deja asta, zise Yrsa.

– Da, așa e, dar ei au examinat în primul rând literele de pe hârtie, nu hârtia în sine. În fine, cei de la departamentul tehnic au constatat astăzi de dimineață că pe toată bucata de hârtie se găsește cerneală tipografică.

– Doar cerneală, sau mai scria ceva?

Carl zâmbi. La un moment dat, el și ceilalți băieți îngenuncheaseră în piața din Brønderslev și se holbaseră la o amprentă de picior. Ușor ștearsă de ploaie, dar se distingea încă limpede de altele. Se putea observa că în vârful tălpii fuseseră imprimate litere, dar a durat până s-au prins că literele se vedeau în amprentă în oglindă. PEDRO scria acolo. Curând începuse să circule povestea că pantofii îi aparțineau unui om de la fabrica de utilaje Pedershaab, care se temea că i s-ar putea fura singura pereche de pantofi. Mai târziu, când băieții își încuiau lucrurile în dulapuri la ștrand, se gândeau mereu la bietul Pedro.

Așa se stârnise interesul lui Carl pentru munca de detectiv, iar în momentul acesta se simțea cam ca atunci.

– Au descoperit că cerneala tipografică a lăsat un scris în oglindă pe scrisoarea din sticlă. Hârtia pentru pește nu era imprimată, așadar trebuie să fi stat o vreme bună un ziar pe ea și cerneala s-a transferat.

– Doamne sfinte!

Yrsa se aplecă atât de mult cât îi permiteau picioarele încrucișate.

– Și ce scria?

– Mda, dacă literele nu ar fi fost destul de mari, nu ar fi reușit, dar, din câte am înțeles, după multă muncă au deslușit cuvintele „Frederiksund Avis". Este o revistă săptămânală care se distribuie gratis, din ce am aflat.

În acest moment, se aștepta la o furtună de entuziasm din partea lui Assad, dar acesta nu spuse nimic.

– Nu pricepeți? Asta limitează considerabil zona, dacă presupunem că această bucată de hârtie s-a aflat în zona în care se distribuie revista. Fără această limitare, casa de pe debarcader ar putea fi în orice zonă de pe coasta nordseelandeză. Știți câți kilometri înseamnă asta?

– Nu, veni răspunsul monosilabic de pe bancheta din spate.

Nici Carl nu știa.

Atunci îi sună mobilul.

Se uită pe ecran și simți cum i se face cald.

– Mona.

Tonul lui era brusc altul.

– Mă bucur că ai sunat.

Simți că Assad se așază mai bine pe scaunul de lângă el. Poate că tocmai trăgea nădejde că șeful lui nu era chiar o cauză pierdută.

Carl încercă să se invite în acea seară la ea, dar Mona nu marșă. Nu, de data asta telefonul era de natură profesională, zise ea și râse atât de cristalin, încât pulsul lui Carl o luă la galop. Are în vizită un coleg care ar vrea să discute cu Carl despre trauma sa.

Carl se încruntă. Asta voia? Ce treabă aveau traumele sale cu un coleg de-al Monei? Problemele lui le știa doar ea. De fapt, le păstrase doar pentru ea și nimeni altcineva!

– Mă simt excelent, Mona, așa că nu cred că este cazul, zise el și văzu dinaintea lui ochii ei calzi.

Ea râse din nou.

– Da, din câte pot să-mi dau seama, noaptea trecută ți-a îmbunătățit mult starea de spirit, dar înainte, Carl, înainte nu îți era chiar atât de bine, nu? Iar eu nu pot să-ți ofer ajutor nonstop.

El înghiți în sec. Doar la acel gând simți că îl apucă tremuriciul. Dar de ce nu, ar fi vrut el să întrebe, însă se abținu.

– Bine, atunci așa facem. *Draga mea*, era cât pe aici să adauge, dar descoperi la timp privirea atentă și încântată a Yrsei în oglinda retrovizoare.

Așa că nu spuse asta.

– Colegul tău poate să vină mâine, dar avem treabă, așa că nu va putea sta mult, OK?

Nu stabiliseră nimic în privința unei întâlniri acasă. La naiba!

Avea să o invite a doua zi. Cel puțin, așa spera.

Închise telefonul și îi zâmbi strâmb lui Assad. Dimineață, când se privise în oglindă, se simțise ca un adevărat donjuan, dar sentimentul dispăruse.

– O, Mona, Mona, Mona, când va veni ziua când îți voi cere mâna? lălăi Yrsa de pe bancheta din spate.

Assad tresări. Oare o mai auzise până acum cântând? Ei bine, venise vremea. Vocea ei era un eveniment în sine.

– Pe asta nu o știam, zise Assad, întorcându-se spre ea și dând din cap aprobator.

Apoi amuți din nou.

Carl scutură din cap. Ce porcărie! Dacă Yrsa știa deja de Mona, atunci știau toți. Nu ar fi trebuit să răspundă la telefon.

– Cine ar fi crezut, zise Yrsa chiar în acel moment.

– Cine ar fi crezut ce? întrebă Carl cu privirea în oglinda retrovizoare, pregătit de atac.

– Frederiksund. Închipuie-ți că individul l-a omorât pe Poul Holt în apropiere de Frederiksund.

Yrsa afișă o expresie meditativă.

Of, se gândi Carl, *a uitat de povestea cu Mona*. Și da, înțelegea la ce se referea. Frederiksund nu era departe de unde locuia ea.

Răul nu face diferențe la oraș.

– Hm, nu crezi că ar putea fi mai la sud? Revista se citește și acolo, cu siguranță.

– Ai dreptate. Sau cineva a luat-o din regiunea Frederiksujnd. Dar de undeva trebuie să începem, nu? Și asta pare logic. Nu crezi, Assad?

Vecinul său de pe scaunul de alături nu zise nimic. Probabil că avea deja rău de mare.

– Uite, zise Yrsa și arătă spre trotuar. Lasă-mă aici.

El observă că ea ar fi refuzat, dacă ar fi putut. În schimb, se văicări că ar fi vrut să mai facă niște cumpărături, dar că va trebui să le facă mai târziu.

– Intru și eu un pic, Yrsa, dacă nu te superi. Aș vrea să o salut pe Rose și să îi spun ceva.

Văzu cum Yrsa se încruntă.

– Doar pentru o clipă, adăugă el, ca să-i ia vântul din vele.

Parcă în dreptul numărului 19, sări din mașină și îi deschise Yrsei portiera.

– Rămâi în mașină, Assad, zise el.

– Nu cred că Rose e acasă, zise Yrsa pe trepte.

Părea brusc mai relaxată ca de obicei. Ca după un examen, atunci când ai ieșit din sala de curs, știind că a fost destul de bine.

– Aşteaptă aici, Carl, zise ea când deschise uşa locuinţei. Poate că e în pat. Se mai întâmplă.

În timp ce Yrsa o striga înăuntru pe Rose, Carl văzu că pe plăcuţa de nume scria doar Knudsen.

Yrsa mai strigă de câteva ori, apoi se întoarse la uşă.

– Nu, Carl, nu e acasă, poate că s-a dus la cumpărături. Să îi transmit ceva?

Carl împinse uşor uşa, ca să poată pune un picior în hol.

– Nu. Ştii ceva, mai bine îi scriu repede un mesaj. Ai o bucată de hârtie?

Cu o agilitate dată de ani întregi de experienţă profesională, el îşi croi mai departe drum spre interior. Nu se vedea, dar picioarele lui se mişcau. Puteai doar constata că parcursese deja mai mulţi metri şi că nu mai puteai scăpa de el aşa de uşor.

– E cam dezordine, se scuză Yrsa, îmbrăcată încă în palton. Rose nu strânge niciodată când e în starea asta. Mai ales când e singură toată ziua.

Avea dreptate. Holul era plin de jachete şi paltoane, ambalaje vechi, teancuri de hârtii şi de săptămânale vechi.

Carl se uită în sufragerie. Să fi fost oare domeniul lui Rose? Încăperea era departe de ceea ce îşi închipuia el că ar putea fi căminul unei punkiste hard-core. Nu, arăta mai degrabă ca locuinţa unui hippie. A cuiva care tocmai sosise cu rucsacul plin de nimicuri din munţii Nepalului. Din vremea în care se culca cu o fată din Vrå Carl nu mai văzuse aşa ceva. Beţişoare parfumate, castroane mari din alamă şi cupru cu elefanţi şi tot felul de figuri de voodoo-hoodoo. Pe pereţi erau şaluri din batic şi piele de viţel pe scaune. Mai lipsea un steag american zdrenţuit şi rupt şi te-ai fi simţit catapultat în anii 1970. Şi, peste tot, un strat gros de praf. Cu excepţia săptămânalelor şi revistelor ilustrate,

nimic nu trăda faptul că surorile Yrsa și Rose erau proprietarele acestui talmeș-balmeș anacronic.

– Ei hai, nu e chiar atât de dezordine, se grăbi Carl să spună și privi spre vasele nespălate și cutiile goale de pizza. Cât spațiu aveți aici?

– Optzeci și trei de metri pătrați. Cu excepția sufrageriei, mai există două camere, câte una pentru fiecare dintre noi. Poate că ai dreptate, nu e chiar așa un dezastru, dar stai să vezi ce e în camerele noastre.

Ea râse, dar, în spatele fațadei, mai degrabă i-ar fi dat una cu toporul în cap decât să-l lase în spațiul lor intim. Tocmai asta încerca să-i dea de înțeles în stilul ei alambicat. Măcar atâta experiență mai avea și el cu femeile.

Carl încercă să descopere un obiect care să nu se potrivească în cameră. Dacă voiai să descoperi secretele oamenilor, trebuia să cauți mereu lucruri care erau cumva altfel, care ieșeau din tipare.

Descoperi așa ceva destul de repede: un cap gol din polistiren, din cele pe care sunt puse pălării sau peruci, și un vas din porțelan plin cu borcane de pastile. Se apropie pentru a descifra numele preparatelor și pentru a vedea cui îi erau prescrise, dar Yrsa se interpuse și îi dădu o foaie de hârtie.

– Poți să te așezi aici și să scrii mesajul.

Arătă spre singurul scaun de la masă pe spătarul căruia nu se aflau rufe.

– Când se întoarce Rose, i-l dau.

– Nu avem mai mult de o oră și jumătate, Carl. Data viitoare trebuie să veniți mai devreme, explică Klaes Thomasen.

Carl încuviință și se întoarse spre Assad. Acesta ședea în cabina vasului ca un șoarece prins într-un colț. Părea

complet pierdut în vesta lui roşie de salvare, ca un copil emoţionat în prima zi de şcoală, fără a avea încredere că bătrânul căpitan rotofei care şedea la cârmă i-ar putea salva de la moartea sigură pe care le-o puteau aduce valurile înalte de cinci centimetri.

Carl se uită pe harta din folia de plastic.

– O oră şi jumătate, repetă Klaes Thomasen. Ce căutăm, mai exact?

– O căsuţă de debarcader, care probabil se află departe de orice drum, chiar dacă iese spre apă, şi care abia poate fi văzută din fiord. Mă gândeam să mergem de la podul din Frederiksund până la Kulhuse. Crezi că răzbim chiar mai departe?

Poliţistul pensionat îşi împinse buza de jos în afară şi prinse pipa între dinţi.

– Păi, asta nu e barcă de viteză, mormăi el. Înaintează doar cu şapte noduri pe oră. Îmi închipui că oaspetele nostru ştie să aprecieze asta, nu-i aşa, Assad? Ţi-e bine?

Tenul închis al lui Assad arăta de acum ca după un tratament cu apă oxigenată. Şi abia dacă ieşiseră în larg.

– Şapte noduri? Asta înseamnă cam treisprezece kilometri, nu? Atunci nu ajungem nici măcar până la Kulhuse şi înapoi înainte să se întunece. Sperasem că am putea să ajungem pe partea cealaltă de Hornsherred, poate până la Orø şi înapoi.

Thomasen scutură din cap.

– Pot să o rog pe soţia mea să vină să ne ia din Dalby Huse, de pe partea cealaltă, dar mai departe nu ajungem. Şi aşa, ultima porţiune o s-o parcurgem în semiîntuneric.

– Şi cum rămâne cu barca?

El ridică din umeri.

– Păi, dacă astăzi nu găsim ce căutăm, atunci pot să mai caut mâine și singur. Știi tu, un polițist nu ruginește dacă are vânt potrivnic.

Probabil că era o zicală pe care o inventase singur.

– Mai e ceva, Klaes. Cei doi frați care au fost ținuți în căsuța de pe debarcader auzeau un mormăit puternic. Ca de la o moară de vânt sau ceva de genul acesta. Îți spune ceva?

Thomasen își scoase pipa din gură și se uită la Carl. Ochii săi semănau cu aceia ai unui copoi englez.

– Au fost multe probleme cu un zgomot care aici în regiune era numit „mormăit cu frecvență scăzută", sunt așa-numitele unde cu frecvență scăzută. Asta ar putea să se potrivească, fiindcă discuția a început prin anii 1990.

– Și ce se înțelege prin asta?

– Ei, un fel de mormăit. Un sunet foarte profund și îngrozitor de enervant. Multă vreme s-a crezut că ar veni de la uzina de laminate de oțel din Frederiksværk, dar au constatat că mormăitul a persistat și când uzina a fost închisă o vreme.

– Uzina de laminate. Asta nu e pe o peninsulă?

– Ba da, dar aceste unde de frecvență scăzută sunt înregistrate foarte departe de sursă. Până la douăzeci de kilometri, susțin unii. În orice caz, au existat reclamații în Frederiksværk și Frederiksund, ba chiar și în Jægerspris, pe cealaltă parte a fiordului.

Carl privi picăturile de ploaie care păreau să salte pe suprafața apei. Totul părea foarte pașnic. Bărcile cu pânze, stolurile de pescărușii, casele aflate la adăpostul tufelor și copacilor, pajiștile și câmpiile mănoase. În acest peisaj idilic se auzeau sunete mormăite inexplicabile. În spatele fațadelor frumoase ale caselor locuiau oameni care o luau razna.

– Dacă nu cunoaștem sursa sunetului și distanța de propagare, nu putem face absolut nimic, zise Carl.

Avusesem de gând să mă uit la răspândirea morilor de vânt aici în regiune, dar acum nu e sigur că despre ele e vorba. Multe indicii arată că multe dintre morile de vânt au fost oprite în acea perioadă. Va fi destul de greu.

– Nu mai bine mergem acasă? se auzi din cabină.

Carl îi aruncă o privire lui Assad. Acesta era bărbatul care se rostogolise pe jos în timp ce se lupta cu Samir Ghazi? Care știa să deschidă ușile cu piciorul și îi salvase odată viața lui Carl? Dacă da, atunci se schimbase mult în ultimele cinci minute.

– Îți vine să vomiți? întrebă Thomasen.

Assad scutură din cap. Asta nu arăta decât că nu știa prea multe despre răul de mare.

– Uite aici, zise Carl și îi întinse un binoclu. Respiră liniștit și regulat și urmează mișcările vasului. Încearcă să îți menții privirea pe coastă.

– Nu mă mișc de pe banca asta, mormăi Assad.

– E în ordine. Poți să vezi coasta de pe fereastră.

– Cred că porțiunea asta de coastă nu are rost să o luați în considerare, fu de părere Thomasen și se îndreptă spre mijlocul fiordului. Acolo, în spate, e o mică plajă cu nisip și multe câmpuri se întind pur și simplu până la apă. Dacă e să avem o șansă, trebuie să ne îndreptăm spre Nordskoven, căci acolo pădurea coboară până la coastă. Totuși, acolo locuiesc oameni și e mai greu să protejezi o căsuță de debarcader de privirile curioase.

Arătă spre un drum comunal care urma linia estică a coastei fiordului dinspre nord spre sud. Sate urmate de câmpuri întinse. Pe această parte a fiordului nu avea cum să se ascundă criminalul lui Poul Holt.

Carl se uită pe hartă.

– Dacă e adevărat că păstrăvii de fiord trăiesc la intrarea în fiorduri și căsuța nu se află aici în fiordul Roskilde, atunci

trebuie să fie pe cealaltă parte a Hornsherred, în Isefiord. Dar unde? Dacă ne uităm pe hartă, există numeroase posibilități. Acolo se practică mult agricultura, iar câmpurile se întind până la fiord. Unde poți ascunde o căsuță de debarcader? Pe celălalt mal, la Holbæk, sau sus, în Odsherred, nu are cum să fie, căci până acolo faci considerabil mai mult decât o oră de la locul răpirii, în Ballerup.

Brusc, îl cuprinseră dubiile.

– Sau?

Thomasen ridică din umeri.

– Nu, nu cred. Durează cam o oră până acolo sus.

Carl trase adânc aer în piept.

– Atunci nu putem decât să sperăm că teza cu ziarul local *Frederiksund Avis* se potrivește. Altfel va fi foarte greu.

Se așeză lângă Assad, care arăta destul de rău. Tremura ușor, era verde-cenușiu la față, iar bărbia dublă îi era mereu în mișcare de la înghițitul permanent. Dar binoclul tot îl apăsa la ochi.

– Dă-i niște ceai, Carl. Nevesti-mii n-o să-i placă dacă vomită pe husele de pe bancă.

Carl trase coșul spre el și turnă fără să-l întrebe pe Assad.

– Uite, Assad. Ia o înghițitură.

Acesta lăsă binoclul, se uită la ceai și scutură din cap.

– Nu vomit, Carl. Îmi vine doar înapoi și înghit la loc.

Carl făcu ochii mari.

– Da, în deșert, când călărești pe o cămilă, te simți la fel, iar stomacul poate să îți obosească destul de mult. Dar dacă vomiți, pierzi multă apă, ceea ce e o prostie în deșert. De aceea!

Carl îl bătu pe umăr.

– În ordine, Assad. Tu te uiți după căsuță, iar eu mă ocup de mine însumi.

– Dar nu mă uit după căsuță, pentru că nu o s-o găsim.

– Ce vrei să spui?

– Cred că e prea bine ascunsă, şi nu neapărat de copaci. Poate fi, la fel de bine, în spatele unui dâmb de pământ sau de nisip, ori sub o casă sau între nişte tufişuri. Ştii doar că nu era foarte înaltă.

Carl luă al doilea binoclu. Dacă tovarăşul lui o luase razna, trebuia să treacă el la treabă.

– Dacă nu cauţi căsuţa, Assad, ce cauţi?

– Ceva care scoate sunete mormăite. O moară de vânt sau ceva asemănător, care scoate astfel de sunete.

– Asta va fi dificil de găsit.

O clipă, Assad se uită la el de parcă i-ar fi părut rău că se află în compania lui. Apoi înghiţi atât de violent, încât Carl se dădu un pic mai în spate, din motive de siguranţă.

– Ştiai, Carl, zise Assad mai apoi cu voce slabă, că recordul de a sta pe un zid de parcă ai fi un scaun e de mai mult de douăsprezece ore? întrebă el cu vocea gâtuită.

Carl îşi dădu seama că arăta ca un semn de întrebare ambulant.

– Ştiai, Carl, că recordul de stat în picioare neîntrerupt este de şaptesprezece ani şi două luni?

– Imposibil.

– Dar aşa este. A fost un guru indian care dormea noaptea în picioare.

– Aha. Nu, Assad, nu ştiam. Ce vrei să-mi spui cu asta?

– Ei bine, că unele lucruri par mai dificile decât sunt, şi unele par doar mai uşoare.

– Da. Şi?

– Găsim sunetul de mormăială şi nu mai vorbim niciodată despre asta.

Ce gândire întortocheată!

– Foarte bine, dar tot nu cred că tipul a stat în picioare timp de şaptesprezece ani.

– OK, dar știi ceva, Carl?

Assad se uită serios la el și înghiți încă o dată violent, înainte de a duce din nou binoclul la ochi.

– E problema ta.

Ciuliră urechile la motoarele cuterelor pescărești și ale bărcilor cu pânze care înaintau cu ajutorul motoarelor, la sunetul motocicletelor pe drum și la avionul cu un motor care făcea ture deasupra proprietăților din jur, pentru a oferi administrației financiare puncte de plecare pentru evaluarea impozitului. Dar niciun sunet nu părea a fi constant și nici nu părea a fi un zgomot care să îi revolte pe oamenii din „inițiativa cetățenilor împotriva mormăitului de frecvență joasă".

Soția lui Klaes Thomasens i-a preluat din Hundested, după ce Thomasen a promis să întrebe pe toată lumea despre căsuța de la debarcader. Pădurarul din Nordskoven putea ști așa ceva, era el de părere. Și membrii clubului de navigație. Avea să continue căutarea în ziua următoare, care promitea să fie însorită și uscată.

Când se îndreptară, în cele din urmă, spre sud, Assad, așezat pe locul din dreapta, arăta în continuare foarte rău.

Brusc, Carl înțelese prea bine grija doamnei Thomasen pentru husele ei.

– Îmi zici dacă simți că-ți vine să vomiți, da?

Assad dădu absent din cap.

Carl repetă întrebarea când treceau prin Ballerup.

– Da, poate că aș avea nevoie de o mică pauză, zise Assad după câteva minute.

– OK. Mai poți aștepta două minute? Trebuie să rezolv ceva pe drum. Tot trecem prin Holte, deci pot să te duc direct acasă.

Nu primi niciun răspuns.

Carl se uită la drum. Între timp, se întunecase. Se întreba dacă îl va lăsa să intre.

– Aș vrea s-o vizitez pe mama Viggăi, înțelegi? Așa am stabilit cu Vigga. Mama ei locuiește aici, în apropiere, într-un cămin.

Assad încuviință.

– N-am știut că Vigga mai are o mamă. Cum e? E drăguță?

În sine era o întrebare simplă, dar era greu de răspuns la ea, atât de greu, încât Carl aproape că trecu pe roșu.

– După aceea, poți să mă lași la secție, Carl? Tot trebuie să te îndrepți spre nord. De acolo pleacă un autobuz care merge până în fața casei mele.

Da, Assad știa cum să păstreze anonimatul său și al familiei sale.

– Nu, nu o puteți vizita acum pe doamna Alsing, e prea târziu pentru ea. Veniți mâine înainte de ora paisprezece, cel mai bine pe la unsprezece. Atunci e cel mai vioaie, zise sora de noapte.

Carl își scoase legitimația de serviciu.

– Nu sunt doar în calitate privată aici. Acesta este asistentul meu, Hafez el-Assad. Nu durează mult.

Asistenta se uită uluită la legitimație, apoi la ființa care stătea nesigură pe picioare alături de Carl. Personalul din Bakkegården nu vedea așa ceva în fiecare zi.

– Eu cred că doarme. În ultima vreme a decăzut mult.

Carl se uită la ceas. Era nouă fără zece. Ziua abia începea pentru mama Viggăi. Despre ce vorbea femeia asta?

Doar nu lucrase degeaba peste cincizeci de ani noaptea, servind la mese prin Copenhaga. Nu, atât de demență nu avea cum să fie!

Fură conduși la locuințele bolnavilor de demență, până în dreptul ușii Karlei Margarethe Alsing.

– Îmi spuneți când vreți să plecați și vine cineva să vă deschidă, bine? Angajații noștri sunt chiar aici, zise asistenta și arătă spre hol în jos.

O găsiră pe Karla așezată între munți de cutii de praline și agrafe de păr. Cu pletele ei lungi, cărunte și nepieptănate, și chimonoul lejer, aducea a divă hollywoodiană îmbătrânită, care încă nu se lămurise că a ei carieră se terminase. Îl recunoscu imediat pe Carl și se lăsă cochetă pe spate, îi ciripi numele și îi povesti cât de încântată era să-l vadă. Stilul exaltat al Viggăi era evident moștenit.

Assad nici măcar nu fu băgat în seamă.

– Cafea? întrebă ea și turnă un deget de cafea dintr-un termos într-o cană care mai fusese folosită de câteva ori.

Carl încercă să refuze, dar își dădu seama de inutilitatea acestei întreprinderi, așa că se întoarse spre Assad și îi întinse ceașca. Dacă avea nevoie cineva de o ceașcă de cafea rece și stătută, atunci el era acela.

– Ei, e drăguț aici la tine, zise Carl și se uită spre mobilele din jur.

Rame aurite, mobile din mahon și brocart. Din astea existaseră dintotdeauna destule în sferele înalte ale Karlei Margarethe Alsing.

– Cum îți petreci timpul?

Se așteptă la o explicație despre cât de proaste erau programele de televiziune și despre cât de greu îi venea să citească.

– Să îmi petrec timpul?

Pe chipul ei se așternu o expresie absentă.

– Ah, în afară de a schimba ăsta din când în când... ea se întrerupse și scoase din spatele pernei un vibrator portocaliu cu tot felul de denivelări... nu prea pot face nimic.

Carl auzi în fundal cum ceașca de cafea a lui Assad se clătina pe farfurie.

29

Cu fiecare oră care trecea, se simțea tot mai lipsită de puteri. După ce sunetul mașinii se îndepărtase, ea urlase cât o ținuseră plămânii. Dar după fiecare strigăt simțea cât se poate de clar cât de greu îi era să tragă din nou aer în piept. Greutatea cutiilor era pur și simplu prea mare. Respirația ei devenea tot mai greoaie.

Își mișcă mâna dreaptă un pic ca să poată zgâria cu unghiile cutia din dreptul feței ei. Acel sunet îi dădea speranță. Îi spunea că nu este complet neajutorată.

După ce zăcuse așa câteva ore, îi dispăruse definitiv forța de a striga. Acum trebuia doar să rămână în viață.

Poate se îndura de ea.

După câteva ore își aminti de sentimentul de sufocare. Acel amestec dintre panică și neputință era, într-o anumită măsură, o ușurare. Cunoștea sentimentul de pe vremuri, când tatăl ei, un bărbat uriaș și nesimțit, se așeza pe ea și îi scotea aerul din plămâni.

– Na, poți să te eliberezi? strigase el mereu, râzând.

Pentru el era doar un joc, însă pentru ea era o situație cât se poate de serioasă, dar nu spunea nimic, pentru că își iubea tatăl.

Și, într-o bună zi, el nu mai fusese acolo. Jocurile dispăruseră, dar ușurarea că acestea nu mai erau nu venise.

Plecase cu o târfă, spusese mama ei. Dragul ei tată fugise cu o târfă. Acum se distra cu alți copii, mai noi.

Când îl cunoscuse pe soțul ei, povestise tuturor că îi amintea de tatăl ei.

– Asta nu ar trebui să-ți dorești în niciun caz, Mia, spusese mama ei.

Da, asta spusese.

După ce trecuseră deja douăzeci și patru de ore în care zăcuse prinsă sub cutii, ea știa că avea să moară.

Auzise pași afară, pe coridor. El stătuse o vreme în fața ușii și ascultase, apoi plecase.

Ar fi trebuit să gemi, se gândi ea. Poate atunci ar fi pus capăt situației.

Umărul stâng nu o mai durea. La fel ca brațul, era amorțit, dar șoldul pe care zăcea cea mai mare parte a greutății ei o chinuia în fiecare secundă. În primele ore ale acestei situații claustrofobe transpirase, dar acum nu o mai făcea. Corpul ei nu mai eliminase decât urină, care îi cursese, caldă, în jos pe pulpe.

Zăcea într-o baltă de urină și încerca să se rotească măcar un milimetru, pentru ca presiunea de pe genunchiul drept să se mute puțin asupra coapsei. Chiar dacă nu reușea, tot avea senzația că parcă se mișcase un pic. Ca atunci când își rupsese brațul și putea doar să se scarpine pe exteriorul ghipsului.

Își aminti de zilele și săptămânile când ea și soțul ei fuseseră fericiți împreună. La perioada de început, când el îi zăcea la picioare și făcea tot ce voia ea.

Iar acum, el o omora. O omora fără să ezite, fără niciun sentiment.

Cât de des trebuie să fi făcut asta? Nu știa.

Nu știa nimic.

Ea era un nimic.

Cine o să-şi amintească de mine când voi fi moartă? se întrebă ea şi întinse degetul de la mâna dreaptă, de parcă ar fi mângâiat un copil. Benjamin nu, era prea mic. Mama, desigur. Dar când, peste zece ani, nu va mai fi nici ea? *Cine o să-şi amintească atunci de mine?* Nimeni, în afară de cel care îi luase viaţa. Nimeni, în afară de el. Şi, poate, Kenneth.

Asta era cel mai îngrozitor. Sigur că era rău că trebuia să moară, dar faptul că după moartea ei nimeni nu avea să îşi amintească de ea era şi mai rău. De asta simţi nevoia să înghită, deşi avea gura complet uscată, şi plânse fără lacrimi, până când diafragma ei chinuită începu să tremure.

În câţiva ani, avea să fie uitată.

Din când în când îi suna telefonul, iar vibraţiile din buzunar îi dădeau speranţe. După ce soneria se oprea, ea ciulea urechile câte o oră, două la zgomotele casei. Oare Kenneth se afla afară? Dacă intrase la bănuieli? Trebuia să fi văzut că nu e în regulă ceva, nu? Doar observase cât fusese de cutremurată ieri, când o vizitase.

Apoi, dormise un pic. Când se trezi brusc, tot corpul îi era amorţit. Doar faţa îi mai era vie. Acum, era doar o faţă. Nasul îi era parcă uscat şi ochii o mâncau. Clipea în întuneric. Asta era tot. Altceva nu mai rămăsese din ea.

Atunci, observă de ce se trezise. Era Kenneth? Sau visa?

Închise ochii şi ascultă intens. Era cineva în casă.

Ea îşi ţinu răsuflarea şi ascultă din nou. Da, era Kenneth. Deschise gura şi gemu. El se afla jos, la fereastra de lângă uşa de la intare, şi striga. Îi striga numele, aşa că acum îl cunoşteau toţi vecinii. Simţi cum buzele îi sunt cuprinse de un zâmbet, cum îşi adună forţele pentru un ultim strigăt, care trebuia să o salveze. Strigătul la care soldatul de acolo, de jos, avea să reacţioneze.

Şi strigă cât putu de tare.

Atât de încet, încât nici măcar ea nu se auzi.

30

Soldaţii veniră după-amiază târziu, într-un jeep destul de îndoit. Unul dintre ei urlă că susţinătorii lui Samuel Doe ar fi ascuns arme în şcoala din sat şi că ea trebuia să le arate unde erau ascunse.

Pielea bărbaţilor strălucea. Ea încercă să îi convingă că nu avea nimic de a face cu regimul Krahn al lui Samuel Doe şi că nu ştia nimic despre arme, dar ei nici nu au vrut să audă.

Rachel, sau mai exact Lisa, cum se numea pe atunci, şi prietenul ei auziseră împuşcături toată ziua. Circula zvonul că ariergarda trupelor de gherilă ale lui Taylor lucra temeinic şi violent. De aceea, se pregătiseră să fugă. Cine ar fi vrut să aştepte să vadă dacă oamenii cu pielea albă rămâneau scutiţi de setea de sânge a viitorului regim?

Prietenul ei se dusese la etaj ca să aducă puşca de vânătoare, iar soldaţii dăduseră buzna peste ea când voia să ducă nişte cărţi ale şcolii în clădirea de alături. În ziua aceea arseseră atâtea case, încât voia să se asigure.

Se trezise dintr-odată cu ei în faţă, bărbaţi care ucise-seră toată ziua şi care trebuiau acum să scape de tensiunea care li se acumulase în organism.

Ea nu înțelegea ce vorbeau între ei, dar ochii aveau limbajul lor. Ea se afla la locul nepotrivit. Mult prea tânără și o pradă prea ușoară, în sala goală de clasă.

Cu ultimele puteri, sări în lături, spre fereastră, dar bărbații o apucară de glezne și traseră înapoi. O loviră de multe ori, până când rămase nemișcată pe podea.

Trei capete neclare apărură în raza sa vizuală, apoi două corpuri se năpustiră asupra ei.

Din prea mult entuziasm și îmbătat de putere, al treilea soldat își sprijini arma Kalașnikov de perete și îi ajută pe ceilalți doi să îi desfacă picioarele. Îi astupară gura și, râzând isteric, o pătrunseră unul după celălalt. Ea respira agitat pe nările aproape lipite și îl auzi scurt pe prietenul ei gemând în camera de alături. Se temea pentru el. Se temea că soldații ar putea să-l audă și să-l execute.

Prietenul ei gemu însă foarte încet. Nu reacționă în niciun alt fel.

Cinci minute mai târziu, zăcând în praful de pe podea, se uită spre tablă și văzu ce scrisese cu doar două ore în urmă: *I can hop, I can run.* Prietenul ei dispăruse împreună cu pușca. Pentru el ar fi fost ușor să-i împuște pe soldații transpirați. Aceștia zăceau acum lângă ea, cu pantalonii desfăcuți, și își trăgeau sufletul.

Dar el nu fusese acolo pentru a o ajuta și nu fusese nici atunci când ea sărise și apucase mitraliera bărbatului negru, trăgând glonț după glonț. Corpurile bărbaților fuseseră despicate de salva violentă, declanșând în încăpere un infern de urlete, sânge și praf de pușcă.

Prietenul ei fusese alături de ea când totul era bine. Când viața era ușoară și zilele senine. Nu fusese însă alături de ea când târâse trupurile zdrențuite afară, la groapa de gunoi, și le acoperise cu frunze de palmier, și nici când spălase sângele și bucățile de piele de pe perete.

Mai ales din cauza asta fusese nevoită să plece.

A doua zi îl găsise pe Dumnezeu și se căise profund pentru vina ei. Dar promisiunea pe care și-o făcuse sieși în acea seară, când își dezbrăcase rochia și o arsese și se spălase jos până când își făcuse rană, acea promisiune nu avea să o uite nicicând.

Dacă diavolul avea să i se arate în cale a doua oară, atunci avea să ia problema în propriile mâini.

Dacă încălca astfel porunca Domnului, atunci problema era între ea și El.

În timp ce Isabel călca pedala de accelerație, lăsând privirea să-i alunece între navigator, drum și oglinda retrovizoare, Rachel simți dintr-odată că nu mai transpiră. De la o secundă la alta, buzele încetară să-i mai tremure, iar pulsul i se liniști. Își aminti vag cum teama se putea transforma în furie. Și când simți din nou respirația fierbinte a soldaților NPFL pe piele și văzu dinaintea ei ochii lor galbeni, strânse hotărâtă din dinți.

Atunci acționase, așa că o putea face și acum.

Se întoarse spre șoferiță.

– După ce îi dăm lucrurile lui Joshua, trec eu la volan, în regulă?

Isabel scutură din cap.

– Nu merge, Rachel, nu cunoști mașina. Sunt o droaie de lucruri care nu funcționează cum trebuie. Faza lungă automată nu merge. Frâna de mână nu ține. Mașina supravirează.

Mai înșiră o serie de defecte, dar niciunul nu o interesa pe Rachel. Se părea că Isabel nu avea încredere că Sfânta Rachel, aflată pe scaunul din dreapta, va ști să conducă la fel de bine ca ea, așa că trebuia să îi demonstreze contrariul.

Cele două se întâlniră cu Joshua la Odense, pe peron. El era cenușiu la față și se simțea mizerabil.

– Nu-mi place deloc ce îmi spuneți.

– Știu, Joshua, dar Isabel are dreptate. Așa facem. Tipul trebuie să știe că îi suntem pe urme. Ai GPS-ul cu tine, așa cum am stabilit?

El încuviință. Avea ochii roșii.

– Nu îmi pasă de bani.

Rachel îl apucă hotărâtă de braț.

– Banii nu mai au nicio importanță. Deloc. Nu faci decât să îi respecți indicațiile. Când o să dea semnalul luminos, arunci punga, dar păstrezi geanta cu bani. În timpul ăsta, vom urmări trenul cât vom putea de bine. Nu trebuie să faci nimic, doar să ne spui unde e trenul, când te întrebăm. E clar?

El încuviință mecanic, dar nu păru deloc convins.

– Dă-mi geanta cu bani, zise soția sa. N-am încredere în tine.

El scutură din cap, așadar îl citise.

– Haide, zise ea, dar el încă se mai codea.

Atunci, ea îi dădu o palmă, dură și exact sub ochiul drept. Și înainte să priceapă ce se întâmpla, Isabel apucase deja geanta.

Rachel luă punga, îndesă înăuntru lucrurile răpitorului, în afară de cămașa cu păr. Puse lanțul și scrisoarea pe care o scrisese Joshua deasupra lacătului.

– Poftim. Și fă totul așa cum am stabilit, altfel nu o să-i mai vedem niciodată pe copii. Crede-mă că știu.

Era mai greu să țină pasul cu trenul decât își închipuise Rachel. E drept că imediat după Odense luaseră un avans, dar de la Langeskov lucrurile începură să se agite. Indicațiile lui Joshua erau îngrijorătoare, iar comentariile pe care le făcea Isabel la compararea coordonatelor lor GPS erau tot mai agitate.

– Rachel, trebuie să schimbăm locurile. Nu ai forța necesară pentru așa ceva.

Rareori niște cuvinte au avut un efect atât de nemijlocit asupra lui Rachel. Călcă accelerația și ajunse cât ai clipi la viteza maximă a mașinii. În afară de zgomotul motorului, acum nu se mai auzea nimic altceva.

– Văd trenul! strigă Isabel când calea ferată și autostrada E20 se intersectară.

Apoi, formă numărul lui Joshua și îi auzi imediat vocea.

– Trebuie să te uiți în stânga pe fereastră, Joshua, suntem un pic înaintea voastră, zise ea, dar autostrada face apoi o curbă imensă, preț de câțiva kilometri, așa că o să fii o vreme în față. Încercăm să recuperăm pe podul Belt, chiar dacă va fi la limită. Trebuie să plătim și taxa de pod.

Ea ascultă comentariul lui.

– Te-a sunat? întrebă ea, înainte să închidă telefonul.

– Ce zice? se interesă Rachel.

– Încă nu a fost contactat de răpitor. Se pare că nu se simte deloc bine. Nu-și poate închipui că vom reuși să ajungem la timp. A zis ceva despre *dacă*, în sensul că nu mai contează dacă reușim. Important e că răpitorul va înțelege mesajul scrisorii.

Rachel strânse buzele. *Nu mai contează!* Nici vorbă de așa ceva. Ea avea să fie acolo când lumina stroboscopului avea să se aprindă. Va fi acolo, iar atunci acel psihopat care îi luase copiii va vedea de ce era în stare.

– Nu spui nimic, constată Isabel. Cred că are dreptate, nu vom ajunge.

Ochii ei stăteau lipiți de vitezometru, dar mașina nu putea rula mai repede de atât.

– Ce vom face la pod? Acolo traficul nu e aglomerat, dar sunt multe camere. Plus bariere pentru taxa de pod.

Rachel se gândi o clipă, în timp ce își croia drum, cu flash-uri de faruri, pe banda din stânga.

– Nu-ți face probleme, Isabel, zise ea.

31

Isabel era înspăimântată. Îngrozită de cum gonea Rachel şi de propria incapacitate de a o opri.

Mai erau doar două, trei sute de metri până la barierele de pe pod, dar Rachel nu frână. Curând, limita permisă ajunsese la treizeci de kilometri la oră, iar ea gonea cu o sută cincizeci. În faţa lor, trenul lui Joshua alerga, iar Rachel voia să-l ajungă din urmă, indiferent ce ar fi însemnat asta.

– Mai încet, Rachel, mai încet! strigă Isabel când apărură în faţa lor chioşcurile pentru taxa de pod. Frânează odată!

Rachel se agăţă însă de volan, prinsă în lumea ei. Trebuia să-şi salveze copiii. Nimic altceva nu mai conta.

Îl văzu pe paznicul de la trecerea pentru camioane fluturând din mâini. În faţa lor, două maşini se dădură la o parte în ultima clipă.

Apoi, trecură bufnind de barieră. Cioburi de toate felurile zburară în jur şi se loviră de parbriz.

Dacă maşina ei ar fi fost cu doar câţiva ani mai tânără şi mai bine întreţinută, atunci airbagurile s-ar fi deschis şi le-ar fi oprit.

– Sunt defecte, să le schimb? o întrebase mecanicul şi adăugase că nu avea să fie ieftin.

Multă vreme, lui Isabel i-a părut rău că a refuzat. Dar nu și acum. Dacă airbagurile s-ar fi deschis la viteza pe care o aveau, atunci acțiunea lor s-ar fi întrerupt. Acum, doar o denivelare zdravănă pe capotă și o crăpătură urâtă pe parbriz mai aminteau de acest atac prea puțin elegant asupra bunului public.

În spatele lor, activitatea era în toi. Dacă poliția încă nu aflase că o mașină înregistrată pe numele ei tocmai spărsese o barieră pe podul Belt, atunci înseamnă că dormeau în post.

Isabel respiră scurt și mai sună o dată la Joshua.

– Am trecut de pod. Unde ești?

El îi dădu coordonatele și ea le compară cu ale lor. Nu putea fi departe.

– Am un sentiment neplăcut, zise el. Ceea ce facem e greșit.

Ea încercă să-l liniștească pe cât de bine putea, dar nu părea să ajute.

– Sună când vezi lumina, zise ea și închise.

Înainte de ieșirea 41, văzură trenul înaintea lor, un șirag de perle de lumină care alunecau prin noaptea întunecată. În al treilea vagon ședea un bărbat a cărui inimă era supusă unui mare stres.

Când avea să-i contacteze acel ticălos?

Isabel strânse telefonul la piept în timp ce trecură pe lângă Halskov, în direcția ieșirii 40. Nicio luminiță.

– Poliția din Slagelse ne va lovi cu siguranță, Rachel. De ce ai distrus bariera?

– Vezi trenul? Nu ai fi putut să-l vezi dacă frânam și opream chiar și pentru douăzeci de secunde. De asta am făcut-o!

– Nu văd trenul.

Isabel se uită pe harta din poala ei.

– La naiba, Rachel. Trenul face o buclă spre nord şi apoi trece prin Slagelse. Dacă dă semnalul între Forlev şi Slagelse, nu avem nicio şansă, doar dacă ieşim acum, imediat, de pe autostradă!

În timp ce Isabel se întoarse, ieşirea 40 dispăru în urma lor.

Îşi muşcă buzele.

– Rachel, dacă e aşa cum cred, Joshua va vedea imediat semnalul luminos. Direct în faţa localităţii Slagelse calea ferată e întretăiată de trei drumuri regionale. Locul e ideal pentru a recupera un sac cu bani. Noi nu putem însă ieşi de pe autostradă, pentru că tocmai am trecut de ieşire.

Ea văzu că nimerise în plin: ochii lui Rachel căpătară din nou acea expresie disperată. Şi fix în acelaşi moment frână puternic şi duse maşina pe banda de urgenţă.

– Dau cu spatele, zise ea.

O luase razna de tot? Isabel porni luminile de avarie şi trase de câteva ori adânc aer în piept.

– Ascultă, Rachel, zise ea, cât putu de liniştită. Joshua se va descurca. Nu trebuie să fim acolo când aruncă punga. Tipul ne va contacta de îndată ce va constata ce conţine, zise Isabel.

Dar Rachel nu reacţionă. Se afla într-o altă lume, iar Isabel o înţelegea.

– O să dau cu spatele pe banda asta cu nisip, repetă Rachel.

– N-o să faci asta!

Dar ea dădea deja cu spatele.

Isabel îşi scoase centura de siguranţă şi se întoarse. Spre ele se îndreptau, ca înşirate pe aţă, farurile maşinilor.

– Rachel, eşti nebună? Ne omori! Aşa nu îi ajuţi pe Samuel şi pe Magdalena.

Dar Rachel nu răspunse. Cu motorul urlând, gonea în marșarier.

În următoarea clipă, Isabel descoperi luminile albastre, care apăruseră la patru sau cinci sute de metri în urma lor, din spatele unui deal.

– Stop! strigă ea, iar Rachel luă imediat piciorul de pe accelerație.

Și ea descoperise problema.

Transmisia gemu când ea trecu direct din marșarier în viteza întâi. În câteva secunde ajunsese la o sută cincizeci la oră.

– Roagă-te să nu sune Joshua acum, spunându-ne că a aruncat punga. Așa poate avem o șansă. Trebuie însă să ieși pe ieșirea 38, nu 39, acolo se află precis poliția să ne ia în primire. Ieși pe 38 și continuăm pe drumul regional, e oricum mai aproape de calea ferată. Până la Ringsted linia merge doar prin câmpuri, departe de calea ferată.

Ea își puse din nou centura și rămase următorii zece kilometri țeapănă, cu ochii ațintiți spre vitezometru. Mașinile de intervenție din spatele lor nu erau pregătite pentru o asemenea viteză.

Când ajunseră la ieșirea 39 spre centrul orașului Slagelse, drumul era plin de lumini albastre. În curând aveau să sosească și alte mașini de poliție.

Din păcate, avea dreptate.

– Sunt undeva acolo în față, Rachel. Accelerează dacă poți! strigă ea și formă numărul lui Joshua.

– Joshua, unde ești acum?

Dar Joshua nu răspunse. Ce însemna asta? Că aruncase deja punga? Sau ceva mult mai rău? Oare acel ticălos era cu el în tren? Nimeni nu se gândise până acum la asta. Să fie oare posibil? Oare toată povestea cu stroboscopul și punga

fusese doar o manevră de derutare? Oare tipul avea deja punga și știa că nu conține bani?

Aruncă o privire pe bancheta din spate, la bani.

Ce avea să facă bărbatul acela cu Joshua?

Ajunseră la ieșirea 38 în clipa în care luminile albastre se vedeau pe banda opusă. Rachel aproape că nu atinse frânele când o coti, cu pneurile scrâșnind, pe drumul regional 150, abia evitând o altă mașină.

Isabel simți că îi curgea sudoarea pe spate. Femeia de lângă ea nu era doar disperată. Era, pur și simplu, nebună.

– Aici, pe drumul regional nu poți scăpa de poliție. Nu trebuie decât să-ți urmărească stopurile pentru a te găsi.

Rachel scutură din cap și se apropie atât de mult de mașina din față, încât barele de protecție aproape că li se atinseră.

– Acum, zise ea foarte liniștită, oprind farurile, nu mă mai văd.

Foarte deșteaptă manevra. Și cât de avantajos că faza lungă automată nu funcționa.

În față vedea foarte clar în mașina cealaltă siluetele a doi oameni care gesticulau panicați.

– Cu prima ocazie, o să cotesc, zise Rachel.

– Atunci va trebui să pornești iarăși farurile.

– Lasă-mă în pace și uită-te pe GPS. Când ajungem la următoarea intersecție care nu e fundătură? Trebuie să ieșim de aici, pot să văd cum se apropie poliția.

Isabel se întoarse. Într-adevăr. La doar patru, cinci sute de metri în urma lor, imediat lângă ieșirea de pe autostradă.

– Acolo! strigă Isabel. Acolo unde e panoul.

Rachel încuviință. Farurile mașinii luminară panoul. Vedbysønder scria acolo.

Rachel călcă frâna și răsuci volanul. Fără faruri, în întuneric.

– OK, zise ea și trecu pe lângă o șură și alte câteva clădiri. Ne oprim acum, în spatele fermei, aici nu ne vor vedea. Sună-l pe Joshua, da?

Isabel se întoarse și privi în urmă. Luminile albastre confereau peisajului un aspect fantomatic.

Apoi, formă numărul lui Joshua, de data asta cuprinsă de presimțiri neplăcute.

Sună de două ori, apoi el răspunse.

– Da.

Mai mult nu spuse.

Isabel îi făcu semn lui Rachel că a răspuns.

– Ai aruncat punga?

– Nu.

El părea destul de obosit.

– Ce se întâmplă, Joshua? Sunt oameni în apropiere?

– Doar unul, care stă în compartimentul de alături, dar lucrează la computer și are căști. E în regulă, zise el cam fără suflu. Eu nu mă simt bine deloc. Mă gândesc tot mereu la copii, totul e atât de îngrozitor.

– Joshua, încearcă să te calmezi.

Ușor de zis, greu de făcut.

– Nu mai durează mult și s-a terminat. Unde e trenul acum? Dă-mi coordonatele.

El citi de pe GPS.

– Tocmai ieșim din oraș.

Asta bănuia și ea. Trenul nu avea cum să fie prea departe.

– Lasă-te în jos! porunci Rachel când mașinile de poliție trecură în goană pe drum.

De parcă le-ar fi putut vedea cineva.

Cei doi pasageri din mașina din fața lor ar fi putut fi însă opriți în orice clipă. Aveau să le spună că nebunii

care îi urmăriseră fără faruri o cotiseră brusc de pe drum. Mașinile de poliție aveau să se întoarcă.

– Hei! Văd trenul! strigă Isabel.

Rachel tresări.

– Unde?

Isabel arătă spre sud, departe de drum. Mai bine nici că se putea.

– Acolo, în spate. Haide, pornește!

Rachel aprinse farurile, acceleră în timp-record și luă ambele curbe din localitate cu avânt. Deodată, văzură șirul de lumini ale trenului intersectând farurile mașinii.

– O, Doamne, acum văd lumina! strigă Joshua agitat în telefon. O, Doamne de sus din ceruri, apără-ne pe noi!

– A văzut-o? strigă Rachel care auzise exclamația din telefon.

Isabel aprobă mut și Rachel înclină ușor capul.

– O, Preasfântă Maică. Cuprinde-ne pe toți în lumina ta și arată-ne drumul spre fericire. Acceptă-ne pe toți drept copii ai tăi și încălzește-ne la inima ta.

Respiră sacadat și călcă pedala de accelerație.

– Lumina e chiar în fața mea, acum deschid fereastra, se auzi din telefon. Așa. Acum pun telefonul pe banchetă. O, Doamne, o, Doamne!

În fundal, Isabel îl auzea pe Joshua pufnind din greu. Vocea lui suna ca a unui bătrân obosit și suprasolicitat.

Ea se uită atent în întuneric, dar încă nu putea vedea nicio lumină clipind. Probabil că trebuia să fie direct în spatele trenului.

– Drumul de aici intersectează calea ferată de două ori, Rachel. Sunt sigură că se află pe același drum ca și noi, exclamă ea.

Auzi cum Joshua se chinuia să arunce punga pe geam.

– Îi dau drumul! strigă el în fundal.

– Unde e, Joshua? Poți să-l vezi? întrebă Isabel.

Acum avea telefonul din nou la ureche și vocea i se auzea clar.

– Da, îi văd mașina. E oprită chiar la marginea pădurii, acolo unde drumul se apropie de șine.

– Uită-te pe partea cealaltă pe fereastră, Rachel o să facă semn cu farurile.

Isabel îi făcu semn lui Rachel, care se aplecase peste volan și se uita atentă în întuneric.

– Ne vezi, Joshua?

– Da! strigă el. Vă văd sus, la pod. Vă îndreptați direct spre noi. Veți ajunge chiar...

Isabel îl auzi gemând, apoi răsună o bubuitură, de parcă mobilul ar fi căzut pe jos.

– Văd lumina stroboscopului! strigă Rachel.

Goni peste pod, apoi pe drumul îngust. Mai erau doar câteva sute de metri.

– Joshua, ce face acum? strigă Isabel, dar Joshua nu răspunse.

Poate că telefonul se închisese în cădere.

– Sfântă Maică, iartă-ne păcatele, începu Rachel lângă ea, când trecură în curbă pe lângă două case, o curte, o altă casă care se afla foarte aproape de calea ferată. Apoi, faza lungă a farurilor prinse în raza ei mașina.

Era oprită în curbă, la circa două sute de metri distanță și la doar cincizeci de metri de șine. Lângă mașină stătea însuși nemernicul, răscolind ceva. Probabil în pungă. Purta o pereche de pantaloni deschiși la culoare și o geacă din fâș. Dacă nu ai fi știut cine era, ai fi zis că era un turist care se rătăcise.

În momentul în care zări lumina, ridică privirea. De la distanță nu i se putea citi expresia de pe chip, dar probabil

că îl bântuiau sute de gânduri. Cum ajunseseră lucrurile lui în pungă?

În orice caz, de-acum știa că în pungă nu se aflau bani. Acum, farurile care se apropiau vertiginos.

– Dau peste el! zbieră Rachel, în timp ce bărbatul arunca punga în mașină și sărea la volan.

Ajunseseră la câțiva metri când pneurile sale prinseră aderență și îl duseră pe asfalt.

Drumul ducea într-o pădure deasă. Zgomotul motoarelor urlând se estompa sub coroanele copacilor. Mercedesul era mai nou decât Fordul. Nu avea să fie ușor să îl urmeze. Și la ce ar mai fi servit?

Isabel se uită la Rachel, care ținea volanul cât se poate de concentrată. Ce naiba își închipuia că face?

– Menține distanța, Rachel! urlă ea. În curând vor sosi mașinile de poliție în ajutor. O să-l prindem. Vor bloca strada undeva, precis.

– Alo, se auzi brusc din telefonul pe care încă îl mai ținea în mână.

Era o voce străină de bărbat.

– Da.

Ochii lui Isabel țintuiau stopurile roșii ale mașinii din fața lor, dar tot restul se îndrepta spre acea voce.

Dezamăgirile și înfrângerile multor ani o învățaseră să se aștepte la ce era mai rău chiar și în cele mai inofensive situații. De ce nu era Joshua?

– Cine sunteți? întrebă ea aspru. Ești complicele acelui nemernic? Spune, ești?

– Mă scuzați, dar nu știu la ce vă referiți. Vorbeați cumva cu bărbatul căruia îi aparține acest telefon?

Isabel simți cum o cuprinde un fior de gheață.

– Da, eu eram.

Lângă ea, Rachel tresări violent, dar nu luă piciorul de pe accelerație și se strădui să mențină mașina pe drumul îngust. Cu toate astea, distanța față de Mercedes devenea tot mai mare.

– Îmi pare rău să vă spun, dar tovarășul dumneavoastră de convorbire tocmai s-a prăbușit și...

– Ce spuneți? Cine sunteți? întrerupse Isabel vocea din telefon.

– Ședeam în compartiment și lucram când s-a întâmplat. Îmi pare foarte rău, dar sunt destul de sigur că e mort.

– Isabel! strigă Rachel. Ce s-a întâmplat? Cine este la telefon?

– Mulțumesc, zise Isabel către bărbatul de la celălalt capăt și închise telefonul.

Își mută privirea de la Rachel la copacii care deveniseră o masă amorfă la viteza pe care o aveau. O căprioară în drum sau frunze ude ar fi însemnat să își frângă gâtul pe loc. Se putea întâmpla foarte repede. Cum să-i spună lui Rachel ceea ce tocmai aflase? Cine putea să bănuiască în ce fel avea să reacționeze? Soțul ei murise de câteva secunde și ea gonea ca o nebună prin pustietate.

Isabel fusese adesea deprimată în viața ei. Singurătatea o apăsa ca o umbră, iar serile lungi de iarnă îi stârniseră multe gânduri întunecate, dar în acest moment nu se simțea așa. Acum, când era cuprinsă de ideea răzbunării și simțea răspunderea pentru două vieți tinere, cu diavolul însuși gonind în fața lor, Isabel știa că voia să trăiască. Indiferent cât de îngrozitoare era lumea asta, știa că își putea găsi locul în ea.

Întrebarea era dacă și pentru Rachel era valabil același lucru.

În clipa aceea, aceasta se întoarse spre ea.

– Spune-mi, Isabel. Acum. Ce s-a întâmplat?

– Cred că soțul tău a avut un atac de cord.

Mai prevăzător de atât nu putea să se exprime.

Rachel bănuia însă că o parte din informație nu fusese transmisă, iar Isabel simțea asta.

– A murit? O, Doamne, Isabel, a murit? Spune-mi!

– Nu știu.

– Spune-mi ACUM! Altfel...

Se întoarse brusc spre ea și mașina începu să devieze de la drum.

Isabel ridică mâna, pentru a i-o pune lui Rachel pe braț, dar se opri la jumătatea mișcării.

– Ai grijă la drum, Rachel, zise ea. În momentul ăsta contează doar copiii. Doar ei.

– Nu!

Rachel începu să tremure din tot corpul.

– Nu! Nu e adevărat! O, Maică sfântă, spune-mi că nu e adevărat!

Își încleștă mâinile pe volan, suspinând. Preț de o clipă, Isabel avu impresia că Rachel va renunța și se va opri, dar apoi se îndreptă brusc și călcă pedala de accelerație până la podea.

La marginea drumului apăru denumirea unei localități. Lindebjerg Lynge scria acolo. Drumul îi conducea într-un arc mare în jurul unui grup de case și apoi din nou în pădure.

Acum se vedea clar că tipul din fața lor se simțea amenințat. Într-o curbă, mașina lui aproape că derapă. Rachel o imploră pe Maica Domnului să o ierte dacă avea să încalce porunca Domnului și, pentru binele altora, avea să omoare un om.

– Ești nebună! strigă Isabel. Mergi cu două sute la oră. O să ne omori!

Preț de o clipă se gândi dacă nu ar trebui să smulgă, pur și simplu, cheile din contact.

O, Doamne, atunci se blochează direcția, îi trecu ei prin cap, așa că se agăță cu amândouă mâinile de scaun și se pregăti sufletește pentru ce era mai rău.

Când se ciocniră prima dată cu Mercedesul, capul lui Isabel zbură în față și apoi imediat înapoi, de parcă ar fi fost de cârpă. Mercedesul se menținu însă pe drum.

– OK, zbieră Rachel. Așadar, asta nu te impresionează, diavole!

Și, cu o forță întreită, ciocni din nou bara de protecție a mașinii din fața ei. Radiatorul și capota erau acum turtite. De data asta, Isabel își încordase mușchii gâtului, dar nu luase în calcul forța enormă a centurii de siguranță.

– Oprește mașina! zbieră ea și simți dureri în coșul pieptului.

Dar Rachel nu asculta. Era în transă.

Mercedesul se clătină scurt, dar roțile prinseră din nou și aduseră mașina la loc pe drum, care preț de câteva clipe fu luminat de lumina gălbuie care venea dintr-o curte.

Și atunci se întâmplă.

În momentul în care Rachel vru să lovească din nou portbagajul mașinii din față, bărbatul făcu o manevră surprinzătoare: trase mașina pe banda din stânga și călcă frâna până când pneurile sfârâiră. Fordul zbură pe lângă el, iar acum erau dintr-odată în față.

Isabel simți panica lui Rachel și cum înaintea lor nu se mai afla o mașină care să atenueze forța impactului. Mașina lor intră în derapaj. Roțile din față se răsuciră spre dreapta, ea corectă din volan, frână, dar prea puțin, și, în aceeași clipă, se auzi metal lovindu-se de metal, când celălalt se izbi în laterala Fordului.

Șocată, Isabel se întoarse spre geamul din spate, făcut țăndări, și ușa care fusese strivită până la bancheta din spate. Atunci văzu din nou Mercedesul gonind spre ele.

Chiar dacă partea de jos a feței nu i se vedea, ea recunoscu foarte clar ochii bărbatului și i se păru că în ei se afla siguranța de sine. De parcă situația s-ar fi limpezit dintr-odată.

Tot ce nu ar fi trebuit să se întâmple se întâmplase.

Când le lovi încă o dată, Rachel pierdu controlul mașinii. Restul nu mai fu decât durere și o ultimă privire spre lumea de acolo, de afară, din întuneric.

Liniște. Isabel se trezi atârnând cu susul în jos, prinsă în centura de siguranță. Lângă ea se afla Rachel. Fără viață și sângerând, cu pilonul volanului înfipt în piept.

Isabel vru să se întoarcă, dar capul nu o ascultă. Începu să tușească și simți cum sângele i se scurgea pe gât și îi picura din nas.

E ciudat că nu mă doare nimic, se gândi ea, și în secunda următoare în corpul ei izbucniră o mie de impulsuri dureroase. Vru să strige, dar nu putea. *Acum o să mor*, se gândi ea și tuși din nou cu sânge.

Văzu cum o umbră se apropia de mașina lor. O umbră care nu le voia binele. Pașii pe care îi auzeau în iarbă erau măsurați și siguri.

Încercă să-și concentreze privirea pe silueta aceea, dar sângele care îi curgea peste față nu o ajuta. Când clipea, simțea de parcă ar fi avut șmirghel pe pleoape.

Abia când fu destul de aproape încât să audă ce spunea, ea recunoscu bucata de metal pe care o ținea în mână.

– Isabel, zise el. Chiar nu mă așteptam să te găsesc aici. De ce a trebuit să te amesteci? Uite ce a ieșit!

Se lăsă pe vine și se uită pe fereastra laterală. Probabil că se întreba din ce unghi o putea nimeri mai bine. Vru să întoarcă iar capul, dar mușchii nu o ascultară.

– Există și alții care te cunosc, gemu ea și simți o durere înțepătoare în maxilarul inferior.

El zâmbi.

– Pe mine nu mă cunoaște nimeni.

Dădu ocol mașinii. Pe partea cealaltă se aplecă și se uită la Rachel.

– Ei, de ea nu trebuie să mă mai ocup. Cu atât mai bine.

Brusc, se ridică în picioare. Isabel auzi sirene și văzu luminile albastre la picioarele lui. Fără să vrea, el făcu câțiva pași înapoi.

Apoi, ea își pierdu cunoștința.

32

Mirosul de cauciuc ars era atât de puternic, încât opri într-o parcare înainte de Roskilde. Mai întâi trase aripa lovită de lângă cauciuc, apoi înconjură maşina pentru a evalua nivelul pagubelor. În mod surprinzător, la prima vedere nici nu se observau prea tare.

De îndată ce se calma toată agitaţia, trebuia să dea maşina la reparat. Toate urmele, dar absolut toate trebuiau îndepărtate. Poate de către un mecanic din Kiel sau din Ystad, în Suedia, în funcţie de situaţie.

Îşi aprinse o ţigară şi citi biletul pe care îl găsise în pungă.

Era un moment special, pe care îl aştepta mereu: aici, cu maşinile care goneau pe lângă el, stând în întuneric, ştiind că făcuse din nou ceea ce trebuia făcut. Ştiind că în pungă se aflau bani şi că nu trebuia să mai rezolve decât situaţia din căsuţa de la debarcader.

Dar de data asta situaţia nu era ca de obicei. Simţea încă şocul care îl lovise când, lângă şinele de tren, în pungă descoperise lucrurile sale şi un mesaj în loc de bani.

Îl înşelaseră. Banii nu erau acolo. Situaţia era gravă.

Văzu în faţa ochilor Fordul Mondeo distrus. Acea femeie preacuvioasă primise ce i se cuvenea. O merita! Dar treaba cu Isabel încă îl măcina.

Era vina lui că lucrurile se dezvoltaseră așa, fusese greșeala lui de la bun început. Ar fi trebuit să își asculte instinctele de la bun început și să o omoare la Viborg, când îl descoperise.

Cine ar fi putut să bănuiască faptul că exista o legătură între Rachel și Isabel? Doar între Dollerup și casa lui Isabel din Viborg stăteau mulți kilometri. Ce naiba nu luase în calcul?

Inhală adânc fumul și îl ținu cât putu în plămâni. Nu avea banii. Și totul doar din pricina câtorva greșeli prostești, comise doar din vina lui. Greșeli prostești și o întâlnire nefericită. Acum, totul depindea de Isabel. În acest moment nici măcar nu știa dacă era moartă. Dacă după accident ar mai fi avut timp zece secunde, i-ar fi dat cu cricul în cap.

Atunci ar fi putut să fie sigur.

Acum nu îi rămânea decât să spere că natura avea să îl ajute. Impactul fusese foarte puternic. Sunetul ascuțit al metalului deformat care aluneca pe asfalt încă îi mai răsuna în urechi. Cum să fi supraviețuit cineva după așa ceva?

Duse mâna la ceafa care îi pulsa. Femei afurisite! De ce nu îi urmaseră, pur și simplu, indicațiile?

Aruncă mucul de țigară în tufiș, se așeză pe scaunul din dreapta, luă sacul în brațe și scoase afară lucrurile.

Lacătul și lanțul de la hambarul din Ferslev. În afară de asta, câteva haine din dulapul de acolo. Și, pe deasupra, acea afurisită de scrisoare.

O mai citi o dată. Cerea, fără îndoială, o reacție imediată. Cei care o scriseseră știau pur și simplu prea mult.

Dar fuseseră siguri de ei și asta fusese greșeala lor. Crezuseră că acum rolurile erau inversate și că puteau să-l șantajeze. Mda. Le costase probabil viața, dar trebuia mai întâi să verifice și să se convingă de asta.

Atunci doar soțul, Joshua, și eventual fratele lui Isabel, polițistul, mai erau o amenințare.

Eventual. Un cuvânt ca o amenințare.

Rămase o vreme așezat și analiză situația. Farurile mașinilor care treceau pe drum alunecau în valuri peste parcare.

Oare poliția se afla pe urmele lui? Nu își făcea prea multe probleme în legătură cu asta. Când ajunseseră la locul accidentului, el se afla la câteva sute de metri depărtare. Și nici atunci când trecuseră cu sirenele urlând pe lângă el, niciunul nu se interesase de Mercedesul care înainta tihnit.

Sigur că avea să găsească urmele carambolului pe mașina lui Isabel. Dar cu cine? Cum să-l găsească vreodată?

Nu, pentru el, cel mai important era acum soțul lui Rachel, acel Joshua. De la el trebuia să ceară banii. În afară de asta, trebuia să înlăture tot ce i-ar fi putut atrage pe urmăritori pe urmele sale. În cele din urmă, va trebui să-și reconstruiască întreprinderea de la zero.

Oftă. Anul nu se arătase deloc bun până acum.

Avusese de gând să înfăptuiască zece operațiuni de genul acesta. Și fusese bun. Milioanele din primii ani fuseseră investite corect și aduseseră profituri frumoase. Apoi venise criza și îi distrusese veniturile.

Chiar și un răpitor criminal trebuia să se supună mecanismelor pieței libere, iar acum trebuia să înceapă, mai mult sau mai puțin, de la zero.

– Fir-ar a naibii de treabă, mormăi el când își aminti de un alt aspect.

Dacă sora lui nu își primea banii ca de obicei, avea o problemă în plus. Din copilărie veneau păcate în care nu trebuia nimeni să răscolească. Nume care nu trebuiau să iasă la iveală.

Mai avea și asta pe cap.

Când fusese eliberat din centrul de reeducare, mama lui avea un nou bărbat. Sfatul bătrânilor i-l alesese dintre văduvi. Un meșter coșar care adusese cu sine două fete de vârsta Evei. „Un bărbat semeț" îl numea noul preot, fără să țină cont de realitate.

La început, tatăl vitreg îl lovea, dar când mama lui începu să ia mai puține somnifere și să i se supună în pat, temperamentul lui începu să capete spațiu de manevră.

– Fie ca Domnul să-și întoarcă chipul spre tine și să-ți dăruiască pace.

Cu aceste cuvinte încheia de fiecare dată când își bătea fiicele.

Progeniturile lui auzeau destul de des aceste cuvinte. Dacă i se părea că încălcaseră cuvântul Domnului, le pedepsea. Însă, de regulă, nu ele greșeau, ci fratele lor vitreg. Fie că uitase să rostească „Amen", fie că zâmbise ușor la rugăciunea de la masă. În orice caz, aproape niciodată nu era vorba despre altceva decât de astfel de nimicuri. Coșarul nu îndrăznea însă să se atingă de acel băiat mare și puternic. Nu îndrăznea să meargă chiar atât de departe.

Apoi urmau, de fiecare dată, remușcările, ceea ce era chiar mai rău. La tatăl său măcar știai ce urmează, căci nu îl cuprindea niciodată moralitatea. Tatăl vitreg, în schimb, le mângâia pe fete pe obraji și se scuza pentru accesele de furie și pentru fratele lor rău. Apoi se ducea în birou, își punea „mantaua Domnului", cum numea tatăl său straiele de predicator, și se ruga lui Dumnezeu să le protejeze pe aceste fete nevinovate. De parcă ar fi fost cu adevărat niște îngeri.

Evei nu îi adresa niciodată vreun cuvânt, niciodată. Ochii ei orbi, albi, i se păreau dezgustători, iar ea simțea asta.

Niciunul dintre copii nu îl înțelegea. Nu înțelegeau de ce își pedepsea fetele, când de fapt își ura fiul vitreg și își disprețuia fiica vitregă! Și niciunul dintre copii nu reușea să înțeleagă de ce mama nu intervenea. Dar, mai ales, de ce se arăta Dumnezeu în faptele acestui bărbat atât de rău și strigător la cer de nedrept?

O vreme, Eva îi luă apărarea tatălui vitreg. Dar asta încetă când le bătu pe surorile vitrege atât de tare, încât putu să simtă ea însăși urmele loviturilor.

Fratele ei se menținu în expectativă. Aduna, ca să zicem așa, forțe pentru socoteala finală, care avea să vină într-o bună zi. Atunci când aveau să se aștepte mai puțin.

Pe atunci erau patru copii, soț și soție. Astăzi nu mai rămăseseră decât el și Eva.

Scoase foaia cu informații despre familie din torpedou. Acolo se afla și numărul lui Joshua.

Avea să îl sune și să îl confrunte cu realitatea: că soția și complicea ei fuseseră scoase din joc și că acum urmau la rând copiii dacă nu primea banii în douăzeci și patru de ore, într-un alt loc. Și că și el, Joshua, avea să moară, dacă implica din nou pe cineva din afară.

Văzu chipul rumen al binevoitorului tată de familie în fața sa. Bărbatul avea să cedeze și să facă tot ce avea să îi ceară. Știa asta din experiență.

Formă numărul și așteptă. Avu impresia că durează cam mult până când i se răspunse la celălalt capăt.

– Da, alo? zise o voce pe care nu reuși să o pună imediat în legătură cu Joshua.

– Aș putea să vorbesc cu Joshua?

Farurile mașinilor alunecau în continuare prin parcare.

– Cine sunteți?

– Nu este numărul lui Joshua? replică el.

– Nu, nu este. Ați format greșit, cu siguranță.

El se uită la mobil. Nu, nu formase greșit. Ce se petrecea?

Apoi, își dădu seama. Numele!

– O, da, scuze! Am spus Joshua, așa îi spunem toți. Dar se numește Jens Krogh, vă rog să mă scuzați, câteodată mai uit asta. Pot să vorbesc cu el?

Tăcu și privi în întuneric. Bărbatul de la celălalt capăt tăcu și el. Asta nu vestea nimic bun. Cine naiba era?

– Ah, da, zise apoi vocea. Cine sunteți?

– Cumnatul său.

Era o replică la întâmplare.

– Puteți să mi-l dați acum la telefon?

– Nu, îmi pare rău. Vorbiți cu poliția din Roskilde, asistentul de poliție Leif Sindal. Spuneți că sunteți cumnatul lui. Cum vă numiți?

Poliția? Idiotul informase poliția? O luaseră razna cu toții.

– Poliția? A pățit Joshua ceva?

– Nu vă pot da nicio informație câtă vreme nu îmi spuneți numele.

– Mă numesc Søren Gormsen, zise el atunci.

Așa era regula. Poliției îi dai întotdeauna un nume obișnuit.

Atunci îți dau crezare. Atunci cred că te pot verifica.

– Aha, se auzi apoi. Søren Gormsen, puteți să-l descrieți pe cumnatul dumneavoastră?

– Da, pot. E un bărbat înalt și puternic. Pe jumătate chel. Cincizeci și opt de ani, poartă mereu o vestă verde-oliv și…

– Søren Gormsen, îl întrerupse polițistul. Am fost chemați deoarece Jens Krogh a fost descoperit fără viață într-un tren. Avem un cardiolog aici. Îmi pare rău să vă spun că tocmai l-a declarat mort pe cumnatul dumneavoastră.

El lăsă cuvintele să-i răsune în minte, înainte să pună întrebarea.

– O, nu! E îngrozitor! Cum s-a întâmplat?

– Nu ştim. Conform unui pasager din tren, pur şi simplu s-a prăbuşit.

Să fi fost cumva o capcană?

– Unde îl duceţi?

Auzi cum poliţistul vorbeşte cu medicul.

– O să-l preia o ambulanţă. Probabil că se va cere o autopsie.

– O să-l ducă pe Joshua la spitalul din Roskilde?

– Coborâm din tren abia la Roskilde, da.

El mulţumi, îşi exprimă din nou regretul şi coborî din maşină, pentru a şterge mobilul şi a-l arunca în tufiş. Pentru cazul în care era totuşi o capcană.

– Ei, tu! auzi în spatele lui.

Se întoarse şi văzu doi bărbaţi coborând dintr-o maşină care parcase între timp în spatele lui. Numere lituaniene, treninguri vechi şi chipuri foarte uscate.

Se îndreptau direct spre el, intenţia lor fiind clară. Imediat aveau să-l trântească la pământ şi să-i golească buzunarele. Era modul lor de a-şi câştiga pâinea.

Ridică mobilul ca avertisment şi arătă spre el.

– Uite! strigă el şi îl aruncă spre unul dintre cei doi.

În acelaşi timp, sări în faţă şi îl lovi pe celălalt între picioare, astfel încât se prăbuşi gemând şi dădu drumul cuţitului.

Două secunde mai târziu, îl ridicase şi i-l înfipsese celui aflat pe jos de două ori în burtă şi celuilalt în coaste.

Apoi, ridică mobilul şi îl aruncă în tufe, împreună cu cuţitul, cât de departe putu.

Viaţa îl învăţase că trebuia întotdeauna să lovească primul.

Îi părăsi pe cei doi acolo și introduse în GPS gara din Roskilde.

Doar opt minute până acolo.

Ambulanța așteptase o vreme înainte să apară targa. Se ascunse printre curioșii care se uitau la conturul corpului lui Joshua, aflat sub pătură. Când îl văzu pe polițistul care însoțea targa și ducea geanta și paltonul lui Joshua, fu convins.

Joshua era mort. Banii erau pierduți.

– La dracu, la dracu, la dracu!

Înjură întruna în timp ce își conducea Mercedesul spre Ferslev.

Ce adresă bună de acoperire fusese în toți acești ani! Adresa sa, numele, camioneta, tot ce ținea de persoana care susținea că este avea legătură cu această veche gospodărie țărănească. Acum, se terminase totul. Isabel cunoștea numărul de înmatriculare al mașinii sale și i-l comunicase și fratelui ei. Astfel, proprietarul autovehiculului odată aflat, se stabilea o legătură și cu acea adresă. Locul nu mai era deloc sigur.

Când ajunse în sat și se îndreptă printre copaci spre vechea casă, în regiune se lăsase deja obișnuita liniște de seară. Satul părea complet părăsit, probabil că locuitorii se aflau toți în fața televizorului. Doar în casa dintr-o gospodărie de undeva de departe, printre câmpuri, se vedeau câteva ferestre luminate. De acolo avea să plece și apelul de urgență.

Mai întâi văzu că Rachel și Isabel pătrunseseră în casa mare. Apoi parcurse sistematic fiecare încăpere și îndepărtă lucrurile care ar fi rezistat unui incendiu: o mică oglindă, o cutie cu lucruri de cusut, o trusă de prim-ajutor.

Apoi, scoase camioneta din hambar, ocoli casa şi o conduse prin fereastra mare a sufrageriei, de unde aveai o priveliştе foarte frumoasă a câmpurilor.

Când se sparse geamul se zburătăciră câteva păsări, dar asta fu tot.

Ocoli din nou casa înainte de a intra cu lanterna înăuntru. *Perfect*, se gândi el, când văzu partea din spate a camionetei şi pneurile dezumflate. Păşi pe vârfuri peste cioburile de pe podea şi deschise uşa din spate, apoi scoase canistra de rezervă şi o turnă pe jos între sufragerie, bucătărie, hol şi etaj.

Deşurubă capacul rezervorului, smulse o bucată de draperie, o cufundă în benzina de pe jos şi o bägă apoi în gura rezervorului.

Preţ de o clipă rămase în curte şi se uită în jur. Apoi aprinse restul draperiei şi îl aruncă într-o baltă de benzină, unde se aflau sticlele şi cu gaz.

Când rezervorul cu benzină al camionetei sări în aer cu o bubuitură asurzitoare, el era deja cu Mercedesul pe drumul comunal. După alte câteva minute, fu rândul sticlelor de gaz. Exploziile fură atât de puternice, încât i se păru că vede cum se ridică acoperişul.

Abia când lăsă în urmă supermarketul localităţii şi avu vizibilitate bună, se opri la marginea câmpului şi privi în urmă.

Gospodăria ardea cu flăcări uriaşe. Scânteile zburau ca stelele căzătoare. Cu siguranţă că incendiul putea fi observat de la câţiva kilometri depărtare. Nu avea să mai dureze mult şi flăcările aveau să ajungă la crengi şi să topească totul de-a valma.

Mda. Din partea asta nu mai avea de ce să se teamă.

Pompierii nu vor mai putea constata decât că nu mai era nimic de salvat.

Se va vorbi de faptele unor tineri nebuni.
La țară se vorbea adesea despre asta.

Se postă în dreptul ușii camerei în care soția sa zăcea îngropată sub maldăre de cutii. Constată încă o dată, cu un amestec de tristețe și mulțumire, că era o liniște de mormânt. Trăiseră bine împreună. Era frumoasă și blândă și o mamă bună, nu se putea spune altceva. Da, tot el era de vină pentru că nu funcționase. Înainte să mai încerce încă o dată cu o femeie, trebuia să se asigure că tot ce se afla în acea cameră dispărea de pe suprafața pământului. Până acum, trecutul se depusese ca mucegaiul peste viața lui, dar pe viitor nu avea să mai permită asta. Avea să mai organizeze câteva răpiri, dar apoi avea să vândă casa și să se retragă undeva departe. Poate că până atunci reușea să învețe să trăiască normal.

Se întinse câteva ore pe colțar și parcurse în gând ce sarcini mai avea de îndeplinit. Gospodăria Vibehof și căsuța de pe debarcader putea să le păstreze, asta era sigur, dar trebuia să găsească înlocuitor pentru ferma din Ferslev. O căsuță izolată pe undeva, pe unde nu călca picior de om. Cel mai bine una al cărei proprietar să fie cunoscut ca un străin în regiune. Vreun bătrân care se îngrijea singur de ale lui și nu era o povară pentru nimeni. Probabil că de data asta avea să caute mai spre sud. Când făcuse cercetări în regiunea de lângă Næstedt, observase câteva case potrivite, dar știa din experiență că selecția finală nu avea să fie ușoară.

Proprietarul vechii gospodării din Ferslev se potrivise perfect. Nimeni nu se interesa de el, iar el nu se interesa de alți oameni. Muncise aproape toată viața în Groenlanda și avea o prietenă în Suedia. Dacă întrebai în sat de el, auzeai mereu: „Din câte știu". Această minunată expresie, „din câte știu", îl condusese la el. Era un bărbat care se descurca

singur, care trăia din banii pe care îi câştigase în tinereţe, aşa se spunea. Îl considerau un ciudat, şi cu asta îi semnaseră condamnarea la moarte.

Trecuseră zece ani de când îl omorâse pe acest ciudat şi de atunci avusese grijă să deschidă toate plicurile cu fereastră care sosiseră şi să le plătească pe toate. După câţiva ani renunţase la contractul de energie electrică şi gunoi, iar de atunci nu mai venise nimeni. Buletinul şi carnetul de conducere ale bărbatului, dar cu fotografii noi şi date de naştere mai credibile, le realizase un fotograf din Vesterbro. Un bărbat de cuvânt, care considera falsurile o formă de artă – dacă elevii lui Rembrandt se făceau vinovaţi de asta, atunci o făcuseră doar la îndemnul maestrului! Un adevărat artist.

Timp de zece ani îl însoţise numele de Mads Christian Fog, dar, din păcate, acum se sfârşise.

Acum, era, pur şi simplu, Chaplin.

Când avea şaisprezece ani şi jumătate se îndrăgostise de una dintre surorile sale vitrege. Era deosebit de gingaşă şi de eterică, avea o frunte înaltă şi o piele atât de străvezie, încât i se vedea vinişoarele de la tâmple. O mare deosebire faţă de materialul genetic brut al tatălui său vitreg şi foarte diferită de aspra sa mamă.

Voia să o sărute, să o ia în braţe şi să se adâncească în ochii ei, dar ştia că era strict interzis. În ochii Domnului ei erau fraţi adevăraţi, şi ochii Domnului erau atotprezenţi în acea casă.

În cele din urmă se satisfăcu cu acea plăcere pe care şi-o putea acorda singur seara, sub plapumă, sau cu priviri furişe aruncate surorii vitrege. Pentru asta trebuia doar să urce în pod şi să privească prin crăpăturile dalelor de deasupra camerei lor.

Apoi, într-o bună zi, ea îl prinse, ca să spunem așa, asupra faptului. Se întinsese pe podea și aștepta momentul pentru a o admira pe frumoasă în cămașă de noapte, când ea ridică brusc privirea și îl descoperi.

Șocul lui fu atât de mare, încât își ridică brusc fruntea și se lovi de o bârnă din acoperiș, iar un cui ieșit în afară i se înfipse în spatele urechii.

Îl auziră apoi gemând în pod și, astfel, plăcerile lui se sfârșiră.

Într-un acces de frică de Dumnezeu, sora sa Eva îl pârî mamei și tatălui vitreg. Ochii ei orbi nu văzură furia apropiată de dușmănie care se declanșă la părinți.

Mai întâi îl interogară amenințându-l cu osânda veșnică, dar el nu recunoscu. Nu mărturisi că pândise fata visurilor sale pentru a o vedea dezbrăcată. Cum ar fi putut amenințările lor să îl facă să mărturisească? Amenințări de genul acesta auzise prea des.

– Tu ești singurul vinovat, urlă tatăl său vitreg și îl atacă din spate.

Fu luat complet prin surprindere. Tatăl vitreg nu era mai puternic decât el, dar îi răsuci brațele la spate și i le ținu într-o strânsoare de fier.

– Ia crucea, strigă el către soția lui. Scoate-i diavolul din corp! Lovește-l până îi alungi toate păcatele!

El îi văzu privirea furioasă și văzu cum ridică crucifixul. Când căzu prima lovitură, îi simți respirația puturoasă în față.

– În numele splendorii Domnului! strigă ea și ridică din nou crucifixul.

Pe buza de sus i se adunaseră broboane de sudoare, dar tatăl vitreg îl strânse și mai tare, gemând și repetând la nesfârșit:

– În numele Atotputernicului!

După douăzeci de lovituri pe umeri şi pe braţe, mama lui făcu un pas în spate. Respira greu şi era epuizată.

De acum, nu mai exista cale de întoarcere.

Cele două surori vitrege şedeau plângând în sufragerie. Auziseră totul şi păreau cu adevărat şocate. Eva, în schimb, nu lăsa să se observe nimic, deşi cu siguranţă auzise şi ea tot. Continua să citească un text în Braille, dar nu putea să-şi ascundă trăsăturile încrâncenate.

În aceeaşi seară le puse pe ascuns părinţilor somnifere în cafea. Iar când se lăsă noaptea şi cei doi dormeau adânc, luă un pahar şi dizolvă toate pastilele în apă. Dură o vreme până când cei doi se întoarseră pe spate şi le putu turna cocteilul de pastile pe gât. Dar timp avea destul.

Şterse apoi sticla, apăsă degetele tatălui vitreg pe ea, luă două pahare de apă, repetă procedura cu degetele amândurora, puse fiecare pahar pe noptiera corespunzătoare şi turnă un pic de apă înăuntru. Apoi, trase uşa în urma lui.

– Ce ai făcut acolo? auzi o voce.

Se uită în întuneric. Eva avea aici un avantaj. Era în mediul ei în întuneric şi avea auzul la fel de ager ca al unui câine.

– Nimic. Voiam doar să-mi cer scuze, dar dormeau adânc. Probabil că au luat somnifere.

– Atunci sper doar că dorm bine, replică ea.

A doua zi de dimineaţă cadavrele fură ridicate. Scandalul din pricina sinuciderilor fu enorm în mica localitate. Eva tăcea. Probabil că bănuia deja că această nenorocire, la fel ca şi faptul că fratele ei era răspunzător de orbirea ei – fapt de care se necăjea şi el în tăcere –, avea să devină asigurarea ei împotriva unei vieţi trăite în sărăcie şi mizerie.

Cât despre surorile sale vitrege, ele căutară eternitatea după doar doi ani. Intrară în lac ţinându-se de mână, iar

acesta le acceptă. Așa se eliberară de toate amintirile dureroase. El și Eva însă nu.

Moartea părinților se petrecuse cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Între timp se prăpădiseră încă mulți alții care interpretaseră greșit „iubirea de aproape" în cadrul diferitelor manifestări de fanatism.

La naiba cu toți ăștia. La naiba cu toți cei care credeau că se pot ridica deasupra altora, în numele lui Dumnezeu.

Cât de mult îi ura! Și cât de tare își dorea să îi șteargă pe toți de pe fața pământului!

Scoase cheia camionetei și cea a casei din Ferslev de pe inelul cu chei, se uită cu atenție în jur și le lăsă apoi să alunece în sacul cu gunoi aflat deasupra în tomberonul vecinului.

Apoi, se duse înapoi și goli cutia poștală.

Reclamele ajunseră imediat în coșul de gunoi, iar restul pe masă. Două plicuri cu fereastră, cele două ziare și un bilet mic, scris de mână, cu logoul clubului de bowling.

Desigur că în ziare nu scria nimic, nu avea cum. În schimb, posturile regionale de radio erau cât se poate de actuale. Mai întâi veni știrea despre cei doi lituanieni care se atacaseră reciproc în focul unor certuri. Urmă apoi povestea despre accidentul femeilor. Nu erau multe informații, dar erau destule. Era vorba despre un accident după o cursă nebunească de mai multe ore, în care rupseseră și bariera de pe podul Belt. Apoi, fu amintit locul accidentului, vârsta femeilor și faptul că ambele fuseseră rănite grav. Nu se dădură nume, dar exista posibilitatea să fie vorba de fugă de la locul accidentului.

Se logă la internet și căută și alte informații. În ediția online a unuia dintre marile cotidiane se scria că femeile fuseseră operate și că se aflau încă în pericol de moarte. Se

specula cu privire la motivul cursei nebuneşti peste Belt. Un doctor de la secţia de urgenţe a spitalului din Rigs, căruia îi era dat numele, vorbea destul de pesimist despre şansele lor de supravieţuire.

Cu toate astea, era profund neliniştit.

Se informă pe pagina de internet a spitalului ce şi cum făceau acolo. Apoi studie planul secţiilor şi analiză unde s-ar putea afla cele două acum.

Deocamdată trebuia doar să se ţină la curent cu privire la starea celor două femei.

Apoi, luă biletul cu logoul clubului de bowling şi îl citi.

Am trecut azi pe aici, dar nu era nimeni. Turneu, miercuri, ora 19.30, mutat cu o jumătate de oră mai devreme, la ora 19.00. Ţineţi minte, petrecere după? Sau ai deja destule bile de bowling, haha?

Veniţi poate amândoi? Încă o dată, haha! LG, Papst.

Se uită în sus, spre etajul unde zăcea soţia lui. Dacă mai aştepta câteva zile înainte să îi transporte cadavrul la casa de la debarcader avea să scape de toţi trei. Încă vreo câteva zile fără apă şi copiii aveau să moară cu siguranţă. Mda, aşa trebuia să se întâmple. Până la urmă, părinţii hotărâseră aşa.

Ce idioţenie! Atâta efort pentru nimic!

33

Auzise agitația nocturnă de jos din sufragerie, dar nu și că venise salvarea.

– Hardy are ceva la plămâni, îi explică Morten. Îi vine greu să respire.

Părea îngrijorat. Trăsăturile sale vesele și rotofeie păreau acum căzute.

– E ceva serios? întrebă Carl.

– Doctorul vrea ca Hardy să fie dus la Rigshospital pentru a sta sub observație, ca să i se facă și niște investigații la inimă. S-ar putea să existe pericolul unei aprinderi de plămâni. Pentru cineva aflat în situația lui Hardy, asta e foarte periculos.

Carl încuviință. Evident că nu-și puteau permite niciun risc.

Îi trecu prietenului său mâna prin păr.

– Ah, Hardy, omule, ce porcărie! De ce nu m-ați trezit?

– Eu i-am spus lui Morten să nu o facă, șopti Hardy, care părea trist. Mă lăsați să mă întorc aici când mă externează, da?

– Sigur că da, bătrâne. Fără tine nu mai are niciun haz locul.

Hardy zâmbi slab.

– Nu cred că Jesper e de aceeași părere. Ar fi foarte bucuros să găsească sufrageria așa cum era înainte, când o să apară după-amiază.

Astăzi după-amiază? Carl uitase de asta.

– Ei bine, n-o să fiu aici când te întorci de la serviciu, Carl. Morten merge cu mine la spital, așadar sunt pe mâini bune. Cine știe, poate că mă întorc peste câteva zile?

Se forță să tragă aer în piept și să zâmbească.

– Carl, îmi tot umblă o chestie prin cap, zise el apoi.

– Dă-i drumul.

– Îți mai amintești de cazul Børge Bak, când au găsit cadavrul unei prostituate sub podul Langebro? Murise înecată. La prima vedere a părut un accident, poate chiar o sinucidere, dar nu a fost așa.

Carl își amintea chiar foarte bine. O negresă. Nu avea mai mult de optsprezece ani. Era goală, cu excepția unui inel la gleznă, împletit din lițe de cupru. Nimic nu ieșea în mod deosebit în evidență, căci multe femei africane purtau așa ceva. Același lucru era valabil pentru multele semne de înțepături de pe brațe. Tipic pentru prostituție și droguri și deloc neobișnuit pentru femeile africane din Vesterbro.

– Peștele ei a omorât-o, nu-i așa? întrebă Carl.

– Nu, a fost omorâtă de unul dintre cei care i-o vânduseră peștelui.

Exact. Acum își amintea de asta.

– Povestea pare asemănătoare cazului vostru cu incendierile și cadavrele carbonizate.

– Aha. Te gândești la inelul din cupru de pe gleznă?

– Exact.

Strânse de două ori ochii, ceea ce era un semn pentru datul din cap a aprobare.

– Fata nu mai voia să se prostitueze. Voia să plece acasă, dar nu câștigase încă destui bani, de aceea asta nici nu intra în discuție.

– Și de aceea a fost omorâtă.

– Da. Fetele acelea africane credeau în voodoo, dar fata asta nu. De aceea, sistemul era în pericol. Și de aceea trebuia să dispară.

– Așadar, au folosit inelul pentru a le aminti celorlalte prostituate că nimeni nu se revoltă nepedepsit, nici împotriva șefului, nici împotriva magiei voodoo.

Hardy strânse iarăși de două ori din ochi.

– Da. Cineva a împletit păr și pene și alte trăsnăi în acel inel. Celelalte fete au înțeles imediat mesajul.

Carl își șterse gura. Era evident că Hardy dădea iar dovadă de o gândire excepțională.

Jacobsen se întoarse cu spatele la Carl și se uită în jos pe stradă. Făcea adesea asta când avea nevoie să se concentreze.

– Hardy e de părere așadar că victimele incendiilor erau colectori de datorii, care trebuiau să adune dobânzile scadente și ratele întârziate de la acele firme, dar care nu au fost suficient de fermi. Și pentru că banii nu soseau așa cum ar fi trebuit, au fost omorâți?

– Da. Cartelul a făcut din ei un exemplu – pentru restul de colectori. Iar firmele care împrumutaseră bani au putut să scape de datorii în baza sumelor primite de la asigurări. Două muște dintr-o lovitură.

– Dacă acești sârbi adună sumele din asigurări, ar trebui să existe una sau două firme care nu au bani pentru reconstrucție, rezumă Jacobsen situația.

– Da.

Şeful departamentului de criminalistică încuviinţă. Era foarte posibil să fie atât de simplu. Erau acţiuni violente, dar, pe de altă parte, bandele est şi sud-est europene nu erau cunoscute pentru blândeţea lor.

– Ştii ceva, Carl? Cred că vom merge mai departe cu această teorie.

Dădu din cap.

– Am să iau imediat legătura cu Interpolul. Trebuie să ne ajute să obţinem nişte răspunsuri de la sârbi. Te rog să-i mulţumeşti lui Hardy din partea mea. Cum îi merge? Se simte bine la tine?

Carl scuturã capul de colo colo. Să se simtă bine? Ar fi fost prea mult spus.

– Ah, încă un mic pont, zise Marcus Jacobsen şi îl opri la uşă. Oficiul Muncii trece azi în control pe la voi.

– Aşa ceva! Şi de unde ştii tu asta? Am crezut întotdeauna că vor să ne ia prin surprindere.

Şeful zâmbi.

– Da, dar noi suntem poliţia. Noi ştim astfel de lucruri.

– Yrsa, astăzi trebuie să stai la etajul doi, e clar?

Se pare că ea nu îl auzea.

– Am vrut să-ţi mulţumesc din partea lui Rose pentru biletul pe care l-ai lăsat ieri la noi, zise ea.

– Ah, da. Şi ce a răspuns? Se întoarce curând?

– Asta nu mi-a spus.

Mai clar nici că se putea. Rămânea cu Yrsa pe cap.

– Unde e Assad? întrebă el.

– E la el în birou şi sună foşti membri de secte. Eu am preluat grupurile de întrajutorare şi asociaţiile.

– Sunt multe?

– Nu, voi termina în curând. Apoi o să-l ajut pe Assad cu membrii sectelor.

– Bună idee! Cum îl găsiți?

– Vechi anunțuri din ziare. Există destule.

– Când te muți la etajul doi, ia-l și pe Assad cu tine, bine? Se anunță o vizită de la Oficiul Muncii.

– Cine?

– Oficiul Muncii. Ăia cu azbestul.

Pe fața ei se vedea că nu făcea legătura.

– Alo!

Plesni din degete.

– Ești trează?

– Alo la tine! Voi fi sinceră cu tine, Carl. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești! Și acum explică-mi, în sfârșit, despre ce vorbești? Azbest? Cred că mă confunzi cu Rose.

Oare chiar o confunda cu sora ei?

Sfinte Doamne, în curând nu avea să mai știe nici cine era el.

Carl tocmai se gândea dacă să-și împingă scaunul spre mijlocul încăperii pentru a strivi în sfârșit musca aflată în locul ei preferat de sub tavan, când sună Tryggve Holt.

– Ați fost mulțumiți de portretul-robot? întrebă Tryggve.

– Da. Și dumneavoastră?

– Foarte. Acum vă sun pentru că mă tot bate la cap un polițist danez. Pasgård se numește. I-am povestit tot ce știu. Dacă ați fi atât de drăguț, puteți să-i spuneți că mă calcă pe nervi și că ar fi bine să mă lase în pace?

Cu mare plăcere, se gândi Carl.

– Sigur, voi avea grijă să înceteze. Dar ar fi în regulă dacă v-aș pune eu câteva întrebări, Tryggve?

Omul nu părea încântat, dar nici nu refuză.

– Nu credem în teoria cu morile de vânt, Tryggve. Credeți că ați putea descrie sunetul un pic mai exact?

– Hm, cum l-aş putea descrie?
– Cât de jos era sunetul?
– Asta nu ştiu.
Carl scoase un mormăit profund.
– Era atât de jos?
– Da, cam aşa, aş putea spune.
– Deci, nu era chiar atât de jos.
– Ei bine, atunci poate nu era. Eu l-aş fi numit aşa.
– Suna metalic?
– Cum adică metalic?
– Era un sunet uşor sau mai degrabă aspru?
– N-am idee. Mai degrabă aspru, aş zice.
– Ca un motor?
– Da, probabil, dar neîntrerupt. Zile în şir.
– În timpul furtunii a devenit mai slab?
– Da, dar doar puţin. I-am povestit deja asta acestui Pasgård. Cel puţin, aproape tot. Nu puteţi vorbi cu el? Nu mai suport să mă gândesc mereu la povestea asta.
Atunci vorbeşte cu un psiholog, se gândi Carl, dar zise:
– Înţeleg foarte bine, Tryggve.
– Dar am sunat şi din alt motiv. Tata e în Danemarca.
– Aha?
Carl scoase o agendă.
– Unde?
– E la o întâlnire naţională a Martorilor lui Iehova, în Holbæk. Are legătură cu faptul că vrea să fie trimis în altă parte. Cred că se teme din cauza dumneavoastră. Nu mai suportă să fie răscolită vechea poveste.
Ei bine, sunteţi de acord în treaba asta, prietene, se gândi Carl.
– Aha? Şi ce pot face Martorii lui Iehova din Danemarca? întrebă Carl.

– Pot să-l trimită, de pildă, în Groenlanda sau în insulele Feroe.

Carl se încruntă.

– De unde știți asta, Tryggve? Vorbiți cu tatăl dumneavoastră?

– Nu, Henrik, fratele meu mai mic, mi-a spus asta. Și vă rog să nu povestiți altcuiva, bine? Altfel n-o să-i fie bine.

După discuție, Carl rămase liniștit pe scaun și se uită la ceas. Într-o oră și douăzeci de minute trebuia să apară Mona cu superpsihologul ei profund. De ce voia ca el să se expună unui astfel de interogatoriu? Se aștepta poate că va sări la un moment dat în picioare plin de entuziasm și va anunța că, slavă Domnului, nu mai are atacuri de panică pentru că un coleg a fost împușcat sub ochii lui și el nu a mișcat un deget?

Scutură din cap. Dacă nu ar fi fost Mona, ar fi avut el grijă ca acestui instalator al sufletelor să-i piară cheful de întrebări.

Cineva bătu cu atenție la ușă. Laursen apăru în fața lui cu o pungă din plastic.

– Lemn de cedru, zise el și aruncă punga cu așchiile din scrisoare pe masă. Trebuie să cauți o căsuță de debarcader din lemn de cedru. Câte astfel de căsuțe au fost construite în Nordseeland din astfel de lemn în anii dinainte de răpire? Nu prea multe, asta pot să-ți spun, căci pe atunci încă se mai folosea placaj. Asta înainte ca supermarketurile de bricolaj să se răspândească la fel ca ciupercile după ploaie și să îi convingă pe danezi că placajul nu mai e la modă.

Carl se uită la așchii. Cedru?

– Cine a spus că acea căsuță trebuie să fie construită din același lemn pe care Poul Holt l-a folosit când a scris mesajul?

– Nimeni, dar există această posibilitate. Cred că ar trebui să discuți cu negustorii de lemn din regiune.

– Excelentă treabă, Tomas. Serios. Dar casa poate să fie foarte bine veche de două sau trei generații, iar în Danemarca facturile nu se păstrează mai mult de cinci ani. Niciun magazin de bricolaj sau vreun negustor de lemn n-o să-ți poată spune cine a cumpărat acum zece ani o cantitate destul de importantă de lemn de cedru, și cu atât mai puțin acum douăzeci de ani. Așa ceva este posibil doar în filme.

– Atunci, aș fi putut să nu mă ostenesc, zâmbi Laursen.

De parcă șmecherul nu ar fi știut cum se rostogolea această informație necontrolat prin mintea colegului său și cum dădea naștere la o sumedenie de întrebări: cum puteau folosi aceste informații? Cum trebuiau să procedeze?

– De altfel, pot să-ți mai spun că sus, la biroul central, se învârt bine lucrurile, continuă Laursen.

– Cum adică?

– Au reușit să-l facă pe unul dintre proprietarii firmelor incendiate să cedeze. E sus, în sala de interogatorii și face în pantaloni de frică. Se teme că tipii de la care a împrumutat banii îi vor face felul.

Carl avu nevoie de o clipă pentru a procesa informația.

– Cred că are toate motivele să se teamă.

– Ah, da. Carl, nu o să ne mai vedem câteva zile. Mă duc la un curs de perfecționare.

– Trebuie să înveți cum să gătești pentru cămine? întrebă Carl și râse cam prea tare.

– Da. Cum ai ghicit?

Acum văzu Carl privirea lui Laursen, o privire pe care o remarcase și în alte dăți. Când se aflau la locul unei crime și combinezoanele albe mișunau peste tot.

– Ce e, Tomas? Te-au dat afară?

El dădu din cap.

– Nu e ceea ce crezi, dar cantina nu merge. Aici lucrează opt sute de oameni, dar niciunul nu are chef să mănânce la noi. De aceea, cantina va fi închisă.

Carl se încruntă. El nu făcuse parte din acea elită care, după o loialitate îndelungată față de mâncarea de cantină, era răsplătită cu o felie de lămâie în plus la fileul de pește, dar chiar și așa. Dacă închideau chestia de sus, cazinoul, restaurantul personalului, cantina, templul hămesiților sau cum se mai numeau acele mese și acoperișuri în pantă de care te loveai cu capul, atunci era grav.

– Se închide de tot?

– Da, dar pentru că președinta poliției vrea să existe o cantină, va fi adusă o firmă din afară. Vom unge felii de pâine pentru sendvișuri până când, în numele liberalismului, un tip ne va spune că nu mai avem serviciu sau ne va obliga să tăiem salată de dimineața până seara.

– Așa că mai bine pleci de acum?

Laursen se strădui să zâmbească.

– Să plec? La naiba, nu. Mi s-a aprobat o perfecționare ca să pot fi apoi autorizat să candidez la conducerea firmei. La naiba cu toată porcăria.

Carl îl însoți pe Laursen în sus pe scări.

La etajul al doilea o găsi pe Yrsa pălăvrăgind voios cu Lis despre cine era mai sexy: George Clooney sau Johnny Depp. El habar n-avea cine sunt cei doi.

– Dar se muncește serios aici, observă el acru.

Pasgård tocmai se grăbea dinspre aparatul de cafea spre biroul lui.

– Mulțumesc pentru munca depusă, Pasgård, zise el. Ești eliberat de obligații.

Tipul îl privi suspicios. Pleca automat de la premisa că și alții puneau la cale aceleași ticăloșii ca și el.

– Mai ai o singură sarcină, Pasgård, şi apoi poţi merge cu Sundby din uşă în uşă. Fii atât de drăguţ şi asigură-te că tatăl lui Poul Holt este adus pentru interogatoriu la sediul central. Martin Holt se află în acest moment în biroul central al Martorilor lui Iehova, din Holbæk. Stenhusvej 28, în caz că nu ştiai asta.

Se uită la ceas.

– Mi-ar conveni să îl am aici în exact două ore. Cu siguranţă va protesta, dar până la urmă e vorba de un caz de crimă, iar el e martorul principal.

Carl se răsuci pe călcâie şi plecă. Putea să audă deja protestele poliţiei din Holbæk. Dumnezeule! Să pătrunzi în locul sacru la Martorilor lui Iehova! Martin Holt avea să vină însă de bunăvoie. Din două rele, cu siguranţă cea mai rea era să mărturisească fraţilor săi minciuna legată de respingerea propriului fiu. Să minţi lumea din afara sectei era una, dar alta era să-i minţi pe fraţii tăi întru credinţă.

Carl îl găsi pe asistentul său sirian la un birou de pe coridorul care ducea în biroul lui Jacobsen. În faţa lui gemea şi ofta un computer vechi, exilat de ani buni în depozit. Totuşi, i se oferise un telefon mobil destul de nou. Minunate condiţii de muncă.

– Ai descoperit ceva, Assad?

Acesta ridică mâna în semn de aşteptare. Să termine de scris, să-şi noteze repede ideea înainte să dispară. Carl cunoştea asta prea bine de la el însuşi.

– E tare ciudat, Carl. Când vorbesc cu oamenii care au ieşit dintr-o sectă, au imediat impresia că vreau să-i atrag în alta. Crezi că e ceva în neregulă cu accentul meu?

– Ai un accent, Assad? Nici nu am observat.

Assad ridică privirea cu acea strălucire în ochi.

– Ah, Carl, râzi de mine.

Întinse ameninţător un deget în aer.

– Dar nimeni nu mă ia așa ușor în balon.

– Așadar, nu există nimic care să ne ducă mai departe, rezumă Carl și dădu din cap.

Oricum, nu era vina lui Assad.

– Poate că nu e nimic de găsit. Poate că a fost doar o faptă singulară?

Assad zâmbi.

– Carl, iar râzi de mine. Sigur că răpitorul a acționat de mai multe ori. Îmi dau seama că asta gândești.

Avea dreptate. Nu puteau exista dubii în sensul ăsta. Un milion de coroane erau bani mulți, dar nici chiar atât de mulți. Cel puțin, nu atât de mulți încât să trăiești doar din ei. Era limpede că ideea afacerii era de serie.

– Continuă, Assad. Deocamdată, oricum nu există altceva de făcut.

Când ajunse din nou la biroul de la recepție, Lis și Yrsa încă erau adâncite în trăncăneala lor șovinistă despre cum ar trebui să arate bărbații adevărați. Bătu discret cu degetul pe birou.

– Pentru că Assad cântă solo la telefoanele către foști membri ai sectelor, am o nouă sarcină pentru tine, Yrsa. Și, dacă nu te descurci, atunci Lis te va ajuta cu siguranță, nu-i așa, Lis?

– Nu ești obligată, Lis, se auzi înfundat vocea domnișoarei Sørensen din colț. Domnul Mørck face parte din alt departament. Nu scrie nimic în fișa postului despre faptul că ar trebui să-l ajuți.

– Depinde… replică Lis și se uită la Carl cu una dintre acele priviri pe care le perfecționase în călătoria fierbinte făcută în Statele Unite împreună cu soțul ei.

Mona ar fi trebuit să vadă privirea aceea. Atunci, poate că s-ar fi luptat puțin mai mult pentru noua ei cucerire.

Pentru a se apăra, își fixă privirea pe buzele roșii ale Yrsei.

– Yrsa, verifică, te rog, dacă poți găsi casa de la debarcader pe imaginile aeriene de la Oficiul de Cadastru. Uită-te la toate imaginile aeriene pentru măsurarea proprietăților din comunele Frederikssund, Halsnæs, Roskile și Lejre. Și porțiunile de plajă și întregul Hornsherred. Le găsești cu siguranță pe paginile de internet ale comunelor, dacă nu, roagă-i să ți le trimită prin mail. Și, dacă tot faci asta, roagă-i să-ți dea și o hartă cu toate morile de vânt din regiune.

– Am crezut că suntem de acord că au fost oprite din pricina furtunii.

– Corect, dar tot trebuie să le verificăm.

– Ei, mărunțișurile astea le rezolvă singură, zise Lis. Și, ce ai frumos pentru mine?

Privirea ei i se fixă direct pe prohab. Ce naiba putea să răspundă la o astfel de întrebare cu dublu înțeles? În public?

– Ăă, ai putea, bunăoară, să întrebi la Oficiul pentru construcții al comunelor dacă au aprobat construcția unor case de debarcader pe coastă înainte de 1996, și dacă da, unde anume.

Lis își legănă șoldurile.

– Altceva nimic? Ei, asta se rezolvă repede.

Apoi, își întoarse spre el fundul deosebit de atrăgător și se îndreptă spre telefon.

Era, într-adevăr, neprețuită.

34

Provinicia Helmand era iadul personal al lui Kenneth. Praful deşertului era coşmarul său. Fusese o dată în Irak şi de două ori în Afghanistan. Era mai mult decât de ajuns.

Camarazii săi îi trimiteau mailuri în fiecare zi. Multe cuvinte despre camaraderie şi despre cât de bine se simţeau, dar niciun cuvânt despre ceea ce se întâmpla cu adevărat. Cu toţii voiau doar să supravieţuiască. Despre asta era vorba.

De aceea, pentru el se terminase. Simţea asta. Un maldăr de fiare pe un drum. Locul greşit în întuneric. Locul greşit în plină zi. Mai existau bombe. Ochiul la lunetă. Norocul nu era un tovarăş de drum pe care să contezi.

De aceea şedea acum aici, în căsuţa sa din Roskilde, şi se străduia să-şi amorţească simţurile, să uite şi să continue.

Ucisese, dar asta nu spusese nimănui. Fusese doar o lovitură rapidă. Nici măcar camarazii lui nu văzuseră asta. Un cadavru, departe de toate celelalte, acesta era cadavrul său. Lovit direct în trahee şi destul de tânăr. La el, caracteristica înspăimântătoare a războinicilor talibani fusese doar un pic de puf pe bărbie şi pe obraji.

Nu, nu spusese asta nimănui, nici măcar Miei.

Când eşti îndrăgostit până peste cap, nu îţi trece prin minte să povesteşti aşa ceva.

Când o văzuse pe Mia pentru prima dată, îi fusese clar că ea l-ar fi putut face să capituleze necondiţionat.

Îl privise adânc în ochi, când îi luase mâna. Îl cucerise încă de pe atunci, iar el i se dăruise complet. Doruri şi speranţe îngropate adânc ieşiseră la suprafaţă. Iar ei se ascultaseră cu toate simţurile şi ştiuseră că nu avea cum să fie pentru ultima oară.

Ea tremurase când îi povestise că îl aştepta înapoi pe soţul ei. Şi ea era dispusă să înceapă o viaţă nouă.

Sâmbătă se văzuseră pentru ultima oară. El trecuse dintr-un impuls pe la ea. Cu ziarul sub braţ, aşa cum stabiliseră.

Era singură, dar părea agitată, nu-l lăsă să intre decât cu greu şi nu voi să-i spună ce se întâmplase. Părea că nici ea nu ştia ce avea să-i mai aducă ziua.

Dacă ar fi avut câteva secunde în plus, atunci ar fi rugat-o să vină cu el. Să împacheteze doar strictul necesar, să-l ia pe Benjamin în braţe şi să plece.

Ea ar fi fost de acord, dacă soţul ei nu ar fi apărut pe alee în acelaşi moment, era sigur de asta. Iar acasă la el ar fi avut timp să desfacă împreună toate nodurile din viaţa ei îngrozitoare.

În schimb, fusese nevoit să dispară rapid. Pe uşa din dos. Ca un câine speriat, dispăruse în întuneric. Fără bicicleta sa.

De atunci, gândul la asta nu-l mai părăsise nicio secundă.

De atunci, trecuseră trei zile. Acum era marţi, iar de la surpriza neplăcută de sâmbătă trecuse de mai multe ori pe la casă. Ar fi putut să se întâlnească, evident, cu soţul Miei.

Ar fi putut apărea neplăceri din cine știe ce, dar el nu se mai temea de ceilalți oameni, ci doar de sine însuși. Căci ce avea să-i facă acelui bărbat, dacă se dovedea că îi făcuse rău Miei?

Când se întorsese însă acolo, casa era goală, la fel și data următoare. În el se trezi o bănuială care deveni tot mai intensă, ca acel instinct care îl avertizase când unul dintre prietenii săi se îndreptase spre o străduță unde, câteva secunde mai târziu, fuseseră uciși zece localnici. El știuse, pur și simplu, că nu trebuiau să o ia pe strada aceea, la fel cum știa acum că în acea casă se ascundeau secrete care nu aveau să iasă la lumină decât dacă făcea el ceva.

De aceea stătea în fața ușii și o striga pe nume. Dacă ar fi plecat în concediu, ea i-ar fi spus. Dacă nu ar mai fi fost interesată de el, ochii ei nu ar mai fi strălucit așa și l-ar fi evitat.

Nu, ea era interesată de el, însă acum dispăruse. Nu mai răspundea nici măcar la mobil. În primele ore crezuse că nu îndrăznea să răspundă pentru că soțul îi luase mobilul și știa cine era el.

N-are decât să vină, dacă știe unde locuiesc, își zise el. Avea să fie o luptă inegală.

Apoi, veni ziua de luni și atunci avusese pentru prima dată senzația că răspunsul ar fi putut să fie cu totul altul.

Îl surprinsese un sunet anume, iar soldatul din el învățase să reacționeze la sunete surprinzătoare. Sunetele, oricât de slabe, semnalizau uneori că, în doar câteva secunde, lucrurile puteau să arate cu totul altfel. Sunetele puteau însemna moarte, dacă nu le dădeai atenție.

Un astfel de ton auzi când stătea în fața casei și o suna pe mobil.

Era mobilul, care suna foarte slab în interiorul clădirii.

Își închisese telefonul și ascultase. Acum, nu se mai auzea nimic.

Mai formase încă o dată numărul Miei și așteptase. Sunetul se auzise din nou. Mobilul pe care tocmai îl apelase zăcea undeva în spatele acelor ferestre închise din mansardă și suna.

Rămăsese acolo preț de o clipă, căzut pe gânduri.

Sigur că era posibil ca ea să-l fi abandonat intenționat, dar el nu credea asta.

Îl numea „legătura ei cu restul lumii" și o astfel de legătură salvatoare nu se desface atât de ușor. Asta știa din proprie experiență.

De atunci, mai fusese încă o dată acolo și auzise mobilul dincolo de fereastră prin ușa de la intrare. Nimic nou. Dar de ce avea acea bănuială încăpățânată că nu era ceva în regulă?

Să fi fost soldatul din el, care simțea pericolul? Sau era doar iubirea care îl făcea orb la posibilitatea ca el să reprezinte în viața ei un capitol deja încheiat?

În ciuda tuturor întrebărilor și răspunsurilor posibile, sentimentul acela nu-i dădea pace.

În casa de vizavi, doi bătrâni stăteau în spatele perdelei și îl observau. De îndată ce striga numele Miei, erau acolo. Poate că ar trebui să-i întrebe dacă au văzut ceva?

Dură până când îi deschiseră și, evident, nu erau bucuroși să-l vadă.

Nu putea să lase familia de vizavi în sfârșit în pace? întrebase femeia.

Îi spuseră că bărbatul fusese în ultimele zile de mai multe ori acasă. În orice caz, văzuseră Mercedesul parcat acolo de mai multe ori, dar pe femeie și pe copil nu îi mai văzuseră de câteva zile.

El le mulțumi, îi rugă să fie un pic atenți la ce se întâmpla și le dădu numărul lui de telefon.

Când ușa se închise în urma lui, știu că ei nu aveau să sune. Doar femeia nu era a lui.

Formă pentru ultima oară numărul ei, iar telefonul sună pentru ultima oară sus, în cameră.

Mia, unde ești? se întrebă el tot mai îngrijorat.

De a doua zi intenționa să treacă în fiecare zi de mai multe ori pe aici. Dacă nu se întâmpla nimic care să-l liniștească din nou, voia să se ducă la poliție.

Nu pentru că ar fi avut ceva concret.

Dar ce altceva ar fi putut face?

35

Mers agil. Un chip masculin, ridat în locurile potrivite. Haine evident foarte scumpe.

Pe lângă această combinație genială, Carl se simțea ca un gunoi adus de pisică în casă.

– Deci, el e Kris, îl prezentă Mona pe bărbat și răspunse cam din scurt îmbrățișării lui Carl.

– Kris și cu mine am fost împreună în Darfur. Kris e specializat în traume de război și lucrează mult cu Medicii fără Frontiere, nu-i așa, Kris?

Ea spusese „am fost împreună în Darfur". Nu „am lucrat împreună în Darfur". Nu trebuia să fii un afurisit de psiholog ca să înțelegi ce însemna asta. Îl ura încă de pe acum pe acest maimuțoi ferchezuit și trăsnind a parfum.

– Sunt destul de bine informat cu privire la caz, zise Kris și dezvălui un rând de dinți prea albi și prea uniformi. Mona s-a asigurat la superiorii dumneavoastră că poate să mă pună la curent.

S-a asigurat la superiori, ce rahat mai e și ăsta? se gândi Carl. *Cum era dacă mă întreba mai întâi pe mine?*

– E în regulă și pentru dumneavoastră?

Ei, asta venea cam târziu. Se uită la Mona, care alese să ignore cuvintele lui Kris, aruncându-i un zâmbet cuceritor. Nu, serios!

– Da, sigur, răspunse el. Am încredere că Mona face tot ce este mai bine pentru toți.

Îi zâmbi bărbatului, iar Mona observă. Potriveala perfectă.

– Mi s-au acordat treizeci de ore pentru a vă pune din nou pe direcție. Din câte am înțeles de la șeful dumneavoastră, sunteți foarte important.

Râse ușor. Așadar, era cu siguranță plătit cu prea mult pe oră.

– Treizeci de ore, ziceți?

Era nevoit să petreacă două zile întregi cu acest lăudăros? Înnebuniseră cu toții?

– Sigur, trebuie mai întâi să vedem cât de tare v-a afectat situația. Dar, de regulă, treizeci de ore sunt suficiente.

– Ah, da?

Nu poate fi adevărat, se gândi Carl.

Se așezară în fața lui. Mona, cu zâmbetul ei minunat.

– Dacă vă gândiți la Anker Høyer, Hardy Henningsen și la dumneavoastră acolo, în baraca aceea din Amager, unde s-a tras asupra voastră, ce senzație vă cuprinde mai întâi?

Carl simți fiori reci pe șira spinării.

Transă. Mișcare cu încetinitorul, brațe care par ca paralizate.

– A trecut multă vreme de atunci, zise el.

Kris dădu din cap și le dezvălui cum îi apăruseră ridurile de expresie.

– Sunteți mereu pregătit cu replica, nu-i așa? Dar am fost avertizat. Voiam doar să văd dacă e adevărat.

Ce naiba mai însemna și asta? Acum se jucau de-a boxul? Avea să devină palpitant.

– Știți că soția lui Hardy Henningsen a inițiat procedurile de divorț?

– Nu. Hardy nu a vorbit despre asta.

– Din câte știu, a avut o anumită slăbiciune pentru dumneavoastră, dar i-ați respins avansurile. Cred că a spus că ați vizitat-o și v-ați oferit să o ajutați. Asta cred că dovedește mai multă profunzime decât lasă să se vadă fațada dumneavoastră dură. Ce ziceți de asta?

Carl se încruntă.

– Ce naiba de legătură are Minna Henningsen cu toate astea? Ia spuneți, ați vorbit fără știrea mea cu prietenii mei? Asta nu-mi place deloc.

Tipul se întoarse spre Mona.

– Uite, vezi? Exact așa cum am prevăzut.

Își zâmbiră.

Încă o vorbă și avea să-i facă individului limba fular dacă nu se potolea. Avea să arate bine cu lănțișorul de aur din decolteu.

– Acum ați avea chef să-mi trageți una, nu-i așa, Carl? Să-mi trageți una în față, să mă trimiteți la naiba, din câte văd.

Îl privi pe Carl direct în ochi, aproape înecându-l cu albastrul privirii sale. Apoi, privirea i se schimbă și deveni serioasă.

– Calmați-vă, Carl. Chiar sunt de partea dumneavoastră și știu că vă simțiți ca naiba.

Ridică mâna pentru a-l opri.

– Și, dacă tocmai vă întrebați cu cine din încăpere aș vrea să mi-o trag mai degrabă, dumneavoastră sunteți.

Lui Carl îi căzu falca.

Să se calmeze, îi spusese. Sigur că îl calma mult să știe care era treaba cu acest individ, dar situația tot nu i se părea în regulă.

După ce stabiliră parcursul terapiei, cei doi se retraseră, iar Mona își apropie atât de mult capul de Carl, încât acestuia i se tăiară genunchii.

– Ne vedem astă-seară la mine, nu? Pe la zece? Poți să pleci de acasă, sau trebuie să te ocupi de băieții tăi? șopti ea.

Carl văzu în minte cum corpul gol al Monei se interpunea chipului enervant al lui Jesper.

Ce alegere delicios de necomplicată!

– Da, m-am gândit eu că voi găsi lume aici, jos, zise funcționarul și îi întinse lui Carl o mână moale de la ani întregi de mutat hârtii.

– John Studsgaard, Oficiul Muncii.

Tipul îl credea dement? Nu trecuse nici măcar o săptămână de când fusese ultima oară aici.

– Carl Mørck, se prezentă el, vicecomisar de poliție, șeful Departamentului Special Q. Ce vă aduce pe la noi?

– Da, e vorba de chestiunea cu azbestul de aici, de jos.

Arătă în jos pe coridor, spre peretele provizoriu.

– O altă chestiune e că spațiile de aici nu au fost aprobate ca locuri de muncă pentru angajații sediului principal de poliție. Și, cu toate astea, vă aflați din nou aici.

– Ei, ascultați, Studsgaard. Haideți să vorbim pe șleau. De când ați fost ultima oară aici, pe stradă s-a tras de zece ori. Au fost doi morți. Piața de haşiş e aproape incontrolabilă. Ministrul de justiție a cerut două sute de polițiști pe care nu-i avem. Două mii și-au pierdut slujbele, reforma impozitelor îi mulge pe cei care nu au nimic, profesorii sunt bătuți de elevi, în Afghanistan mor bărbați tineri, oamenii sunt nevoiți să declare falimentul personal, pensiile nu mai valorează nimic, iar băncile cad în ruină dacă nu păcălesc oamenii. Și, în acest timp, ministrul de stat aleargă de colo colo și caută, pe cheltuiala contribuabililor, un job nou.

De ce naiba vă interesează dacă aici sau o sută de metri mai încolo stă cineva într-o pivniță, când orice e permis? Nu poate să... trase adânc aer în piept, să nu prea conteze unde stau, câtă vreme îmi fac treaba?

Domnul Studsgaard stătuse răbdător lângă el și ascultase tirada. Când Carl termină, își deschise servieta și scoase o foaie de hârtie.

– Pot să mă așez? întrebă el și arătă spre unul dintre scaunele din fața biroului. Nu avem de ales, trebuie să scriu un raport, zise el sec. E foarte posibil ca restul țării să fi sărit de pe șine, dar e cu atât mai bine când unii dintre noi reușesc să mențină direcția.

Carl oftă. Când avea dreptate, avea dreptate.

– OK, Studsgaard. Îmi pare rău că am vorbit cam apăsat. Sunt doar îngrozitor de stresat. Sigur că aveți dreptate.

Funcționarul își înălță capul și îl privi.

– Sunt cât se poate de dispus să lucrez cu dumneavoastră. Puteți să-mi spuneți ce ar trebui să facem ca să ni se aprobe aceste încăperi drept spațiu de lucru?

Bărbatul puse pixul jos. Acum urma probabil o prelegere lungă despre faptul că asta era imposibil și că spitalele nici nu aveau capacitatea de a prelua atâtea cazuri de îmbolnăviri la locul de muncă.

– Foarte simplu. Îl rugați pe șeful dumneavoastră să depună o cerere. Apoi va veni un coleg să inspecteze și vă va acorda aprobarea.

Carl ridică brusc capul. Omul acesta era cu adevărat surprinzător.

– Puteți să mă ajutați cu această cerere? întrebă Carl, mai modest decât avusese de gând.

– Pentru asta trebuie să mai umblăm încă o dată la servietă, zâmbi domnul Studsgaard și îi întinse lui Carl un formular.

– Cum a mers cu tipul de la Oficiul Muncii? întrebă Assad.

Carl ridică din umeri.

– I-am frecat ridichea și a devenit blând ca un mieluțel.

Să-i frece ridichea? Era limpede că formularea nu îi oferea lui Assad prea multe informații.

– Cum stau lucrurile la tine, Assad?

Acesta dădu din cap.

– Am primit de la Yrsa un nume, și am dat un telefon. Un bărbat care a fost pe vremuri membru în Kristushuset. Știi ce e Kristushuset?

Carl scutură din cap. Habar n-avea.

– Sunt cât se poate de ciudați. Ăștia cred că Isus se va întoarce cu o navă spațială pe pământ și va aduce viață din toate lumile posibile, alături de care noi, oamenii, să ne producem.

– Să ne reproducem. Asta vrei să spui.

El ridică din umeri.

– Bărbatul a spus că anul trecut Kristushuset a pierdut foarte mulți membri. Că au avut multe necazuri. Dar din cei pe care îi cunoaște personal, niciunul nu a fost respins sau exilat. Dar a auzit de un soț și o soție care încă sunt membri ai sectei și care și-au respins un copil. Crede că s-a întâmplat acum cinci sau șase ani.

– Și ce e atât de special la informația asta?

– Băiatul nu avea decât paisprezece ani.

Carl îl văzu în minte pe Jesper, fiul său vitreg. Acesta dezvoltase și el păreri proprii pe la paisprezece ani.

– OK, asta cu siguranță că nu e normal. Dar văd că altceva îți umblă prin cap, Assad.

– Nu știu ce să spun, Carl, e doar o impresie, o senzație în burtă.

Se bătu peste abdomen.

– Știai că respingerile la sectele religioase din Danemarca sunt cât se poate de rare? Cu excepția Martorilor lui Iehova.

Carl ridică din umeri. Respinși sau alungați, care era diferența? În regiunea lui de baștină cunoștea pe cineva care era la fel de bine-venit în familia sa de mormoni ca o ceată de viruși gripali. La ce se referea Assad?

– Într-un fel sau altul tot se întâmplă, zise Carl. Fie anunțată public, fie nerostită.

– Da, nerostită.

Assad ridică degetul arătător în aer.

– Kristushuset e o sectă plină de fanatism, oamenii sunt amenințați în fel și chip, dar în sine nu resping pe nimeni, așa am aflat.

– Asta ce înseamnă?

– Mama și tatăl au fost cei care l-au alungat pe copil din casă. Părinții au fost criticați de comunitate, dar nu le-a păsat.

Privirile li se întâlniră. Acum, și Carl simți că i se instala acea senzație în burtă.

– Ai aflat adresa acestor oameni?

– Doar o adresă veche, unde nu mai locuiesc. Lis efectuează cercetări.

La ora două fără un sfert, unul dintre polițiștii de la pază sună la Carl. Doi agenți din Holbæk tocmai aduseseră la cererea lui un bărbat pentru interogatoriu. Ce trebuiau să-i facă? Era tatăl lui Poul Holt.

– Trimiteți-l jos la mine, dar aveți grijă să nu dispară.

Cinci minute mai târziu, doi polițiști în uniformă stăteau ușor dezorientați, cu bărbatul alături, afară pe coridor.

– N-a fost ușor de găsit, zise unul dintre ei cu accent clar de Iutlanda de Vest.

Carl încuviință și îl îndemnă pe Martin Holt, dintr-un gest, să se așeze.

– Luați loc, vă rog.

Se întoarse spre cei doi polițiști.

– În biroul mic de vizavi se află asistentul meu. O să vă ofere cu plăcere câte o cană de ceai, dar cafeaua nu o recomand. Presupun că veți aștepta până când termin. Apoi, îl veți putea duce pe Martin Holt înapoi.

Se părea însă că cei doi polițiști nu erau încântați nici de perspectiva ceaiului, nici de cea a așteptării.

Martin Holt arăta diferit față de data trecută, când îl văzuse în fața ușii casei sale din Hallabro. Atunci fusese rigid și încăpățânat, acum părea șocat.

– De unde ați știut că sunt în Danemarca? fu primul lucru pe care îl întrebă. Mă supravegheați?

– Martin Holt, pot să-mi închipui prin ce ați trecut, dumneavoastră și familia dumneavoastră, în ultimii treisprezece ani. Trebuie să știți că aici, la sediu, avem cu toții foarte multă înțelegere și empatie pentru soția și copiii dumneavoastră. Nu vă vrem răul, ați avut și așa destul de suferit. Dar trebuie să știți, de asemenea, că nu vom precupeți niciun mijloc pentru a-l prinde pe ucigașul lui Poul.

– Poul nu e mort. E undeva în America.

Dacă acest om ar fi știut cât de tare îl trăda corpul când mințea, ar fi ales să tacă. Mâinile care i se încordau. Capul care se retrăgea aproape imperceptibil. Pauza de dinaintea cuvântului „America". Carl reuși să observe asta, cu ochiul său antrenat în munca de ani de zile cu acea parte a populației Danemarcei care nu punea prea mare preț pe adevăr, astea și încă patru sau cinci lucruri.

– V-ați gândit cumva că alți oameni ar putea fi în aceeași situație ca dumneavoastră? întrebă Carl. Că ucigașul lui

Poul se află în continuare în libertate? Că a continuat să omoare înainte şi după Poul?

– V-am mai spus: Poul e în America. Dacă aş fi în legătură cu el, v-aş spune unde locuieşte. Pot să plec acum?

– Uitaţi preţ de o clipă de lumea de afară. Ştiu că dumneavoastră trăiţi conform unor dogme şi reguli. Dacă aţi vedea însă o posibilitate de a scăpa pentru totdeauna de mine, atunci aţi acţiona, aşa e?

– Aş dori să chemaţi înapoi colegii. Aici e vorba despre o mare neînţelegere. Am încercat să vă explic asta încă din Hallabro.

Carl dădu din cap. Bărbatul încă se mai temea. Treisprezece ani plini de teamă îl întăriseră împotriva tentativei de a sparge cupola de sticlă sub care se retrăsese împreună cu familia sa.

– Am vorbit cu Tryggve, zise Carl şi împinse portretul-robot spre bărbat. După cum vedeţi, avem deja chipul ucigaşului. Aş vrea să aud de la dumneavoastră descrierea cazului, poate asta ne va ajuta să progresăm. Înţeleg dacă vă simţiţi ameninţat de acest bărbat.

Bătu atât de energic cu degetul în desen, încât Martin Holt tresări speriat.

– Vă asigur de un lucru. Nimeni din afară nu ştie că îi suntem pe urme. Vă puteţi linişti.

Martin Holt îşi desprinse privirea de la desen şi îl privi pe Carl în ochi.

– Credeţi că e uşor să explic consiliului conducător al Martorilor lui Iehova de ce a venit poliţia să mă ia sub ochii tuturor din Sala Regală? Nu credeţi că ştiu şi alţii ce se petrece? Nu sunteţi prea discreţi.

– Ar fi trebuit să mă lăsaţi în casă în Suedia, şi atunci toate astea nu ar fi fost necesare. Am făcut un drum lung

până acolo, pentru că eram în căutare de ajutor pentru a-l descoperi pe ucigașul lui Poul.

Martin Holt își lăsă umerii în jos și privi din nou desenul.

– Seamănă destul de bine, zise el. Dar ochii nu îi erau atât de apropiați. Asta e tot ce am de spus.

Carl se ridică.

– O să vă arăt ceva ce nu ați văzut încă.

Îl rugă să-l urmeze.

Din biroul lui Assad se auzeau râsete. Râsul acela bolovănos, ciudat, al celor din Jutlanda de Vest, care servise inițial să acopere zgomotul motorului unui cuter pe furtună. Dar, da, Assad se pricepea să binedispună lumea. Așadar, Carl nu trebuia să se grăbească.

– Uitați-vă câte cazuri nerezolvate avem aici, spuse el, iar Martin Holt își îndreptă privirea spre documentele înșirate de Assad pe perete. Fiecare dintre aceste cazuri înseamnă o crimă îngrozitoare, iar durerea fiecăruia nu este cu siguranță mai mică decât a dumneavoastră.

Se uită la Martin Holt, dar acesta nu părea impresionat în niciun fel. Cazurile acestea nu erau problema lui, iar victimele nu erau frații și surorile sale. Pe scurt, tot ce se afla în afara cercului Martorilor lui Iehova îi era atât de străin, încât nici nu exista pentru el.

– Am fi putut să ne ocupăm de oricare altul dintre aceste cazuri, vă dați seama de asta? Dar ne-am ocupat de cazul fiului dumneavoastră. Și o să vă arăt de ce.

Tatăl lui Poul Holt parcurse reticent ultimii metri. Ca un condamnat la moarte care pășește pe drumul spre eșafod.

Pe coridor, Carl arătă spre copia uriașă a scrisorii din sticlă.

– De asta, zise el și păși înapoi.

Martin Holt rămase multă vreme în fața scrisorii. Ochii lui alunecau atât de încet peste rânduri, încât puteai să urmărești în ce loc se afla cu cititul. Când termină, o luă de la început. Se putea observa cum statura sa impozantă devenea treptat tot mai mică. Era un bărbat care punea principiile înainte de orice altceva, dar și un bărbat care încerca să-și protejeze ceilalți copii, chiar dacă o făcea prin tăcere și minciună.

Acum, se afla acolo și citea cuvintele fiului său mort. Așa neajutorate cum erau, i se înfigeau direct în inimă. Deodată tresări, făcu un pas înapoi, ridică mâinile și se sprijini de perete. Altfel, s-ar fi prăbușit. Strigătul de ajutor al fiului său răsuna la fel de tare ca trâmbițele Ierihonului – iar el nu putuse să-l ajute.

Carl îl lăsă pe Martin Holt să stea acolo o vreme și să plângă în tăcere. Apoi, bărbatul făcu încet un pas în față și puse o mână tremurândă pe scrisoarea fiului său. Își trecu încetișor degetele peste hârtie, peste fiecare cuvânt, cât de sus reuși să ajungă.

Apoi, capul i se lăsă în jos, iar durerea acumulată în treisprezece ani se descătușă.

Când Carl îl conduse înapoi în birou, ceru un pahar cu apă.

Apoi, îi spuse tot ce știa.

36

– Acum trupele s-au reunit, răcni Yrsa pe coridor cu o secundă înainte ca fața ei să apară în tocul ușii lui Carl.

Buclele îi stăteau în toate direcțiile. Părea că se grăbise foarte tare să ajungă iarăși jos în pivniță.

– Spuneți că mă iubiți! ciripi ea și trânti un teanc de fotografii aeriene pe biroul lui Carl.

– Ai găsit căsuța de pe debarcader? strigă Assad din camera sa pentru mături, din partea cealaltă a coridorului.

– Nu. Am găsit multe proprietăți pe mal care au case, dar niciuna care să aibă o căsuță de debarcader. Am pus fotografiile în ordinea în care le-aș studia eu mai îndeaproape. Am încercuit casele care mi-au atras atenția.

Carl luă teancul și le numără. *Să le ia naiba*, se gândi el, *cincisprezece imagini și nicio casă pe debarcader.*

Apoi, verifică datele. Cele mai multe imagini proveneau din iunie 2005.

– Alo? zise el. Aceste fotografii au fost făcute la nouă ani după moartea lui Poul Holt, Yrsa. În timpul ăsta, casa ar fi putut fi dărâmată de zeci de ori.

– De zeci de ori?

Chipul lui Assad era un mare semn de întrebare.

– E o expresie, Assad.

Carl trase adânc aer în piept.

– Avem şi imagini aeriene mai vechi decât astea?

Yrsa clipi de câteva ori. *Adică, vrei să mă iei în balon*, exprima privirea ei.

– Ştii ce, domule viceinspector de poliţie? zise ea. Dacă proprietatea a fost dărâmată între timp, atunci nu mai contează, nu?

El scutură din cap.

– Nu, Yrsa. Nu e adevărat. S-ar putea ca proprietatea să fie în continuare a criminalului şi atunci s-ar putea să-l prindem acolo, nu? Aşa că du-te înapoi sus la Lis şi caută imagini mai vechi.

– Tot din aceste cincisprezece zone? arătă ea spre teanc.

– Nu, Yrsa. De la întreaga linie de coastă de acolo, dinainte de 1996. Nu e foarte greu de înţeles.

Ea îşi făcu de lucru cu una dintre bucle. Când se întoarse pe un călcâi să plece, nu mai era atât de entuziasmată ca mai înainte.

– I-a fost greu să rămână amabilă, zise Assad şi-şi flutură mâna prin aer de parcă s-ar fi fript. Ai văzut cum s-a supărat că nu s-a gândit singură la dată?

Carl auzi un zumzet şi observă că musca aterizase pe tavan. O luau de la început.

– Ce contează, Assad? O să-şi revină.

Assad scutură din cap.

– Ei bine, Carl, indiferent cât de tare sau de încet te aşezi pe ţeapa din gard, când te ridici, tot o să te doară fundul.

Carl se încruntă, întrebându-se dacă a înţeles bine.

– Ia spune, Assad, evadă el spre generalităţi, toate expresiile tale au de a face cu fundul?

Assad râse.

– Ştiu şi unele fără. Alea sunt cele mai slabe.

OK. Dacă în Siria ăsta era considerat umor, atunci puteai să-ți odihnești mușchii liniștit, dacă aveai ghinionul să fii vreodată invitat acolo.

– Ce ți-a povestit Martin Holt la interogatoriu?

Carl își luă agenda, aflată lângă el. Nu își notase prea multe, dar puținele informații erau folositoare.

– Martin Holt, este, ceea nu mă așteptam, un om destul de simpatic, zise Carl. Scrisoarea uriașă l-a adus cu picioarele pe pământ.

– A vrut să vorbească despre Poul?

– Da, o jumătate de oră fără întrerupere, deși îi venea greu să-și controleze vocea.

Carl scoase o țigară din buzunarul de la piept, o răsuci și o întoarse pe toate părțile o vreme.

– La naiba, omul chiar avea nevoie să vorbească! Nu a mai vorbit de ani întregi despre fiul său. Îl durea pur și simplu prea tare.

– Ce scrie în notițele tale, Carl?

Detectivul își aprinse cu satisfacție țigara și se gândi la nevoia nesatisfăcută de nicotină a lui Jacobsen. Mda, dacă aveai ghinion, deveneai un șef atât de important, încât nu mai aveai control asupra propriei persoane. Cu siguranță că nu voia să ajungă atât de departe.

– Martin Holt a fost de părere că portretul nostru era destul de reușit, dar ochii răpitorului sunt prea apropiați și părul e mai lung la urechi. Iar mustața i s-a părut prea mare.

– Să trimitem să se facă schimbările? întrebă Assad și își flutură mâna pentru a alunga fumul.

Carl scutură din cap. Descrierea lui Tryggve putea fi la fel de bună ca și cea a tatălui său. Fiecare ochi percepea lucrurile altfel.

– Cea mai importantă parte a declarației lui Martin Holt a fost relatarea exactă cu privire la locul unde a avut

loc transferul de bani. Banii trebuiau puşi într-o pungă şi aruncaţi din tren. Răpitorul a făcut semn cu un stroboscop şi...

– Ce e un stroboscop?

– Ce e? Carl oftă. E un fel de lumină intermitentă, ca în discoteci. Sclipeşte ca un fulger.

– Aha!

Assad radia.

– Şi atunci pare că sari aşa, agitat, ca în filmele vechi. Da, ştiu cum e.

Carl îşi studie ţigara. Avea cumva gust de sirop sau ce?

– Holt a putut să ne indice destul de exact locul unde a avut loc transferul, continuă el. Şi anume fix în locul în care drumul e foarte aproape de calea ferată dintre Slagelse şi Sorø.

Carl luă harta şi îi arătă lui Assad locul.

– Exact aici, pe porţiunea dintre Vedbysønder şi Lindebjerg Lynge.

– Bine ales, zise Assad. Aproape de tren şi totuşi nu prea departe de autostradă, ca să poţi scăpa repede.

Carl se uită mai atent la hartă. Da, Assad avea dreptate. Locul era perfect.

– Cum a reuşit răpitorul să-l aducă acolo pe tatăl lui Poul? întrebă Assad.

Carl luă pachetul de ţigări şi îl studie atent. Într-adevăr, afurisitul de sirop se lipise de el.

– Martin Holt a primit indicaţii să ia un anumit tren din Copenhaga spre Korsør şi să fie atent la lumina stroboscopului. Trebuia să stea într-un compartiment pe partea stângă a trenului şi, când sclipea lumina, să arunce punga cu bani pe fereastră.

– Cum a aflat că Poul a fost omorât?

– Cum? A fost informat prin telefon unde să vină să ia copiii, dar când el și soția lui au ajuns în acel loc, pe câmp zăcea doar Tryggve. Inconștient. I se dăduse ceva, probabil cloroform. Tryggve le-a povestit părinților că Poul fusese ucis și că vor pierde și alți copii dacă rosteau vreo vorbă despre răpire. În afară de vestea îngrozitoare a morții lui Poul, cea mai puternică impresie asupra lui Martin Holt a produs-o șocul lui Tryggve cu privire la ce fusese nevoit să trăiască.

Assad ridică umerii până la urechi și se scutură.

– Dacă ar fi fost copiii mei...

Duse degetul arătător la gât, îl trecu peste beregată și lăsă capul să îi cadă într-o parte.

Carl înțelese foarte bine la ce se referea. Apoi, se uită din nou la agendă.

– Da, la final Martin Holt mi-a mai spus ceva care s-ar putea să ne fie de folos.

– Ce anume?

– Pe mănunchiul de chei al răpitorului atârna o mică bilă de bowling cu numărul unu pe ea.

Telefonul de pe biroul lui Carl sună. Probabil era Mona, care voia să-i mulțumească pentru atitudinea deschisă.

– Vicecomisar de poliție Carl Mørck, bubui vocea lui Klaes Thomasen la capătul celălalt, vreau doar să-ți spun că am folosit vremea bună din această dimineață. Soția mea și cu mine am parcurs restul rutei. Din câte ne putem da seama, de pe apă nu se poate vedea nimic, însă în mai multe locuri vegetația cobora până pe mal, era de nepătruns. Acele locuri le-am marcat pe hartă.

Încă o dată, un strop de noroc chior era bine-venit.

– În ce regiune probabilitatea e mai mare, după părerea ta? întrebă Carl și stinse țigara în scrumieră.

– Mda.

Se auzea cum, la celălalt capăt, Thomasen trăgea şi pufăia din pipă. Deci încă se mai afla pe barcă.

– Probabil că ar trebui să ne concentrăm asupra Østkov, jos, la Sønderby, precum şi asupra Bognæs şi regiunea împădurită din Nordskoven. Acolo erau mai multe locuri unde vegetaţia ajunge până la apă. Dar, cum am spus, nu am găsit nimic care să se potrivească sigur. Mai târziu voi vorbi cu pădurarul-şef din Nordskoven. Să vedem ce ne aduce şi asta.

Carl îşi notase cele trei locuri şi îi mulţumi. Promise să îi salute pe foştii colegi ai lui Thomasen. Aceştia nu mai lucrau de câţiva ani în sediul central, dar Thomasen nu trebuia să ştie asta. Cu asta, schimbul de amabilităţi se încheie.

– Zero, zise Carl, întorcându-se spre Assad. Nu am aflat nimic concret de la Thomasen, dar a sugerat că ar putea exista o posibilitate într-unul dintre aceste trei locuri.

I le arătă lui Assad pe hartă.

– Trebuie să aşteptăm să vedem dacă Yrsa găseşte ceva folositor şi să comparăm. Între timp, poţi continua cu treburile tale.

După o jumătate de oră relaxată, petrecută cu picioarele pe birou, o gâdilitură pe nas îl aduse înapoi la realitate. Enervat, Carl scutură capul şi deschise ochii. Descoperi că devenise centrul de interes al unei întregi armate de muşte. Erau evident în căutare de altceva în afară de dulceaţa de pe pachetul de ţigări.

– Afurisite de muşte! strigă el şi dădu din braţe.

Se săturase definitiv.

Se uită în coşul de gunoi, deşi trecuseră săptămâni de când aruncase ceva în el. Gunoiul era tot acolo, dar nu conţinea nimic organic, care să fi putut atrage muştele.

Carl porni pe coridor, unde zbura o altă muscă. Oare se trezise la viaţă una dintre mâncărurile exotice ale lui

Assad? Poate că pasta tahini începuse să se târască? Sau rahatul turcesc care trăsnea a apă de trandafiri fusese importat dimpreună cu ouă de muscă, iar astea se transformau acum voios?

– Știi de unde vin toate muștele astea? se răsti el la Assad încă dinainte de a intra în biroul lui cât o cutie de chibrituri.

Mirosul de acolo era pătrunzător. Departe de standardul normal de zahăr. Puțea mai degrabă de parcă Assad s-ar fi jucat cu o brichetă Zippo.

Assad ridică mâna să-l oprească. Ședea hiperconcentrat, cu telefonul la ureche.

– Da, zise el de mai multe ori, dar tot suntem obligați să venim și să ne uităm, adăugă el, iar vocea îi era mai profundă, mai demnă decât de obicei.

Stabili o oră, apoi închise.

– Te-am întrebat dacă știi de unde tot apar muștele astea? repetă Carl și arătă spre două exemplare care se așezaseră pe un afiș drăgălaș cu dromaderi și dune de nisip.

– Carl, cred că am găsit o familie, zise el.

Părea sceptic, asemenea cuiva care se uită la un bilet de loto și constată că toate cifrele corespund. Asemenea cuiva care trebuie să recunoască, aproape cu durere, că tocmai i se îndeplinește un vis.

– O ce?

– O familie care a fost la mâna răpitorului nostru. Așa cred.

– Sunt cei din Kristushuset, de care mi-ai povestit?

El încuviință.

– Lis i-a găsit. Adresă și nume nou, dar ei sunt. A verificat la Evidența Populației. Patru copii, iar cel mai tânăr, Fleming, avea paisprezece ani acum cinci ani.

– I-ai întrebat direct unde e băiatul astăzi?

– Nu, n-am crezut că ar fi foarte înțelept.

– Și despre ce spuneai că ar trebui să mergem să ne convingem?

– Ei, i-am spus femeii că suntem de la Administrația Financiară și suntem nedumeriți că cel mai tânăr fiu e singurul copil care nu a emigrat, dar nici nu a depus o declarație de impozitare. Doar are demult optsprezece ani.

– Assad, nu se poate așa ceva. Nu putem să ne dăm drept ceea ce nu suntem. De unde știi, de altfel, de treaba cu declarația de impozitare?

– De nicăieri, am inventat-o.

Se bătu cu degetul pe nas.

Carl scutură din cap – deși ideea era foarte bună. Dacă oamenii nu au comis neapărat o crimă, nimic nu îi făcea să fie mai agitați ca o vizită de la Administrația Financiară.

– Unde trebuie să mergem? Și când?

– La Tølløse, așa se cheamă localitatea. Femeia spune că soțul ei vine acasă la patru și jumătate.

Carl se uită la ceas.

– OK, mergem împreună acolo. Bună treabă, Assad, foarte bună.

Carl zâmbi preț de o milisecundă și arătă apoi spre conferința muștelor de pe afiș.

– Haide, Assad, dă-i drumul. Ai aici ceva pe care bestiile astea îl adoră?

Assad își desfăcu brațele scurte.

– Nu am nici cea mai vagă idee de unde vin.

Trăsăturile lui înghețară preț de o clipă.

– Dar despre asta știu foarte bine de unde vine, zise el arătând spre o insectă mult mai mică decât muștele.

O ființă proastă, fără creier, strivită în aceeași secundă între mâinile brune ale lui Assad.

– Te-am prins! triumfă Assad în timp ce ștergea resturile moliei de hârtie. Din astea am găsit acolo o sumedenie.

Arătă spre covorul de rugăciune, a cărui condamnare la moarte o citi pe loc în ochii lui Carl.

– Dar, Carl, în covor aproape că nu mai sunt molii. I-a aparținut tatălui meu, îmi place tare mult. Astăzi de dimineață l-am bătut, înainte să vii. În spatele ușii, acolo, la azbest.

Carl întoarse un colț al covorului. Acțiunea de salvare venise probabil în ultima secundă. Nu mai rămăseseră decât resturi.

Preț de o secundă, Carl văzu, cu ochii minții, țara azbestului. Dacă moliile descopereau gustul hârtiei îngălbenite, atunci faima multor infractori nu va mai putea fi salvată.

– Ai dat cu spray pe covor? Mi se pare că pute.

Assad zâmbi.

– Gaz. E bun pentru asta.

Părea că mirosul nu-l deranjează. Poate că acesta era unul dintre avantajele de a copilări într-o regiune unde gâlgâia mereu petrolul. Dacă puteai spune asta despre Siria.

Carl dădu din cap nedumerit și ieși din încăperea urât mirositoare. În două ore aveau să fie la Tølløse. Mai trebuia doar să rezolve problema misterului mușchilor.

Preț de o clipă, rămase nemișcat pe coridor. Se auzea zumzăit în spatele țevilor din colț? Când ridică privirea, descoperi musca alpha, cea cu pata de pastă corectoare. La naiba, își râdea de el.

– Ce faci acolo? cârâi Yrsa în spatele lui și îl trase de mânecă. Vino puțin.

Ea împinse o armată de sticluțe cu ojă, acetonă și alte substanțe puternic dizolvante periculos de aproape de marginea biroului.

– Uite fotografiile aeriene pe care le voiai, zise ea, dar e o pierdere de vreme.

Îşi ridică sprâncenele atât de sus, încât arăta brusc precum morocănoasa mătuşă Adda a lui Carl.

– N-am găsit nimic pe toată coasta. Nimic nou sub soare.

În acelaşi moment, Carl zări o muscă intrând pe uşa deschisă şi instalându-se zumzăind sub tavan.

– La fel şi cu morile de vânt.

Ea împinse la o parte o ceaşcă de cafea pe jumătate plină.

– Dacă te gândeşti că undele de joasă frecvenţă pot fi auzite pe o rază de douăzeci de kilometri, atunci asta nu ne serveşte la nimic.

Arătă spre o serie de x-uri pe hartă.

Carl îşi dădu seama la ce se referea. Se aflau în ţara morilor de vânt. Erau atât de multe, încât nu putea fi delimitată o zonă de căutare.

O umbră apăru în colţul ochilor săi şi o muscă se aşeză pe marginea ceştii de cafea a Yrsei. Era zumzăitoarea cu pată. Circula, nu glumă.

– Pleacă de aici!

Yrsa azvârli cu degetele ei cu unghii roşii musca în ceaşcă, privind neimpresionată în cealaltă parte.

– Lis a sunat la toate comunele din împrejurimi, continuă ea. Nu au existat aprobări pentru construirea de case de debarcader în regiune asupra cărora să ne putem concentra. Regulamente de protecţie a naturii, chestii din astea.

– Până în ce an aţi efectuat cercetări?

Carl urmări craulul pe spate al muştei în iadul de cafea.

Era absolut incredibil felul de a fi al Yrsei. Iar el care urmărise toată ziua ca prostul zborul muştelor de colo colo!

– Până la constituirea comunei, în 1974.

1974, asta însemna cu o generaţie în urmă! Nu mai trebuia să se ostenească să caute furnizori de lemn de cedru.

Urmări cu oarecare nostalgie lupta muștei împotriva morții. Cu asta, problema era rezolvată.

Deodată, Yrsa bătu cu palma pe una dintre fotografiile aeriene.

– După părerea mea, ar trebui să căutăm aici.

Carl se uită pe cercul pe care îl desenase în jurul unei case din regiunea împădurită din Nordskoven. Vibehof, scria acolo. Părea a fi o casă frumoasă, care se afla în apropierea unui drum, care ducea prin pădure. Cât vedeai cu ochii, nu se zărea însă nicio casă de debarcader. Clădirea era înconjurată de tufișuri și tufe care se întindeau până la fiord. Cu toate astea, nici urmă de căsuță.

– Știu la ce te gândești, dar mai mult ca sigur e aici, zise Yrsa și bătu hotărâtă cu degetul pe pata verde de la capătul proprietății. Câh, ce naiba…

Brusc, în jurul ei începură să zboare mai multe muște, răscolite de palma ei energică pe fotografie.

Atunci, Carl pocni cu pumnul în birou, iar traficul aerian din jurul ei se înteți.

– Ce faci? strigă Yrsa supărată și omorî două muște care aterizaseră pe mousepadul ei.

Carl se băgă sub birou. Rareori îi fusese dat să vadă atâta viață pe o suprafață atât de mică. Dacă muștele ar fi fost în stare să ia o decizie comună, ar fi putut ridica fără probleme coșul de gunoi care le dăduse naștere.

– Ce naiba ai în coșul ăsta de gunoi? întrebă el exasperat.

– Habar n-am. Nu-l folosesc. Trebuie să fie ceva rămas de la Rose.

Foarte bine, se gândi el. Acum măcar știa cine nu făcea ordine în locuința lui Rose și a Yrsei, asta dacă făcea totuși cineva ordine.

Se uită la Yrsa, care ucidea muşte în stânga şi în dreapta cu o privire încrâncenată şi cu o precizie incredibilă. Assad va avea în curând ceva de strâns.

Două minute mai târziu, Assad venise cu mănuşile sale verzi şi un sac de gunoi mare şi negru în care trebuiau să intre muştele şi conţinutul coşului de gunoi din biroul Yrsei.

– Dezgustător, zise Yrsa, care se uita la urmele de muşte de pe degetele ei.

Carl înclina să-i dea dreptate.

Yrsa luă o sticlă cu diluant şi o bucată de vată şi începu să-şi dezinfecteze degetele. În curând, în birou mirosea ca într-o fabrică de vopsea de nave după un atac cu mortiere. Carl spera doar că cei de la Oficiul Muncii nu aveau să îi viziteze din nou.

Atunci observă cum oja roşie de pe degetul mijlociu şi arătător dispărea, dând ceva la iveală.

Maxilarul îi căzu pur şi simplu, lăsându-l cu gura deschisă. Assad, care tocmai ieşea din iadul muştelor de sub birou, îi prinse privirea.

Acum căscau amândoi ochii nedumeriţi.

– Haide, zise Carl repede şi îl trase pe Assad după el pe coridor, după ce închisese sacul de gunoi.

– Ai văzut şi tu?

Assad încuviinţă. Gura îi rămăsese strâmbă, în general un semn pentru o mare agitaţie în zona burţii.

– Are dungile negre de marker ale lui Rose pe sub lacul de unghii. Mâzgăleala cu marker de deunăzi. Ai văzut?

Assad încuviinţă din nou.

Era absolut incredibil, iar ei nu bănuiseră absolut nimic.

Dacă mâzgăleala neagră de pe unghii nu era cumva ultimul răcnet în modă, nu mai exista nicio îndoială: Yrsa şi Rose erau una şi aceeaşi persoană.

37

– Ia uitaţi ce am pentru voi!

Cu aceste cuvinte, Lis puse un buchet mare de trandafiri, îmbrăcat în celofan, pe biroul lui Carl.

Acesta tocmai voia să ducă din nou mâna la receptorul telefonului. Ce naiba se întâmpla?

– Mă ceri de bărbat, Lis? Era şi timpul să-mi apreciezi calităţile.

Ea clipi languros.

– A fost livrat sus, la Departamentul A, dar Marcus a fost de părere că vi se cuvine vouă.

Carl se încruntă.

– Pentru ce?

– Ah, Carl, nu fi aşa. Ştii doar.

El ridică din umeri şi clătină din cap.

– Când au cercetat încă o dată locul incendiului, au descoperit ultimul os de la degetul mic. Într-un morman de cenuşă. Şi acesta avea o adâncitură.

– Şi pentru asta primim trandafiri?

Carl se scărpină la ceafă.

– I-au găsit şi pe ăştia în cenuşă?

– Nu, nu de asta. Dar mai bine îţi povesteşte Marcus însuşi. În orice caz, buchetul vine de la Torben Christensen, bărbatul de la asigurări. Cercetările poliţiei au economisit firmei sale o grămadă de bani.

Ea îl ciupi pe Carl de obraz, ca un unchi bătrân şi prietenos care nu ştie cum să-şi exprime recunoştinţa altfel. Apoi plecă.

Carl îşi întinse mai bine gâtul pentru a putea savura încă un pic acea parte dorsală încântătoare.

– Ce s-a întâmplat?

Assad stătea afară pe coridor.

– Trebuie să plecăm în curând.

Carl încuviinţă şi formă numărul lui Jacobsen.

– Trebuie să întreb, din partea lui Assad, cum de am ajuns să primim trandafiri, zise el direct, când şeful răspunse la telefon.

Reacţia era o răbufnire de fericire? Puteai să o iei şi aşa.

– Carl, astăzi i-am interogat pe proprietarii celor trei firme incendiate. Avem acum, în sfârşit, declaraţii susţinute de dovezi. Aţi avut mare dreptate. Toţi au fost obligaţi să încheie credite cu dobânzi mari, iar când n-au mai putut plăti dobânzile, colectorii au devenit nesimţiţi şi au cerut să fie lichidată datoria principală. Au urmat o sumedenie de şicane şi de ameninţări telefonice. Apoi, ameninţări serioase. Debitorii ajunseseră la disperare, căci firmele cu probleme de lichidităţi nu se pot duce în ziua de azi în altă parte pentru a împrumuta bani.

– Iar colectorii, ce s-a întâmplat cu ei?

– Asta nu ştim, dar pornim de la premisa că au fost lichidaţi de oamenii din umbră. Poliţia din Serbia a avut mai des de a face cu astfel de cazuri. Prime mari pentru colectorii care adună banii, şi cuţitul pentru cei care nu reuşesc.

– Nu puteau să dea foc la toate instalațiile fără să-și ucidă și angajații?

– Ba da, dar mai există o teorie. Își trimit cei mai proști colectori în Scandinavia, pentru că piața de aici are reputația de a fi ușor de manipulat. Când s-a dovedit că lucrurile nu stau chiar așa, au trebuit date exemple care să aibă efect și la Belgrad. Pentru rechinii financiari, nimic nu e mai periculos decât un colector care aduce prea puțini bani, care nu poate fi controlat sau în care nu se poate avea încredere. Așa stau lucrurile. Când omori, din când în când, pe câte unul, îți asiguri disciplina.

– Hm. Își omoară colectorii proști aici, în Danemarca. Într-un stat de drept cu pedepse mici. E destul de potrivit, îmi închipui, pentru cazul în care făptașii sunt descoperiți.

Putea vedea cu ochii minții cum Jacobsen ridica degetul, aprobator.

– Ei, Carl, zise Jacobsen. Datorită cercetărilor noastre, s-a stabilit că firmele de asigurări nu trebuie să plătească întreaga sumă. Sunt mulți bani în joc și de aceea asiguratorul a trimis trandafiri. Și cine îi merită mai mult decât voi?

Erau niște cuvinte pe care avusese cu siguranță dificultăți în a le rosti.

– Ei, e grozav. Acum aveți oameni liberi pentru alte sarcini, îi dădu Carl replica. Cred că ar trebui să vină aici și să ne ajute.

La capătul celălalt se auzi un comentariu care putea fi considerat drept râs. Așadar, șeful avea alte planuri.

– Da, da, Carl. În sine, ai dreptate, dar cazurile de incendiere nu sunt încheiate, evident. Ne mai lipsesc cei care trag sforile. Plus că mai sunt și conflictele astea între bande. Colegii care se eliberează vor trebui să lucreze la aceste cazuri.

Carl închise telefonul şi constată că Assad aştepta lângă uşă. Părea să se fi prins între timp cum funcţiona vremea daneză. Jacheta sa cu puf era cea mai groasă pe care o văzuse Carl vreodată în martie.

– Sunt gata.

– Două minute şi sunt şi eu gata, răspunse el pe un ton prietenos şi formă numărul lui Brandur Isaksen.

I se spunea „Ţurţurele de gheaţă din Halmtorvet", ca urmare a şarmului său extrem de redus. Era cel care ştia totul despre secţia de poliţie din capitală unde lucrase Rose înainte de a fi mutată la Departamentul Special Q.

– Da, lătră Isaksen în telefon.

Carl îi explică tot ce voia să ştie. Nici nu terminase bine, că bărbatul păru să moară de râs.

– Chiar n-am idee ce e în neregulă cu Rose, dar era ciudată. Bea prea mult şi se băga în pat cu tinerii aspiranţi de la şcoala de poliţie. Ştii tu. O femeie sălbatică, cu gheare care îţi scarpină blana. De ce?

– Nu mai contează, zise Carl şi închise.

Apoi se logă în baza de date de la Evidenţa Populaţiei. Sandalparken 19 scrise la rubrica de lângă nume.

Răspunsul nu putea fi mai clar: Rose Marie Yrsa Knudsen scria lângă codul numeric al persoanei.

Carl scutură din cap. Nu putea decât să spere că nu avea să apară într-o bună zi şi acea Marie. Două versiuni ale Rosei îi erau de ajuns.

– Of, comentă Assad, care păşise în spatele lui şi i se uita peste umăr.

– Spune-i să vină încoace, Assad.

– Dar nu îi spui pe şleau, da, Carl?

– Ai înnebunit? Mai degrabă m-aş băga în cadă cu un sac plin de cobre.

Când Assad apăru cu Yrsa în urma lui, aceasta era gata îmbrăcată: palton, mănuși cu un deget, fular și căciulă. În fața lui se aflau doi specialiști, fiecare cu versiunea lui care ar fi putut să se transforme într-o concurență pentru cea mai interesantă burka.

Carl se uită la ceas. Era OK. Programul se terminase. Yrsa se pregătea să plece acasă.

– Voiam doar să-ți spun…

Ea se întrerupse când văzu buchetul de trandafiri din poala lui Carl.

– Vai, de unde sunt florile astea? Cât sunt de frumoase!

– Du-i-le lui Rose din partea lui Assad și a mea, zise Carl și îi dădu buchetul. Transmite-i însănătoșire grabnică din partea noastră. Sperăm să o revedem în curând. Poți să îi spui că sunt roze pentru Rose. Ne gândim des la ea.

Yrsa încremeni. Preț de o clipă rămase tăcută, aparent copleșită, în timp ce paltonul îi aluneca de pe umăr.

Apoi, programul se termină.

– Chiar e bolnavă? întrebă Assad, în timp ce se îndreptau pe autostradă spre Holbæk.

Carl ridică din umeri. Se pricepea la multe, dar singura dedublare de personalitate pe care o cunoștea era a fiului său vitreg, și se petrecea în mai puțin de zece secunde. Atunci se transforma dintr-un băiat drăgălaș și zâmbitor, căruia îi lipseau o sută de coroane, într-un scârbos care nu voia nicicum să-și facă ordine în cameră.

– Nu spunem nimănui nimic, zise el.

Până în dreptul localității Tølløse, rămaseră amândoi adânciți în gânduri. Localitatea era cunoscută în primul rând pentru gară, fabrica de suc de mere și un cursier care se drogase și trebuise să renunțe la tricoul galben la Turul Franței.

– Acolo, un pic mai departe, zise Assad şi arătă spre o stradă care era fără îndoială artera principală din Tølløse şi care, ca în orice oraş de provincie, se numea Strada Mare. Doar că prea multă viaţă nu era pe acea stradă. Poate că locuitorii erau la casă, la supermarket. Sau se mutaseră. Era evident o localitate care văzuse şi vremuri mai bune.

– Vizavi de acea fabrică.

Assad arătă spre o casă din cărămidă, care emana la fel de multă lumină ca o râmă într-un peisaj de iarnă.

Le deschise o femeie de circa un metru şi cincizeci de centimetri înălţime, ai cărei ochi erau chiar mai mari decât ai lui Assad. Nici nu dădu bine cu privirea de barba întunecată a lui Assad, că se trase speriată înapoi în casă şi îl strigă pe soţul ei. Citise despre multe infracţiuni, iar acum se şi vedea drept o potenţială victimă.

– Da, zise bărbatul şi nu dădu semn că ar vrea să le arate măcar o umbră de bunăvoinţă.

Atunci continuăm şmecheria cu Administraţia Financiară, se gândi Carl şi lăsă legitimaţia în buzunar.

– Aveţi un fiu, Flemming Emil Madsen. Din câte ne putem da seama, nu a plătit până acum niciodată impozit. Nici nu a avut contact cu oficiile sociale sau cu cele şcolare. Am vrea să discutăm personal cu el despre asta.

Assad interveni.

– Sunteţi negustor de legume, domnule Madsen. Flemming lucrează cu dumneavoastră?

Carl se prinse de tactică. Bărbatul trebuia încolţit de la bun început.

– Sunteţi musulman? replică Madsen.

Întrebarea veni pe neaşteptate, o strălucită mişcare de şah.

– Asta cred că e o problemă care îl interesează doar pe colegul meu, zise Carl.

– Nu în casa mea, răspunse bărbatul și vru să trântească ușa.

Atunci, Carl scoase legitimația din buzunar.

– Hafez el-Assad și cu mine lucrăm împreună la cazuri nerezolvate de crimă. Dacă îndrăzniți să vă întoarceți capul cu dispreț măcar un milimetru, atunci vă arestez pe loc pentru uciderea fiului dumneavoastră, Flemming, acum cinci ani. Ce ziceți de asta?

Bărbatul nu zise nimic, dar era evident șocat. Nu asemenea cuiva care este acuzat de ceva ce nu a făcut, ci asemenea cuiva care era într-adevăr vinovat.

Intrară în casă și fură conduși la o masă de mahon care, cu cincizeci de ani în urmă, ar fi fost visul oricărei familii. Nu avea pe ea mușama, dar avea destul de multe șervete.

– Nu am făcut nimic ilegal, mormăi femeia și umblă la crucea pe care o purta la gât.

Carl se uită în jur. Peste treizeci de fotografii cu copii de toate vârstele erau răspândite pe mobile. Copii și copiii copiilor. Ființe zâmbitoare aliniate sub un cer senin.

– Aceștia sunt copiii dumneavoastră? întrebă Carl.

Ei încuviințară.

– Au emigrat toți?

Ei încuviințară din nou. Nu erau oameni prea vorbăreți, găsi Carl.

– Toți în Australia? întrebă Assad.

– Sunteți musulman? întrebă bărbatul din nou.

Al naibii de încăpățânat. Se temea că doar la vederea unui om de altă credință se va transforma în piatră.

– Sunt ceea ce m-a lăsat Dumnezeu, răspunse Assad. Și dumneavoastră? La fel?

Bărbatul își mijii ochii. Era poate obișnuit să poarte discuții de genul ăsta în pragul ușii cu oameni, dar nu la el în casă.

– Am întrebat dacă toți copiii dumneavoastră au emigrat în Australia, repetă Assad.

Atunci, femeia încuviință. Așadar, așa funcționau lucrurile.

– Uitați, zise Carl și le întinse portretul-robot al răpitorului.

– În numele lui Isus, șopti femeia speriată și își făcu cruce.

Bărbatul strânse buzele.

– Nu am spus nimănui nimic, murmură el în cele din urmă.

Carl miji ochii.

– Dacă sunteți de părere că avem vreo legătură cu individul, vă înșelați, dar îi suntem pe urme. Ne-ați putea ajuta să-l prindem.

Femeia trase puternic aer în piept.

– Ne scuzați dacă am fost mai duri, zise Carl împăciuitor. Trebuia să vă scoatem din starea de negație.

Împunse poza cu un deget.

– Puteți să ne confirmați că acest bărbat l-a răpit pe fiul dumneavoastră, Flemming, și probabil și pe unul dintre ceilalți copii, și că Flemming a fost ucis după ce i-ați plătit răpitorului o sumă mare de bani?

Bărbatul se albi la față. Toată forța pe care o adunase în decursul anilor pentru a rămâne puternic îl părăsi în acea clipă. Puterea de a-și minți frații și surorile întru credință, puterea de a părăsi tot ce iubea și prețuia, puterea de a suporta izolarea, de a se despărți de restul copiilor și de a suporta pierderea unei averi. Și, nu în cele din urmă, puterea de care avea nevoie pentru a trăi cu sabia lui Damocles deasupra capului, știind că ucigașul lui Flemming era liber și că îi supraveghea.

Acea putere dispăru într-o clipă.

Rămaseră o vreme tăcuți în mașină, apoi Carl rosti:

– Nu cred că am mai văzut oameni care să fie atât de epuizați ca aceștia doi.

– Mi s-a părut că le-a venit tare greu să scoată poza lui Flemming din sertar. Crezi că nu s-au mai uitat la ea de la moartea băiatului? întrebă Assad și își dădu jos jacheta cu puf, înțelegând, în sfârșit, că nu era frig.

Carl ridică din umeri.

– Nu știu. Dar oricum nu voiau să afle cumva cineva, să adulmece și să înțeleagă cât de tare îl mai iubeau încă pe băiat. Doar ei îl respinseseră.

– Să adulmece? Nu înțeleg, Carl.

– Să simtă, ca un copoi care își adulmecă prada.

– Prada?

– Las-o baltă, Assad. Ce vreau să spun este că de ani întregi își ascundeau dragostea pentru fiul lor. Nimeni nu trebuia să afle despre asta; nu mai au încredere în nimeni, nu știu cine le e prieten și cine le e dușman.

Assad rămase nemișcat și scrută cu privirea câmpurile brune pe sub care viața începea deja să se agite.

– Ce zici, Carl, de câte ori crezi că individul a făcut asta?

Ce naiba putea să răspundă la așa o întrebare? Nu exista răspuns.

Assad își scărpină obrajii negri-albăstrui.

– Un lucru e sigur: trebuie să-l prindem, Carl. Nu-i așa?

Carl strânse din dinți. Da, trebuiau neapărat să-l prindă. Soții din Tølløse le dăduseră un nume nou. La ei, răpitorul își spunea Birger Sloth. Și, pentru a treia oară, li se confirma în mare descrierea persoanei, dar probabil că Martin Holt avusese dreptate. Ochii nu erau atât de apropiați. Tot restul, mustața, părul, privirea nu puteau fi luate în calcul. Așadar, știau că era vorba despre un bărbat cu trăsături aspre și

totuşi comune. Şi că în două cazuri ceruse ca banii să-i fie aruncaţi de-a lungul aceleiaşi linii de cale ferată, pe porţiunea dintre Vedbysønder şi Lindebjerg Lynge. Ştiau deja unde. Martin Holt le descrisese foarte clar locul.

Puteau ajunge acolo în cel mult douăzeci de minute, doar că acum era întuneric. La naiba.

Trebuiau să se ocupe mâine-dimineaţă devreme de treaba asta.

– Ce facem acum cu Yrsa-Rose a noastră? vru să ştie Assad.

– Nu facem nimic. Ne străduim să trăim cu asta.

Assad încuviinţă.

– Până la urmă, e o cămilă cu trei cocoaşe, zise Assad.

– O ce?

– Aşa se zice pe la noi. Mai ciudată. Greu de călărit, dar amuzant de privit.

– O cămilă cu trei cocoaşe, da, se potriveşte. Sună ceva mai bine decât schizofrenic.

– Schizofrenic? Pe la noi îi spunem aşa unuia care stă în amvon şi îţi zâmbeşte, în timp ce prin spate se cacă pe tine.

Iarăşi ciudăţenii.

38

Era foarte neclar şi foarte departe. Ca la capătul viselor care nu se opresc niciodată. Ca vocea mamei, de care aproape că nu îţi mai aminteşti.

– Isabel. Isabel Jønsson, treziţi-vă!

Răsuna de parcă tot capul ei era prea mare pentru a înregistra cuvintele.

Ea îşi mişcă un pic corpul, dar nu simţi decât apăsarea somnului. Moţăiala dintre acum şi plutire.

Cineva o scutura cu grijă de umăr. Blând, înţelegător, de mai multe ori.

– Sunteţi trează, Isabel? întrebă vocea. Încercaţi să inspiraţi adânc.

Ea simţi sunete ca nişte plesnituri care treceau pe lângă faţa ei, dar nimic nu devenea mai clar.

– Aţi avut un accident, Isabel, zise cineva.

Cumva, ştia asta.

Nu era ceva ce tocmai se petrecuse? Mai întâi o scuturătură, apoi monstrul acela de om care se apropia din întuneric. Aşa fusese?

Observă pişcătura de pe braţ. Era real sau visa?

Brusc, simţi cum îi ţâşneşte sângele în cap. Cum i se aduna ceva în minte şi cum gândurile aduceau ordine în

haos. O ordine pe care ea nu o voia, căci, odată cu ordinea, se întorcea și el. Bărbatul! Acum își amintea clar de el.

Gemu. Simți cum o râcâie în gât, cum nevoia de a tuși îi stârnea o senzație de sufocare.

– Stați liniștită, Isabel, zise vocea.

Simți cum o mână o apucă pe a ei și strânge.

– V-am făcut o injecție, ca să vă puteți trezi puțin. Asta e tot.

Apoi, mâna o strânse din nou.

– Sunteți destul de grav rănită, Isabel. Vă aflați la secția de terapie intensivă în Rigshospital din Copenhaga. Înțelegeți ce vă spun?

Ea își ținu răsuflarea și își adună toate forțele pentru a da din cap. Doar o mișcare mică. Doar atât cât să o simtă și ea.

– E bine, Isabel. Am văzut.

Apoi, cineva îi strânse din nou mâna.

– V-am așezat în patul pentru tracțiune. Nu vă puteți mișca nici dacă încercați. Aveți multe fracturi, Isabel, dar o să vă faceți bine. Deocamdată avem cam mult de lucru, dar de îndată ce se mai liniștesc lucrurile, o să vină o soră să vă pregătească, apoi vă mutăm într-o altă secție. Înțelegeți, Isabel?

Ea își forță un pic mușchii gâtului.

– Bine. Știm că vă e greu să comunicați, dar în curând veți putea vorbi din nou. Aveți maxilarul rupt și de aceea l-am fixat, pentru siguranță.

Simți clamele în jurul capului. Pungile care îi strângeau șoldurile. Dădu să deschidă ochii, dar nu reuși.

– Văd că încercați să deschideți ochii, Isabel, dar a trebuit să vă bandajăm. Aveați multe cioburi în ochi. Dar o să vă recăpătați vederea: în câteva săptămâni, soarele va străluci din nou.

În câteva săptămâni! Ce nu era în regulă? De ce simțea acele furnicături în corp? Protesta corpul ei pentru că nu mai era timp?

Haide, Isabel, îi șoptea ceva. *Ce nu are voie să se întâmple? Ce s-a întâmplat? Bărbatul, da. Și mai ce?*

Se gândi că realitatea reprezenta multe lucruri. Iubitul care nu venea niciodată, dar care trăia în visele ei. Umezeala din tavanul vechii săli de sport, în ale cărei colțuri nu ajungea niciodată. Și realitatea era și ce nu se întâmplase încă. Presiunea asupra tâmplelor ei era aceeași. Senzația era la fel de concretă.

Respiră încet și ascultă fiecare senzație, căci din toate laolaltă i se forma cunoștința. Mai întâi veni neplăcerea, apoi neliniștea și, la sfârșit, tremurul, care aduse chipuri, sunete și cuvinte în gândurile ei care se împleteau.

Din nou gemu, ca din reflex, odată cu realizarea situației.

Copiii.

Bărbatul, care era și răpitorul.

Și Rachel.

– Hmnn, se auzi pe sine.

– Da, Isabel?

Simți cum cineva îi dădea drumul la mână și cum trecea o adiere caldă de aer pe fața ei.

– Ce ziceți?

Vocea era foarte aproape.

– Aaaeeeh.

– Înțelege cineva ce spune? se auzi acum de mai departe.

– Aaarrglll.

– Isabel, vă referiți la Rachel?

Scoase un mic sunet. Da, asta spusese.

– Vă referiți la femeia care a fost adusă împreună cu dumneavoastră la spital?

Din nou același sunet.

– Rachel trăiește, Isabel! E chiar lângă dumneavoastră, zise o voce nouă de la capătul patului. E foarte grav rănită, mai grav decât dumneavoastră. Încă nu știm dacă o să scape, dar trăiește, iar corpul ei pare puternic. Sperăm că va fi bine.

Trecuse oare o oră sau un minut de când fuseseră la ea? Nu știa. Auzea sunetele mașinilor și piuitul slab al monitorului cardiac. Cearceaful se simțea umed, încăperea era caldă. Poate că îi dăduseră ceva și de aceea se simțea așa. Sau poate că era doar senzația ei.

De pe coridor auzi voci și sunetul unui cărucior. Era ora mesei? Sau era noapte? Nu știa.

Mormăi ceva, dar nu se întâmplă nimic. Așa că se concentră pe intervalul dintre bătăile inimii ei și pe senzația de pulsare din degetul mijlociu de care era fixat ceva. Erau milisecunde sau secunde? Nici asta nu știa.

Dar ceva știa. Aparatul care făcea audibile bătăile inimii nu era conectat la ea. Asta observă pentru că nu se potrivea. Era destul de trează pentru a înțelege asta.

Preț de o clipă, își ținu respirația. Piuitul se auzea foarte clar. Pip, pip, pip. Și un sunet ca un clipocit încetișor. Ca o aspirare, care se întrerupea brusc și apoi se declanșa din nou, ca la ușile pneumatice de autobuz.

Era un sunet pe care îl cunoștea. Îl auzise în nenumăratele ore petrecute lângă patul mamei ei, până când plămânul artificial fusese oprit definitiv, iar ea își găsise liniștea.

Pacienta care se afla alături de ea în cameră nu putea, așadar, să respire singură. Iar această pacientă era Rachel. Nu asta îi spuseseră?

Ar fi vrut să se întoarcă. Să deschidă ochii și să răzbată întunericul. Voia să vadă omul care lupta pentru viața sa.

Rachel, i-ar fi spus, dacă ar fi putut. *Rachel, o să reușim.* Asta ar mai fi adăugat, chiar dacă nu gândea așa.

Poate pentru Rachel nu mai exista nimic când se trezea. Și, deodată, își aminti foarte clar.

Soțul lui Rachel era mort.

Undeva, afară, așteptau doi copii, iar răpitorul nu mai avea niciun motiv să-i țină în viață.

Era îngrozitor, iar ea nu putea face nimic.

Simți șuvoiul care i se scurgea din colțurile ochilor. Mai gros decât lacrimile și totuși lichid. Simțea cum pansamentul care îi bandaja capul devenea mai greu pe pleoape.

Plâng cu lacrimi de sânge? se întrebă ea și încercă să alunge sentimentul de tristețe și de neputință. Căci la ce îi servea acest plâns? Nu, provoca doar o durere pe care toate medicamentele pe care i le dăduseră nu o puteau atenua.

Auzi cum se deschide ușa încetișor și simți cum curentul de aer și sunetele de pe coridor pătrunseră în încăperea liniștită.

Se auziră pași. Înceți și ezitanți. Aproape prea ezitanți.

Era oare un medic îngrijorat, care stătea acum lângă patul lui Isabel și studia liniile de pe monitorul ei? O soră care se gândea dacă aparatul de respirat era bine conectat?

– Isabel? Ești trează? răzbi o voce șoptită până la ea prin sunetul mașinilor.

Ea tresări. De ce, nu știa.

Apoi aprobă aproape imperceptibil, dar se pare că destul de clar.

Simți cum cineva îi ia mâna. Ca atunci când era copil și se simțea îmbrâncită pe terenul de joacă. Și ca atunci când stătuse în fața școlii de dans și nu îndrăznise să intre.

Atunci, ca și acum, era o mână care o consola. O mână caldă și generoasă. Mâna fratelui ei. Mâna fratelui ei bun și protector.

Iar în acea clipă, când se simți în sfârșit protejată, răzbi până la ea nevoia de a urla.

– Da, da, zise fratele ei. Plângi, Isabel. Dă drumul la tot prin intermediul lacrimilor. Totul va fi bine. O să treceți peste asta amândouă, și tu, și prietena ta.

Să trecem peste? se gândi ea și se strădui să-și controleze vocea, respirația, limba.

Ajută-ne, voia ea să spună. *Caută în mașina mea. Acolo găsești adresa în torpedou. Pe navigator poți recapitula unde am fost. O să faci captura vieții tale.*

Ar fi îngenuncheat în fața Domnului lui Rachel din cer dacă i-ar fi dat măcar pentru un scurt moment capacitatea de a vorbi. Doar un pic, una, două secunde.

În loc de asta, zăcea acolo mută și își asculta horcăielile. Cuvintele care se dizolvau în consoane, consoanele care se dizolvau în șoapte și salivă între dinții ei.

De ce nu îl sunase pe fratele ei când ar fi fost timp pentru asta? De ce nu făcuse ce trebuia să facă? Crezuse că are puteri supraomenești pentru a-l putea opri singură pe diavol?

– Bine că nu ai condus tu, Isabel. Dar tot va avea urmări legale această cursă nebunească, chiar dacă ai fost pasageră. Mda, iar acum va trebui să-ți cumperi o mașină nouă.

Cu un chicotit, fratele ei încercă să o facă să se simtă mai bine.

Dar nu era nimic de râs.

– Ce s-a întâmplat, Isabel? întrebă el, deși din partea ei nu se auzise niciun sunet.

Ea țuguie puțin buzele. Poate așa reușea să o înțeleagă mai bine.

În acel moment, de lângă patul lui Rachel se auzi o voce întunecată.

– Îmi pare rău, dar nu puteți rămâne în cameră, domnule Jønsson. Isabel va fi mutată acum. Poate doriți să așteptați în cafenea? Vă vom informa unde am dus-o pe Isabel. Puteți să vă întoarceți într-o jumătate de oră?

Ea nu recunoscu vocea. Nu era una dintre cele care fuseseră mai devreme la ea în cameră.

Când vocea repetă rugămintea și fratele ei se ridică, o îmbrățișă cu grijă și anunță că se va întoarce mai târziu, știu că totul era zadarnic.

Cunoștea acea voce, acum singura rămasă în încăpere. Da, o cunoștea prea bine.

O vreme, în ultimele săptămâni, crezuse că acea voce avea să-i ofere o rațiune de a trăi.

O eroare cum nu se putea mai fatală, știa asta acum.

39

Carl își petrecuse noaptea la Mona și avea senzația că și-a dislocat fiecare articulație, până la ultima. De data asta ea nu mai așteptase vorbe dulci sau ca el să o asigure că e singura femeie pentru el. Asta știa deja când își trăsese bluza peste cap și își dezbrăcase cu mișcări unduioase, și pentru el inimaginabil de agile, slipul.

După aceea avusese nevoie de o jumătate de oră pentru a înțelege unde era și de o altă jumătate de oră pentru a analiza dacă ar fi supraviețuit unei a doua tentative.

Era o cu totul altă femeie decât cea care plecase în Africa. Dintr-odată era foarte vizibilă și apropiată. Când i se strângeau ridurile fine din jurul ochilor, lui i se tăia răsuflarea. Când gura ei se contura într-un zâmbet, capul i se golea.

Dacă există vreo femeie pentru mine, atunci ea este aceea, se gândise el, în timp ce ea se apropia din nou cu răsuflarea caldă și îl zgâria blând.

Când îl trezi a doua zi de dimineață, era gata îmbrăcată și pregătită pentru o nouă zi. Senzuală, zâmbitoare, plutitoare.

Ce dovadă în plus îți mai trebuia, când simțeai că plapuma te apasă și picioarele îți erau grele ca plumbul? Femeia asta îi era cu totul superioară.

– Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă Assad când se întâlniră la mașina de serviciu.

Carl nu prea voia să răspundă. Cum ar fi putut?

Corpul său se simțea în continuare ca o carne bătută cu bătătorul de șnițele, iar ouăle sale pulsau ca o măsea umflată.

– Urmează Vedbysønder, comentă Assad, după ce se holbase o jumătate de oră la banda din mijloc.

Privirea lui Carl migră de la navigator spre mica aglomerare de case și gospodării din mijlocul câmpurilor. Câteva case și o stradă bine asfaltată. Pâlcuri de copaci și de tufe. Probabil era un loc destul de prost pentru recuperarea de bani din răscumpărare.

– Trebuie să te duci la casa de acolo, din spate.

Assad arătă direcția.

– Trebuie să trecem podul și după aia să căscăm ochii.

Nici nu apăru bine prima gospodărie lângă podul de cale ferată, că recunoscură imediat descrierea făcută de Martin Holt. Case de-a stânga și de-a dreapta drumului. În spatele caselor, în dreapta, șina de cale ferată. Ceva mai departe, câteva clădiri izolate, apoi strada care ducea la șine. O fâșie îngustă cu vegetație deasă și copaci până la curbă. Acesta era locul unde cel puțin două dintre familiile afectate aruncaseră din tren banii de răscumpărare.

Parcară mașina acolo unde strada cotea spre pasajul de sub calea ferată. Porniră, pentru orice eventualitate, semnalele albastre luminoase, ca să poată fi văzuți de ceilalți șoferi.

Carl avu oarecare dificultăți la ieșirea din mașină. Tocmai se gândea dacă să-și aprindă prima țigară a zilei,

când Assad fixă deja cu privirea smocurile de iarbă de lângă picioarele sale.

– Aici e destul de umed, zise Assad ca pentru sine. A plouat de curând, dar doar puțin. Cu toate astea, pământul e moale. Uită-te la asta.

Arătă spre două urme distincte de pneuri.

– Ia privește. A venit liniștit până aici, zise el și se lăsă pe vine. Aici a accelerat de parcă brusc s-ar fi grăbit foarte tare.

Carl încuviință.

– Da, sau roțile au patinat pentru că era umed.

Abia acum Carl își aprinse în sfârșit țigara. Se uită în jur. Știau de doi bărbați care aruncaseră banii de răscumpărare pe fereastra trenului. Niciunul nu văzuse vreo mașină. Doar lumina stroboscopului. Nici în rest nu observaseră nimic care ar fi putut ajuta la avansarea investigațiilor.

În ambele cazuri, trenul venise dinspre est, astfel încât punga cu banii ar fi putut să aterizeze pe o porțiune de circa două sute de metri până spre casa aceea izolată. Casa părea proaspăt renovată, poate că proprietarii se mutaseră după 2005 aici, după ce tatăl lui Flemming Emil Madsen aruncase banii de răscumpărare.

Carl își duse mâinile la ceafă și se întinse. Fumul de la țigara care îi atârna în colțul gurii se combina cu umezeala pe care temperaturile blânde de martie o făceau să se ridice din pământ. Ce naiba de gânduri inteligente i-ar fi putut veni, când el nu se putea gândi decât la momentul în care avea să o revadă?

– Uite, Carl, vine o mașină dinspre casa de acolo, zise Assad și arătă spre casa izolată. Să o oprim?

Carl strivi chiștocul de asfalt.

Femeia de la volan părea speriată când mașina îi fu dirijată în spatele mașinii de poliție cu luminile aprinse.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. E ceva în neregulă cu farurile mele?

Carl ridică din umeri. De unde să știe el asta?

– Ne interesăm de această bucată de teren. Vă aparține?

Ea încuviință.

– Da, până la copacii de acolo. De ce?

– Bună ziua, mă numesc Hafez el-Assad, interveni Assad și îi întinse o mână păroasă prin fereastră. Ați văzut cumva dacă cineva a aruncat aici ceva dintr-un tren?

– Nu, când să fi fost asta?

Ea îi privea acum mai prietenoasă.

Prin urmare, nu era vorba despre ea.

– De mai multe ori. Poate în decursul mai multor ani. Ați văzut cumva o mașină care stătea aici și aștepta?

– Nu știu ce a fost acum câțiva ani, noi tocmai ne-am mutat aici.

Acum chiar le zâmbi un pic.

– Da, tocmai am terminat cu renovările. Pe partea din spate încă se mai vede schela.

Ea arătă în direcția respectivă și se uită în același timp la Carl.

Oare părea mai competent decât Assad în materie de schele?

Carl tocmai voia să-i mulțumească pentru informații. Voia să se dea la o parte ca un vameș și să o lase să-și continue călătoria. Să își aprindă o țigară și să se gândească la Mona.

– Dar alaltăieri a oprit aici o mașină, alaltăieri seară, când s-a petrecut acel accident teribil de circulație de lângă Lindebjerg Lynge, continuă femeia.

Carl încuviință senin. Asta explica urmele de penuri.

Expresia de pe chipul femeii se schimbă.

– A fost o urmărire, așa am auzit. Femeile dintr-una din mașini au fost grav rănite. Cumnatul meu este vărul unuia dintre asistenții de pe salvare. El spunea că sunt slabe șanse să supraviețuiască.

Da, se gândi Carl. Oamenii de la țară apasă cu plăcere pe pedala de accelerație. Ce altceva puteau face?

– Cum arăta mașina care a oprit aici? întrebă Assad.

Femeia se strâmbă.

– Am văzut doar stopurile roșii, care apoi s-au stins. Din sufragerie putem vedea direct aici când stăm la televizor. Eu și soțul meu am crezut că în mașină a fost o pereche care s-a iubit puțin.

Ea clătină capul de parcă ar fi vrut să le dea de înțeles că oamenii au voie să facă asta, că o făcuse și ea.

– Dar brusc au dispărut, continuă ea. Am văzut doar farurile celeilalte mașini, apoi ambele au dispărut. Soțul meu a fost mai târziu de părere că era posibil să fi fost una dintre mașinile implicate în accident.

Ea zâmbi a scuză.

– El e mereu foarte melodramatic.

– Ziceți că s-a întâmplat luni?

Carl se uită la urmele de pneuri.

Cine oprea acolo era un strateg din mai multe puncte de vedere. Vizibilitate bună. Aproape de calea ferată. Și, dacă se petrecea ceva neprevăzut, puteai să ajungi în câteva secunde pe drum.

– Vorbeați de un accident? cercetă el în continuare. Unde anume?

– Dincolo, pe cealaltă parte de la Lindebjerg Lynge. Sora mea a locuit la doar câteva sute de metri.

Scutură ușor din cap.

– Dar acum s-a mutat în Australia.

Femeia le spuse că oricum mergea în acea direcție, așa că puteau să o urmeze.

Ea merse cu maxim cincizeci de kilometri la oră prin pădure, iar Carl stătu tot timpul lipit de bara ei din spate.

– N-ar trebui să oprești lumina albastră? întrebă Assad după câțiva kilometri.

Carl scutură resemnat din cap. Da, de ce nu? Ce obținea prin asta? Drumul acesta cu însoțitor, parcurs în ritm de melc, arăta probabil destul de amuzant.

– Ia uită-te, zise Assad și arătă spre o porțiune de drum unde soarele strălucea destul de puternic și ceața dimineții dispăruse.

Carl văzu și el: pe sensul invers de mers se zărea o urmă de frânare și, zece metri mai încolo, încă una, doar că pe partea lor.

Assad se aplecă spre parbriz și mijì ochii. În capul său se derula probabil deja cursa. Imediat avea să se smulgă volanul imaginar și să frâneze pe covorașul din cauciuc.

– Și acolo! strigă el și arătă spre alte urme clare de frânare.

Atunci, femeia din fața lor opri și coborî.

– Aici s-a întâmplat.

Ea le arătă o buturugă distrusă complet.

Umblară cu grijă de colo colo și găsiră sticlă spartă de la faruri și zgârieturi adânci în asfalt. Un accident uriaș, violent și complet de neînțeles. Informații mai exacte trebuiau să afle de la colegii de la poliția rutieră.

– Haide, să mergem, zise Carl.

– Să conduc eu?

Carl se uită la partenerul său. Amintirile destul de proaspete despre folosirea intensă a pedalei de accelerație nu erau în favoarea asistentului său tuciuriu. Absolut deloc.

– Mai întâi vorbim cu agenții de la poliția rutieră, zise el și se așeză la volan.

Nu-l cunoștea pe bărbatul care lucrase la caz și efectuase măsurătorile, dar prost nu era.

– Pentru cercetări amănunțite, am dus mașina la Kongstedsvej, zise colegul de la telefon. Am găsit în câteva puncte de coliziune vopseaua unui alt vehicul, dar nu am analizat încă în detaliu urmele. Culoare închisă, probabil antracit, dar fricțiunile din momentul coliziunii e posibil să fi influențat nuanța.

– Și victimele? Trăiesc?

Primi numele a două persoane. Putea să le găsească el însuși.

– Sunteți așadar de părere că a fost implicată și o a doua mașină în accident? întrebă Carl.

Colegul de la celălalt capăt râse.

– Nu, nu doar că sunt de părere. Știu asta, doar că nu am dat informația publicității. Există indicii clare ale unei urmăriri pe o porțiune de cel puțin doi kilometri și jumătate. O cursă nebunească, fără rețineri. Ar fi un miracol dacă cele două femei vor rămâne în viață.

– Și nu avem niciun indiciu despre cel care a fugit de la locul accidentului?

– Nimic.

– Întreabă-l despre femei, Carl, îi șopti Assad, ceea ce și făcu.

Cine erau? Ce legătură era între ele? Lucruri de genul acesta.

– Cele două femei, răspunse bărbatul de la celălalt capăt al firului, sunt din regiunea Viborg, de aceea e destul de ciudat că au avut un accident pe un drum izolat de țară din

Südseeland. Am constatat că în acea zi au traversat de două ori podul Marele Belt, dar acesta nu e cel mai ciudat lucru.

Tipul păstrase cel mai bun lucru pentru final.

Tipic pentru poliția rutieră, se gândi Carl. Detectivii puteau vedea astfel că nu erau singurii cu slujbe palpitante.

– Și ce e cel mai ciudat? întrebă Carl răbdător.

– Cel mai ciudat e că doar cu puțin timp înainte au forțat bariera de la punctul de plată peste pod și apoi au făcut tot ce le-a stat în putință ca să nu fie prinse de poliție.

Carl se uită din nou spre drum. Totul era complet absurd.

– Pot să vă rog să-mi trimiteți și mie raportul pe mail, ca să îl primesc direct în computerul din mașină?

– Acum, imediat? Trebuie să lămuresc asta mai întâi cu superiorul meu.

Apoi, închise.

Cinci minute mai târziu, Assad și Carl citeau raportul poliției. Două femei, o viteză nebunească și un traseu aventuros – așa ceva nu vedeai în fiecare zi. Fuseseră prinse de patru ori de radar, de două ori cu una dintre femei la volan, de două ori cu cealaltă, și totul într-o singură zi. Forțaseră bariera pe podul Belt, conduseseră periculos pe E20, urmărite de mai multe mașini de poliție. Continuaseră drumul fără faruri. Apoi, accidentul fatal de pe drumul de țară, în mijlocul pădurii.

– De ce să meargă cu viteză maximă de la Viborg la Seeland, înapoi la Fünen și apoi spre Seeland, poți să-mi explici, Assad?

– N-am idee. Deocamdată, văd doar asta.

Arătă spre lista radarelor. Femeile fuseseră surprinse în cele mai diferite locuri, pe E 45, la sud de Vejle, pe E 20,

între Odense şi Nyborg, apoi, din nou pe E 20, la sud de Slagelse.

Când degetul lui Assad alunecă pe raport un rând mai jos, Carl se uită încă o dată la lista controalelor radar. Părea că femeile fuseseră surprinse de radar undeva în zona câmpiei. Nu auzise de locul acela până acum. Ferslev. Acolo goniseră cu optzeci şi cinci de kilometri la oră, deşi limita era de cincizeci. Dacă adunai toate infracţiunile, ajungeau pentru cel puţin o retragere a carnetului.

Carl introduse Ferslev în navigator şi se uită mai atent la hartă. Locul se afla chiar dincolo de Skibby. Cam la jumătatea distanţei dintre Roskilde şi Frederikssund.

Văzu cum Assad puse degetul pe hartă, apoi îl lăsă să alunece încet spre Nordskoven, spre locul unde Yrsa credea că s-ar putea afla o căsuţă de debarcader.

Era foarte straniu.

– Sun-o pe Yrsa!

Carl băgă în viteza întâi.

– Spune-i să ne facă rost de informaţii despre cele două femei. Dă-i CNP-urile şi roag-o să se grăbească. Să ne sune şi să ne spună în ce spital se află femeile şi care e starea lor. Mă furnică peste tot dacă stau şi mă mai uit mult la toate astea!

Îl auzi pe Assad vorbind, dar cu mintea era din nou la cursa sălbatică a celor două femei.

Cu siguranţă doar două drogate, îi şoptea eul său prozaic. Junkies sau curieri de droguri. Complet sub influenţa drogurilor. Adâncit în gânduri, clătină din cap. Sigur, altfel nu ar fi gonit ca mânate de diavol. Cine putea să spună dacă mai fusese implicată o altă maşină, care fugise de la locul accidentului? Şi dacă fusese, poate că era cine ştie ce biet speriat pe care îl zburătăciseră cele două nebune. Un biet amărât care se speriase şi voia doar să scape.

– OK, murmură Assad şi închise.
– Ai vorbit cu ea? întrebă Carl. A înțeles ce are de făcut?
Assad părea foarte gânditor.
– Hei, Assad? Ce a zis Yrsa?
– Ce a zis Yrsa?
Îşi înălță capul.
– N-am idee. Am vorbit cu Rose.

40

Nu era mulţumit. Nu, absolut deloc.

De la accident trecuseră două zile şi, conform ştirilor, uneia dintre cele două nefericite îi mergea mai bine. Cealaltă nu părea să aibă cine ştie ce şanse, dar nu se spunea care din cele două.

Nu conta, contraatacul său nu mai putea aştepta.

Cu o zi înainte adunase informaţii despre o posibilă nouă familie, iar în acest context se gândise să se ducă la Viborg, să intre pe furiş în casa lui Isabel şi să îi facă dispărut computerul. Dar la ce i-ar fi folosit asta, dacă ea îi trimisese deja toate informaţiile despre el fratelui ei?

Plus că mai era întrebarea despre cât ştia Rachel. Îi povestise Isabel tot?

Sigur că o făcuse.

Nu, aceste femei trebuiau înlăturate, asta îi era clar.

Îşi îndreptă privirea spre cer. Lupta corp la corp dintre el şi Dumnezeu continua. Aşa fusese mereu, din cea mai fragedă pruncie.

De ce nu putea Dumnezeu să-l lase pur şi simplu în pace?

Alungă acest gând, deschise computerul şi căută numărul de la urgenţe al Rigshospital.

Curând discuta cu o secretară foarte hotărâtă, dar care nu îi putea spune prea multe.

Știa doar că ambele femei se aflau la terapie intensivă.

O clipă rămase la telefon și se uită la foile pe care își notase:

Terapie intensivă. ATI 4131

Telefon: 35 454 131

Trei informații scurte. Pentru unii, însemnau moartea, pentru el, viața. Situația putea fi rezumată atât de simplu. Iar ochii de acolo, din atotputernicul cer, puteau să-l privească oricât de severi voiau.

Intră pe pagina de internet a Rigshospital și navigă până ajunse la terapie intensivă.

Pagina era ușor de folosit, la fel de ordonată precum însăși clinica. Selectă *Informații practice*, apoi *Informații pentru aparținători.pdf*, și deja avea informațiile de care avea nevoie.

Parcurse paginile.

Schimbare de tură 15.30-16.30, scria acolo. Acesta era intervalul în care trebuia să acționeze. Atunci când agitația era mai mare.

Printre aceste informații deosebit de cuprinzătoare scria că vizitele aparținătorilor erau o mare consolare și o susținere importantă pentru pacienți. El zâmbi. Așadar era de acum înainte un aparținător. Avea să cumpere un buchet de flori, asta era întotdeauna reconfortant. Și va avea expresia potrivită pe chip, o expresie deosebit de îngrijorată.

Citi mai departe. Era tot mai bine! Acolo scria că membrii familiei sau prietenii apropiați erau bine-veniți în secție zi sau noapte!

Rămase pe gânduri. Atunci era mai bine să se dea drept un prieten bun, asta era mai greu de verificat. Un prieten

apropiat al lui Rachel. Un membru al comunității. Va folosi un accent din Jutlanda Centrală, ceea ce va justifica de ce rămânea atât de mult. Venea de foarte departe.

Toate astea și mai multe erau trecute în indicațiile pentru vizitatori.

Trebuia să aștepți în camera pentru aparținători, unde puteai să îți faci ceai sau cafea. Existau câteva imagini drăguțe cu încăperea și descrieri exacte ale aparaturii și instalațiilor de monitorizare folosite acolo.

Se uită la fotografiile instrumentelor de monitorizare. Era conștient că trebuia să omoare repede și să dispară și mai repede. În momentul în care murea un pacient, toate instrumentele dădeau alarma. Personalul din camera de monitorizare avea să afle imediat. Cât ai clipi, veneau în încăpere. Câteva secunde mai târziu, începeau manevrele de resuscitare. Doar erau profesioniști.

Așadar, trebuia nu doar să ucidă repede, ci și în așa fel încât o resuscitare să nu fie posibilă. Și, mai ales, fără să existe bănuieli cu privire la cauza morții.

Avu nevoie de o jumătate de oră în fața oglinzii. Își trasă riduri pe frunte, își puse o perucă nouă, modifică zona ochilor.

Studie mulțumit rezultatul. Era un bărbat profund îngrijorat. Mai în vârstă, cu ochelari, păr cărunt și piele cu aspect bolnăvicios. Destul de departe de realitate.

Deschise ușa cu oglindă a dulapului cu medicamente, trase un sertar și luă patru ambalaje de plastic. Nu erau singurele aflate acolo.

Seringi obișnuite, pe care ți le puteai procura fără rețetă de la farmacie. Pe care le foloseau zilnic mii de dependenți de droguri – cu binecuvântarea societății.

Nici nu avea nevoie de altceva.

Trebuia doar să umple seringa cu aer, să o înfigă într-o arteră și să apese. Moartea survenea destul de repede. Avea să se furișeze dintr-o cameră în cealaltă și, înainte de a se declanșa alarma, avea să le lichideze.

Era doar o chestiune de coordonare.

Căută secția 4 131. De îndată ce cunoșteai numărul secției, știai pe ce coridor să o iei, la ce etaj să te duci și ce departament să cauți, cel puțin așa scria în informațiile oficiale ale spitalului.

Intrarea 4, etajul 13, sector 1. Acolo ar fi trebuit să ajungă, dar liftul mergea până la etajul șapte.

Se uită la ceas. În curând se schimba tura, nu mai avea timp de pierdut.

Depăși doi pacienți în cârje care șchiopătau pe acolo, încurcând lumea, și se apropie de biroul de informații de la intrare. Bărbatul din spatele sticlei avusese probabil mai înainte un job mai bun, dar răspunse prietenos și eficient.

– Nu, trebuie să priviți altfel harta. Aceasta este intrarea 41, etajul 3, sectorul 1. Mergeți la intrarea 3 și de acolo luați liftul.

Arătă în direcția respectivă și mai împinse pentru orice eventualitate un bilet prin ferestruică, pe care trecu numărul cu pixul. *Pacientul se află în secția...* scria acolo tipărit și apoi urma numărul.

La fix! Ce ghid perfect spre locul faptei!

Urcă la etajul trei și văzu imediat plăcuța: *Terapie intensivă, secția 4131.* O ușă dublă cu perdele albe ducea spre secție. *Arată ca o firmă de pompe funebre*, se gândi el și zâmbi. Păi, într-un fel, asta și era.

Dacă agitația dinăuntru era aceeași ca pe coridor, unde nu se vedea picior de om și fiecare pas răsuna, era perfect pentru el.

Deschise uşa batantă.

Secţia nu era mare, dar părea să fie, iar energia de dinăuntru îl luă puţin prin surprindere. Se aşteptase mai degrabă la concentrare şi linişte, dar nu era aşa, cel puţin nu în acel moment. Dar asta avea probabil legătură cu schimbul de ture.

Poate că momentul nu era atât de potrivit pe cât crezuse.

În drum spre recepţie văzu două săli de aşteptare pentru vizitatori ale căror uşi erau deschise. Tejgheaua era puternic colorată şi nu treceai foarte uşor de ea.

Angajata îi făcu semn din cap, trebuia mai întâi să facă ordine în hârtii.

În timpul acesta, se uită în jur.

Pretutindeni alergau doctori şi asistente. Unii erau ocupaţi în camerele bolnavilor, alţii se aflau în încăperi mai mici, în faţa computerelor, iar alţii se deplasau pe coridor.

– Am venit într-un moment nepotrivit? întrebă el în cel mai lătăreţ accent iutlandez posibil.

Ea aruncă o privire spre ceasul de la mână, apoi îl privi prietenos.

– Poate doar un pic. Pe cine căutaţi?

Acum afişă expresia îngrijorată pe care o exersase.

– Sunt un prieten al lui Rachel Krogh.

Ea îşi lăsă capul într-o parte.

– Rachel? Nu avem nicio Rachel. Vă referiţi la Lisa Krogh?

Se uită pe ecran.

– Lisa Karin Krogh scrie aici.

Ce porcărie, iar i se întâmplase! Rachel era noul ei nume, doar ştia asta.

– O, da, vă rog să mă scuzaţi. Lisa, desigur. Suntem în aceeaşi comunitate, ştiţi, iar acolo ne folosim numele luate din Biblie. La noi, Lisa se numeşte Rachel.

Expresia secretarei se schimbă aproape imperceptibil. Nu îl credea? Sau avea o aversiune față de oamenii credincioși? Avea să îi ceară imediat buletinul?

– Da, o cunosc și pe Isabel Jønsson, continuă el, înainte ca ea să apuce să întrebe ceva. Am înțeles de la colegii dumneavoastră de la urgențe că au fost mutate aici. E adevărat?

Ea încuviință și zâmbi, mai reținut, dar zâmbi.

– Da, sunt amândouă acolo.

Arătă spre o încăpere și zise numărul acesteia.

Ambele în aceeași cameră! Mai bine nici că se putea!

– Trebuie însă să așteptați o clipă. Isabel va fi mutată într-o altă secție, doctorii și asistentele tocmai o pregătesc. Plus că Isabel Jønsson are un vizitator, așa că va trebui să așteptați până la plecarea lui. Niciodată nu permitem mai mult de un vizitator în încăpere.

Arătă spre una dintre sălile de așteptare aflate în apropierea intrării.

– Dânsul se află acolo. Poate că îl cunoașteți.

Ce naiba mai era și asta?

Se întoarse rapid spre sala de așteptare. Da, acolo se afla un bărbat, așezat cu brațele încrucișate. În uniformă de polițist. Cu siguranță era fratele lui Isabel. Aceiași pometi înalți, aceeași formă a feței, același nas. Ce porcărie!

Se uită plin de speranță la secretară.

– Dar sper că lui Isabel îi merge mai bine?

– Da, din câte știu. Altfel, probabil că nu ar fi mutată.

Din câte știu, spusese ea. Sigur că știa foarte exact. Doar că nu știa când va avea loc mutarea, dar asta se putea petrece în orice clipă.

La naiba! Și mai venise și polițistul acela în vizită.

– Dar pot vorbi cu Rachel? E conștientă? Scuze, cu Lisa, vreau să spun?

Femeia din spatele tejghelei scutură din cap.

– Nu, Lisa Krogh încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

– Dar Isabel e trează, nu? se interesă el încetişor.

– Asta nu ştiu, întrebaţi-o pe asistenta aceea.

Arătă spre o femeie blondă, care părea extrem de obosită şi trecea pe acolo cu un braţ de dosare sub braţ. Apoi, secretara se întoarse spre alţi vizitatori, care se apropiaseră. Audienţa se terminase.

– O, scuze.

O opri pe asistentă, ridicând braţul. Mette Frigaard-Rasmussen scria pe plăcuţa ei cu nume.

– Puteţi să-mi spuneţi dacă Isabel Jønsson e conştientă? Voi putea vorbi cu ea?

Poate că Isabel nu era pacienta ei, poate nu era de serviciu, poate nu avea o zi bună sau poate că era, pur şi simplu, epuizată. În orice caz, miji ochii şi răspunse din vârful buzelor:

– Isabel Jønsson? Ăă.. da...

Se opri şi privi o clipă în sus.

– Ba da, e trează, dar a primit medicamente puternice şi are maxilarul rupt, de aceea nu vorbeşte foarte bine. De fapt, nu comunică prea bine, dar asta se va rezolva.

Îi zâmbi, aparent cu ultimele puteri, iar el îi mulţumi şi o lăsă să-şi vadă de drum.

Isabel nu comunica. De fapt, era o veste bună. Trebuia să profite de situaţie.

Strânse din buze şi se strecură pe coridor. Cel mai bine era dacă după aceea, la plecare, lua liftul, dar pentru siguranţă, era bine să găsească şi alte căi de scăpare.

Trecu de rezervele în care se aflau oameni foarte bolnavi şi unde doctorii şi asistentele lucrau calmi şi decişi. În sala de monitorizare se aflau mai multe persoane în halate albe,

care studiau concentrate monitoarele. Păreau a fi foarte pricepuți.

Un infirmier trecu pe lângă el și se miră, poate, ce făcea el acolo. Apoi își zâmbiră, iar el trecu mai departe fără a fi oprit.

Pereții erau colorați. Peste tot erau tablouri, chiar și vitralii. Totul emana viață. Moartea nu era bine-venită aici.

El înconjură un perete roșu și constată că mai exista un coridor, paralel cu holul pe care tocmai venise. Acesta avea pe partea stângă numeroase încăperi mici, de lucru. În orice caz, lângă uși erau montate plăcuțe cu nume și titluri. Se uită la dreapta și se așteptă să ajungă din nou la recepție dacă urma acest drum, dar calea părea a fi blocată. Descoperi acolo încă un lift. Putea fi calea lui de scăpare.

Observă halatul atârnat pe ușa unei încăperi în care se aflau așternuturi și diverse ustensile, așezate pe rafturi. Probabil că trebuia dat la spălat, la fel ca și celelalte lucruri de acolo.

Făcu un pas rapid în lateral, apucă halatul, îl puse pe braț și așteptă. Apoi, se îndreptă spre recepție.

Pe drumul de întoarcere se întâlni cu același infirmier și îl salută din cap, apoi verifică dacă seringile se aflau în buzunar. Sigur că erau acolo.

Se așeză pe o canapea albastră în sala de așteptare mai mică, din față, fără ca polițistul aflat în încăparea mai mare din spate să ridice măcar capul. Fix cinci minute mai târziu, polițistul se ridică și se duse la recepție. Doi doctori și câțiva infirmieri tocmai părăsiseră încăperea în care se afla sora lui. În timpul acesta, apăruseră chipuri noi, care se duceau fiecare la posturile lor.

Schimbul de tură era în toi.

Polițistul îi făcu semn secretarei și ea încuviință. Da, fratele lui Isabel Jønsson putea să intre acum.

Se uită în urma bărbatului şi îl văzu intrând în rezervă. În curând avea să vină şi un infirmier cu o targă. Nu era neapărat cea mai bună premisă pentru planurile sale.

Dacă starea lui Isabel era într-adevăr atât de stabilă încât putea fi mutată, trebuia să fie eliminată mai înainte.

Mai târziu era posibil să nu se mai ivească această şansă.

Trebuia să câştige timp. De aceea trebuia să-l dea cât mai repede afară pe frate, chiar dacă riscul şi gândul de a se apropia de bărbat îl speriau. Poate că Isabel îi povestise într-adevăr ceva. Trebuia, aşadar, să-şi acopere măcar faţa când se apropia de bărbat.

Aşteptă până când secretara începu să-şi strângă lucrurile personale şi să lase locul alteia.

Atunci, îşi îmbrăcă halatul.

Era pregătit.

Când intră în încăpere, nu reuşi să le identifice imediat pe femei. Isabel trebuie că era cea de la fereastră, la patul căreia se afla poliţistul. Acesta îşi ţinea sora de mână şi vorbea cu ea.

Înseamnă că Rachel era femeia din patul din faţă, cea cu învălmăşeala de tuburi care duceau spre măşti, sonde şi perfuzii.

În spatele ei se înălţa un perete format din aparate piuitoare şi clipitoare. Chipul îi era complet acoperit, la fel şi trupul. Sub cearşaf se puteau bănui răni profunde şi ireparabile.

Se uită spre Isabel şi fratele ei.

– Ce s-a întâmplat, Isabel? tocmai întreba fratele.

Atunci îşi făcu loc între panou şi patul lui Rachel şi se aplecă.

– Îmi pare rău, dar nu mai puteți rămâne în încăpere, domnule Jønsson, zise el și se aplecă peste Rachel ridicându-i o pleoapă de parcă i-ar fi cercetat pupilele.

Părea că este într-o comă profundă.

– Isabel va fi mutată acum. Poate doriți să așteptați în cafenea? Vă vom informa unde am dus-o pe Isabel. Puteți să reveniți într-o jumătate de oră.

Auzi cum bărbatul se ridica și își lua rămas-bun de la sora sa. Înțelegea o comandă.

Când polițistul se îndreptă spre ușă, îi făcu semn cu fața pe jumătate întoarsă. Apoi, rămase acolo un moment și se uită la femeia din fața lui. Era improbabil ca ea să mai reprezinte vreodată o amenințare pentru el.

Exact în acel moment Rachel deschise ochii. Se holbă direct la el, de parcă ar fi fost complet conștientă. Se holbă la el cu o privire goală, dar atât de intensă, încât cu greu reuși să scape de ea. Apoi, ochii ei se închiseră la loc. Rămase încremenit, să vadă dacă se repeta, dar nu se întâmplă. Probabil fusese un fel de reflex. Ascultă piuitul instrumentelor. Pulsul îi crescuse cu siguranță în ultimul minut. Se întoarse apoi spre Isabel, văzând cum coșul pieptului i se ridica și i se cobora tot mai rapid. Știa, așadar, că era acolo. Îi recunoscuse vocea. Dar avea să o ajute asta cu ceva? Maxilarul îi era fixat, iar ochii bandajați. Era conectată la tot soiul de perfuzii și de instrumente de măsurat. Nu avea însă nicio sondă și nici nu era legată la aparatul de ventilație. Așadar, nu se mai afla în primejdie imediată de moarte. În curând avea să vorbească.

Ce ironie, se gândi el, *toate aceste semne pozitive o condamnă la moarte*. Apoi se apropie, căutând o arteră pe brațul ei.

Scoase o seringă din buzunar, puse acul, trase pistonul afară și umplu seringa cu aer.

– Ar fi trebuit să te mulțumești cu tot ce ți-am oferit, Isabel, zise el și constată că respirația și pulsul i se accelerașeră.

Văzu în fața ochilor personalul din sala de monitorizare. *Nu e bine*, se gândi el. Se îndreptă spre cealaltă parte a patului și aruncă la o parte perna care îi susținea brațul.

– Calmează-te, Isabel, încercă el să o liniștească. Nu ți se întâmplă nimic. Am venit doar să îți spun că nu le voi face nimic copiilor. Mă ocup bine de ei. Când te însănătoșești o să-ți dau un mesaj unde să-i găsești. Crede-mă. Nu a fost vorba decât despre bani, doar nu sunt un criminal.

Constată că ea încă mai respira iute, dar că pulsul i se mai calma. Foarte bine.

Apoi, aruncă o privire spre instrumentele de la patul lui Rachel. Piuitul devenise continuu. Părea că inima i-a luat-o razna.

Trebuia să se grăbească.

Apucă brațul Isabelei, găsi o arteră pulsândă și împinse acul înăuntru. Alunecă fără probleme.

Isabel era atât de îmbuibată cu medicamente, încât nici măcar nu reacționă.

Încercă să apese pistonul, dar nu funcționa.

Înțepase lângă arteră.

Scoase acul și îl înfipse din nou. De data asta, Isabel tresări violent. Acum știa ce avea el de gând. Pulsul ei începu din nou să gonească. Apăsă, dar afurisitul de piston tot nu funcționa. La naiba! Trebuia să găsească altă venă.

Apoi, ușa fu dată de perete.

– Ce se petrece aici? strigă o asistentă.

Privirea ei gonea de la instrumentele din spatele patului lui Rachel la străinul cu seringa.

El bagă seringa în buzunar, sări în sus, și înainte ca femeia să-și dea seama ce se petrecea, o lovi în gât, trântind-o la podea, în pragul ușii deschise.

– Ocupați-vă de ea, cred că a leșinat. Oboseala, îi strigă altei asistente care apăruse grăbită din camera de monitorizare pentru a verifica instrumentele celor două femei.

O secundă mai târziu, secția semăna cu un mușuroi de furnici agitate. În timp ce oamenii în alb soseau din toate direcțiile, el se retrase rapid în apropierea liftului.

Ratase la mustață! Pentru a doua oară, câteva secunde deciseseră soarta lui Isabel. În favoarea ei! Doar zece secunde în plus și ar fi nimerit o arteră. Zece secunde. Zece afurisite de secunde, care îi lipsiseră și care stricaseră tot!

Se auzeau strigăte agitate când ușa batantă se închise în urma lui. În fața liftului se afla un bărbat slab, cu cearcăne întunecate sub ochi. Când văzu halatul, salută din cap. Acesta era efectul halatelor într-un spital.

Apăsă pe butonul liftului și se uită în același timp spre scara de urgență, când ușile ascensorului se deschiseră în fața lui. Când intră, salută din cap doi bărbați în halate și câțiva vizitatori destul de triști, care se aflau deja acolo. Apoi, se sprijini de perete, pentru ca nimeni să nu observe că nu purta ecuson.

La parter, în fața ascensorului, fu cât pe-aici să se ciocnească de fratele lui Isabel. Se pare că acesta nu ajunsese prea departe.

Discuta cu alți doi bărbați, evident colegi de-ai lui. Poate cel mic și tuciuriu nu era, dar danezul da. Păreau îngrijorați.

Așa se simțea, fir-ar să fie, și el.

Afară, privi în sus și văzu un elicopter orbitând deasupra clădirii. Acesta aducea probabil următorul caz grav la urgențe.

Haide, se gândi el. Cu cât primeau mai multe cazuri, cu atât mai puține resurse aveau să se ocupe de cei pe care acțiunile lui îi trimiseseră la spital.

Scoase halatul abia când ajunse la umbra copacilor din marea parcare unde își lăsase mașina.

Peruca zbură pe bancheta din spate.

41

Nici nu coborâse bine cu Assad în pivniță, că și remarcă modificările, iar acestea nu erau bune deloc. La căpătul scărilor se aflau cutii din carton și tot soiul de troace. Numeroase părți din rafturile de metal erau sprijinite de perete, iar zornăitul de jos trăda că în ziua aceea aveau să mai fie răscolite multe lucruri.

– Ce naiba se întâmplă aici? răcni el când ajunseră pe coridorul lor.

Unde naiba era ușa spre peștera de azbest? Unde era peretele pe care îl ridicaseră? Erau cumva plăcile alea care se sprijineau de sistemul lor de îndosariere și de copia mărită a scrisorii din sticlă?

– Ce se petrece aici? strigă el, iar Rose scoase capul din biroul ei.

Slavă Domnului, arăta ca de obicei. Păr negru, tuns scurt, machiaj alb pe față și un strat gros de fard pe pleoape. Privirea foarte severă. Rose, în toată puterea cuvântului.

– Au golit pivnița. Peretele le stătea în drum, comentă ea lapidar.

Assad se gândi să o salute de bun venit.

– Mă bucur să te văd, Rose. Arăți... se opri să caute cuvântul potrivit, apoi zâmbi. Arăți foarte bine ca tu însăți.

Nu era chiar formularea pe care ar fi ales-o Carl.

– Mulțumesc pentru trandafiri, zise ea.

Sprâncenele ei trasate gros se ridicară un pic. Probabil că asta era un fel de efuziune sentimentală.

Carl zâmbi ușor.

– Mulțumesc. Ne-ai lipsit. Nu că nu ar fi funcționat cu Yrsa, se grăbi el să adauge, dar chiar și așa.

Arătă spre coridor în jos.

– Chestia cu peretele înseamnă că se întorc cei de la Oficiul Muncii, zise el. Ce naiba se întâmplă acolo? Zici că golesc pivnița. Ce vrei să spui cu asta?

– Totul dispare. Cu excepția noastră. Arhiva, depozitul cu lucruri furate, departamentul de corespondență și ajutorul pentru înmormântare. Știi tu, are loc reforma poliției. Un pas înainte și doi înapoi.

Înseamnă că urmau să aibă al naibii de mult loc.

Carl se întoarse spre ea.

– Ce ai aflat pentru noi? Cine sunt cele două femei implicate în accident și care e starea lor?

Ea ridică din umeri.

– Ah, asta. Nu am apucat să mă ocup, a trebuit să scap mai întâi de lucrurile Yrsei. Era urgent?

Carl observă în treacăt cum Assad ridică în spate mâinile a apărare. *Ai grijă, altminteri iarăși pleacă*, însemna gestul, iar Carl numără în sinea lui până la zece.

A naibii femeie! Chiar îi nesocotise rugămintea? O luau de la capăt?

– Te rog să mă scuzi, Rose, zise el, luptându-se cu sine însuși. Pe viitor vom încerca să îți adresăm cereri mai exacte. Vrei să fii acum atât de amabilă și să afli aceste informații?

Căci da; e destul de urgent, și avem nevoie de informații cât mai curând.

El făcu un semn slab din cap în direcția lui Assad, care ridică entuziasmat degetul mare al mâinii.

Rose clătină din cap. Era evident că nu prea știa cum să reacționeze.

Deci așa avea să fie.

– Ah, în altă ordine de idei, în trei minute ai întâlnire la psiholog, Carl. Ai uitat? zise ea și aruncă o privire spre ceasul de mână. Ba aș zice chiar că ar trebui să te cam grăbești.

– Ce vrea să însemne asta?

Ea îi întinse adresa.

– Dacă alergi, s-ar putea chiar să reușești să ajungi la timp. Trebuie să-ți transmit salutări din partea Monei Ibsen și să-ți transmit că e mândră că faci asta.

Asta chiar îl afectă. Nu mai avea de ales decât să se ducă.

Anker Heegaards Gade se afla la doar două străzi distanță de sediul principal, dar tot era suficient de departe încât Carl să se simtă de parcă i-ar fi băgat cineva pe gât o pompă cu vacuum, care îi colapsa plămânii. Pe viitor, Mona va trebui să se abțină de la astfel de favoruri.

– Ce bine că ați ajuns, zise psihologul pe nume Kris. A fost greu de găsit adresa?

Ce să răspundă la asta? Era la două străzi distanță. Secția externă a poliției Reichului, la care mai fusese deja de trei mii de ori.

Dar ce căuta psihologul aici?

– Lăsând gluma la o parte, Carl, știu că vă pricepeți să găsiți și alte lucruri. Acum probabil vă întrebați ce treabă am eu aici. Ei bine, avem aici, la secția externă, multe persoane care au nevoie de un psiholog. Vă puteți închipui.

Tipul era destul de ciudat. Îi citea gândurile sau ce?

– N-am decât o jumătate de oră, zise Carl. Ne aflăm în mijlocul unei chestiuni destul de urgente.

Nici măcar nu era o miniciună.

– Da.

Kris își notă asta în dosar.

– Data viitoare aveți grijă să fiți punctual, e în regulă? Scoase un dosar a cărui copiere durase cel puțin două ore.

– Știți ce e asta? Ați fost informat?

Carl scutură din cap, deși își putea închipui.

– Văd că aveți o bănuială. Sunt actele dumneavoastră și documentele cazului în care dumneavoastră și colegii dumneavoastră ați fost împușcați în baraca din Amager. Trebuie să spun, în acest context, că dispun de informații pe care, din păcate, nu vi le pot dezvălui.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Am rapoarte atât de la Hardy Henningsen, cât și de la Anker Høyer, cu care ați cercetat împreună cazul. Din acestea reiese că dumneavoastră erați mai bine informat cu privire la procese decât erau ei doi.

– Aha. Nu prea cred asta. De ce ar scrie așa ceva? Am lucrat împreună la caz încă din prima zi.

– Da, asta e una dintre chestiunile pe care le vom discuta în cursul sesiunilor noastre. Cred că în acest caz vă aflați într-un impas. Este ceva ce fie v-ați alungat din minte, fie ceva ce nu vreți să spuneți.

Carl scutură din cap. Ce naiba mai era asta? Se afla în boxa acuzaților sau ce?

– Nu sunt în niciun impas, zise el și se înroși de furie. A fost un caz cât se poate de normal, lăsând la o parte faptul că s-a tras asupra noastră. Unde vreți să ajungeți?

– Aveți idee de ce reacționați atât de violent la acest caz chiar și după atâta vreme?

– Probabil că așa ați reacționa și dumneavoastră dacă aproape că ați fi fost împușcat și dacă doi dintre cei mai buni prieteni ai dumneavoastră nu ar fi avut atât noroc.

– Vreți să spuneți că Hardy și Anker erau doi dintre cei mai buni prieteni ai dumneavoastră?

– Erau prietenii, partenerii mei, da. Colegii mei buni.

– Asta e altceva, aș zice.

– Nu știu dacă dumneavoastră aveți în sufragerie un prieten paralizat. Eu da. Și tot nu mi-ați zice că sunt un prieten bun?

– Mă înțelegeți greșit. Sunt convins că sunteți un om foarte bun în numeroase privințe. Și cu siguranță vă mustră conștiința cu privire la Hardy, de asta vă dați atâta osteneală. Sunteți sigur însă că pe vremea când lucrați împreună era un parteneriat atât de bun pe cât îl înfățișați?

– Desigur, așa cred.

La naiba, individul era enervant!

– Anker Høyer avea cocaină în sânge când i s-a făcut autopsia, știați asta?

Carl se lăsă puțin pe spate în ceea ce voia să fie un fotoliu. Nu, asta nu știa, cu siguranță.

– Ați luat și dumneavoastră cocaină, Carl?

Cumva, ochii aceia albaștri, care îl fixau, deveniseră mai reci. Când fusese Mona de față, Kris flirtase fățiș cu el. Clipit drăgălaș de fetiță din gene. Acum parcă l-ar fi supus unui interogatoriu de gradul trei.

– Cocaină? Nu m-am atins niciodată de porcăria aia.

Psihologul Kris ridică mâna.

– OK, mergem în altă direcție. Ați avut legături cu soția lui Hardy, înainte ca Hardy să se căsătorească cu ea?

Ce mai însemna și asta? Carl se uită la individul care ședea nemișcat ca o statuie și aștepta.

– Da, am avut, zise el apoi. Era prietenă cu o prietenă de-a mea. Aşa s-au cunoscut ea şi Hardy.

– Nu aţi avut relaţii sexuale?

Carl zâmbi. Nu lăsase nimic deoparte. Cum putea să-l ajute asta în legătură cu apăsarea din piept era un mister pentru el.

– Ezitaţi. Ce spuneţi?

– Vă spun că asta e cea mai stranie formă de terapie pe care am văzut-o vreodată. Când folosiţi şuruburile pentru degete? Dar nu, în afară de câteva pupături nu a fost nimic între noi.

– Pupături, cât de departe merg astea la dumneavoastră?

– Ah, Kris, chiar dacă sunteţi homosexual, vă puteţi imagina un pic de explorare trupească heterosexuală, nu?

– Aşadar, aţi...

– Nu, serios, Kris. Nu am chef să intru în detalii. În afară de câteva sărutări şi mângâieri nu s-a petrecut nimic între noi. E limpede?

El îşi notă şi asta.

Apoi îşi aţinti privirea albastră din nou asupra lui Carl.

– Legat de cazul ciocanului pneumatic pentru cuie, din însemnările lui Hardy Henningsen reiese că e posibil să vă fi aflat în contact cu omul care v-a împuşcat. E adevărat?

– Nu, la naiba, nu e adevărat! Probabil că a înţeles el greşit.

– OK.

Kris îi aruncă o privire care trebuia să-i dea senzaţia de încredere.

– Chestiunea e în felul următor, Carl: dacă te mănâncă fundul când te culci, dimineaţă la trezire îţi put degetele.

O, Sfinte Dumnezeule. Începea şi ăsta acum?

– Ei, eşti vindecat?

Rose era pe coridor când se întoarse. Zâmbea, dar poate că un pic prea tare.

– Foarte amuzant, Rose. Dacă mă mai duc data viitoare acolo, poți să faci în timpul ăsta un curs de tact și maniere.

– Ei, da.

Ea era deja înapoi în tranșee.

– Nu poți să te aștepți să fiu și prietenoasă, și corectă din punct de vedere politic dintr-odată!

Prietenoasă? Să te ferească Cel de sus.

– Ce ai aflat despre femei?

Ea îi spuse nume, adresă, vârstă. Ambele în jur de patruzeci de ani. Zero contact cu mediul infracțional. Oameni obișnuiți.

– N-am apucat să sun la secția de terapie intensivă a Rigshospital. Mă ocup imediat.

– Cui îi aparținea mașina implicată în accident? Am uitat să întreb.

– N-ai citit raportul poliției? Mașina îi aparținea lui Isabel Jønsson, dar a condus cealaltă, Lisa Karin Krogh.

– Da, asta știu. Plătesc impozit religios?

– Chiar treci de la una la alta.

– Știi dacă o fac?

Ea ridică din umeri.

– Atunci află, Rose. Și dacă nu o fac, atunci află dacă aparțin vreunei comunități religioase și dacă da, căreia?

– Da' ce sunt eu? Reporter monden sau ce?

Tocmai voia să se enerveze, dar fu întrerupt de urletele care veneau din direcția secției pentru corespondență.

– Ce s-a întâmplat? strigă Assad.

– N-am idee, răspunse Carl.

Vedea doar că la capătul culoarului se afla un bărbat care ridicase unul dintre stâlpii unui raft din metal, ținându-l deasupra capului, și cum un polițist în uniformă

se năpustea de pe un coridor alăturat în direcția sa. Bărbatul lăsă stâlpul să cadă, iar polițistul se dădu înapoi, clătinându-se.

În același moment, individul descoperi trioul Departamentului Special Q, se întoarse pe călcâie și alergă direct spre ei. Rose se retrase, dar Assad rămase foarte liniștit lângă Carl și aşteptă.

– Nu ar fi trebuit să se ocupe de el paza de sus? întrebă Carl când omul urlă din nou ceva ininteligibil.

Dar Assad nu răspunse. Se aplecă în față și întinse brațele ca un luptător. Din păcate, asta nu avu asupra atacatorului efectul scontat. Avea să regrete curând, căci, odată ajuns foarte aproape, ridică stâlpul ca să lovească, însă Assad sări spre el și apucă arma cu ambele mâini. Efectul fu surprinzător.

Brațele bărbatului se îndoiră din cot, astfel încât stâlpul basculă spre spate cu toată forța și i se izbi de umeri. Trosnetul oaselor se auzi foarte clar.

Pentru orice eventualitate, Assad hotărî să contraatace și lovi pachetul de mușchi cu vârful degetelor de la picior direct în burtă. Sunetele pe care le scoase individul nu se numărau, cu siguranță, printre cele pe care îți dorești să le auzi foarte des. Carl nu asistase niciodată la prăbușirea unui colos într-un timp atât de scurt.

În timp ce omul se zvârcolea pe jos, cu clavicula ruptă, sosiră în goană mai mulți polițiști.

Abia atunci observă Carl că de încheietura omului atârnau niște cătușe.

– Tocmai intrasem în curtea patru, trebuie să ajungă sus, la judecătorul de instrucție, zise unul dintre polițiști în timp ce îi puneau din nou cătușele. N-am idee cum s-a eliberat, dar cumva a sărit prin rampa de încărcare direct jos la secția de corespondență.

– Ei, oricum nu ne-ar fi scăpat, zise unul dintre polițiști.

Carl îl cunoștea. Era un țintaș excelent.

Polițiștii îl bătură pe Assad pe umăr. Faptul că le redirecționase suspectul cu siguranță spre spital nu părea să-i deranjeze câtuși de puțin.

– Cine e tipul? voi Carl să știe.

– Ăsta? După câte se pare, în ultimele paisprezece zile a ucis trei colectori sârbi.

Abia atunci Carl văzu, pe degetul mic al omului, un inel îngropat adânc în carne.

Carl îl căută cu privirea pe Assad, care nici acum nu părea foarte surprins.

– Am văzut totul, se auzi o voce profundă din spatele lui Carl.

Cei doi polițiști îl cărară pe sârb înapoi de unde venise.

Carl se întoarse. Era Valde, unul dintre polițiștii pensionați care se ocupau de asociația de ajutor de înmormântare. Al doilea președinte al asociației, din câte știa Carl.

– Ce naiba faci aici într-o zi de miercuri, Valde? Nu vă întâlniți de regulă marțea?

Bărbatul râse și își frecă barba.

– Ba da, dar am fost ieri toți la Jannik, de ziua lui. Șaptezeci, știi tu. În cazuri din astea, mai renunțăm la tradiții.

Se întoarse spre Assad.

– Tot respectul, camarade. Tare mi-ar plăcea să mai văd o dată ce ai făcut adineauri. Unde ai învățat astfel de șmecherii?

Assad ridică din umeri.

– Stimulare și reacție. Nimic deosebit.

Valde aprobă.

– Haide în spate cu noi. Meriți un pahar de Gammel Dansk.

– Gammel?

Assad era din nou nedumerit.

– Assad nu bea şnaps, Valde, interveni Carl. Dar mie poţi să-mi dai unul.

Era adunată toată trupa. Mulţi foşti poliţişti de la rutieră, dar şi Jannik, care lucrase în departamentul tehnic şi unul dintre foştii şoferi ai preşedintelui de atunci al poliţiei.

Sendvişuri, ţigări, cafea neagră şi Gammel Dansk. Pensionarii din sediul central nu o duceau rău.

– Te ţii tare? îl întrebă unul pe Carl.

Un om pe care îl întâlnise din când în când la sediul poliţiei din Glasdaxe.

Carl încuviinţă.

– Urâtă poveste asta cu Anker şi Hardy. În general, o poveste urâtă. Ai reuşit să rezolvi cazul?

– Din păcate, nu.

Se întoarse spre fereastră peste birouri.

– Fericiţilor, aveţi ferestre. Ne-ar trebui şi nouă.

Observă că toţi cinci se încruntară.

– Ce e?

– Îmi pare rău, Carl, dar toate încăperile din pivniţă au ferestre, răspunse unul.

– Ale noastre nu, susţinu Carl.

Bătrânul mecanic se ridică în picioare.

– Ei, eu lucrez aici de peste treizeci şi şapte de ani şi cunosc fiecare colţişor al clădirii. Arată-mi spaţiile voastre, da? Oricum trebuie să plec.

Era clar, nu avea să guste din şnaps.

– Uite, zise Carl un minut mai târziu.

Arătă spre peretele pe care se afla ecranul său plat.

– Unde anume este fereastra?

Mecanicul se sprijini uşor într-o parte.

– Şi asta cum ai numi-o?

Arătă direct spre perete.

– Ăăă, perete?

– Plăci de rigips, Carl Mørck. Le-au montat oamenii mei când am folosit încăperile de aici drept depozit pentru piese de schimb. Pe atunci, aici erau doar rafturi. Aici și dincolo la dulcea ta secretară. Rafturile pe care le-au folosit mai târziu pentru căști și vizoarele poliției de intervenții și care, între timp, sunt peste tot.

Râse.

– Nu ești prea ager, Carl Mørck! Vrei să dau eu o gaură sau preferi să o faci tu?

Era incredibil!

– Și dincolo?

Arătă spre cutia de pantofi a lui Assad.

– Aia de acolo? Carl, ăla nu e un birou, e o cameră pentru mături. Acolo evident că nu sunt ferestre.

– OK, în acest caz cred că Rose și cu mine putem renunța la lumina naturală. Poate mai târziu, după ce termină de curățat pivnița, va primi și Assad în sfârșit un loc decent.

Fostul mecanic scutură din cap și râse încetișor ca pentru sine.

– Ce se petrece de fapt aici? întrebă el când ieșiră din nou pe coridor. Ce naiba ați făcut? Arătă spre resturile peretelui despărțitor, care erau sprijinite pe toată lungimea coridorului.

– Am ridicat peretele din pricina acestor țevi. De pe ele se scutură azbest. Asta a constatat Inspecția Muncii când a fost pe aici.

– Țevile alea de acolo, zise mecanicul arătând spre tavan, le puteți demonta oricum. Conductele pentru termoficare se află în pivnița subterană. Cele de aici nu au nicio funcție.

Cu asta, se întoarse la Gammel Dansk și la pensionari. Râsul său răsună în toată pivnița.

Carl încă mai înjura când Rose intră în birou. Oare chiar făcuse treaba care i se dăduse?

– Trăiesc amândouă, Carl. Una dintre ele, Lisa Karin Krogh, e în stare foarte gravă, dar cealaltă își va reveni, asta se știe deja.

El încuviință. Ei bine, atunci va trebui să se ducă acolo și să vorbească cu ea.

– Cât despre preferințele religioase: Isabel Jønsson este membră în Biserica Evanghelică Daneză, Lisa Krogh e membră a ceva ce se cheamă Biserica Maicii Domnului. Am vorbit cu vecinii ei din Dollerup. E probabil un fel de sectă, o asociație stranie. Sunt foarte retrași. Potrivit vecinei, soțul Lisei Krogh a fost târât de ea în asociație. Și-au luat și nume noi. El își spune Joshua, iar ea Rachel.

Carl trase adânc aer în piept.

– Dar asta nu e tot, continuă Rose și scutură din cap. Colegii noștri din Slagelse au descoperit la locul accidentului, în tufișuri, o geantă sport. Aceasta fusese aruncată din mașină. Și ce credeți că era înăuntru? Un milion de coroane în bancnote uzate.

– Am auzit tot, răsună vocea lui Assad direct în spatele lui Carl. Atotputernicule Allah!

Atotputernicule Allah. Era exact ce gândea și Carl.

Rose își lăsă capul într-o parte.

– În afară de asta, am aflat și că soțul Lisei Krogh a murit luni seară în tren, între Slagelse și Sorø. Cam în același moment în care soția sa avea accidentul. Se pare că a făcut infarct, potrivit autopsiei.

– Fir-ar să fie de treabă! Carl lovi cu pumnul în masă.

Totul suna ca o nebunie curată. Te lua cu fiori pe șira spinării, iar presimțirile neplăcute păreau a nu se sfârși.

– Hai să vedem mai întâi cum îi merge lui Hardy, înainte să luăm liftul să urcăm la Isabel Jønsson.

Carl luă însemnele poliției pe care le aveau mereu la ei și le puse pe bord. O metodă excelentă de a descuraja taxatorii atunci când parcai un pic mai neortodox.

– Aș vrea să aștepți afară, e în regulă? Vreau să-i pun câteva întrebări.

Carl îl găsi pe Hardy într-o încăpere cu priveliște, cum se spune. Ferestre mari, vedere neîngrădită spre cer și spre norii care își schimbau mereu forma.

Îi mergea bine, susținea Hardy. Plămânii fuseseră eliberați, iar investigațiile aveau să se încheie în curând.

– Doar că ei nu mă cred când spun că-mi pot mișca încheietura.

Carl nu comentă. Hardy avea ideea asta fixă și cu siguranță nu era treaba lui să-l vindece de ea.

– Am fost azi la un psiholog, Hardy. Nu la Mona, ci la un tip pe care-l cheamă Kris. Acesta mi-a povestit de un raport pe care nu mi l-ai arătat și în care ai scris lucruri despre mine. Îți amintești?

– Am scris doar că, în acest caz, ai fost mai bine informat decât Anker sau decât mine.

– De ce ai scris asta?

– Pentru că așa a fost. Îl cunoșteai pe acest bătrân, Georg Madsen, pe care l-am găsit omorât.

– Nu, nu îl cunoșteam. Nu îl cunoșteam pe Georg Madsen.

– Ba da, îl cunoșteai. Îl interogaseși într-un alt caz, ca martor. Nu îmi mai amintesc în care, dar ai făcut-o.

– Îți amintești greșit, Hardy.

Carl scutură din cap.

– Ei, dar nu contează. Am venit pentru un alt caz aici. Voiam doar să văd cum te simți. Assad îți transmite salutări, e și el aici.

Hardy ridică sprâncenele.

– Înainte să pleci, Carl, trebuie să îmi promiți ceva.

– Ei, spune, bătrâne, și apoi o să văd ce pot face.

Hardy înghiți de mai multe ori înainte să spună ce avea de spus.

– Lasă-mă să mă întorc la tine acasă. Dacă nu faci asta, o să mor.

Carl îl privi în ochi. Dacă exista un om care să-și accelereze drumul spre ceruri din proprie voință, atunci Hardy era acela.

– Cum să nu, Hardy, îi răspunse el.

Vigga n-avea decât să-și vadă de negustorul cu turban.

Când așteptau în fața ascensorului numărul trei, ușile se deschiseră și din lift ieși unul dintre foștii docenți ai lui Carl de la școala de poliție.

– Karsten! strigă Carl și îi întinse mâna.

Dură câteva secunde până când celălalt îl recunoscu.

– Carl Mørck! Ei, ai cam îmbătrânit!

Carl zâmbi. Karsten Jønsson. Încă una dintre acele cariere promițătoare care sfârșiseră la poliția rutieră. Încă un bărbat care știa cum să reziste în sistem.

Rămaseră o vreme acolo și vorbiră despre vremurile bune și despre cât de greu devenise acum să fii polițist. Apoi, își dădură mâna la despărțire.

Cumva, strângerea de mână a lui Karsten Jønsson transmise un sentiment încă înainte ca mintea să înregistreze cauza. Acel sentiment neliniștitor și de nedefinit care excludea orice altceva din sistem. Mai întâi veni sentimentul, apoi conștientizarea, care se aprinde încetișor.

Apoi, brusc, își dădu seama. Evident. Se potrivea prea bine ca să fie o coincidență. Omul părea apăsat de ceva, se

gândi Carl. Coborâse din liftul care duce la terapie intensivă. Se numea Jønsson. *Sigur că se potrivește!* se gândi el.

– Ia spune, Karsten, ești aici din cauza lui Isabel Jønsson?

El încuviință.

– Da. E sora mea mai mică. Ai vreo legătură cu asta?

Scutură nedumerit din cap.

– Nu lucrezi pentru Departamentul A?

– Nu, nu mai lucrez acolo. Dar nu-ți face griji. Vreau doar să-i pun câteva întrebări.

– S-ar putea să fie dificil. Maxilarul îi e fixat și e îndopată cu medicamente. Am fost la ea și nu a zis niciun cuvânt. Acum am fost dat afară, pentru că se pare că va fi mutată la o altă secție. Trebuie să aștept în cafenea o jumătate de oră.

– OK, dar cred că tot va trebui să vorbim iute cu ea. Mă bucur că te-am întâlnit, Karsten.

Un alt lift ajunse la parter, iar din el ieși un bărbat în halat alb.

Le aruncă o privire scurtă și sumbră, apoi ei urcară cu liftul la etaj.

Carl fusese deseori în secție. Acolo ajungeau oamenii care aveau neșansa de a da în drumul lor peste cine știe ce idiot înarmat. O ultimă oprire pentru victimele infracțiunilor violente.

Era clar: oamenii care lucrau acolo își cunoșteau meseria. Dacă era să meargă ceva prost, ăsta era locul unde Carl voia să ajungă mai degrabă.

El și Assad deschiseră ușa batantă și se treziră într-o agitație de personal sanitar. Era limpede că se confruntau cu o situație de criză. Evident, nu era momentul potrivit pentru ca ei să sosească aici.

Carl își arătă legitimația la recepție și îl prezentă pe Assad.

– Am venit să-i punem câteva întrebări lui Isabel Jønsson. Mă tem că e foarte urgent.

– Iar eu mă tem că în acest moment nu se poate face nimic în acest sens. Lisa Karin Krogh, care se afla în aceeași cameră cu Isabel, tocmai a murit, iar Isabel nu se simte nici ea foarte bine. În afară de asta, am avut un atac asupra unei asistente. Se prea poate să fi fost același bărbat care a încercat să le omoare pe cele două femei. Dar asta nu știm încă, deoarece asistenta încă nu și-a recăpătat cunoștința.

42

În timpul jumătății de oră petrecute în sala de așteptare, agitația din secția de terapie intensivă nu se domoli.

Până la urmă, Carl nu mai rezistă.

– Îmi puteți oferi câteva informații despre Lisa Karin Krogh, femeia care tocmai a murit? o întrebă pe secretară, arătându-i din nou legitimația. Am nevoie de numărul ei de acasă.

O clipă mai târziu, ținea în mână un bilet cu informațiile cerute. Își scoase mobilul și se îndreptă spre Assad, care își hățâna picioarele așezat pe o canapea.

– Rămâi și supraveghezi totul, OK? îi zise el lui Assad. Sunt afară, la lifturi. Cheamă-mă când putem intra în cameră, OK?

Apoi, o sună pe Rose.

– Aș avea nevoie de numele și CNP-urile tuturor persoanelor înregistrate la adresa Lisei Karin Krogh, da? Și încă ceva, Rose: te rog, imediat, da?

Ea mormăi ceva, dar zise că avea să vadă ce putea face.

Chemă liftul și coborî la parter.

În decursul anilor, trecuse de cel puțin cincizeci de ori pe lângă cafenea, fără să se oprească. Sendvișuri prea grase

şi preţuri prea mari pentru salariul său de mizerie. De data asta, însă, nu avea de ales. Sigur că îi era foame, dar de data asta avea altceva de făcut.

– Karsten Jønsson! strigă el şi văzu cum bărbatul blond îşi lungeşte gâtul pentru a vedea de unde venea strigătul.

Îl rugă pe coleg să-l însoţească şi îi povesti pe drum ce se petrecuse la etaj de când îl rugaseră să iasă.

Jønsson se făcu alb la faţă.

– O clipă, zise Carl când ajunseră la etajul trei şi îi sună telefonul. Intră tu, Karsten. Şi cheamă-mă dacă e ceva.

Se lăsă pe vine, sprijinit de perete, îşi lipi telefonul de ureche şi puse agenda pe jos.

– Dă-i drumul, Rose! Ce ai aflat?

Ea îi dădu numărul de telefon, apoi îi oferi şapte nume şi CNP-urile respective. Tata, mama şi cinci copii. Josef, optsprezece ani, Samuel, şaisprezece ani, Miriam, paisprezece, Magdalena, doisprezece, şi Sarah, zece ani. Carl şi le notă.

Mai era ceva ce dorea să ştie?

El scutură din cap şi închise telefonul fără să-i mai răspundă.

Informaţiile erau cât se poate de alarmante.

Cinci copii care nu mai aveau nici mamă şi nici tată, şi dintre care doi se aflau probabil în primejdie de moarte. Era acelaşi tipar. Răpitorul dăduse lovitura la o familie cu mai mulţi copii, care aparţinea unei secte. Cu diferenţa că, de data asta, răpitorul nu mai avea niciun motiv să-i ierte pe copii. De ce ar face-o?

Probabil că se confruntau, aşadar, cu o situaţie pe viaţă şi pe moarte, iar toate sistemele de alarmă ale lui Carl intraseră în alertă. Dacă voiau să prevină şi alte crime şi distrugerea unei familii întregi, nu mai aveau timp de pierdut.

Dar ce puteau face? Cu excepția lui Rachel, care murise, și a secretarei care vorbise cu criminalul, și care se afla acum cu telefonul închis în drum spre casă, exista o singură persoană care îi putea ajuta, iar aceasta se afla undeva în spatele acestor uși, oarbă și mută și într-o profundă stare de șoc.

Ucigașul fusese acolo. Asistenta care îl văzuse pe individ înainte de a fi atacată nu își recăpătase cunoștința încă. Situația era destul de lipsită de speranță.

Se uită la agendă și formă numărul familiei, în Dollerup. În momente ca acestea ieșeau la iveală laturile urâte ale serviciului său.

– Josef la telefon, anunță o voce.

Cel mai mare, slavă Domnului.

– Bună ziua, Josef. Vorbești cu detectivul Carl Mørck de la Departamentul Special Q al poliției din Copenhaga. Eu...

La capătul celălalt, băiatul închise.

Carl se întrebă unde greșise. Probabil că nu ar fi trebuit să se prezinte așa. În mod sigur fusese cineva de la poliție la copii ca să-i informeze despre moartea tatălui. Desigur că se aflau în stare de șoc.

Cum putea să comunice cu Josef?

O sună pe Rose.

– Rose, ia-ți geanta, suie-te iute într-un taxi și vino la Rigshospital cât poți de repede.

– Da, zise doctorița. E un incident regretabil. Până ieri am avut aici un polițist tot timpul, căci la noi sunt aduse victime ale războiului bandelor. Dacă ar fi fost astăzi aici, cu siguranță așa ceva nu s-ar fi întâmplat, dar pe ultimii infractori violenți i-am trimis ieri-seară – trebuie să spun acum că din păcate – mai departe.

Carl privi chipul doctoriței, în timp ce o asculta. Nu avea nimic din politețea superficială care era atât de tipică acestei meserii, ci părea blândă și inimoasă.

– Sigur că înțelegem prea bine că poliția vrea să afle cât mai repede identitatea făptașului. Și sigur că vrem să ajutăm, dar starea asistentei atacate este, din păcate, destul de gravă. De aceea, ca medici, trebuie să ne gândim la binele bolnavului. Se află în stare de șoc și este foarte posibil să aibă o vertrebră cervicală ruptă. O puteți interoga abia mâine-dimineață. Nu putem decât să sperăm că o vom găsi curând pe secretara care l-a văzut pe bărbat. Locuiește în Ishøj, așa că în douăzeci de minute ar trebui să fie acasă, dacă a luat-o pe drumul direct.

– Ca să nu pierdem vremea, am trimis deja un coleg să aștepte la locuința ei. Cum stăm însă cu Isabel Jønsson?

Carl se uită întrebător la fratele ei.

Acesta încuviință. Din partea lui, o puteau interoga.

– Da. E evident răscolită. Respirația și pulsul sunt în continuare instabile, dar suntem de părere că lui Isabel i-ar face bine contactul cu fratele ei. Consultația noastră se va termina în maxim zece minute, iar atunci veți putea intra la ea.

Carl auzi cum se bălăngănea ușa de la intrare. Geanta lui Rose se agățase de una dintre perdele.

Hai să mergem afară, le făcu el semn lui Rose și lui Assad.

– Ce vrei de la mine? întrebă Rose pe coridor.

Emana supărare din cap până în picioare. Oare avea o problemă cu spitalele?

– Am o sarcină dificilă pentru tine, zise Carl.

– Ce?

Ea părea gata să o ia la goană în orice clipă.

– Aș vrea să suni un băiat. Trebuie să-l lămurești că e absolut necesar să ne ajute și anume imediat, altfel frații lui

vor muri. Cel puțin, așa cred. Îl cheamă Josef și are optsprezece ani. Tatăl lui a murit alaltăieri, iar mama lui e aici, la terapie intensivă. Cu siguranță despre asta l-a informat deja poliția din Viborg, dar mama lui tocmai a murit și asta cu siguranță nu știe. Contravine tuturor regulilor de etică să îi transmitem această informație prin telefon, dar e foarte posibil să fie nevoie să facem asta. Tu trebuie să decizi, Rose. Trebuie să-ți răspundă la întrebări. Trebuie. Indiferent cum.

Ea părea paralizată. Parcă tot dădea să protesteze, dar cuvintele i se împiedicau între teamă și înțelegerea situației. Vedea la Carl cât de gravă era situația.

– Și de ce eu. De ce nu tu, sau Assad?

El îi povesti că băiatul îi închisese telefonul.

– Avem nevoie de o voce neutră. O voce frumoasă și blândă de femeie, ca a ta.

Aproape că ar fi pufnit în râs dacă ar fi vorbit în alt moment așa despre vocea ei. Dar acum nu era nimic de râs. Trebuia să facă neapărat ce o ruga. Punct.

O instrui cu privire la ce informații avea nevoie de la băiat și îl rugă pe Assad să se retragă câțiva pași cu el.

Lui Rose îi tremurau mâinile, văzuse asta. Oare Yrsa s-ar fi descurcat mai bine? Cumva, se dovedea mereu că toți cei care păreau pe dinafară aspri și duri aveau miezul cel mai moale.

Observară cum Rose vorbea încet. Cum ridica prevăzătoare mâna de parcă ar fi vrut să-l facă pe băiat să nu închidă. De mai multe ori strânse din buze și își îndreptă privirea spre tavan, ca să nu izbucnească și ea în plâns. Nici măcar lui Carl nu-i venea ușor să se uite la Rose în acele momente. Tocmai îi povestise băiatului că viața lui și cea a fraților săi nu aveau să mai fie niciodată ca înainte. Carl înțelegea foarte bine cu situația.

Apoi, deschise gura şi ascultă concentrată, în timp ce îşi ştergea lacrimile de pe faţă cu dosul palmei. Respiră adânc. Îi puse întrebări şi îi lăsă băiatului de la celălalt capăt timp să răspundă. După câteva minute, îi făcu semn lui Carl să se apropie.

Astupă difuzorul.

– Nu vrea să-mi spună mie, doar ţie. E foarte răscolit, dar poţi să-i pui întrebări.

– V-aţi descurcat amândoi foarte bine, Rose. L-ai întrebat tot ce am discutat?

– Da.

– Aşadar, avem o descriere a persoanei şi un nume?

– Da.

– Ceva care să ne conducă direct la el?

Ea scutură din cap.

Carl îşi duse mâna la frunte.

– Atunci nu prea cred că mai am întrebări. Dă-i numărul tău de telefon şi roagă-l să te sune dacă îşi mai aminteşte ceva.

Ea încuviinţă, iar Carl se retrase.

– Nu prea avem date care să ne ajute, oftă el şi se sprijini de perete, iar timpul trece.

– Îl vom găsi!

Vocea lui Assad era războinică, deşi probabil că nutrea şi el aceleaşi temeri ca şi Carl. Se temea că nu aveau să ajungă la timp la copii.

– Am nevoie de un moment, zise Rose când încheie convorbirea.

Rămase privind în gol de parcă tocmai ar fi descoperit latura urâtă a lumii şi acum nu mai voia să vadă nimic.

Rămase aşa destul de mult. Nu era deconectată de la realitate, avea ochii în lacrimi. Lui Carl i-ar fi plăcut să poată opri minutarul ceasului de pe perete.

Apoi, ea înghiți de câteva ori.

– OK, e în ordine. Așadar, răpitorul are doi dintre frații lui Josef. Samuel are șaisprezece ani și Magdalena doisprezece. I-a răpit sâmbătă, iar părinții s-au ostenit să adune banii de răscumpărare. Isabel Jønsson se pare că voia să-i ajute, dar Josef nu știa din ce motiv, căci luni fusese pentru prima oară la ei. Mai multe nu știa să spună, căci părinții nu le-au povestit alte amănunte.

– Și răpitorul?

– Josef l-a descris ca fiind bărbatul din portretul-robot. Are peste patruzeci de ani și e poate mai înalt decât majoritatea bărbaților. Nu are un stil aparte de mers, nu șchioapătă. Josef crede că își vopsește părul și sprâncenele. Ah, da, și la teologie se pricepe foarte bine.

Se uită în gol.

– Dacă dau vreodată de ticălosul ăsta...

Expresia ei reprezenta încheierea propoziției.

– Cine era acum cu copiii?

– Cineva din comunitate.

– Cum a primit Josef vestea?

Ea ridică mâna și o flutură în dreptul feței. Despre asta nu voia să vorbească. Cel puțin, nu acum.

– A mai spus și că bărbatul nu știe să cânte, continuă ea și buzele ei negre ca noaptea începură să tremure.

– Josef l-a auzit cântând la întâlnirile comunității și probabil că suna destul de prost. Și conduce o camionetă. Nu e pe motorină, am întrebat asta. Motorul nu suna ca un motor diesel, a zis el. O camionetă bleu-ciel, fără trăsături speciale. Nu știa nici modelul și nici numărul de înmatriculare. Nu e pasionat de mașini.

– Asta a fost tot?

– Răpitorul s-a prezentat drept Lars Sørensen, dar când Josef l-a strigat odată, nu a reacționat imediat la nume, de aceea nu crede că numele e adevărat.

Carl își notă numele.

– Și cum e cu cicatricea?

– Nu a observat-o.

Ea strânse din nou buzele.

– Așadar, nu poate fi foarte vizibilă.

– Altceva, nimic?

Obosită, scutură din cap.

– Mulțumesc, Rose. Pe mâine. Acum poți să te duci acasă.

Rose încuviință, dar rămase în picioare. Mai avea nevoie de un pic de timp să se adune.

Carl se întoarse spre Assad.

– Mda, deci nu ne mai rămâne decât femeia din acea cameră.

Intrară pe vârfuri în camera bolnavei. Karsten Jønsson tocmai vorbea cu Isabel, în timp ce o asistentă aranja ceva la încheietura femeii. Pe monitor se vedea că pulsul se stabilizase. Așadar, femeia se liniștise.

Privirea lui Carl se îndreptă spre al doilea pat. Doar un cearșaf alb și, dedesubt, conturul unui corp. Nu mama a cinci copii, nu o femeie disperată. Doar o făptură fără viață, sub un cearșaf. O fracțiune de secundă într-o mașină, iar acum zăcea acolo. Nu mai rămăsese nimic.

– Putem să ne apropiem? îl întrebă el pe Karsten Jønsson.

Acesta încuviință.

– Isabel vrea să ne vorbească, dar cum să o înțelegem? Nu putem folosi o tablă cu litere. O asistentă tocmai încearcă să-i elibereze mâna dreaptă din pansament. Isabel

are însă ambele brațe și mai multe degete fracturate, de aceea nu prea cred că va putea ține un creion în mână.

Carl se uită la femeia din pat. Până la bărbia care semăna cu a fratelui ei, nu se vedea cine știe ce. Era într-o stare foarte gravă.

– Bună ziua, Isabel. Numele meu e Carl Mørck, sunt vicecomisar de poliție la sediul central din Copenhaga, Departamentul Special Q. Înțelegeți ce vă spun?

Isabel zise:

– Mmmm, iar asistenta încuviință.

– Vreau doar să vă informez pe scurt de ce sunt aici.

Îi povesti despre scrisoarea din sticlă, despre celelalte răpiri și despre bănuiala lor că actualul caz era similar. Toți cei prezenți băgară de seamă că aparatele de monitorizare o luară razna la cuvintele lui.

– Isabel, îmi pare rău că trebuie să vă necăjesc povestindu-vă asta în situația dumneavoastră, dar este deosebit de important. E adevărat că dumneavoastră și Lisa Karin Krogh ați fost implicate într-un caz similar celui despre care tocmai v-am povestit?

Ea încuviință ușor din cap și mormăi ceva, dar trebui să repete de mai multe ori înainte ca fratele ei să se ridice și să zică:

– Cred că spune că pe femeie o cheamă Rachel.

– Așa este, răspunse Carl, a preluat un alt nume pe care l-a primit când a intrat în comunitate. Știm despre asta.

Femeia grav rănită încuviință slab.

– E corect că dumneavoastră și Rachel ați încercat luni să-i salvați pe copiii lui Rachel, Magdalena și Samuel, și că accidentul a avut loc în acest timp?

Văzură toți cum buzele femeii începură să tremure. Ea încuviință din nou slab.

– Isabel, încercăm acum să vă punem un creion în mână. Fratele dumneavoastră o să vă ajute.

Se uită cum asistenta se străduia, dar degetele nu voiau să asculte.

Asistenta îi aruncă lui Carl o privire şi scutură din cap.

– Atunci, o să fie greu, zise fratele ei.

– Lăsaţi-mă pe mine să încerc, se auzi o voce din spate şi Assad făcu un pas înainte.

– Mă scuzaţi! Când aveam zece ani, tatăl meu a început să sufere de afazie. Un cheag de sânge, şi ţac! Toate cuvintele au dispărut! Eu eram singurul care îl înţelegeam. Până la moartea lui.

Carl se încruntă. Deci nu cu tatăl lui vorbise Assad pe Skype deunăzi, de dimineaţă.

Asistenta se ridică şi îi cedă locul lui Assad.

– Mă scuzaţi, Isabel. Numele meu e Assad şi vin din Siria. Sunt asistentul lui Carl Mørck şi noi doi o să ne conversăm. Carl vorbeşte, iar eu sunt atent la gura dumneavoastră. E în regulă?

Reacţia fu o încuviinţare neclară din cap.

– Aţi văzut ce maşină a intrat în coliziune cu dumneavoastră? întrebă Carl. Marcă şi culoare? Era nouă sau veche?

Assad îşi apropie urechea de gura lui Isabel. Ochii lui reacţionau vioi la fiecare sunet şuierat care îi ieşea femeii de pe buze.

– Un Mercedes, tip mai vechi, închis la culoare, traduse Assad.

– Vă amintiţi numărul de înmatriculare, Isabel? întrebă Carl.

– Plăcuţa era murdară, era întuneric şi nu se vedea mai nimic, răspunse Assad după o vreme. Numărul se termina probabil cu 433, doar că Isabel nu e sigură cu privire la cifrele trei. Ar fi putut fi şi opturi, sau ambele.

Carl se gândi: 433, 438, 483, 488. Doar patru combinații. Era destul de simplu.

– Ai reținut, Karsten? întrebă el. Un Mercedes închis la culoare, nu foarte nou, al cărui număr de înmatriculare se termină în 433, 438, 483 sau 488. Nu sună ca o sarcină pentru un comisar al poliției rutiere?

Acesta încuviință.

– Ba da, Carl. E ușor, la câte Mercedesuri cu aceste combinații sunt înregistrate. Dar nu știm nimic despre culoare. Aceste mașini nici nu sunt foarte rare pe drumurile din Danemarca. Ar putea fi destul de multe cu aceste numere.

Avea dreptate. Una era să limitezi numărul mașinilor, alta era să le verifici proprietarii. Nu aveau atâta timp la dispoziție.

– Mai știți și altceva ce ne-ar putea ajuta, Isabel? Un nume sau altceva?

Ea aprobă din nou.

Mergea greu și era evident obositor. Îl auziră de mai multe ori pe Assad șoptind că va trebui să repete pentru ca el să înțeleagă mai bine.

Apoi, veniră numele, trei în total: Mads Christian Fog, Lars Sørensen și Mikkel Laust. Împreună cu al patrulea – Freddy Brink – pe care îl cunoșteau din cazul lui Poul Holt, și al cincilea – Birger Sloth – din cazul Flemming Emil Madsen, dădea un total de unsprezece nume și prenume de care trebuiau să țină cont. Asta nu era prea bine.

– Cred că numele sunt toate false, zise Carl. Cu siguranță îl cheamă altfel. Cu numele nu ajungem prea departe.

Assad asculta între timp în continuare tentativele de articulare ale lui Isabel.

– Ea spune că unul dintre nume era pe carnetul de conduceere. Ştie şi unde locuieşte, spuse Assad.

Carl se îndreptă de spate.

– Are o adresă?

– Da, şi încă un lucru, completă Assad după ce mai ascultă o vreme concentrat. Avea o camionetă albastru-deschis. Ştie numărul.

Un minut mai târziu, numărul era notat.

– Mă apuc de treabă.

Karsten Jønsson se ridică şi ieşi.

– Isabel spune că bărbatul are o adresă într-un sat din Seeland, continuă Assad şi se uită din nou la Isabel. Nu înţeleg însă cum se cheamă satul, Isabel. Se termină în løv sau în slev?

El dădu din cap la răspunsul lui Isabel.

Numele localităţii se termina în slev, dar Assad nu reuşea nicicum să înţeleagă prima parte.

– Facem o pauză până când se întoarce Karsten, zise Carl în direcţia asistentei.

Aceasta încuviinţă. O pauză era cât se putea de bine-venită.

– Am avut impresia că Isabel trebuia mutată astăzi, spuse Carl.

Asistenta încuviinţă.

– Având în vedere circumstanţele, o să mai aşteptăm, probabil, câteva ceasuri.

Se auzi o bătaie în uşă, iar o femeie intră în cameră.

– Un telefon pentru Carl Mørck. E aici?

Carl ridică un deget şi primi un telefon fără fir în mână.

– Alo? zise el.

– Bună ziua. Numele meu este Bettina Bjelke. M-aţi căutat, din câte am auzit. Sunt secretara de la secţia ATI 4131. Am fost de serviciu până la ora şaisprezece.

Carl îi făcu semn lui Assad să vină să asculte.

– Avem nevoie de descrierea bărbatului care a vizitat-o pe Isabel Jønsson în perioada schimbului de tură. Nu polițistul, celălalt. Puteți să ne ajutați.

Assad miji ochii în timp ce asculta. Când secretara termină și convorbirea se încheie, se uitară unul la celălalt clătinând din cap.

Descrierea bărbatului care o atacase pe Isabel Jønsson se potrivea perfect cu bărbatul care ieșise la parter din lift, când discutaseră cu Karsten Jønsson.

Păr cărunt, cam în jur de cincizeci și ceva de ani, piele cu aspect bolnăvicios, ochelari. Nu era deloc un bărbat de patruzeci și ceva de ani, dinamic, cu păr des, așa cum îl descrisese Josef.

– Tipul era deghizat, concluzionă Assad.

Carl fu de acord. Văzuseră portretul-robot de cel puțin o mie de ori și, cu toate astea, nu îl recunoscuseră, în ciuda feței sale late și a sprâncenelor stufoase, aproape unite.

– Aș putea să mă muşc de fund, gemu Assad lângă el.

Asta era încă o expresie blândă. Îl văzuseră! Probabil că li se atinseseră mânecile! Ar fi putut să salveze viețile a doi copii! Dacă ar fi întins doar mâna și l-ar fi înșfăcat...

– Cred că Isabel mai are ceva de spus, anunță asistenta. După asta cred că va trebui să ne oprim. Isabel e foarte obosită.

Arătă spre aparatură, unde valorile afișate scăzuseră mult.

Assad se duse pat și își apropie urechea de gura lui Isabel.

– Da, zise el după vreo două minute. Da, Isabel, mulțumesc, am înțeles.

– Pe bancheta din spate a mașinii în care au avut accidentul se află haine ale răpitorului. Cu păr pe ele. Ce zici de asta, Carl?

El nu spuse nimic. Poate că era important pe termen lung, dar acum nu avea nicio importanță.

– Iar Isabel mai spune că răpitorul are la chei un breloc mic sub formă de bilă de bowling, pe care scrie numărul unu.

Carl își împinse în față buza de jos. Bila de bowling! Așadar, încă o avea. De cel puțin treisprezece ani circula cu bila de bowling la chei. Trebuie că însemna mult pentru el.

– Am adresa!

Karsten Jønsson se întorsese în cameră cu o agendă în mână.

– Ferslev, la nord de Roskilde.

Îi întinse lui Carl adresa.

– Proprietarul se numește Mad Christian Fog, iar acesta este unul dintre numele pe care ni le-a dat Isabel.

Carl sări în picioare.

– Atunci, să pornim, zise el și îi făcu semn lui Assad.

– Ei, se auzi ezitantă vocea lui Karsten Jønsson. Nu trebuie să vă grăbiți chiar așa de tare. Tocmai am aflat de la pompierii din Skibby că proprietatea a ars în totalitate luni seară.

A ars! Prin urmare, acest ticălos le era cu un pas înainte.

Carl respiră cu greu.

– Proprietatea de care vorbești se află cumva aproape de apă? Știi asta?

Jønsson își luă iPhone-ul din buzunar și introduse adresa în programul de navigare. Îi întinse lui Carl mobilul, arătând spre locul cu pricina. Nu, Ferslev se afla la mulți kilometri de apă. Acolo nu avea cum să fie căsuța de la debarcader. Dar unde, atunci?

– Assad, tot trebuie să mergem acolo. Poate întâlnim oameni care îl cunosc pe individ.

Se întoarse spre Karsten Jønsson.

– L-ai observat pe bărbatul care a ieşit din lift când ne aflam acolo şi discutam? Păr cărunt, ochelari. Era tipul care a atacat-o pe sora ta.

Şocul lovi puternic. Jønsson abia reuşi să reacţioneze.

– Nu! O, Doamne! Nu, nu l-am observat. Eşti sigur?

– N-ai spus că ai fost rugat să ieşi, pentru că sora ta urma să fie mutată? El era. Sigur nu l-ai văzut?

Jønsson scutură din cap, vizibil şocat.

– Nu, îmi pare rău. S-a aplecat peste Rachel. Nu am bănuit nimic. Purta un halat.

Se uitară toţi la femeia de sub cearşaf. Ce coşmar!

– Ei, Karsten, zise Carl şi îi întinse mâna. Aş fi vrut să ne fi reîntâlnit în alte condiţii, dar a fost bine că ai fost aici.

Îşi strânseră mâna.

Apoi, lui Carl îi mai veni brusc o idee.

– O clipă, Assad şi Isabel. Încă o întrebare. Bărbatul are, se pare, o cicatrice destul de vizibilă. Ştiţi unde anume o are?

Se uită la asistenta aflată lângă pat, care scutură din cap. Isabel Jønsson dormea deja adânc. Răspunsul trebuia să mai aştepte.

– Atunci, avem trei lucruri de făcut, zise Assad, când ieşiră din cameră. Trebuie să cercetăm toate locurile pe care le-a înconjurat Yrsa pe imaginile aeriene. Să ne gândim şi la ce a spus Klaes Thomasen. A doua e treaba cu bowlingul. Trebuie să trimitem portretul-robot peste tot unde se joacă bowling, plus la Ferslev, unde a ars, ca să întrebăm vecinii.

Carl încuviinţă. Tocmai descoperise că Rose încă stătea sprijinită de perete, lângă ascensoare. Nu ajunsese prea departe.

– Tot te mai afectează, Rose? întrebă el când se apropiară.

Ea ridică din umeri.

– A fost foarte greu să-i spun băiatului că mama lui s-a prăpădit, murmură ea.

Plânsese, asta se vedea clar din pricina dârelor negre de dermatograf de pe obraji.

– Ah, Rose, îmi pare rău.

Assad o luă ușurel de braț și rămaseră așa o vreme până când Rose se trase înapoi, își șterse nasul cu mânecile ei lungi și se uită direct la Carl.

– Îl prindem pe porcul ăsta, da? Nu mă duc acasă. Spune-mi ce pot să fac și o să-i arăt eu ticălosului ăstuia!

Acum ochii îi sclipeau.

Rose se întorsese.

Rose urma să contacteze centrele de bowling din Nordseeland. Trebuia să le trimită pe fax portretul-robot, dimpreună cu diversele nume care puteau fi puse în legătură cu criminalul. După ce o instrui bine pe Rose în privința acestei sarcini, Carl se îndreptă, împreună cu Assad, spre mașină. Introduseră localitatea Ferslev în navigatorul GPS.

Programul de lucru se terminase între timp, dar ei nu erau funcționari care să se țină de orar sau să insiste asupra respectării lui. Cu atât mai puțin într-o zi ca asta.

Când ajunseră la gospodăria arsă, soarele era pe cale să apună. Într-o jumătate de oră avea să fie întuneric.

Incendiul trebuie că fusese uriaș. Din casă mai rămăseseră doar fragmente ale pereților exteriori, lucru valabil și în cazul hambarului. Pe o rază de treizeci, patruzeci de metri nu rămăsese nimic neatins de foc. Copacii se înălțau spre cer ca niște totemuri și chiar și câmpurile din jurul clădirii, până spre proprietățile învecinate, erau negre.

Prin urmare, nu era de mirare că veniseră mașini de pompieri atât din Lejre, cât și din Roskilde, Skibby și Frederikssund. S-ar fi putut ajunge la o adevărată catastrofă.

Dădură două ture în jurul casei. Când Assad descoperi camioneta arsă între resturile zidurilor, exclamă că asta îi amintea de Orientul Apropiat.

Carl nu mai văzuse niciodată așa ceva.

– Aici nu găsim nimic, Assad. Individul a șters toate urmele. Haide să mergem la următorul vecin și să-l întrebăm despre Mads Christian Fog.

Mobilul sună chiar în acel moment. Era Rose.

– Vrei să afli ce am obținut? întrebă ea.

El nu apucă să răspundă.

– Ballerup, Tårnby, Glostrup, Gladsaxe, Nordvest, Rødovre, Hillerød, Valby, Axeltorv, das DGI-by din Copenhaga, Bryggen auf Amager, Stenløse Zentrum, Holbæk, Tåstrup, Frederikssund, Roskilde, Helsingør și apoi și Allerød, de unde vii tu. Acestea sunt centrele de bowling din regiunea unde trebuia să cercetez. Le-am trimis tuturor materialul prin fax și în două minute voi începe să dau telefoane. Vă mai sun. Nicio grijă, voi fi cât se poate de eficientă și îi voi interoga sever.

Bieții oameni din centrele de bowling!

Locuitorii gospodăriei învecinate, aflată la câteva sute de metri distanță, tocmai se așezaseră la cină. Cartofi din plin, carne de porc și alte bunătăți, totul cu siguranță din producția proprie. Oameni înalți, cu zâmbete lătărețe. Aici nu se ducea lipsă de nimic.

– Mads Christian? Nu, serios, pe bătrânul ăla ciudat nu l-am mai văzut de ani întregi. Are o prietenă în Suedia, probabil că e acolo, zise stăpânul casei.

Era genul căruia îi plăceau cămășile în carouri.

– Ei, din când în când îi mai auzeam camioneta aia urâtă, preciză stăpâna casei. Da, și Mercedesul. Tipul a

câştigat bani în Groenlanda, probabil că îşi permite. Ştiţi dumneavoastră.

Femeia zâmbi.

Neimpozabil, probabil că la asta se pricepea.

Carl îşi sprijini coatele pe masa mare din lemn masiv. Dacă el şi Assad nu găseau în curând ceva de mâncare, vânătoarea lor avea să se sfârşească iute. Aroma fripturii de porc aproape că îl înnebunea şi îl tenta să dea buzna pe proprietatea altor oameni.

– Bătrân ciudat, ziceţi. Vorbim despre acelaşi bărbat? întrebă el în timp ce îi lăsa gura apă. Mads Christian Fog. După informaţiile noastre are cel mult patruzeci şi cinci de ani.

Soţii izbucniră în râs.

– Sigur că nu ştim dacă există un nepot sau vreo altă rudă, zise bărbatul, dar asta puteţi afla în două minute folosind un computer, nu?

Clătină din cap.

– Se prea poate să-şi fi închiriat casa. Asta am bănuit şi noi, nu-i aşa, Mette?

Femeia încuviinţă.

– Da, pentru că am observat că mai întâi venea camioneta, apoi imediat pleca Mercedesul. Apoi, multă vreme nu mai vedeam cele două maşini, înainte să apară Mercedesul şi să plece camioneta.

Scutură din cap.

– Dar Mads Christian Fog e prea bătrân pentru astfel de agitaţie, adăugă ea.

– Îl căutăm pe acest bărbat, zise Assad şi le arătă portretul-robot.

Soţii se uitară la imagine fără cel mai mic semn de recunoaştere.

Nu, acesta nu era Mads Christian. Omul acela avea în jur de optzeci de ani, susţineau ei, şi era un dezordonat. Acesta, în schimb, arăta aranjat şi dichisit.

– OK. Și incendiul, l-ați văzut? întrebă Carl.

Ei zâmbiră. Se pare că locuitorii de la țară reacționau mai ciudat.

– Dacă mă întrebați pe mine, zise bărbatul, incendiul s-a văzut cu siguranță până la Øro, ba chiar până la Nykøbing Seeland.

– Aha. În seara aceea ați văzut pe cineva care să vină sau să plece de acolo?

Ei scuturară din cap.

– Nu, zise bărbatul. Eram deja în pat. Trebuie să țineți cont că la țară ne sculăm foarte devreme, nu ca în Copenhaga, unde oamenii se trezesc abia la șase.

– Trebuie să oprim la o benzinărie, zise Carl când se aflau din nou lângă mașină. Sunt leșinat de foame. Tu nu?

Assad ridică din umeri.

– Nu. O să mănânc ce mi-am adus.

Scoase din străfundurile buzunarelor sale două ambalaje cu aspect oriental. Judecând după imagini, înăuntru se aflau smochine și curmale.

– Vrei și tu? întrebă el.

Carl făcu semn că da. Apoi se așeză la volan și mestecă mulțumit. Chestiile alea erau chiar foarte bune.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu omul care a locuit aici? întrebă Assad și arătă spre locul incendiului. Nimic bun, dacă mă întrebi pe mine.

Carl încuviințează și înghiți.

– Cred că va trebui să punem la lucru o sumedenie de oameni, răspunse el. Dacă vor căuta suficient de temeinic, vor găsi scheletul unui individ care acum ar fi avut în jur de optzeci de ani dacă ar mai fi trăit.

Assad își propti picioarele pe bord.

– Așa zic și eu. Și acum?

– Nu știu. Trebuie să-l sunăm pe Klaes Thomasen și să-l întrebăm dacă a vorbit cu oamenii de la cluburile de iahting și cu acel pădurar din Nordskoven. Apoi, l-am putea ruga pe Karsten Jønsson să afle dacă acel Mercedes închis la culoare a fost surprins vreodată de radar în această regiune, ca Isabel și Rachel.

Assad încuviință.

– Poate avem noroc și găsesc Mercedesul după număr.

Carl porni motorul. Se îndoia că avea să fie atât de ușor.

Atunci îi sună mobilul. Nu se putea să sune o jumătate de minut mai devreme? se întrebă el enervat și scoase mașina din viteză.

La telefon era Rose și părea agitată.

– Am vorbit cu toate centrele de bowling, dar nimeni nu-l cunoaște pe bărbatul din portretul-robot.

– La dracu! exclamă Carl.

– Ce s-a întâmplat? se interesă Assad și-și luă picioarele de pe bord.

– Da, dar asta nu e tot, Carl, continuă Rose. Evident că nici numele din listă nu le cunoștea nimeni, până la Lars Sørensen. Din ăștia sunt doi.

– Bineînțeles.

– Dar am vorbit cu un tip deștept din Roskilde. Era proaspăt angajat și a întrebat câțiva jucători care erau adunați acolo la o partidă. Au astă-seară un concurs. Tipul era de părere că desenul ar semăna cu mai mulți bărbați care vin pe acolo. În cele din urmă l-a surprins altceva.

– Da, Rose? Ce anume?

La naiba, nu putea să se grăbească un pic?

– Mads Christian Fog, Lars Sørensen, Mikkel Laust, Freddy Brink și Birger Sloth. Când a auzit numele a început să râdă.

– Cum adică?

– Ei bine, persoanele nu le cunoștea, dar echipa care joacă în seara asta conține un Lars, un Birger și un Mikkel. Lars e chiar el. Și, cu niște ani în urmă, a existat și un Freddy, care juca la alt centru de bowling, dar acesta a îmbătrânit. Nu aveau de oferit și un Mads Christian, dar orișicât. Crezi că e o informație utilă?

Carl puse jumătate de curmală pe bord. Deodată era cât se poate de treaz. Nu era pentru prima dată când un infractor își alegea nume din cercul de cunoștințe. Imaginația nu era prea bogată – nume scrise invers, litere înlocuite, schimbate sau eliminate, ori nume și prenume amestecate. Psihologii ar fi putut oferi cu siguranță motive mai profunde, însă Carl considera că era doar vorba de lipsă de idei.

– Atunci am întrebat dacă știe pe cineva care are un breloc cu o bilă de bowling cu numărul unu și a râs din nou. Se pare că în echipa lui toți au un asemenea breloc. Joacă de mai mulți ani împreună în multe localități.

Carl se holbă în farurile mașinii lor. Mai întâi, asemănarea de nume, iar acum și bilele de bowling.

Se uită la navigator. Ce distanță era până în Roskilde? Treizeci și cinci de kilometri?

– Ce zici, Carl? Crezi că am dat peste ceva? Mads Christian nu e printre ei.

– Nu, Rose, dar acel nume provine din altă parte. Știm acum cine este sau, mai bine zis, era Mads Christian. Și da, la naiba. Sigur că sunt de părere că ai dat peste ceva. Dă-mi adresa acestui centru de bowling.

Carl o auzi răsfoind, în timp ce el pornea navigatorul.

– Da, îi răspunse el. Mulțumesc, Rose. Da, te sun mai târziu.

Se întoarse spre Assad.

– København svej 51 în Roskilde, zise el și apăsă pedala de accelerație. Haide, Assad, introdu adresa.

43

Gândește-te bine, își spunea mereu. *Nu te pripi. Fă ce trebuie făcut. Nu face nimic ce ai putea să regreți.*

Înaintă încet pe strada liniștită. Le făcu semn din cap oamenilor care îl salutau și intră pe alee. Catastrofa apăsa greu pe umerii săi. Povestea din Rigshospital nu s-ar fi putut sfârși mai prost de atât.

Nu mai avea acoperire, ci se afla în câmp deschis, unde îl studiau păsările de pradă și oricine îi putea vedea de departe mișcările.

Aruncă o privire spre leagănul ale cărui sfori atârnau nemișcate. Nu trecuseră nici trei săptămâni de când îl aninase de creanga mesteacănului. Atunci, se gândise la vara care se apropia și la cum ei doi aveau să-l dea în leagăn pe băiat. Totul se terminase acum. În groapa cu nisip se afla o lopățică roșie. Când o ridică, simți cum tristețea amenința să-l copleșească. Un sentiment care ultima oară îl încercase în copilărie.

Se așeză pe o bancă din grădină și închise pentru un moment ochii. Cu scurt timp în urmă, aici mirosea a trandafiri și a femeie.

I se păru că simte brațele copilului în jurul gâtului, respirația lui liniștită pe obraz, și își aminti de bucuria tăcută pe care o trăise în acele momente.

Gata, ce era cu toate sentamentalismele astea idioate! se certă el și scutură capul. Toate astea erau în trecut. La fel ca tot restul.

Faptul că viața lui se desfășurase în felul acesta se datora părinților săi. Părinților lui și tatălui său vitreg, dar el se răzbunase de nenumărate ori. Lovise în oameni croiți din același aluat ca și ei. De multe ori. Ce avea de regretat?

Nu. Luptele cereau victime, iar cu victimele trebuie să înveți să trăiești.

Aruncă lopățica în iarbă și se ridică. Acolo, afară, așteptau femei noi. Benjamin avea să primească o mamă potrivită. Dacă își vindea toate lucrurile și toate imobilele, suma ar fi fost suficientă pentru un trai liniștit undeva în lume, cel puțin până când își putea continua misiunea și avea să câștige din nou bani.

Deocamdată trebuia însă să privească realitatea în ochi și să acționeze în mod corespunzător.

Isabel trăia și avea să se refacă. Fratele ei era polițist și își petrecea timpul pe la spital, din câte știa. Asta era marea amenințare. Îi cunoștea pe tipii de genul ăsta. Aveau o singură misiune: să-l găsească pe el. Dar nu aveau să reușească. Urma să se asigure de asta.

Și asistenta pe care o lovise avea să-și amintească de el. De acum va tresări de fiecare dată când va sta în fața unui străin a cărui privire nu va reuși să o citească. Încrederea ei în oameni se ciobise. Dintre toți, ea cu siguranță nu avea să-l uite. Același lucru era valabil și pentru secretară. Dar de ele două nu se temea.

Până la urmă, ele habar n-aveau cum arăta de fapt.

Se aşeză în faţa oglinzii şi îşi privi chipul în timp ce se demachia.

Avea să se descurce. Dacă era cineva care cunoştea tiparele percepţiei umane, atunci el era acela. Dacă aveai riduri pe faţă, şi dacă ele erau suficient de adânci, atunci oamenii îşi aminteau doar de acele riduri. Dacă privirea din spatele ochelarilor era suficient de penetrantă, atunci nu erai recunoscut fără ochelari.

Dacă aveai un neg urât în bărbie, acesta le sărea oamenilor în ochi. Dacă îl îndepărtai, nu băga nimeni de seamă.

Aşadar, unele lucruri erau potrivite pentru deghizări, altele nu. Dar un lucru era sigur: cea mai bună deghizare era cea în care arătai cât se putea de obişnuit, căci lucrurile banale, obişnuite erau cel mai adesea ignorate. La asta se pricepea foarte bine. Dacă puneai ridurile în locurile potrivite, adăugai umbre în jurul ochilor, umblai la sprâncene, îţi făceai cărarea pe cealaltă parte şi sugerai prin starea pielii şi a părului o anumită vârstă şi stare de sănătate, te transformai într-un om cu totul nou.

Astăzi se machiase ca domnul Nimeni. Aveau să-şi amintească de vârsta lui, de dialect şi de ochelarii întunecaţi, dar nu aveau să îşi mai amintească dacă avea buze pline sau subţiri, asta cu siguranţă că nu. Sigur că le vor rămâne în memorie anumite trăsături ale feţei, la fel ca şi întregul incident. Dar niciodată nu va fi de ajuns pentru a-l identifica.

N-aveau decât să facă oricâte investigaţii voiau, nu aveau să găsească nimic folositor. Ferslev şi camioneta nu mai existau, şi curând avea să dispară şi el. Avea să iasă din scenă un bărbat obişnuit dintr-un cartier obişnuit din Roskilde, un bărbat cu o casă obişnuită din care existau un milion în această ţară mică.

În câteva zile, când Isabel va putea vorbi, vor afla, într-adevăr, ce făcuse acest bărbat în toți acești ani, dar nu vor ști cine era. Asta știa doar el și așa va și rămâne. Vor discuta chestiunea în presă și televiziune. Vor fi avertizate potențiale victime și, de aceea, o vreme va trebui să-și întrerupă activitățile. Să ducă o viață cumpătată din ce a economisit și să caute o nouă bază de pornire.

Se uită prin casa lui frumoasă. Soția lui o întreținuse bine și păstrase ordinea, iar pentru lucrările de amenajare cheltuiseră destul. Cu toate astea, momentul nu era potrivit pentru a vinde. Criza afectase mult prețurile, dar trebuia să vândă. Experiența îl învățase asta. Atunci când trebuia să dispari, nu era de ajuns să distrugi doar câteva poduri în urma ta. Mașină nouă, bancă nouă, nume nou, adresă nouă, cerc nou de prieteni. Totul trebuia schimbat. Se și putea face, important era ca oamenii din jur să primească o explicație plauzibilă pentru dispariția sa. Un job nou în străinătate, un salariu mai bun, o climă mai plăcută, toată lumea înțelegea asta. Și nimeni nu se mira.

Pe scurt – fără acțiuni precipitate și iraționale.

Se așeză în ușa deschisă, în fața teancului de cutii, și strigă numele soției sale. După ce rămase acolo câteva minute fără să perceapă vreun semn de viață, se întoarse și plecă.

Ei, din fericire nu trebuia să mai facă el însuși asta. Cine ucidea cu plăcere un animal de companie îndrăgit?

Nu mai conta, trecuse. În fine.

În acea seară, după turneul de bowling, avea să mute cadavrul în mașină și să îl transporte la Vibehof. Trebuia să reziste. Femeia și copiii trebuiau să dispară.

În câteva săptămâni cadavrele aveau să se descompună și rezervorul avea să fie curățat.

Soacra lui urma să primească o scrisoare lacrimogenă de adio de la fiica ei. Din aceasta avea să reiasă că relația proastă dintre mamă și fiică fusese cea care contribuise la decizia de a se muta în străinătate. După ce aveau să se vindece rănile, urma să primească un semn de viață de la ea.

Iar dacă soacra începea la un moment dat să cerceteze sau să devină suspicioasă, avea să-i facă o vizită și să o oblige să-și scrie propria scrisoare de adio. Nu ar fi fost pentru prima dată când ar fi dat cuiva somnifere.

Mai întâi trebuia să distrugă însă cutiile, să repare mașina și să o vândă, și să scape de casă. Pe internet putea găsi o cabană confortabilă undeva în Filipine. Apoi, îl va lua pe Benjamin la el. Surorii lui va trebui să-i asigure pe viitor susținerea financiară. Apoi, va conduce o mașină veche până în Bulgaria și o va lăsa acolo, undeva, pe o stradă.

Biletele de avion, emise pe noul nume fals, nu vor perminte nicio conexiune cu vechea sa identitate. Nu, un băiețel împreună cu tatăl lui, într-o călătorie de la Sofia la Manila, nu vor sări nimănui în ochi. În cealaltă direcție ar fi fost problematic.

Paisprezece ore de zbor. Acolo se afla viitorul.

Intră pe coridor și își luă geanta de bowling din dulap. Echipamentul care se afla înăuntru îi asigurase victorii și triumfuri. Succesele nu lipsiseră în ultimii ani. Acesta era un aspect al vieții sale actuale care avea să îi lipsească în Filipine.

Totuși nu dădea doi bani pe niciunul dintre colegii de echipă. Toți erau firi blânde, fără excepție. Doi dintre ei erau chiar niște idioți pe care i-ar fi înlocuit cu plăcere. Nume obișnuite, aspect banal, totul mediocru, doar că, în echipă, înaintaseră destul de mult în topurile de bowling.

Sunetul pe care îl scoteau cele zece popice când erau dărâmate era sunetul succesului. Toți șase simțeau asta.

Acesta era secretul.

Echipa intra pe pistă pentru a câștiga partida.

De aceea participa de fiecare dată când era important. De aceea. Și, desigur, datorită lui Papst, prietenul său foarte folositor.

– Salut, zise el la bar. Stați aici?

Era salutul lor. Îl întâmpinară zgomotoși, iar el dădu mâna cu toți cinci.

– Ce beți? întrebă el.

Era întrebarea introductivă pentru fiecare nou venit.

La fel ca și ceilalți, atât de aproape înainte de începerea concursului, alegea apa minerală. Adversarii nu o făceau, iar asta era greșeala lor.

Rămaseră câteva minute împreună și vorbiră despre punctele forte și slăbiciunile echipei adverse, dar când discuția se îndreptă spre întrebarea dacă vor câștiga campionatul regional de Înălțare, el le comunică vestea.

– Mda, mă tem că până atunci va trebui să căutați un înlocuitor pentru mine.

Ridică mâinile scuzându-se.

– Îmi pare rău, băieți.

Privirile acuzatoare pe care i le aruncară îi arătară că îl considerau un trădător. O vreme, nimeni nu mai zise nimic.

Svend mesteca guma mai abitir ca de obicei. El și Birger păreau de-a dreptul furioși. Era de înțeles că erau supărați.

Lars sparse tăcerea.

– Asta nu sună bine, René. Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă cu soția? De obicei, ăsta e motivul.

Primi din toate părțile susținere pentru această afirmație.

– Nu.

El își permise un mic zâmbet.

– Nu, nu e din cauza ei. Nu, am fost promovat manager adjunct în Tripoli, Libia, într-o firmă pentru energie solară de tip nou. Dar nicio grijă, în cinci ani sunt înapoi, la terminarea contractului. Și atunci o să aveți nevoie de mine în liga pensionarilor, nu?

Nimeni nu râse, dar nici nu se așteptase la asta. Comisese un sacrilegiu. Ceva mai rău nu i se putea întâmpla unei echipe înainte de un turneu, căci toate gândurile deranjante făceau ca bila să alunece anapoda.

El se scuză pentru momentul nepotrivit, dar știa în sinea lui că lucrurile se petrecuseră foarte bine.

Îl excluseseră deja din echipă. Așa cum își dorea.

Dar, da, știa cu siguranță cum se simțeau acum. Bowlingul era evadarea lor din realitate. Pe niciunul dintre ei nu îl aștepta un post de manager în străinătate. După ce își marcase distanța față de ei, se simțeau ca niște șoareci în capcană. O pățise și el de multe ori, dar asta fusese demult.

Între timp, se transformase în pisică.

44

De trei ori văzuse cum lumina dimineții își croise drum printre cutiile din carton aflate cameră. Încă o dată nu avea să o mai vadă, asta îi era clar.

Din când în când începea să plângă, dar acum nu mai putea să facă nici măcar asta. Nu mai avea putere.

Când încerca să deschidă gura, buzele nu i se mai despărțeau, iar limba îi era lipită de cerul gurii. Cât trecuse de când mai avusese suficientă salivă încât să înghită?

Gândul la moarte era eliberator. Să doarmă pentru totdeauna. Să nu mai simtă asemenea dureri. Să nu mai simtă niciodată această singurătate.

– Lasă-l pe cel care se află în fața morții. Cel care știe că în curând va veni clipa. Lasă-l pe cel asupra căruia clipa se aruncă, pe cel căruia totul îi dispare, lasă-l să vorbească despre viață, își citase tatăl odată, ironic, soțul ei.

Soțul ei! El, care nu experimentase asta niciodată, cum îndrăznise să se îndoiască de aceste cuvinte? Poate că avea să moară în orice clipă, cel puțin așa simțea, dar măcar trăise. Da, o făcuse.

Sau nu?

Ea încercă să-şi amintească motivul, dar toate amintirile i se amestecau. Anii deveneau săptămâni, apăreau de cine ştie unde fragmente, sărea peste locuri şi timpuri şi combina cele mai imposibile constelaţii.

Mintea îmi va muri prima, se gândi ea. *Ştiu asta acum.*

Nu îşi mai simţea propria răsuflare. Respira atât de încet, încât nu mai simţea curentul de aer nici măcar în nări. Doar degetele mâinii libere îi mai tremurau. Degetele care scurmaseră o gaură în cutie şi simţiseră ceva metalic. O preocupa întrebarea despre ce ar putea să fie? Oare avea să afle vreodată?

Degetele îi tremurară din nou, de parcă mişcările i-ar fi fost controlate de sfori ţinute direct de Dumnezeu. Tremurară şi se încordară uşor, ca nişte aripi de fluture.

Vrei ceva de la mine, Doamne? întrebă ea. *Sunt oare acestea primele atingeri dintre noi, înainte să mă iei de tot la tine?*

Zâmbi în sinea ei. Niciodată nu fusese atât de aproape de Dumnezeu. De fapt, nu fusese niciodată atât de aproape de cineva. Nu simţea nici teamă şi nici singurătate. Doar oboseală. Aproape că nu mai simţea apăsarea cutiilor. Doar această oboseală.

Dintr-odată, simţi o durere în piept. O înţepătură apărută ca din senin şi atât de dureroasă, încât o făcu să deschidă ochii. Se lăsase întunericul. Aşadar, ziua trecuse. *Ultima mea zi*, îi trecu ei prin minte o secundă mai târziu.

Toţi muşchii din coşul pieptului se încordară în jurul inimii, iar ea se auzi gemând. Simţi cum degetele i se încordează într-un spasm şi cum îi înţepeneşte faţa.

O, Doamne, cât de tare o durea! *O, Doamne, lasă-mă să mor în sfârşit!* se rugă ea. Apoi, simţi o durere străfulgerând-o, o durere mai puternică decât toate celelalte, iar apoi linişte.

Preț de câteva secunde fu convinsă că inima i se oprise. Aştepta să fie înghiţită de întuneric pentru totdeauna. Atunci, deschise gura, într-o tentativă disperată de a-şi umple pentru ultima oară plămânii cu aer şi scânci, iar acest scâncet se instală într-un punct minuscul aflat adânc în interiorul ei, unde se ascundea ultimul rest al instinctului său de conservare.

Simţi o venă pulsându-i în tâmple. O alta în coapsă. Corpul îi era încă prea puternic pentru a renunţa. Dumnezeu o mai încerca o vreme.

Teama de următoarea sa mişcare o făcu să se roage. O rugă aprinsă, să nu o mai doară şi să se termine repede.

Atunci, auzi cum soţul ei deschidea uşa şi o striga, dar vremurile în care ar fi putut formula un răspuns trecuseră de mult. La ce ar fi folosit?

Simţi cum îi tresaltă din reflex degetul mijlociu şi cel arătător. Simţi cum pătrund în gaura din cutia aflată deasupra ei, şi cum vârful unghiei atingea acel ceva metalic. În continuare la fel de neted şi de ireal. Până când un cârcel care îi cuprinse toate degetele o făcu să tremure şi să înţepenească, şi să observe dintr-odată că în suprafaţa netedă şi rece exista o mică deschidere în formă de V.

Se străduí să gândească raţional. Se străduí să separe lucrurile. Impulsurile nervoase ale intestinului care îşi încetase de mult activitatea de celulele care ţipau după lichid, de pielea care îşi pierduse sensibilitatea – nimic din toate astea nu trebuia să-i strice imaginea pe care simţea că ar trebui să o înţeleagă. Imaginea unui mic obiect metalic, cu o deschidere în formă de V.

Aţipi. Din nou acel nimic care îi umplea tot mai mult creierul. Acel pustiu care o cuprindea la intervale tot mai dese.

Apoi, imaginile i se revărsară în minte. Tastele de pe telefonul mobil, sticla ceasului de mână, oglinda din dulapul cu farduri, totul apărea și dispărea iarăși. Toate lucrurile netede pe care le observase în viața ei se luptau pentru un loc de frunte în conștiința ei. Apoi, își aminti. Acel obiect pe care ea nu-l folosise niciodată, dar pe care, în copilăria ei, bărbații îl scoteau mândri din buzunar. Se pare că și soțul ei avusese un astfel de obiect. Iar acum se afla chiar acolo, bricheta Ronson cu V-ul ei, pe fundul cutiei din carton unde fusese aruncată neglijent – poate doar în scopul de a fi acum descoperită de ea. Să fie acolo pentru a-i stimula gândurile, ba poate chiar și pentru a fi soluția nouă și rapidă a finalului vieții ei.

Important e să reușesc să o scot! Important e să funcționeze și ca degetele mele să mă asculte! Atunci întreaga sa avere ar dispărea odată cu mine.

Undeva în sinea ei zâmbi. Gândul era, în mod straniu, înviorător! Dacă ardea totul, atunci măcar lăsa o urmă. Ar fi reușit să-i planteze în viață un ciulin de care nu va reuși niciodată să scape cu adevărat. Va pierde lucrurile pentru care comisese infracțiunile.

Ce cădere!

Ea își ținu răsuflarea, zgârie din nou cartonul și constată pentru prima dată cât de tare putea fi. Reușea să zgârie și să desprindă doar bucăți minuscule. Ca o viespe pe care o observase într-un colț al mesei din grădină. Își imagină cum praful de carton se prelinge pe lângă capul ei. Particule mici cât o gămălie de ac. Gaura trebuia să fie suficient de mare pentru ca bricheta să alunece afară și, cu puțin noroc, să-i cadă în palmă.

Când gaura ajunsese într-adevăr atât de mare încât bricheta putea fi mișcată milimetric, ea nu mai putu.

Închise ochii și îl văzu dinaintea ei pe Benjamin. Mai în vârstă decât acum, vorbind, alergând. Un băiat frumos, care alerga spre ea. Băiețos și glumeț, cu mingea în mână. Ah, cât i-ar fi plăcut să trăiască să vadă asta. Prima lui propoziție. Prima sa zi de școală. Prima dată când s-ar fi uitat în ochii ei și i-ar fi spus că e cea mai bună mamă din lume.

Nu era sigură dacă aceste sentimente dăduseră naștere umezelii din colțul ochiului. În orice caz, ea exista. Sentimentele pentru Benjamin, fiul ei, care acum trebuia să trăiască fără ea.

Benjamin va trăi împreună cu el.

Nu! strigă totul în ea. Dar la ce îi folosea?

Gândul revenea mereu, tot mai puternic. El avea să trăiască cu Benjamin. Avea să rămână acesta ultimul ei gând, înainte ca inima să i se oprească?

Atunci, degetele i se mișcară din nou, iar unghia degetului mijlociu dădu de o bucățică de hârtie de sub brichetă, iar ea o zgârie până i se rupse unghia. Rămăsese fără singurul ei instrument. Luptându-se să accepte această realitate, ațipi din nou.

De jos, de pe stradă, se auzeau strigăte până la ea și, în același timp, mobilul din buzunarul pantalonilor îi suna. Soneria era mult mai slabă. Bateria avea să i se termine în curând. Știa ce însemna asta.

Era vocea lui Kenneth. Poate că soțul ei mai era în casă. Poate că deschidea ușa. Poate Kenneth știa că era ceva în neregulă. Poate...

Degetele i se mișcară un pic. Era ce ea putea face.

Ușa casei nu se deschise însă. Nu există nicio ceartă. În afară de telefonul care suna tot mai slab, nu se mai auzea nimic. În acel moment, bricheta alunecă încet din locul ei și îi atinse mâna.

Se pare că era acum pe degetul ei mare. O mișcare greșită și îi va aluneca și va dispărea în întunericul de sub ea.

Încercă să nu asculte strigătele lui Kenneth. Încercă să nu ia în seamă faptul că vibrațiile din buzunarul ei se atenuau. Se concentră doar pe degetul său arătător, care trebuia să aducă bricheta în poziția corectă.

Când fu cât se poate de sigură că se afla în poziția corectă, își răsuci încheietura cât putu. Poate doar un centimetru, dar îi dădu un sentiment bun. Credea în ea însăși acum și nu mai simțea că degetul inelar și cel mic erau complet amorțite.

Apăsă cât de tare putu și auzi fâsâitul slab al gazului care scăpa când se deschise clapeta brichetei.

Dar cum avea să găsească vreodată puterea de a o aprinde?

Se străduí să-și canalizeze toată forța pe care o mai avea în ultima falangă a degetului mare. Un ultim act de voință care va arăta lumii cum își trăise ultimele ore și cum murise.

Apoi, apăsă. Nimic nu mai trăia în ea afară de falanga degetului mare, iar în fața ochilor ei scânteia apăru ca o stea căzătoare din întuneric, care aprinse gazul și totul deveni limpede.

Răsuci încheietura acel singur centimetru posibil spre cutie și lăsă flacăra să lingă o clipă cartonul. Apoi, slăbi strânsoarea și privi mica flacără albastră, văzu cum devenea galbenă și mai lată. Încet, ca o fâșie de lumină, își croi drum în sus, lăsând în urmă o dâră neagră de cenușă. Ce tocmai arsese, acum se stingea.

La scurt timp, flacăra slabă ajunse la marginea de sus a cutiei și se stinse. Lăsă în urmă doar o dâră de jăratic roșu. Apoi, dispăru și ea.

Îl auzi pe Kenneth strigând și știu că se terminase.

Nu mai avea puterea să aprindă bricheta încă o dată.

Închise ochii și și-l închipui pe Kenneth în fața casei. Ce copii frumoși, frați pentru Benjamin, i-ar fi putut dărui! Ce viață frumoasă!

Ea inspiră mirosul de fum și în minte îi apărură alte imagini. Excursiile cu cercetașii la lac. Focurile de Sfântul Ioan împreună cu băieții mai mari. Aroma de la sărbătoarea satului Vitrolles, unde făcea camping cu fratele și părinții ei.

Mirosul deveni mai puternic.

Ea deschise ochii și văzu o flacără aurie, împletită cu lumini albăstrui deasupra cutiilor.

În următorul moment, lumina flăcărilor apăru deasupra ei.

Ardea.

Auzise că, într-un incendiu, mureai de cele mai multe ori din cauza intoxicației cu fum. Așa ar fi vrut să sfârșească acum și ea. I se părea o moarte milostivă și fără dureri.

Dar ea zăcea pe jos, iar fumul urca spre tavan. Părea că flăcările aveau să o ajungă înaintea fumului. Avea să ardă de vie.

Și atunci o cuprinse frica.

O frică supremă, finală.

45

– Acolo!

Assad arătă spre o clădire roşiatică, îmbrăcată în schele, aflată pe diagonală, de partea cealaltă a drumului, direct lângă Københavnsvej. Părea destul de dărăpănată.

„ESTE DESCHIS – SCUZAŢI DEZORDINEA!" anunţa un banner atârnat deasupra uşii. Nu prea arăta ca o intrare.

– Carl, coteşte la dreapta. Trebuie să mergem în pătrat, zise Assad.

– În rond, îl corectă Carl.

– Rond?

– Ah, nu contează, Assad, aşa se zice.

Parcară în parcarea abia luminată şi aproape plină de lângă centrul pentru bowling. Acolo se aflau nu mai puţin de trei Mercedesuri de culoare închisă, dar niciunul nu avea urme de coliziune.

Oare putea fi reparată o maşină atât de repede? se întrebă Carl. Se îndoia de asta. Apoi îşi aminti de arma de serviciu aflată în dulap, la sediu. Probabil că ar fi trebuit să o ia cu el, dar cine ar fi putut bănui de dimineaţă aşa ceva? Ziua fusese lungă şi plină de evenimente neprevăzute.

Ocoliră clădirea. În afară de un afiș cu bile uriașe de bowling în spatele clădirii, nimic nu indica faptul că acolo era un centru de bowling.

La fel se întâmplă când găsiră intrarea din spate și se treziră dintr-odată într-o încăpere plină cu fișete din metal. Ar fi putut la fel de bine să fie compartimente de bagaje din oricare gară. În rest, pereții erau goi, existau doar două uși fără plăcuțe și o scară vopsită în culorile naționale ale Suediei, care ducea în jos. Nicăieri nu se vedea vreun semn de viață sau vreo activitate.

– Trebuie să coborâm în pivniță. Cel puțin, așa cred, opină Assad.

Vă mulțumim pentru vizita dumneavoastră. Pe curând, în centrul de bowling Roskilde! Sport, distracție, emoții, scria acolo pe ușă.

Ultimele două cuvinte chiar făceau referire la bowling? Pentru Carl, bowlingul nu era un sport, nu-i plăcea aruncatul bilei și nici pasionant nu i se părea. În mintea lui asocia bowlingul cu funduri ridicate în sus, bere proastă și mâncare greu digerabilă.

În cele din urmă descoperiră recepția, unde găsiră un bărbat vorbind la telefon, încadrat de regulamentul casei, pungi de dulciuri și sfatul de a nu uita biletul de parcare.

Carl se uită în jur. Barul era plin. Peste tot se aflau mici grupuri de oameni și genți de sport. *Poate că așa e la turnee*, se gândi el. O sumedenie de bărbați și femei în pantaloni lălâi și tricouri cu logoul clubului lor.

– Am dori să vorbim cu Lars Brande. Îl cunoașteți? îl întrebă Carl pe bărbatul din spatele recepției când acesta închise telefonul.

Omul făcu semn spre unul dintre bărbații de la bar.

– Cel cu ochelarii în păr. Ia vedeți ce se întâmplă dacă strigați Smoker.

– Smoker?

– Da, aşa îi spunem noi.

Se apropiară şi băgară de seamă că pantofii şi hainele lor erau privite ciudat.

– Lars Brande? Sau să vă spun direct Smoker? întrebă Carl şi întinse mâna. Numele meu e Carl Mørck şi sunt de la Departamentul Q, sediul poliţiei din Copenhaga. Putem sta un pic de vorbă?

Lars Brande zâmbi şi îi scutură mâna.

– Ah, da, uitasem complet de asta. Tocmai am aflat că unul dintre colegii noştri de echipă ne va părăsi în curând. Chiar înainte de campionatul regional. Numai asta îmi umbă acum prin cap.

Îl bătu uşor pe cel de lângă el pe spate. Aşadar, el era dezertorul.

– Aceştia sunt colegii dumneavoastră de echipă? întrebă Carl, indicând către cei cinci bărbaţi.

– Cea mai bună echipă din Roskilde, răspunse Lars şi ridică degetul mare în sus.

Carl îi făcu un semn discret lui Assad. Trebuia să rămână acolo şi să-i supravegheze pe ceilalţi, ca să nu se facă vreunul nevăzut. Nu puteau risca asta.

Lars Brande era înalt, dar mai degrabă slab şi aţos. Trăsăturile sale fine şi distinse te duceau cu gândul la o activitate intelectuală, poate chiar academică, de birou, în orice caz. Pielea sa tăbăcită de soare şi mâinile puternice şi muncite indicau însă o meserie fizică. O impresie generală cât se poate de derutantă.

Se retraseră un moment lângă un perete şi se uitară la jucătorii de pe diversele piste.

– Aţi vorbit cu asistenta mea, Rose Knudsen, iniţie Carl discuţia. Am înţeles că v-a amuzat asocierea unor prenume

și întrebarea noastră cu privire la un breloc sub formă de bilă de bowling. Dar trebuie să știți că nu e vorba de o bagatelă. Lucrăm la un caz foarte urgent și extrem de serios, și trebuie să vă informez că tot ce îmi spuneți va fi trecut în procesul-verbal.

Deodată, bărbatul arăta de parcă toată treabă nu i s-ar fi părut în regulă. Ochelarii părură să îi alunece din păr.

– Sunt bănuit de ceva? Pentru ce? Despre ce e vorba?

Lars Brande părea prins cu ocaua mică. *Foarte ciudat*, se gândi Carl, căci el nu rostise până acum nimic cu privire la vreo bănuială. Dar de ce se arătase acest bărbat atât de vorbăreț față de Rose, dacă se știa cu musca pe căciulă? Nu, n-avea sens.

– Bănuit? Nu. Vreau doar să vă pun câteva întrebări. E în regulă?

Tipul se uită la ceas.

– De fapt, nu. Ne vine rândul în douăzeci de minute, știți. Și înainte de asta ne adunăm cu toții. Nu poate să aștepte până mai târziu? Chiar dacă tare aș vrea să știu despre ce e vorba.

– Îmi pare rău. Putem merge la masa juriului?

Lars Brande se uită nedumerit la Carl, dar făcu semn că da.

Juriul păru la fel de nedumerit, dar când Carl își prezentă legitimația, deveniră mai cooperanți.

Când răsună vestea din difuzoare, tocmai treceau, pe drumul de întoarcere, pe lângă niște mese.

– Din rațiuni practice, trebuie să schimbăm puțin ordinea echipelor, rosti unul dintre membrii juriului și numi echipa care urma să ia startul în continuare.

Carl privi spre bar și văzu cinci perechi de ochi care îl priveau serioși și uimiți. În spatele bărbaților stătea Assad, care îi pândea atent ca o hienă.

Era unul dintre cei cinci, Carl era cât se poate de sigur. Câtă vreme bărbaţii rămâneau aici, copiii erau în siguranţă. Dacă mai erau în viaţă, evident.

– Îi cunoaşteţi bine pe jucători? Dacă am înţeles bine, sunteţi căpitan de echipă.

Lars Brande încuviinţă şi răspunse fără să-l privească pe Carl.

– Jucam împreună încă dinainte să se deschidă centrul de aici. Dincolo, în Rødovre, dar aici e mai aproape pentru noi. Pe atunci erau alţi doi în echipă, dar cum toţi locuim în apropiere de Roskilde, am decis să continuăm aici. Şi da, îi cunosc foarte bine. Mai ales pe Stülper, cel care şade acolo. Cel cu ceasul de aur. Acela e fratele meu, Jonas.

Carl avea impresia că omul părea puţin nervos. Ştia ceva?

– Stülper şi Smoker, simpatice porecle... Carl zâmbi politicos.

Poate că această manevră de uşoară diversiune mai slăbea un pic presiunea sub care se afla bărbatul din faţa lui. Trebuia să-l facă rapid pe om mai cooperant.

Şi se pare că strategia funcţionă. Lars Brande zâmbi uşor.

– Da, pentru cei din afară poate. Dar Jonas şi cu mine suntem apicultori, de aceea numele nu sunt totuşi chiar atât de amuzante, răspunse el. Noi toţi avem porecle în echipă. Ştiţi cum e.

Carl încuviinţă, deşi nu ştia.

– Am observat că toţi membrii echipei sunt destul de înalţi. Sunteţi cumva înrudiţi de aproape sau de departe?

Atunci cu siguranţă s-ar acoperi reciproc.

Lars Brande zâmbi din nou.

– Nu, sigur că nu. Doar Jonas şi cu mine. Dar e adevărat că suntem mai înalţi decât media. Cu braţe lungi poţi să arunci mai bine.

Acum râdea. Nu.

– E pură întâmplare. Sincer să fiu, nu ne-am gândit niciodată la asta.

– O să vă rog imediat să-mi dați CNP-urile. Dar mai întâi aș vrea să vă întreb: știți cumva dacă vreun membru al echipei ar avea ceva de ascuns?

Brande părea șocat. Poate că abia acum își dădea seama că treaba era serioasă.

Trase adânc aer în piept.

– Nu ne cunoaștem chiar atât de bine, zise el ezitant și prea puțin convingător.

– Puteți să-mi spuneți care dintre dumneavoastră conduce un Mercedes?

El scutură din cap.

– Jonas și cu mine sigur nu. Pe ceilalți trebuie să-i întrebați direct.

Acoperea pe cineva?

– Doar trebuie să știți în ce mașini vin ceilalți. Nu participați împreună la turnee?

El încuviință.

– Ba da, dar de cele mai multe ori ne întâlnim aici. Unii își lasă lucrurile în dulapurile de sus, iar eu și Jonas avem un Volkswagen care are șase locuri. Dacă împarți costurile, iese mai ieftin.

Răspunsurile păreau firești, dar bărbatul părea scuza personificată.

– Colegii dumneavoastră de echipă, mi-i puteți arăta?

Carl își retrase imediat întrebarea.

– Nu, spuneți-mi mai întâi de unde aveți brelocurile. E un model obișnuit pentru pasionații acestui sport? Poate fi cumpărat din centrele de bowling?

El scutură din cap.

– Nu acestea. Pe ale noastre e gravat numărul unu pentru că suntem foarte buni.

Zâmbi a scuză.

– În mod normal nu scrie nimic pe bile, şi dacă da, cel mult numărul care indică mărimea ei. Dar niciodată cifra unu, pentru că nici măcar nu există bile de bowling atât de mici. Nu, pe astea le-a cumpărat unul dintre noi din Thailanda.

Scoase cheile lui şi îi arătă lui Carl bila. Mică, întunecată şi tocită. Nimic deosebit, până la cifra unu gravată pe ea.

– Noi şi câţiva din vechea echipă o au, continuă el. Cred că atunci a cumpărat zece.

– Cine e el?

– Svend. Cel cu sacoul albastru. Care mestecă gumă şi arată ca un vânzător de haine de bărbaţi. Ceea ce a şi fost o vreme.

Carl îl studie pe bărbat. La fel ca şi ceilalţi, şedea la bar şi îl studia pe colegul lui care discuta cu poliţistul.

– OK, vă antrenaţi împreună, ca echipă?

Dacă unul lipseşte mai mereu, ar putea fi important, se gândi el.

– Da, eu şi Jonas cel puţin. Câteodată mai vin şi ceilalţi. Dar o facem în general de plăcere. Pe vremuri ne antrenam împreună aproape întotdeauna, dar nu se mai întâmplă atât de des.

Zâmbi din nou.

– De regulă exersăm un pic chiar înainte de concursuri. Poate că ar trebui să o facem din nou mai des. Dar ce contează? Dacă tot obţii într-o rundă peste două sute cincizeci, care e problema?

– Are vreunul dintre voi o cicatrice vizibilă, ştiţi asta?

Lars Brande ridică din umeri.

Se părea că va trebui să-i verifice pe fiecare în parte.

– Ce ziceți, putem să ne așezăm acolo? întrebă Carl, arătând spre câteva mese acoperite cu pânză albă, evident un fel de restaurant.

– Cu siguranță.

– Atunci o să mă așez acolo. Dacă ați fi atât de amabil să îl rugați pe fratele dumneavoastră să vină acolo?

Jonas Brande părea consternat. Despre ce era vorba? Ce era atât de important încât modificase ordinea din concurs?

Dar Carl nu se osteni să-l lămurească.

– Unde erați astăzi după-amiază între orele 15.15 și 15.45? Puteți să dovediți cumva asta?

Carl îi studie chipul. Masculin. În jur de patruzeci și cinci de ani. Ar fi putut fi bărbatul din lift, pe care îl văzuseră la spital? Cel din portretul-robot?

Jonas Brande se aplecă ușor în față.

– Între 15.15 și 15.45? Nu cred că pot spune cu atâta precizie.

– Aha. Dar aveți un ceas foarte frumos, Jonas. Nu vă uitați niciodată la el?

În mod surprinzător, bărbatul izbucni în râs.

– Sigur că da, doar că nu îl port când lucrez. Un ceas ca ăsta costă treizeci și cinci de mii de coroane. L-am moștenit de la tatăl nostru.

– Așadar, în acel interval de timp ați lucrat?

– Evident.

– Și de ce nu știți unde erați?

– Ei bine, nu știu dacă eram în atelier și reparam stupii sau dacă eram în hambar și schimbam roata zimțată din malaxorul de miere.

Se pare că nu el era cel inteligent dintre cei doi frați. Sau poate că era foarte inteligent?

– Vindeți mult și la negru?

Punct ochit! La întrebarea asta nu se aştepta. Nu că pe Carl l-ar fi interesat. Asta era treaba altora. Pe el îl interesa să-şi facă doar o impresie despre bărbatul aflat în faţa sa.

– Jonas, aveţi antecedente? Ştiţi că pot afla foarte uşor.

Carl nu reuşi să plesnească din degete cum intenţiona.

Bărbatul scutură din cap.

– Alţii din echipă?

– De ce?

– Există antecedente?

El ezită.

– Cred că Go Johnny, Accelerație şi Papa au ceva la dosar.

Carl îşi dădu uşor capul pe spate. Ce nume de rahat!

– Cine sunt ăştia?

Jonas Brande îşi miji ochii când se uită la bărbaţii de la bar.

– Birger Nielsen e cel cu chelia. Cântă la pian în baruri şi restaurante. De asta îi spunem Go Johnny. Cel de lângă el e Mikkel, mecanic de motociclete în Copenhaga. De aceea îi spunem Accelerație. Nu cred că au făcut cine ştie ce. La Birger a fost ceva cu producerea ilegală de şnaps, iar la Mikkel ceva cu maşini furate, pe care le-a vândut mai departe. Dar s-a întâmplat demult. De ce?

– Şi cel de-al treilea pe care l-aţi numit? Papa îi spuneaţi, nu? Trebuie să fie Svend, cel cu sacoul albastru.

– Da, el e catolic. La el nu ştiu exact, dar cred că a fost ceva în Thailanda.

– Şi cine e ultimul din echipă? Cel care tocmai vorbeşte cu fratele dumneavoastră? E cel care pleacă, nu?

– Da. René. Cel mai bun jucător al nostru. De aceea e şi mare păcat. René Henriksen, exact ca pe fostul apărător din echipa naţională de fotbal. De aceea îi spunem Trei.

– Pentru că René Henriksen avea tricoul cu numărul trei?

– Cel puțin la un moment dat.

– Aveți o legitimație, ceva unde e notat CNP-ul dumneavoastră, Jonas?

Ascultător, acesta scoase portmoneul din buzunar și îi întinse lui Carl carnetul de conducere.

Carl își notă numărul.

– Știți cumva dacă vreunul dintre dumneavoastră conduce un Mercedes?

El ridică din umeri.

– Nu. Ne întâlnim mereu...

Carl îi făcu semn că nu mai contează. Nu avea timp de asta.

– Vă mulțumesc, Jonas. Vă rog să-l trimiteți pe René la mine, da?

Se priviră din clipa în care el se ridică de la bar și până când se așeză în fața lui Carl. Un bărbat foarte atrăgător. Nu că ar fi însemnat ceva, dar era îngrijit și avea o privire fermă.

– René Henriksen, se prezentă el și își ridică ușor pantalonii de la genunchi înainte să se așeze. Din câte am înțeles de la Lars Brande, investigați un caz. Nu că ar fi zis el ceva, dar e doar o părere de a mea. Are de a face cu Svend?

Carl îl studie cu atenție. Cu un pic de bunăvoință, putea fi foarte bine cel pe care îl căutau. Chipul era poate un pic prea îngust, dar era posibil ca în decursul anilor să mai fi slăbit. Părul tuns de curând. Tâmple înalte, dar asta se putea schimba cu o perucă. Carl simți furnicături în tot corpul. Toate ridurile din jurul ochilor nu erau doar de expresie.

– Svend? Vă referiți la Papa? zâmbi Carl, deși nu îi ardea de așa ceva.

Tipul ridică sprâncenele.

– De ce întrebați dacă are vreo legătură cu Svend?

Aici, expresia omului se schimbă, dar nu afişă o mină justificativă, aşa cum te-ai fi aşteptat, ci mai degrabă una ruşinată, de parcă şi-ar fi dat seama de lipsa lui de tact.

– Ah, zise el, scuze, a fost greşeala mea. Nu ar fi trebuit să aduc vorba de Svend. Vreţi să o luăm de la început?

– E în regulă. Părăsiţi echipa? Vă mutaţi?

Din nou acea privire care îi dădea senzaţia că omul din faţa lui se simţea dezgolit.

– Da, zise el. Mi-a fost oferit un job în Libia. Voi supraviza construcţia unei instalaţii solare uriaşe în deşert, care să producă electricitate într-o singură unitate centrală. O chestie revoluţionară, poate că aţi auzit de ea?

– Sună palpitant. Cum se numeşte firma?

– Ah, e aşa o poveste enervantă, zâmbi el. Deocamdată, numele se rezumă la numărul de înregistrare de la Registrul Comerţului al societăţii daneze pe acţiuni. Nu se pot hotărî dacă numele să fie arab sau englez, dar pentru informarea dumneavoastră, societatea se cheamă 773 PB 55.

Carl încuviinţă.

– Câţi dintre colegi conduc un Mercedes, în afară de dumneavoastră?

– Cine zice că am un Mercedes?

El scutură din cap.

– După ştiinţa mea, doar Svend are unul, dar de regulă vine pe jos aici. Nu stă departe.

– De unde ştiţi că Svend are un Mercedes? Lars şi Jonas spuneau că mergeţi mereu cu Volkswagenul lor.

– Aşa e, dar Svend şi cu mine ne întâlnim şi în particular. Ar trebui să spun că ne întâlneam, căci în ultimii doi sau trei ani n-am mai fost pe la el. Înţelegeţi probabil de ce. De atunci şi până acum cu siguranţă că nu şi-a schimbat maşina. Cel puţin, nu din câte ştiu eu. Pensionarii nu au chiar atât de mulţi bani.

– Ce vreți să spuneți cu „înțelegeți probabil de ce"?

– Ei, călătoriile sale în Thailanda. Doar despre ele e vorba, nu?

Asta suna a manevră de distragere a atenției.

– Ce fel de călătorii? Nu sunt de la brigada antidroguri, dacă asta credeți.

Bărbatul arăta acum de parcă ar fi vrut să intre în pământ, dar putea fi și o manevră abilă.

– Droguri? Nu, nu despre asta e vorba, zise el. Ah, la naiba, nu vreau să aibă probleme din pricina mea. Cu siguranță am bănuit ceva greșit.

– Vreți să fiți amabil și să-mi spuneți pe șleau ce bănuiți? Altminteri va trebui să vă iau cu mine pentru interogatoriu la sediu.

René Henriksen își trase capul înapoi.

– Pentru Dumnezeu, nu. Vreau doar să spun că Svend a recunoscut odată față de mine ce făcea în Thailanda. Că organiza femei localnice care însoțeau transportul de copii în Gemania. Copii care să fie adoptați de perechi fără copii. Se ocupa de toată hârțogăria și era convins că face o faptă bună. Dar nu cred că știe de unde vin copiii. La asta mă refeream.

Făcu un semn din cap.

– Svend e un jucător talentat de bowling, așa că e în regulă să joci cu el. Dar de când am aflat despre treaba cu copiii, nu am mai fost la el acasă.

Carl se uită la bărbatul cu sacoul albastru.

Acolo unde era fum, era și foc. Oare acest Svend folosea fumul pentru a abate atenția de la cu totul alte lucruri? Era foarte posibil. Ține-te de adevăr, dar nu prea aproape, așa suna codul celor mai mulți infractori. Poate că nu se ducea deloc în Thailanda, poate că el era răpitorul care avea

nevoie de un alibi pentru colegii de bowling în timp ce îşi vedea de activităţile sale revoltătoare.

– Ştiţi cine din echipă cântă bine şi cine prost?

Bărbatul se aplecă în faţă şi începu să râdă.

– Nu, noi nu prea cântăm.

– Şi dumneavoastră?

– Mulţumesc, eu cânt destul de bine. Pe vremuri am avut deseori ocazia în calitate de ministrant la biserica din Fløng. Am cântat şi în corul bisericii. Vreţi să vă ofer o probă?

– Nu, mulţumesc. Dar Svend e un cântăreţ bun?

– N-am idee, răspunse bărbatul, scuturând din cap. Dar spuneţi-mi, de asta aţi venit?

Carl încercă să zâmbească.

– Are vreunul dintre dumneavoastră vreo cicatrice vizibilă? Ştiţi asta?

Bărbatul ridică din umeri. Nu, Carl nu-l putea exclude încă dintre suspecţi. Pur şi simplu nu putea.

– Vă puteţi legitima? Aveţi ceva din care să reiasă CNP-ul dumneavoastră?

El nu răspunse. Băgă mâna în buzunar şi scoase un etui care conţinea carduri din plastic. Lars Bjørn avea şi el aşa ceva. Cu siguranţă o chestiune de statut social.

Carl îşi notă CNP-ul. Patruzeci şi patru de ani. Se potrivea.

– Vreţi să-mi mai spuneţi încă o dată numele noii dumneavoastră firme?

– 773 PB 55. De ce?

Carl ridică din umeri. Dacă el ar fi rostit din minte un astfel de nume absurd, l-ar fi uitat cu siguranţă două minute mai târziu. Aşadar, probabil că era corect.

– Încă ceva. Unde eraţi astăzi între orele 15 şi 16?

Bărbatul se gândi puţin.

– Între trei și patru. Eram la frizer, în Allehelgensgade. Mâine am o întâlnire importantă și trebuie să fiu prezentabil.

Își trecu mâna pe la tâmplă. Da, arăta tuns de curând, dar de îndată ce terminau aici, trebuiau să verifice la frizer.

– René Henriksen, aș vrea să vă așezați dincolo, în colț, la masa albă. E posibil să trebuiască să discutăm și mai târziu.

Bărbatul încuviință și zise că, evident, era în continuare dispus să ajute.

Asta spuneau aproape toți cei care vorbeau cu poliția.

Carl îi făcu apoi un semn lui Assad să-l trimită pe bărbatul cu sacoul albastru. Nu aveau timp de pierdut.

Omul nu părea deloc un tânăr pensionar. Umerii umpleau sacoul și asta nu doar cu ajutorul pernițelor, care aminteau mult de moda anilor 1980. Avea trăsături marcante, iar când mesteca gumă îi juca întreaga musculatură a maxilarului. Cap lat. Sprâncene puternice, aproape împreunate. Păr tuns scurt. Mers ușor aplecat. Un bărbat care avea probabil mai multe secrete decât ai fi crezut la prima vedere.

Mirosea neutru, dar bine. În schimb, nu prea știa să susțină privirile. Și avea cearcăne negre, care păreau să facă distanța dintre ochi mai mică.

În orice caz, un profil care merita o a doua privire.

Când se așeză, Svend îl salută din cap pe René Henriksen, aflat în colț.

Părea, într-un anume fel, un salut destul de prietenos.

46

Când își dăduse seama că putea să-și controleze foarte bine emoțiile, nici măcar nu era prea în vârstă. La el, pur și simplu nu puteai să-ți dai seama cum se simțea cu adevărat. Știa asta.

Această capacitate de a fi impenetrabil o dezvoltase în casa parohială, căci acolo nu trăiai în lumina lui Dumnezeu, ci în umbra acestuia, iar emoțiile erau, de cele mai multe ori, interpretate greșit. Bucuria era confundată cu superficialitatea, furia cu refuzul sau ciuda. Și, de fiecare dată când era citit prost, era pedepsit. De aceea își ascundea sentimentele. Era cel mai bine pentru el.

Ceea ce îl și ajutase de atunci – de fiecare dată când se simțea nedreptățit, când îl afectau dezamăgirile.

Și acum îl ajuta, da, era salvarea lui.

Când îi văzuse venind pe cei doi polițiști, avusese un șoc. Un șoc adevărat. Dar nu arătase asta.

Îi observase imediat când se apropiaseră de recepție. Cu siguranță erau cei doi bărbați care discutaseră în fața liftului din Rigshospital cu fratele lui Isabel. Nu uitai prea ușor o astfel de pereche bizară.

Întrebarea era dacă și ei îl recunoșteau.

Nu credea. Altfel, l-ar fi ciuruit cu întrebări, iar polițistul l-ar fi privit, cu siguranță, altfel.

Se uită în jur. Dacă situația se agrava, existau două ieșiri. Fie prin sala mașinilor, pe ușa din spate și apoi în sus, pe scara de incendiu, pe lângă scaunul fără picioare pe care cineva îl pusese acolo pentru a semnala că era drumul greșit. Ridicol.

A doua variantă te ducea direct pe lângă acel asistent de poliție. Toaletele se aflau între recepție și ieșire. Așadar, ce ar fi fost mai firesc decât să o iei în acea direcție?

Dar atunci bărbatul cu tenul închis la culoare ar fi văzut că trece pe lângă ușile toaletelor. Și ar fi trebuit să-și abandoneze mașina, pe care o parcase, ca de obicei, departe, în parcarea Ro's Torv. Și nu i-ar fi ajuns timpul să iasă din parcare. Aveau să-i taie calea.

Nu, dacă se hotăra pentru acea soluție, trebuia să-și lase mașina acolo și să fugă pe jos. Și, deși cunoștea o sumedenie de scurtături în orașul său, nu era sigur că avea să fie destul de rapid.

Cel mai bine era să abată atenția de la el asupra altcuiva. Dacă voia să scape și, în același timp, să controleze situația, trebuia să folosească mijloace mai radicale. Cu acești doi polițiști nu era de glumă, erau deștepți. Naiba știa cum îi dăduseră de urmă.

Era limpede că îl suspectau. Altminteri, de ce ar fi întrebat de Mercedes? Sau de talentele sale de cântăreț? Și, de două ori, de numărul societății pe acțiuni din Registrul Comerțului? Ce noroc că își amintise numărul!

Dar, până una alta, polițistul înghițise minciunile pe care i le înșirase, acceptase carnetul de conducere fals, precum și numele fals sub care venea de ani întregi la clubul de bowling.

Problema era că îl înghesuiseră literalmente în colț. Minciunile lui erau ușor de verificat. Mai rău, identitățile sale se terminau și la fel și punctele de susținere. Nu putea să plece pur și simplu. Orice om din local ar fi văzut tentativa sa de a fugi.

Se uită spre Papa. Acesta ședea în fața polițistului și mesteca gumă ca nebunul. Era personificarea vinovăției.

Bărbatul acela era victima permanentă, de aceea îl și folosise ca exemplu de atâtea ori. Unul ca Papa era personificarea domnului Nimeni. Așa trebuia să arăți dacă nu voiai să ieși în evidență. Foarte banal, așa cum arăta el. Adevărul era că se asemănau în anumite privințe: forma capului, mărime, statură, greutate, dar și la aspectul exterior îngrijit, care părea chiar un pic plicticos. Papa îi dăduse ideea să se machieze astfel încât ochii să pară mai apropiați și sprâncenele împreunate. Și, cu puțin machiaj, obrajii lui păreau la fel de lați ca ai Papei.

Folosise de câteva ori exact aceste trăsături.

Lăsând la o parte fizionomia, Papa mai avea și altceva care i se potrivea: Svend se ducea de mai multe ori pe an în Thailanda și nu făcea asta pentru natura frumoasă de acolo.

Polițistul îl rugase pe Papa să ia loc la masa de alături și să aștepte. Era alb la față și părea profund jignit.

Imediat după el urma Birger. Apoi nu mai rămânea decât unul, după care interogatoriul lua sfârșit. Nu mai avea timp de pierdut.

Se ridică și se așeză cu Papa la masă. Dacă polițistul ar fi încercat să-l oprească, tot s-ar fi așezat și ar fi urlat ceva despre statul polițienesc. Și dacă s-ar fi ajuns la un schimb de replici, ar fi plecat de acolo – cu mențiunea de a-l căuta acasă. Doar aveau CNP-ul lui, așadar n-ar fi trebuit să fie greu să îi găsească adresa dacă mai aveau întrebări.

Și asta era o ieșire. Nu puteau să-l aresteze fără un motiv concret, și cu siguranță nu aveau așa ceva. Chiar dacă în această țară se schimbaseră multe, tot nu puteai să arestezi cetățeni așa, când aveai chef. Sigur, o puteai face doar dacă aveai dovezi concrete, iar Isabel cu siguranță nu le putuse furniza.

Evident, asta se putea întâmpla, cu siguranță, la un moment dat. Dar încă nu era cazul, doar văzuse în ce stare era Isabel.

Nu, nu aveau dovezi. Aveau un cadavru și nu știau nimic despre căsuța de la debarcader. Fiordul avea să ascundă în curând toate urmele, iar el va trebui să stea ascuns câteva săptămâni.

Papa îl privi furios. Mâinile și le strânsese în pumni, iar mușchii gâtului îi erau încordați. Respira iute și scurt. Reacția foarte corectă și, în această situație, cât se poate de utilă. Dacă manevra lucrurile cu precizie, în trei minute scăpa.

– Ce le-ai povestit, porcule? șuieră Papa când se așeză cu el la masă.

– Nimic din ce nu știau deja dinainte, Svend, șopti el. Sincer. Se pare că tipul știe oricum tot. În afară de asta, te au în vizor de multă vreme, gândește-te la asta.

Observă că respirația acestuia devenise și mai precipitată.

– E doar vina ta, Svend. Pedofilii nu sunt foarte îndrăgiți, continuă el ceva mai tare.

– Nu sunt un pedofil! Ai spus asta cumva?

– Omul știe tot. Te-au urmărit. Știu că ai pornografie infantilă stocată în computer.

Papa își strângea tot mai mult pumnii.

– Nu cred așa ceva. E imposibil!

Cu toate că își controla cuvintele, vorbea foarte tare. El privi în jur.

Da, funcționa. Polițistul îi privea, așa cum sperase. Era un detectiv deștept. Cu siguranță se așezase special așa ca să poată urmări situația. Evident că îi bănuia pe amândoi.

Își îndreptă privirea spre bar. Nu îl mai văzu acolo pe asistentul tuciuriu. Așadar, și el se ascunsese.

– Polițistul știe foarte bine că nu descarci pornografie de pe internet, ci o primești pe stickuri USB de la prieteni, continuă el neclintit.

– Dar nu e adevărat!

– Asta mi-a spus, Svend.

– De ce vă interoghează pe toți, dacă e vorba despre mine?

Preț de o clipă uită să mai mestece la gumă.

– Cu siguranță că a interogat și alți oameni din cercul tău de cunoștințe, Svend. Acum a venit și aici, pe față, ca să recunoști în sfârșit.

Papa tremura.

– Nu am nimic de ascuns. Nu fac decât ceea ce fac și alții. Așa e în Thailanda. Nu le fac nimic copiilor. Stau doar cu ei. Nu e nimic sexual. Nu cât sunt cu mine.

– Știu asta, Svend. Mi-ai spus de multe ori, dar el susține că faci comerț cu pornografia infantilă. Că ai lucruri în computer. Nu ți-a spus nimic despre asta?

Se încruntă.

– Ai vreo legătură cu asta, Svend? Ești mereu foarte ocupat când ajungi acolo, doar tu ai spus-o.

– Susține că fac comerț cu așa ceva?

Svend ridicase vocea și se uita speriat în jur.

– De asta m-a întrebat dacă mă pricep la formulare și la lucruri din astea? De asta m-a întrebat de unde am bani ca pensionar să mă duc atât de des acolo? Dar eu nu sunt deloc pensionat. Mi-am vândut afacerile, iar tu știi asta

prea bine. Cu toate astea, i-ai băgat asta în cap, René! El a spus că are informația de la tine, dar l-am lămurit.

– Acum se uită la tine. Nu, nu te întoarce. Dacă aș fi în locul tău, Svend, m-aș ridica liniștit și aș pleca. Nu cred că te vor opri.

Băgă mâna în buzunar și deschise briceagul. Apoi, îl scoase foarte încet, ascunzându-l în palmă.

– Când ajungi acasă, distruge tot, Svend. Tot ce te poate compromite, da? E doar un sfat bun de la un prieten bun. Nume, contacte și toate biletele de avion, e clar? Du-te acasă și rezolvă asta. Fă-o acum, altfel o să putrezești în închisoare, te asigur. Și știi ce se întâmplă în închisoare cu bărbați ca tine, nu?

Papa se holbă o clipă la el cu ochii mari. Apoi, păru să se mai liniștească un pic. Împinse scaunul în spate și se ridică. Mesajul fusese recepționat.

Făcu și el același lucru și îi întinse mâna lui Papa, de parcă ar fi vrut să i-o strângă. În acest timp, palmă cuțitul, a cărui lamă dispăru în mâneca sa.

Papa privi o clipă mâna întinsă ezitând. Apoi zâmbi. Biet diavol cu pofte pe care nu și le putea controla. Un individ religios, care se lupta mereu cu rușinea și pe umerii căruia apăsau toate bulele papale ale Bisericii Catolice. Iar acum se afla aici, cu prietenul lui, care îi întindea mâna. Care avea intenții bune.

În momentul în care Papa voi să-i dea mâna, el acționă. Îi apăsă bărbatului cuțitul în palmă, îi apucă degetele și trase brusc mâna omului șocat spre el, astfel încât vârful cuțitului să i se înfigă deasupra șoldului, în mușchi. Nu era dureros, dar așa părea a fi.

– Au, ce naiba? urlă el. Are un cuțit, aveți grijă! strigă el și mai trase o dată de brațul lui Sven.

Ambele înțepături nimeriseră perfect în laterala sa, iar sângele i se scurgea deja prin tricou.

Polițistul sări în sus de îi zbură scaunul cât colo. Toți oamenii care se aflau în acel capăt al sălii se întoarseră spre ei.

Îl împinse pe Papa de lângă el. Când observă sângele de pe mâinile sale, începu să se dea înapoi. Se afla în stare de șoc. Totul se petrecuse atât de repede, încât pierduse complet imaginea de ansamblu.

– Dispari, criminalule, șopti el, apucându-se de șoldul rănit.

Papa se panică și fugi. Răsturnă câteva mese în drum spre pistele de bowling.

Era evident că Papa cunoștea centrul de bowling ca pe buzunarul său. Părea că vrea să fugă prin sala mașinilor.

– Atenție, are un cuțit! mai strigă el o dată, în timp ce oamenii se dădeau din calea celui care fugea.

Văzu cum Papa sărea peste pista numărul nouăsprezece și cum asistentul de poliție îl urmărea ca un animal de pradă țâșnind de la bar. O vânătoare cu premise inegale.

Atunci se duse la suportul pentru bile și își luă una. Când asistentul de poliție îl ajunse din urmă pe Papa la capătul pistei, acesta flutură cuțitul ca un nebun. Individul făcea o criză de nervi, dar tuciuriul se aruncă spre picioarele lui și îl făcu să cadă. Se prăbușiră amândoi pe șina pentru bile dintre cele două piste cu un zgomot infernal.

Între timp pornise și polițistul spre cei doi, dar bila de bowling a celui mai bun jucător din echipă rula deja pe pista exterioară și era mai rapidă decât polițistul.

Zgomotul pe care îl făcu bila când se lovi de tâmpla lui Svend se auzi limpede. Trosni ca atunci când strivești o pungă de chipsuri.

Cuțitul din mâna lui Svend căzu pe pistă.

Toate privirile se îndreptară acum de la făptura nemișcată spre el. Cei care observaseră agitația știau că el aruncase bila. Doi dintre ei știau și de ce se prăbuși la pământ și se ținu de o parte.

Totul se petrecea așa cum își dorise.

Polițistul era vizibil șocat când se îndreptă spre el.

– E o chestiune serioasă, zise el. Din câte îmi dau seama, e fractură de craniu. Svend va avea noroc dacă va supraviețui. Puteți doar să vă rugați ca paramedicii să facă treabă bună.

Se uită la capătul pistei, unde ambulanțierii se străduiau să acorde primul ajutor. Să se roage ca aceștia să facă treabă bună? Ei, chiar asta avea de gând!

Unul dintre asistenți îi goli buzunarele lui Svend și îi întinse conținutul tuciuriului. Cei doi polițiști erau genul conștiincios. În curând aveau să solicite ajutor și să dea telefoane ca să afle informații suplimentare. Apoi, aveau să verifice și CNP-urile și numele. Aveau să verifice alibiurile. Aveau să sune la frizerul pe care nici nu-l cunoștea. Mai dura un pic înainte să înceapă să îl bănuiască de ceva, dar nu mai avea decât acest interval de timp.

Polițistul de lângă el gândea atât de profund, încât ziceai că scoate fum.

– Omul ăsta, pe care probabil tocmai l-ați omorât, a răpit doi copii. Probabil că i-a și ucis. Vor muri de sete și de foame dacă nu îi găsim cât mai repede. Vom merge imediat la el acasă și vom verifica totul, dar poate ne ajutați. Știți cumva dacă are o casă de vară sau ceva în genul acesta? Undeva mai izolat? Pe malul apei? Cu o casă și debarcader, pentru bărci?

Reuşi să-şi ascundă şocul. De unde ştia poliţistul de căsuţă? La asta chiar nu se aşteptase. La naiba, de unde ştia asta?

– Îmi pare rău, zise el calm şi se uită la bărbatul care abia respira pe podea. Îmi pare sincer rău, dar chiar nu ştiu nimic.

Poliţistul scutură din cap.

– În ciuda circumstanţelor, nu se poate evita continuarea cercetărilor cu privire la ce s-a întâmplat aici. Trebuie să ştiţi asta.

El încuviinţă uşor. De ce să protesteze? Era la mintea cocoşului. Voia să se arate cooperant. Atunci, poate că se mai relaxau.

Asistentul tuciuriu se îndreptă spre ei.

– Cât de idiot puteţi fi? mârâi el şi îl privi în ochi. Nu exista nicio primejdie, îl prinseserăm deja. De ce aţi aruncat? Ştiţi ce aţi făcut?

El scutură din cap şi îşi ridică mâinile însângerate.

– Dar omul înnebunise, zise el. Am crezut că vă înjunghie!

Îşi duse din nou mâna la şold. Strânse din ochi, pentru ca detectivii să vadă cât de dureroasă era rana lui.

Apoi afişă o mină furioasă şi ofensată şi îşi îndreptă privirea direct spre poliţist.

– Ar trebui, mai degrabă, să-mi mulţumiţi şi să fiţi bucuroşi că nimeresc atât de bine.

Cei doi poliţişti schimbară o privire.

– Agenţii care se vor ocupa de caz vor sosi în curând. Vor face un raport preliminar, zise şeful. O să avem grijă să fiţi pansat cât de curând. O altă ambulanţă e pe drum. Staţi liniştit ca să nu sângeraţi prea tare. Dacă mă întrebaţi pe mine, nu pare să fie cine ştie ce.

Dădu din cap şi se retrase.

Acum venise momentul pentru următoarea mișcare.

În difuzoare se anunța că, având în vedere evenimentele actuale, juriul decisese să întrerupă turneul.

Se uită spre unul colegii de echipă. Aceștia încă mai ședeau, privind în gol, la bar. Parcă nici nu auziseră solicitarea polițiștilor de a nu părăsi centrul de bowling.

Da, cei doi polițiști aveau destule pe cap. Evenimentele o luaseră complet razna. Spre sfârșitul serii aveau să fie destule de explicat superiorilor.

Se ridică și se îndreptă foarte liniștit spre asistenții de la capătul pistei 20.

Le făcu semn din cap, se aplecă iute și ridică cuțitul, iar când se asigură că nu îl vedea nimeni, se strecură spre sala mașinilor.

Douăzeci de secunde mai târziu cobora pe scara de incendiu, în drum spre parcarea de la Ro's Torv.

În momentul în care lumina salvării sclipi pe Køpenhavnsvej, Mercedesul alunecă din parcare pe stradă.

Doar trei stopuri, apoi avea să dispară.

47

Evenimentele luaseră o turnură îngrozitoare. Absolut oribilă.

Permisese ca acei doi bărbați să se așeze la o singură masă, iar asta fusese o mare prostie.

Carl scutură din cap. Ce porcărie! Fusese pur și simplu prea concentrat. Dar cum ar fi putut bănui că avea să se întâmple așa ceva? Voise doar să-i tensioneze un pic pe cei doi.

Ambii bărbați puteau fi răpitorul, dar care dintre ei era? Într-un fel sau altul, aduceau amândoi cu portretul-robot. De aceea dorise să observe cum reacționau la stres. Era specialist în citit oamenii pe umerii cărora apăsa o vină. Cel puțin, așa crezuse până acum, când totul se dusese de râpă. Acolo, pe targă, zăcea răpitorul – singurul care putea să le spună unde erau copiii, din greșeala lui. Era incredibil!

– Ia uită-te la asta, Carl.

Se întoarse spre Assad, care ținea în mână portmoneul lui Svend și nu părea foarte fericit.

– Da? Ce este? Văd că nu ai găsit nimic, nicio adresă.

Assad îi întinse un bon de casă de la un supermarket.

– Uită-te la oră, Carl.

Carl simți cum începe să transpire.

Assad avea dreptate. La dracu', chestiunea lua o cu totul altă întorsătură. Ce coșmar!

Bonul de casă era de la un supermarket Kvickly din Roskilde. O chitanță pentru o cumpărătură mică: un bilet la loto, „Berlingske Tidende" și un pachet de Stimorol. Cumpărate în aceeași zi, la ora 15.15. Cu doar câteva minute înainte ca Isabel Jønsson să fie atacată în Rigshospital.

Dacă acest bon de casă era al lui Papa, nu putea fi el răpitorul. Și de ce n-ar fi fost al lui, dacă se afla la el în portofel?

– Ce porcărie îngrozitoare! gemu Carl.

– Asistenții au găsit în buzunarul lui un pachet de Stimorol. I-am rugat să-i golească buzunarele, continuă Assad cu o mină sumbră și se uită în jur.

Apoi, brusc, expresia i se schimbă, luminându-i-se.

– Unde e René Henriksen? strigă el.

Carl își roti privirea prin sală. La naiba, unde dispăruse?

– Uite! strigă Assad și arătă spre culoarul îngust care ducea spre sala mașinilor, unde erau întreținute și alimentate automatele de bowling.

Carl văzu și el. O dâră pe perete, lată de cinci centimetri. Exact la nivelul șoldului. Era, evident, sânge.

– Fir-ar să fie de treabă! răcni el și goni pe lângă pistele de bowling.

– Ai grijă, Carl! îi strigă Assad. Cuțitul nu mai e pe pistă, l-a luat cu el!

Te rog, dă să fie acolo înăuntru, se gândi Carl, când se înghesui în încăperea cu motoare, unelte și alte troace. Dar acolo era mult prea liniște.

Alergă pe lângă țevile de aerisire și o masă din lemn de tek, cu spray-uri și dosare, până când se trezi în dreptul ușii din spate.

Apucă îngrijorat clanța, o apăsă și se trezi afară, lângă scara de urgență, holbându-se în întuneric.

Bărbatul dispăruse.

Assad se întoarse după zece minute, transpirat și cu mâinile goale.

– Dincolo, în parcare, am mai găsit o pată de sânge, zise el.

Carl expiră încetișor. Ultimele minute fuseseră îngrozitoare. Polițistul de serviciu de la sediu îi dăduse informațiile necesare.

– Nu, îmi pare rău, spusese acesta, nu există nimeni cu acest CNP.

Nimeni cu acest CNP! René Henriksen nu exista! Totuși, era omul pe care îl căuta.

– OK, Assad, mulțumesc, zise el obosit. Am cerut să vină patrulele cu câini, vor sosi în curând. Atunci vor avea măcar ceva după care să se orienteze, dar e ultima noastră speranță.

Îi povesti lui Assad despre cercetările făcute la sediu. Nu aveau absolut nimic cu privire la bărbatul care își spunea René Henriksen. Un criminal în serie fugise.

– Găsește-mi numărul de telefon al inspectorului de poliție de aici din Roskilde. Îl cheamă C. Damgaard, îl rugă apoi Carl. Între timp, îl sun pe Jacobsen.

Îl deranjase de mai multe ori pe șeful lui pe numărul privat. Directorul departamentului de cercetare a crimelor din Copenhaga avea telefonul disponibil zi și noapte. Înțelegerea era mereu valabilă.

– Într-un oraș mare precum Copenhaga, infracțiunile nu se opresc. De ce aș face-o eu? era replica lui de fiecare dată.

Dar Marcus Jacobsen nu fu foarte entuziasmat când află de ce îi tulbura Carl liniștea serii.

– Carl, nu se poate! Trebuie să-l suni pe Damgaard. Roskilde nu ține de mine.

– Nu, Marcus, știu asta, iar Assad exact asta face, dar e vorba de unul dintre ai tăi care a făcut-o de oaie.

– Ei, cine ar fi crezut că o să aud vreodată așa ceva din gura lui Carl Mørck?

Părea aproape încântat.

Carl alungă acest gând.

– Jurnaliștii vor fi aici cât de curând, zise el. Ce să fac?

– Informează-l pe Damgaard și adună-te. Tu l-ai lăsat să scape, acum fă pe dracu'n patru să-l prinzi. Pune-i pe colegii din Roskilde la treabă, da? Noapte bună, Carl, și vânătoare plăcută. Despre restul vorbim mâine.

Carl simți o ușoară apăsare în piept. Pe scurt, nu se puteau baza decât pe forțele proprii.

– Uite numărul privat al inspectorului Damgaard, zise Assad.

În timp ce forma numărul și auzea cum sună, Carl simți cum apăsarea din piept crește. *La naiba, nu! Nu acum!*

– Aici Damgaard. Din păcate nu sunt acasă. Lăsați un mesaj, se auzi robotul.

Carl închise furios mobilul. La naiba, acest afurisit de inspector de poliție din Roskilde era vreodată disponibil?

Oftă. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aștepte colegii care aveau să apară în curând. Poate că unul dintre ei avea o idee despre cum să se încheie acest coșmar, înainte ca întreaga trupă de jurnaliști din Seeland să apară în prag. Câțiva vulturi locali își făcuseră deja apariția și fotografiau în draci. Sfinte Sisoe! În această societate multimedia, zvonurile se răspândeau mai repede decât evenimentele. Sute de ochi văzuseră ce se întâmplase și sute de mobile transmiseseră vestea. Așa că vulturii nu se lăsaseră așteptați.

Le făcu semn celor doi investigatori locali, pe care polițistul de la recepție îi lăsase să treacă.

– Carl Mørck.

Le arătă legitimația.

Ambii îl cunoșteau după nume, fără însă să comenteze. Îi informă cu privire la situație, ceea ce nu fu deloc ușor.

– Așadar, căutăm un bărbat care e în stare să se deghizeze astfel încât să nu poată fi recunoscut și al cărui Mercedes e singurul nostru punct de plecare. O joacă de copil, rezumă unul dintre ei situația. Vom lua amprentele de pe paharul lui de apă minerală și să sperăm că asta ne va ajuta un pic. Cum e cu procesul-verbal? Îl facem chiar acum?

Carl își bătu colegul pe umăr.

– Asta mai poate să aștepte. Pe mine mă găsiți oricând. Dacă începeți cu oamenii care lucrează aici, eu vorbesc între timp cu cei patru colegi din echipa de bowling.

N-avură de ales decât să accepte. Avea dreptate.

Carl îi făcu semn din cap lui Lars Brande, pe chipul căruia se vedea șocul. Dintr-un foc, rămăsese fără doi oameni. O înjunghiere, un mort. Echipa lui era distrusă. Oameni pe care credea că îi cunoaște îl lăsaseră de izbelițe într-un mod impardonabil.

Da, era șocat, iar fratele lui și ceilalți doi la fel. Stăteau laolaltă fără să vorbească.

– Trebuie să știm neapărat cine e acest René Henriksen în realitate. Așa că vă rog să vă gândiți bine. Ne puteți ajuta? Cu orice. Are copii? Cum îi cheamă? E căsătorit? Unde a lucrat? Unde își face cumpărăturile? Aduce prăjituri de la o anumită cofetărie? Gândiți-vă!

Trei dintre colegii de bowling nu reacționară în niciun fel, dar al patrulea, mecanicul căruia îi spuneau Accelerație, se mișcă puțin. Nu părea la fel de afectat ca restul.

– M-am întrebat de multe ori de ce nu vorbea niciodată despre serviciul său, zise el. Noi, ceilalți, făceam mereu asta.

– Da, și?

– Ei bine, părea să aibă mereu ceva mai mulți bani la dispoziție decât noi. Așadar, trebuie să fi avut o slujbă bună. Făcea cinste mai des decât noi după concursuri. Da, avea cu siguranță mai mulți bani. Uitați, aia e geanta lui!

Arătă în spatele scaunului de bar pe care ședea el.

Carl făcu rapid un pas în spate și se uită direct la o geantă ciudată, compusă din mai multe compartimente.

– Asta e o Ebonite Fastbreack, zise mecanicul. Ce credeți, cât costă așa ceva? Cel puțin o mie trei sute. Să o vedeți pe a mea, în comparație. Ca să nu mai vorbesc de bile, care...

Dar Carl nu-l mai asculta. Era incredibil! De ce nu se gândise mai devreme la asta? Geanta lui era aici!

Împinse scaunul de bar la o parte și scoase geanta. Era un mic geamantan pe roți, împărțit în toate secțiunile posibile, mai mari sau mai mici.

– Sunteți siguri că e a lui?

Mecanicul încuviință, un pic surprins că această informație era luată atât de în serios.

Carl le făcu semn colegilor din Roskilde.

– Mănuși de cauciuc, repede!

Unul din ei îi întinse o pereche.

Carl simți că fruntea îi era scăldată în sudoare, care picură direct pe geanta albastră când deschise fermoarul. Era de parcă ar fi deschis un mormânt de mult uitat.

Primul lucru pe care îl văzu fu o bilă de bowling. Netedă, lucioasă și surprinzător de colorată. Apoi, încă o pereche de pantofi. O cutie mică plină cu talc. O sticlă de ulei japonez de mentă.

Ridică sticla și le-o arătă colegilor de bowling.

– La ce folosea asta?

Mecanicul se uită la sticluță.

– Așa făcea de fiecare dată, ca un fel de ritual. De fiecare dată înainte să înceapă, lua câte o picătură în fiecare nară. Probabil credea că primește astfel mai mult oxigen. Se concentra mai bine, poate. Încercați, e dată naibii chestia aia!

Între timp, Carl cerceta celelalte compartimente. Într-unul din ele se afla o bilă, iar celălalt era gol. Asta era tot.

– Pot să văd și eu? întrebă Assad când Carl făcu un pas în spate. Ce sunt compartimentele din față? Acolo te-ai uitat?

– Asta voiam să fac.

Carl era cu mintea în altă parte.

– Știți de unde a cumpărat geanta? întrebă el deodată.

– De pe internet, veni răspunsul.

De pe internet, normal. Ce porcărie!

– Și pantofii și tot restul? continuă el, în timp ce Assad scosese din buzunar un pix și cerceta una dintre găurile bilei.

– Toți cumpărăm de pe internet, e mai ieftin, zise mecanicul.

– Nu vorbeați nimic personal? Despre copilărie, tinerețe, unde ați început să practicați bowlingul? Când ați trecut prima dată de două sute?

Haide, oferiți-mi ceva, idioți care aruncă bile. Nu se poate întâmpla așa ceva!

– Nu. Nu vorbeam decât despre evenimentul din acel moment, continuă mecanicul, iar când terminam, vorbeam despre cum a mers.

– Uite, Carl, zise Assad.

Carl se uită la ghemotocul de hârtie pe care i-l întindea Assad. Strâns și tare ca piatra.

– Se afla în gaura pentru degetul mare, îi explică Assad.

Carl se uită la colegul lui fără să înțeleagă. Cumva, i se golise mintea. Ce vorbea despre gaura pentru degetul mare?

– Ah, da, zise Lars Brande. E adevărat. René umplea mereu gaura aia. Degetul lui mare era destul de scurt și avea ideea fixă că degetul trebuie să atingă capătul găurii. Susținea că așa simte mai bine bila, și că îi putea oferi astfel rotația corectă.

Fratele său, Jonas, îl întrerupse.

– René avea multe ritualuri. Uleiul de mentă, gaura de la degetul mare, culoarea bilelor. Spunea că îi distrag atenția de la popice, când își lua avânt cu brațul.

– Da, exact, completă pianistul.

Era prima dată când oferea o informație.

– Apoi, stătea mereu trei sau patru secunde într-un picior, înainte să-și ia avânt. Nu ar fi trebuit să i se spună Trei, ci Barză. Ne amuzam adesea pe tema asta.

– Uite, asta era în cealaltă bilă.

Assad îi întinse lui Carl încă un ghemotoc de hârtie.

– Am lucrat foarte atent.

Carl netezi ghemotoacele de hârtie pe tejghea.

Apoi, se uită la Assad. Ce naiba s-ar fi făcut fără el?

– Par a fi chitanțe, Carl, și extrase de la un bancomat.

Carl încuviință. Acum, bancherii aveau să facă ore suplimentare.

Un bon de casă de la un Kvickly și două chitanțe de la bancomate ale Danske Bank. Trei biletele mici și neînsemnate.

Și uite așa, îi erau din nou pe urme.

48

Încercă să respire calm și adânc, pentru ca organismul lui să nu secrete hormoni de stres și să nu-i crească tensiunea și pulsul. Rănile de la șold sângerau oricum prea tare.

Analiză situația în minte.

Scăpase, asta era deocamdată cel mai important. Cum ajunseseră atât de aproape de el, nu reușea să înțeleagă, dar asta va analiza mai târziu. Acum trebuia doar să se uite în oglinda retrovizoare, dar nimic nu indica faptul că ar fi fost urmărit.

Ce pas avea să facă poliția în continuare?

Genul de Mercedes pe care îl conducea el era banal, existau mii de astfel de mașini. Doar numărul fostelor taxiuri era impresionant, dar dacă blocau drumurile din jurul Roskilde, ar fi fost nimica toată pentru ei să oprească toate mașinile de genul acesta.

Trebuia să plece cât mai repede și cât mai departe. Mai întâi, acasă. Să arunce cadavrul soției în portbagaj, să aleagă trei cutii deosebit de compromițătoare și să pornească mai departe. Să închidă casa și să pornească spre Vibehof, lângă fiord.

Următoarele săptămâni avea să stea retras acolo.

Și dacă, din cine știe ce motiv, era obligat să rezolve ceva în împrejurimi, atunci avea să se machieze. Protestase mereu când echipa era fotografiată și, de cele mai multe ori, reușise să evite fotografiile. Dar dacă se străduiau, aveau să găsească fotografii cu el.

Așadar, să se ascundă provizoriu la Vibehof era cel mai bun lucru pe care îl putea face. Să dispară până când se descompuneau cadavrele. Și apoi, gata, avea să plece la capătul lumii.

La casa din Roskilde trebuia să renunțe, iar Benjamin avea să rămână la mătușa lui. Când va veni timpul, îl va recupera. După doi, trei ani se va așterne praful peste cazul lui din arhiva poliției.

Cumpărase, prevăzător, Vibehof exact pentru astfel de situații și pregătise tot ce era necesar. Documente noi, pentru o altă identitate, și bani destui. Nu suficient pentru a putea trăi în lux, însă destul pentru a putea trăi undeva izolat și să pornească o afacere nouă. Oricum, avea nevoie de un an sau doi de liniște și pace.

Când se uită din nou în oglinda retrovizoare îl pufni râsul.

Îl întrebaseră dacă știa să cânte.

– Sigur că pot să cââhânt, dudui el.

Se gândi la întâlnirea din sala comunității din Dollerup. Sigur că toți își aminteau cât de fals cântase. De asta o și făcea! Așa, oamenii aveau impresia că știau ceva important despre el, dar se înșelau amarnic. În realitate, avea o voce mai mult decât bună.

De un lucru mai trebuia să se ocupe: să găsească un chirurg estetician care să îi îndepărteze cicatricea din spatele urechii drepte, acolo unde îl străpunsese cuiul când o spionase pe sora lui. De unde naiba știau de cicactrice? Oare nu o machiase suficient vreodată? Doar făcea asta dintotdeauna, de când acel băiat ciudat, pe care îl omorâse

cu ani în urmă, îl întrebase de unde o avea. Cum îl chema pe puşti? Nu mai reuşea să-i deosebească unul de altul.

Alungă gândul, dar evenimentele de la centrul de bowling nu voiau să-i iasă din cap.

Pe paharul de apă minerală nu aveau să găsească amprente, dacă asta credeau. Le ştersese când îl interogaseră pe Lars Brande. Şi nu aveau să fie nici pe masă sau pe scaune, avusese grijă de asta.

Zâmbi la gândul acesta. Da, pregătise totul foarte bine.

În acel moment îşi aminti de geanta de bowling. La naiba! Pe bilele de bowling erau amprente, iar în găurile pentru degetele mari îndesase chitanţe.

Cu ajutorul lor, puteau să îi găsească adresa din Roskilde.

Inspiră adânc şi se forţă să se liniştească pentru ca rana să nu sângereze prea tare.

Ah, îşi zise el, chitanţele nu le vor găsi. Cel puţin, nu imediat.

Nu, mai avea destul timp. Poate că îi vor descoperi într-o zi sau două casa din Roskilde. În acest moment, îi ajungea o jumătate de oră.

O coti pe stradă şi îl văzu pe tânărul acela pe iarbă în faţa casei, strigând numele Miei.

Asta îl cam încurca.

Cum scap acum de el? se întrebă el şi se gândi să parcheze pe o stradă laterală.

Căută cuţitul însângerat în torpedou, apoi trecu liniştit pe lângă casă şi întoarse capul în cealaltă direcţie. Tipul părea un motan în călduri. Chiar îl prefera pe acest puşti?

Atunci îi zări pe cei doi bătrâni din casa de vizavi, care se holbau la el printr-o fantă a jaluzelelor. Se stafidiseră, dar rămăseseră tot curioşi.

Acceleră.

În acest moment nu prea putea face nimic în privința tânărului. Erau prea mulți martori.

Asta era, aveau să găsească trupul soției în casă. Ce mai conta? Poliția oricum îl suspecta.

Nu știa din ce motiv îl suspecta, dar era limpede că situația era serioasă.

Probabil că aveau să găsească și cutiile cu pliantele pentru case de vară care erau de vânzare, dar ce puteau face în legătură cu ele? Nimic. Erau doar hârtii din care nu reieșea pentru care se decisese în cele din urmă.

Nu, nu părea să fie o amenințare reală. Actele de cumpărare pentru Vibehof le păstra împreună cu banii și pașapoartele acolo, în cutie. Nu, nu se simțea amenințat.

Trebuia doar să oprească sângerarea, și să nu fie oprit pe drum. Atunci totul avea să fie bine.

Scoase ustensilele de prim ajutor și își dădu cămașa jos.

Rănile erau mult mai adânci decât bănuise, mai ales a doua. Socotise că va trebui să-l tragă puternic pe Papa de braț, dar nu calculase și că acesta va opune atât de puțină rezistență.

De asta sângera atât de tare. Și de asta trebuia să curețe scaunele din față ale Mercedesului înainte să-l vândă.

Își curăță rănile și luă o seringă, injectându-și anestezic.

În timp ce aștepta ca acesta să își facă efectul, se uită în jur. Spera că nu îi vor găsi acest refugiu. Aici, în Vibehof, se simțea cel mai bine, cel mai acasă. Eliberat de lume, eliberat de înșelăciuni și de dezamăgiri.

Pregăti ață și ac. Dură doar un minut și deja putea înfige acul în jurul rănii fără să simtă înțepătura.

Curând o să mai am două cicatrice pentru chirurgul estetician, se gândi el și râse.

Apoi, își privi opera și râse din nou.

Cusătura nu era prea grozavă, într-adevăr, dar sângerarea se oprise.

Fixă cu plasturi un bandaj deasupra şi se întinse pe canapea. De îndată ce era pregătit, avea să iasă şi să-i omoare pe copii. Cu cât o făcea mai repede, cu atât se descompuneau cadavrele mai repede şi cu atât mai curând putea şi el să dispară.

Încă zece minute. Apoi, avea să ia ciocanul din şopron.

49

Douăzeci de minute mai târziu, știau cine ridicase banii. Aveau chiar o adresă. Se numea Claus Larsen și locuia atât de aproape, încât avură nevoie de doar cinci minute până pe strada respectivă.

– Ce crezi, Carl? întrebă Assad când rulară prin giratoriul de pe Kong Valdemars Vej.

– Ce să cred? Că e o binecuvântare faptul că avem colegi pe urmele noastre și că sunt înarmați.

– Crezi, așadar, că ar putea fi nevoie de o intervenție?

El încuviință.

O cotiră pe străduță. Încă de departe zăriră, în lumina felinarelor, un bărbat aflat în fața casei, evident foarte agitat.

Nu era cu siguranță cel pe care îl căutau, căci acesta era mult mai tânăr și mai slab.

– Grăbiți-vă! Repede! Acolo sus arde! strigă el când se apropiară.

Carl văzu cum colegii din mașina următoare frânau și sunau după ajutoare, dar bătrânii de peste drum o făcuseră deja. Stăteau pe trotuar în halat.

– Știți dacă e cineva în casă? strigă Carl.

– Așa cred. Ceva nu e în regulă.

Tânărul aproape că nu mai avea suflu.

– De zile întregi tot vin pe aici, dar nimeni nu a deschis, iar când o sun pe prietena mea pe mobil, aud cum sună acolo sus, dar ea nu răspunde.

Arătă spre fereastra oblică de la primul etaj.

– Dar acum, de ce arde acolo?

Pe chipul lui se aşternuse panica.

Carl se uită la flăcările care se vedeau în mod clar prin fereastră.

– Aţi văzut de curând un bărbat intrând în casă? întrebă el.

Omul scutură din cap. Aproape că nu putea sta într-un loc.

– O să sparg uşa, acum imediat! strigă el disperat. O sparg, OK?

Carl îşi privi colegii. Aceştia fură de acord.

Tânărul era înalt, părea puternic şi antrenat. Ştia ce face. Îşi luă avânt şi, în secunda în care ajunse la uşă, se roti uşor şi trosni cu picioarele în yală. Gemu puternic şi înjură când căzu la pământ şi văzu că uşa nu se clintise niciun milimetru.

– La naiba, e prea groasă!

Se întoarse disperat spre poliţişti.

– Ajutaţi-mă, vă rog!

În acelaşi moment, Carl tresări, pentru că se auzi o bubuitură puternică. Se întoarse şi văzu cum Assad dispărea printr-o fereastră spartă.

Carl alergă într-acolo, urmat îndeaproape de tânăr. Fusese o manevră deosebit de abilă din partea lui Assad, căci roata de rezervă pe care o aruncase prin fereastră spărsese nu doar sticla dublă, ci şi colţurile cioburilor.

Se strecurară înăuntru.

– Pe aici!

Bărbatul îi trase pe Carl și pe Assad după el în hol. În casa scării fumul nu era atât de dens, dar sus nu-ți vedeai mâna în fața ochilor.

Carl își trase cămașa peste gură și le făcu semn celorlalți doi să facă același lucru. În spatele lor, pe scară, Assad tușea deja.

– Coboară, Assad! strigă el, dar omul nu-l băgă în seamă.

Auziră sosirea pompierilor. Pe tânărul disperat nu-l consola asta. Tușind, își căuta drumul de-a lungul peretelui.

– Cred că e aici, înăuntru. Mi-a spus că are mereu telefonul la ea. Ascultați!

El formă un număr pe mobil și, câțiva metri mai încolo, se auzi un sunet slab.

În timp ce încă mai căuta ușa, în spatele lor plesni cu zgomot puternic o fereastră, cu siguranță din pricina căldurii.

Unul dintre colegii din Roskilde urca scara în urma lor.

– Am aici un extinctor, strigă el. Unde arde?

Atunci, tânărul deschise brusc ușa de la camera cu fereastra înclinată. Flăcările îi izbiră în față.

Extinctorul șuieră, dar apoi stinse focul de ajuns încât să se poată vedea ceva.

Flăcările urcaseră până în tavan și încă mai se hrăneau din multele cutii din încăpere.

– Mia! urlă tânărul. Mia, ești aici?

În acel moment, de afară țâșni un jet de apă prin fereastra acoperișului, iar aburii îi învăluiră.

Când Carl se aruncă la pământ, simți o durere arzătoare în umăr și în brațul pe care îl ținea ridicat pentru a-și proteja fața.

Auziră strigăte de afară, apoi veni spuma.

În decurs de câteva secunde, totul se terminase.

– Trebuie să deschidem ferestrele, tuşi un coleg din Roskilde, aflat lângă el. Carl sări în picioare şi pipăi după o uşă, dar colegul găsi o alta.

În timp ce fumul se retrăgea de la etaj, tânărul se agita în încăperea în care arsese. Stătea pe podeaua alunecoasă şi scotea cutiile afară cât de repede putea. Câteva încă mai fumegau, dar asta nu-l opri.

Atunci, Carl descoperi corpul fără viaţă de pe scară.

Era Assad.

– Atenţie! urlă el şi împinse un poliţist la o parte.

Sări câteva trepte, apucă picioarele lui Assad şi, cu o opintire, îl trase spre el şi îl urcă pe umăr.

– Ajutaţi-l, mârâi el spre doi asistenţi care aşteptau, cu măşti de oxigen, pe gazonul din faţa casei.

La naiba, ajutaţi-l, îşi zicea el tot mereu.

Acum se auzeau strigăte de la etaj.

Nu o văzu pe tânăra femeie când o scoaseră din casă. O observă abia după ce fu întinsă pe targă lângă Assad. Era atât de rigidă, încât părea că înţepeneala morţii ar fi cuprins-o deja.

Apoi îl aduseră şi pe tânăr. Era negru de cenuşă, avea porţiuni mari de păr arse de foc, dar faţa îi era neatinsă.

Plângea.

Carl plecă de lângă Assad şi se apropie de tânărul care părea pe cale să se prăbuşească în orice secundă.

– Aţi făcut tot ce aţi putut, se forţă Carl să îi spună.

Apoi, bărbatul începu să râdă, şi râdea şi plângea în acelaşi timp.

– Trăieşte, icni el şi se lăsă în genunchi. Are puls, l-am simţit.

În spatele lui Carl, Assad îşi făcu simţită prezenţa, tuşind.

– Ce se întâmplă aici? strigă el, dând din mâini şi din picioare.

– Stați liniștit, îl certă un asistent. V-ați intoxicat cu fum și asta poate fi periculos.

– Ce prostie, intoxicație cu fum! Am căzut pe scară și m-am lovit la cap. La ce fum era, nu vedeai la doi metri nici măcar un fund de elefant.

Trecură zece minute, apoi femeia deschise ochii. Medicul de pe salvare îi pusese o perfuzie și masca cu oxigen. Asta o ajuta.

Pompierii stinseseră între timp complet focul, iar Assad, Carl și colegii lor din Roskilde cercetaseră superficial casa. Nu găsiseră niciun document referitor la René Henriksen sau Claus Larsen.

Și nicio informație cu privire la o proprietate aflată în apropiere de apă.

Găsiseră doar documentul de cumpărare a casei în care se aflau, care fusese emis pe alt nume, Benjamin Larsen.

Verificară dacă și Mercedesul era înregistrat sub acest nume, dar nu era.

Bărbatul avea tot atâtea identități câte ieșiri avea o vizuină de vulpe. Era incredibil.

În sufragerie găsiseră fotografii ale celor doi soți. Ea zâmbea, cu un buchet mare în brațe, el elegant și cu o expresie impenetrabilă. Așadar, femeia de pe targă era soția lui. Numele erau scrise pe ușă: Mia și Claus Larsen.

Biata Mia.

– Ce bine că ați fost aici când am venit. Altfel, ar fi putut fi o adevărată catastrofă, îi zise Carl tânărului care se urcase în ambulanță și o ținea pe femeie de mână. Ce relație aveți cu Mia Larsen? Cine sunteți? îl întrebă Carl.

Se numea Kenneth, răspunsese el și mai mult nu spusese. Așadar, explicațiile trebuia să le lase în seama colegilor.

– Trebuie să vă daţi un pic la o parte, Kenneth. Trebuie să-i pun lui Mia Larsen nişte întrebări care nu permit amânare.

Se uită întrebător la medicul de pe salvare, care ridică două degete.

Două minute, mai mult nu primea.

Carl trase adânc aer în piept. Era probabil ultima lor şansă.

– Mia, zise el. Eu sunt poliţist. Nu trebuie să vă temeţi, acum sunteţi pe mâini bune. Îl căutăm pe soţul dumneavoastră. El a făcut asta?

Ea încuviinţă.

– Trebuie neapărat să aflăm dacă soţul dumneavoastră are cumva o proprietate undeva lângă apă. Poate o casă de vacanţă? Ştiţi ceva de asta?

Ea îşi strânse buzele.

– Poate.

Vocea nu-i era decât o şoaptă răguşită.

– Unde?

– Nu ştiu. Broşuri... sus... cutii.

Ea făcu semn spre casă.

Ce sarcină imposibilă! Carl se întoarse spre poliţiştii din Roskilde şi le explică ce trebuiau să caute. O proprietate cu o casă pentru bărci la debarcader, undeva pe un fiord. Dacă găseau în cutiile pe care le trăsese Kenneth pe coridor un prospect sau ceva asemănător, trebuiau să îl contacteze de urgenţă. Cutiile aflate încă în încăpere le mai puteau neglija. Erau, oricum, aproape distruse.

– Mia, îl cunoaşteţi pe soţul dumneavoastră şi sub alt nume în afară de Claus Larsen? întrebă el la sfârşit.

Ea scutură din cap.

Apoi, ridică un braț. Foarte, foarte încet și direct spre capul lui Carl. Tremura de efort. Îi puse ușor mâna pe obraz.

– Vă rog să-l găsiți pe Benjamin, da?

Mâna îi căzu la loc pe targă, iar ea închise ochii, epuizată.

Carl se uită întrebător la tânăr.

– Benjamin e fiul ei, zise el. Singurul copil al Miei. Are doar un an și jumătate.

Carl oftă și apăsă ușor mâna femeii.

Câtă suferință provocase omul acesta în lume! Cine avea să-l oprească oare?

Se ridică, iar medicul de pe salvare îi mai consultă o dată brațul și umărul. Avea să-l doară al naibii în zilele următoare, fu avertizat.

Mda, nu prea avea cum să schimbe asta.

Pompierii își strânseră furtunurile, iar ambulanța plecă și ea.

– Assad, te simți bine?

Ajutorul său își dădu ochii peste cap. În afară de o durere de cap și ceva cenușă, era în regulă.

– A scăpat, Assad.

Assad încuviință.

– Ce mai putem face acum?

Carl ridică din umeri.

– Acum e întuneric, dar cred că ar trebui să mergem la fiord și să cercetăm locurile pe care le-a marcat Yrsa pe hartă.

– Avem pozele cu noi?

El încuviință și luă un dosar de pe bancheta din spate. Toate fotografiile aeriene care înfățișau coasta fiordului. Cincisprezece bucăți, și destul de multe cercuri.

– Ce zici, de ce nu o fi sunat Klaes Thomasen? întrebă Assad. Trebuia să discute cu pădureanul.

– Vrei să zici cu pădurarul. Da, asta a spus. Probabil că nu a dat de el.

– Să-l sun pe Klaes şi să-l întreb?

Carl încuviinţă şi îi dădu lui Assad mobilul său.

Dură o vreme până când Assad reuşi să obţină legătura. Era limpede că nu era ceva în regulă. În cele din urmă, închise telefonul.

– Klaes Thomasen a fost foarte surprins. Deja de ieri i-a povestit Yrsei că pădurarul i-a confirmat că în apropierea drumului forestier există o casă pentru bărci.

Preţ de o clipă păru să se mire de acest cuvânt.

– A rugat-o pe Yrsa să îţi transmită asta. Cred că a fost atunci când i-ai dăruit trandafirii, Carl. Cred că a uitat să-ţi transmită.

Să uite? Poftim? Cum Dumnezeu se putea întâmpla aşa ceva? O informaţie atât de importantă? Femeia era cu totul pe de lături?

Apoi, se opri. Cui să se plângă?

– Unde se află această casă, Assad?

Assad puse harta pe bord şi arătă spre un cerc dublu. Vibehof, lângă Dyrnæsvej, în regiunea împădurită din Nordskoven. Yrsa însăşi marcase locul. Era insuportabil!

De unde era să ştie că biata de ea nimerise în plin? Şi că brusc aveau să se grăbească atât de tare? Că avea să mai apară o răpire?

Mda, acum erau mai informaţi. Scutură din cap. Răpitorul lovise din nou şi totul indica faptul că cei doi copii se aflau în aceeaşi situaţie ca Poul şi Tryggve Holt, în urmă cu treisprezece ani. Doi copii în mare primejdie. Tocmai acum!

50

În satul Jægerspris, o cotiră pe lângă pavilionul roşu pe care scria „Sculptură şi pictură". Apoi, ajunseră în pădure.

Abia după ce merseră o bucată bună pe asfaltul umed ajunseră la o plăcuţă pe care stătea scris: *Trecerea interzisă, permis doar riveranilor.*

Un loc perfect dacă nu voiai să fii deranjat.

Înaintară încetişor. Potrivit GPS-ului, mai era o bucată bună până la casă, dar farurile cu halogen băteau până departe. Dacă ajungeau brusc la fiord sau în câmp deschis, trebuiau să le stingă. Copacii încă erau desfrunziţi, aşa că puteau fi zăriţi de departe.

– Acum urmează un drum care se cheamă Badevej, Carl. Trebuie să stingi farurile. Urmează o porţiune de câmp deschis.

Carl făcu semn spre torpedou şi Assad scoase lanterna.

Rulară în continuare încet, ghidaţi doar de lumina ei. Recunoşteau din peisaj atât cât să se poată orienta cât de cât.

Spre fiord, deslușiră o bucată de teren mlăştinos. Poate şi nişte vaci care erau întinse pe un tăpşan. Apoi, din stânga

apăru un mic transformator. Când trecură pe lângă el, auziră un mârâit slab.

– Ăsta să fi fost sunetul de atunci? întrebă Assad.

Carl făcu semn că nu. Nu, sunetul era prea slab. Aproape că nu se mai auzea deja.

– Uite, zise Assad, arătând spre o siluetă neagră.

În următorul moment recunoscură un gard viu, care se întindea până jos, la apă. Aşadar, Vibehof se afla direct în spate.

Parcară maşina la marginea drumului. Preţ de un moment rămaseră la marginea drumului, să se adune.

– La ce te gândeşti, Carl?

– Mă întreb ce ne aşteaptă acolo. Şi, în afară de asta, mă gândesc la pistolul meu, care se află la sediu.

În spatele gardului viu se afla un ţarc, iar în spatele lui creşteau copaci, până jos la apă. Proprietatea nu era foarte mare, dar era situată perfect. Aici aveai toate posibilităţile de a trăi fericit, sau să ascunzi cele mai oribile fapte posibile.

– Acolo, făcu Assad şi arătă spre apă, iar Carl văzu conturul unei case mici. Poate un şopron sau un foişor.

– Şi acolo!

Assad arătă spre copaci.

Acolo se vedea o lumină foarte slabă.

Îşi făcură loc printre crengile gardului viu. Casa din cărămidă era veche, aproape dărăpănată. Două ferestre dinspre drum erau luminate.

– Probabil că e în casă, nu? şopti Assad.

Carl nu spuse nimic. De unde să ştie asta?

– Ceva mai spre spatele casei e o alee pentru maşini. Nu ar trebui să vedem mai întâi dacă Mercedesul e acolo?

Carl scutură din cap.

– Crede-mă, este.

Apoi, auziră de jos, dinspre șopronul din capătul grădinii, un mormăit. Ca al unei bărci cu motor care se îndreaptă încetișor spre casă pe o apă netedă ca oglinda.

Carl mîji ochii. Acesta era mormăitul.

– Vine dinspre șopron, Assad. Poți să îl vezi?

Acesta mârâi aprobator.

– Ce crezi, casa pentru bărci ar putea să se ascundă în tufișurile de acolo, de lângă șopron? Atunci ar fi direct pe apă.

– Poate. Și poate că omul nostru e acolo jos. Și nici nu vreau să-mi imaginez ce face, bombăni Carl.

Liniștea casei și mormăitul acela îl nelinișteau. I se făcuse pielea de găină.

– Trebuie să mergem acolo, Assad.

Acesta încuviință și îi întinse lanterna.

– Mai bine ia tu arma, Carl. Eu mă încred mai mult în mâinile mele.

Își croiră loc prin desișul care zgâria brațul ars al lui Carl. Își putea ține durerea sub control doar pentru că avea cămașa și jacheta umede de la ploaia măruntă, care îi răcoreau rana.

Cu cât se apropiau mai mult de șopron, cu atât auzeau mai clar sunetul. Monoton, profund, continuu. Ca un motor bine uns, în treapta de viteză cea mai de jos. De sub ușă se zărea o mică fâșie de lumină. Așadar acolo înăuntru se petrecea ceva.

Carl arătă spre ușă și strânse mai bine lanterna grea. Dacă Assad deschidea brusc ușa, el putea să se năpustească înăuntru, pregătit să lovească. Trebuiau să știe ce se petrecea acolo.

Rămaseră câteva secunde încordați în fața ușii și se priviră. Apoi, Carl dădu semnalul. Ușa se dădu de perete și în secunda următoare Carl se năpusti înăuntru.

Se uită în jur, apoi coborî brațul în care ținea lanterna. Acolo nu era nimeni. Nimic în afară de un taburet, câteva unelte pe un banc de lucru, un rezervor mare de ulei, câteva furtunuri și acel generator care mârâia ca o relicvă din vremurile în care obiectele funcționau o veșnicie.

– A ce miroase aici, Carl?

Da, mirosul era intens, iar Carl îl știa de pe vremuri, de pe timpurile când mobilele din lemn de brad și ușile erau date cu baiț. Acel miros pătrunzător, înțepător, care îți făcea nările să se lipească. Miros de sodă caustică. Miros de leșie.

Cu mintea plină de imagini înspăimântătoare, trase taburetul spre rezervor. Se urcă, plin de presimțiri sumbre, și ridică în cele din urmă capacul rezervorului. *Pot opri chestia aia imediat*, se gândi el când orientă fasciculul de lumină spre interiorul rezervorului.

Dar înăuntru nu se vedea nimic. Doar apă și un furtun de încălzire, lung de câțiva metri.

Era destul de ușor să-ți imaginezi la ce servea acest rezervor.

Stinse lanterna și coborî cu atenție de pe taburet, uitându-se la Assad.

– Cred că bieții copii sunt încă în adăpostul pentru bărci. Poate că încă mai trăiesc.

Înainte să părăsească șopronul, se uitară cu atenție în jur și rămaseră o clipă în ușă, ca să-și obișnuiască ochii cu întunericul. În trei luni, la ora asta va mai fi încă lumină, dar deocamdată nu vedeau nimic în afară de umbre neclare, care se ridicau de pe fiord. Să existe acolo, în tufișurile acelea joase, într-adevăr o căsuță, un adăpost pentru bărci?

Îi făcu semn lui Assad să îl urmeze. Pe următorii metri simți cum strivește sub tălpi limacși grași. Ce porcărie! Lui Assad probabil că nu-i plăcea defel.

Apoi, ajunseră la tufe. Carl se aplecă și dădu o creangă la o parte, iar acolo, în fața ochilor săi, se afla ușa, o jumătate de metru deasupra pământului, montată între scânduri groase. Le atinse – erau netede și umede.

Mirosea a smoală, care fusese folosită pentru a etanșeiza crăpăturile. Aceeași smoală pe care Poul Holt o folosise pentru a sigila scrisoarea din sticlă.

Auziră apa clipocind la picioarele lor. Așadar, căsuța era direct pe apă. Fără îndoială că era construită pe piloni. Era un adăpost pentru bărci.

Îl găsiseră.

Carl apăsă mânerul, dar ușa nu se deschise. Apoi, pipăi și găsi o pană din lemn care era înfiptă într-un ivăr. O ridică atent și o lăsă apoi să cadă, împreună cu lanțul fixat de ea. Așadar, individul nu era înăuntru.

Deschise ușa încetișor și auzi imediat respirații slabe.

Îl lovi mirosul de apă stătută, urină și fecale.

– E cineva aici? șopti el.

Dură o clipă până când se auzi un geamăt înnăbușit.

Aprinse lanterna și înaintea ochilor i se așternu o imagine sfâșietoare.

La o distanță de doi metri una de alta, ședeau două făpturi micuțe, în propria mizerie. Pantaloni uzi, păr murdar. Două grămăjoare de viață, care renunțaseră să mai spere.

Băiatul îl privi cu ochi înspăimântați, direct în față. Blocat sub acoperiș, cu mâinile legate la spate și în lanțuri. Gura îi era lipită cu bandă adezivă, care vibra ușor de la respirația sa. Întregul său corp striga după ajutor. Carl mișcă lanterna spre fetiță, care atârna cu fața înainte, prinsă în lanțurile ei. Capul i se odihnea pe umăr, de parcă ar fi dormit, dar nu dormea. Ochii îi erau deschiși și clipeau în lumină, doar că nu avea puterea să ridice capul.

– O să vă ajutăm, şopti Carl, aşezându-se în patru labe, şi se îndreptă spre ei. Dar trebuie să nu faceţi niciun zgomot.

Scoase mobilul şi formă un număr. O clipă mai târziu, cerea ajutor de la secţia de poliţie din Fredrikssund. Apoi, închise telefonul.

Băiatul păru să se relaxeze un pic. Faptul că auzise asta îl mai liniştise.

Între timp, intrase şi Assad. Îngenunchease sub acoperişul jos şi îi scotea fetiţei banda adezivă de pe gură şi îi desfăcea legăturile, în timp ce Carl îl ajuta pe băiat. Acesta nu scoase niciun sunet când îi fu smulsă banda de pe gură şi se aplecă grăbit într-o parte, astfel încât Carl să ajungă la curelele din piele de la spatele lui.

Reuşiră să-i urnească pe copii de lângă perete, dar se blocară la lanţurile care îi ţineau legaţi şi la cel care era fixat în perete.

– Lanţurile ni le-a pus ieri şi le-a închis cu un lacăt. Înainte de asta aveam doar curelele din piele. El are cheia.

Vocea băiatului era răguşită.

Carl se uită la Assad.

– Am văzut o rangă în şopron. Assad, o aduci tu?

– O rangă?

– Da, Assad, la naiba!

Assad ştia prea bine ce era o rangă, dar Carl vedea că nu mai voia să calce încă o dată pe melcii ăia, dacă putea evita asta.

– Ţine lanterna, mă duc eu să o aduc.

Ieşi cu spatele din căsuţă. Ar fi trebuit să ia de la început ranga. La urma urmei, era o armă utilă.

Alunecă iar pe melcii vii şi morţi. Observă o rază slabă de lumină de la ferestrele dinspre fiord ale casei. Nu fusese acolo mai devreme.

Rămase o clipă neclintit şi ascultă.

Nu, nu se auzea nicio activitate, de nicăieri.

Apoi, se duse la șopron și deschise cu grijă ușa. Ranga se afla direct în fața lui, pe bancul de lucru, sub un ciocan și o șurubelniță. Ridică ciocanul și împinse șurubelnița la o parte. Tresări atunci când aceasta alunecă peste margine și căzu pe jos cu un zăngănit metalic.

Rămase iarăși nemișcat, ascultând.

Apoi, apucă ranga și se strecură afară.

Îl priviră ușurați când se întoarse, de parcă fiecare mișcare de-a lui Carl și de-a lui Assad, de când deschiseseră ușa, ar fi reprezentat o mică minune. Era cât se poate de înțeles.

Desprinseră lanțurile din perete.

Băiatul se târî imediat în centrul căsuței, dar fata rămase nemișcată și mormăi.

– Ce-a pățit? întrebă Carl. Poate vrea puțină apă?

– Apă, da. Nu îi e prea bine. Se află aici de mult timp.

– Assad, ia tu fata, spuse Carl. Ține lanțurile ca să nu zăngăne. Eu îl ajut pe Samuel.

Observă că băiatul încremenește. Își întoarse capul murdar și se holbă la Carl, de parcă tocmai l-ar fi văzut pe diavol în sufletul său.

– Știi cum mă cheamă? întrebă băiatul bănuitor.

– Sunt polițist, Samuel. Știu o sumedenie de lucruri despre voi.

Băiatul se trase înapoi.

– De unde? Ai vorbit cu părinții mei?

Carl trase adânc aer în piept.

– Nu, nu am vorbit cu ei.

Samuel își trase ușor și brațele înapoi și își încleștă pumnii.

– Ceva nu e în regulă, zise el. Nu ești polițist.

– Ba da, Samuel. Sunt. Vrei să-mi vezi legitimația?

– De unde ai știut unde suntem? Nu aveai de unde să știi!

– Am lucrat mult ca să-l găsim pe răpitorul vostru, Samuel. Haide, nu avem timp de pierdut, zise Carl, în timp ce Assad o scotea pe fetiță afară pe ușă.

– Dacă sunteți de la poliție, de ce nu avem timp de pierdut?

Acum părea de-a dreptul panicat, era evident isteric. Să fi fost din pricina șocului?

– A trebuit să folosim o rangă ca să vă eliberăm, Samuel. Nu e o dovadă suficientă? Nu avem cheia.

– S-a întâmplat ceva cu părinții mei? N-au plătit? Li s-a întâmplat ceva?

Scutură din cap.

– Ce s-a întâmplat cu părinții mei? strigă el mult prea tare.

– Psst, șuieră Carl.

De afară se auzi un sunet surd. Assad alunecase probabil pe poteca acoperită de melci și căzuse.

– Ești bine, Assad? întrebă Carl.

Se întoarse spre Samuel.

– Haide, Samuel, trebuie să ne grăbim.

Băiatul îl privi suspicios pe Carl.

– Mai înainte nici măcar nu ai telefonat, așa e? Vreți să ne duceți undeva să ne omorâți. Asta aveți de gând.

Carl scutură din cap.

– O să mă trag afară și tu poți să te uiți pe ușă și să te convingi singur că totul e în regulă, zise el și se târî afară, la aer curat.

Auzi din nou un sunet, apoi simți o lovitură în ceafă. Apoi, totul se întunecă.

51

Poate că fuseseră nişte sunete de afară, poate şoldul care îl durea, poate rana pe care o cususe. Oricum, se trezi brusc şi se uită nedumerit prin cameră.

Apoi îşi aminti şi ştiu din nou ce se întâmplase. De când se întinsese trebuie că trecuse cel puţin o oră şi jumătate.

Simţea încă somnul în oase când se ridică cu greu de pe canapea şi se aplecă într-o parte ca să vadă dacă rana sângerase.

Dădu din cap, mulţumit de munca lui. Rana arăta bine, era uscată. Foarte bine, pentru prima dată!

Se ridică şi se întinse. În bucătărie avea cutii cu sucuri şi conserve. Un pahar de suc de rodie şi ton pe pâine prăjită aveau să-i facă bine după cât sânge pierduse. Doar o gustare, apoi avea să se îndrepte spre debarcader.

Aprinse lumina în bucătărie şi se uită în întuneric. Apoi trase storurile. Nu era bine să se vadă lumina de pe apă. Siguranţă înainte de toate.

Se opri, încruntându-se. Auzise cumva un sunet? Ca un zăngănit metalic? Rămase nemişcat şi ascultă. Totul era liniştit.

Poate fusese o pasăre care se speriase? Dar zburau oare păsările la ora asta?

Ridică storul şi se uită în direcţia din care i se păruse că aude zgomotul. Mijii ochii şi rămase nemişcat.

Atunci îl descoperi. Era aproape invizibil în întuneric, conturul a ceva mare care se mişca, dar era acolo.

Direct în dreptul şopronului. Apoi, dispăru.

Se trase cât ai clipi de la fereastră.

Acum, inima îi bătea mai tare decât şi-ar fi dorit.

Trase cu grijă sertarul bufetului şi îşi căută un cuţit lung şi îngust pentru filetat. Nimeni nu supravieţuia unei lovituri bine plasate cu această lamă.

Apoi, îşi trase pantalonii şi se strecură desculţ în întuneric.

Acum, auzea clar sunete dinspre căsuţă. De parcă ar fi încercat cineva să desprindă acolo înăuntru ceva. Forţă brută, aplicată lemnului.

Se opri şi ascultă. Acum ştia ce era. Se luptau cu lanţurile. Cineva desprindea şuruburile care fixau lanţurile de perete.

Cineva?

Dacă era poliţia, avea să se confrunte cu arme mai bune decât a sa.

În schimb, el cunoştea terenul, putea să folosească avantajele întunericului.

Când trecu pe lângă şopron, observă imediat că fâşia de lumină care se vedea de sub uşă era mai lată decât ar fi trebuit să fie.

Da, uşa era doar aninată. Cu toate astea, el o închisese în urma lui, după ce verificase temperatura din rezervor, era foarte sigur de asta.

Poate că erau mai mulţi. Poate că acum era cineva acolo înăuntru.

Se trase iute la perete şi analiză situaţia. Cunoştea şopronul ca pe buzunarul său. Dacă se ascundea cineva

acolo, putea să-l neutralizeze rapid. Să țintească spre punctul moale de sub stern și să lovească. O lovitură bună, apoi, pentru siguranță, încă de câteva ori în diverse direcții. Nu va sta mult pe gânduri. Fie ei, fie el.

Înaintă, ținând bine întins cuțitul, în șopron și cercetă cu privirea încăperea goală.

Cineva fusese aici. Taburetul nu era la locul lui, uneltele fuseseră mișcate. O șurubelniță se afla pe jos, probabil că asta auzise.

Făcu un pas în lateral și apucă ciocanul de pe bancul de lucru. Cu el se simțea oricum mai bine. Îi stătea bine în mână și îl folosise adesea.

Apoi, se strecură câțiva pași în jos pe drumul de grădină. Pe unde călca strivea melci între degete. Afurisite vietăți. Va trebui să se ocupe și să le stârpească de îndată ce va avea timp.

Se aplecă și văzu cum, printre scândurile de la căsuță, se zărea o lumină slabă. Dinăuntru se auzeau voci stinse, dar nu înțelegea nici ce se spune, nici cine vorbea. Dar asta nici nu conta prea tare.

Dacă voiau să iasă de acolo, trebuiau să o apuce pe drumul acesta. Trebuia doar să se ducă la ușă și să pună pana de lemn în zăvor și erau închiși. Nu aveau să iasă în timpul cât îi lua lui să se ducă la mașină și să ia canistra de benzină ca să dea foc la tot.

OK, casa în flăcări se va vedea de departe, dar care era alternativa?

Nu. Va da foc căsuței și apoi va strânge toate documentele, toți banii și se va îndrepta, pe cel mai rapid drum, spre graniță. Altfel nu se putea. Cine nu-și adapta în mod flexibil planurile sfârșea prost.

Băgă cuțitul pentru filetat în curea și se îndreptă spre ușă. În acea clipă, ușa se deschise și apărură două picioare.

Făcu repede un pas în lateral. Trebuia să-i atace pe rând, pe măsură ce ieşeau din casă.

Văzu silueta ale cărei picioare se aflau acum pe jos, în timp ce corpul mai era încă în căsuţă.

– Ce e cu părinţii mei? întrebă dinăuntru băiatul după care se auzi un şuierat încetişor.

În acel moment, asistentul de poliţie tuciuriu făcu un pas în spate şi direct spre el. Acelaşi bărbat din centrul de bowling, cel care îl azvârlise pe Papa pe pistă.

Cum se putea?

De unde ştiau de locul acesta?

Îşi luă avânt şi îl lovi pe bărbat cu partea lată a ciocanului în ceafă, astfel încât căzu fără zgomot la pământ. Fetiţa, care căzu peste el, îl privi cu ochii goi. Ea se resemnase demult cu destinul ei. Acum închise ochii, fiind doar la o lovitură distanţă de moarte, dar asta mai putea aştepta. Mai întâi, trebuia să se ocupe de ceilalţi.

Când picioarele poliţistului apărură în sfârşit în deschizătura uşii, acesta rămase o clipă aşa, în timp ce încerca să îl convingă pe băiat că totul era în regulă.

– O să mă trag afară şi atunci o să te poţi uita pe uşă şi să vezi că totul e în regulă, zise bărbatul.

Atunci lovi.

Şi acest poliţist căzu fără zgomot.

Lăsă şi el ciocanul să cadă şi se uită la cei doi oameni inconştienţi. Ascultă un moment foşnetul copacilor şi ploaia. Băiatul se mişca agitat, panicat, dar în rest totul era liniştit.

Atunci, o ridică pe fetiţă, o aruncă dintr-o mişcare înapoi în căsuţă şi trânti uşa, fixând pana din lemn în ivăr.

Se ridică şi privi în jur. În afară de protestele băiatului, nu se auzea nimic. Nu vehicule de intervenţie, nu alte sunete care să nu se potrivească aici. Cel puţin, nu încă.

Trase adânc aer în piept. La ce trebuia să se aștepte? Veneau și mai mulți? Sau aceștia erau doar doi cowboy singuratici care voiau să-și impresioneze superiorii? Trebuia să afle.

Dacă erau singuri, putea să-și ducă planul la îndeplinire, dacă nu, trebuia să dispară cât mai repede. În orice caz, trebuia să scape de toți patru de îndată ce afla mai multe.

Dintr-un salt, se întoarse în șopron și luă niște sfoară din cuiul aflat deasupra ușii.

Se pricepea la legat oamenii. Nu avea să dureze mult.

În timp ce se ocupa de cei doi bărbați inconștienți, în căsuță se auzea mare gălăgie. Băiatul urla și cerea să îl lase să iasă. Că părinții lui nu vor plăti dacă nu-și primesc copiii înapoi.

Bună încercare. Băiatul era foarte rezistent. Începuse să lovească ușa.

Se uită la pana din lemn. O folosea de ani de zile, dar lemnul era încă rezistent. Nu avea să cedeze loviturilor.

Îi trase pe cei doi bărbați la câțiva metri distanță de căsuță, astfel încât să le poată vedea chipurile. Apoi, îl așeză pe cel mai plinuț dintre cei doi, astfel încât să șadă aplecat în față pe plăcile de pe alee.

Se aplecă și îl lovi de mai multe ori în față.

După o vreme, polițistul își deschise ochii, clipi de mai multe ori, apoi reuși să vadă limpede chipul bărbatului din fața lui.

Se priviră în ochi. Acum, rolurile erau inversate. Nu mai era cel care ședea la masa albă din centrul de bowling, trebuind să dea socoteală cu privire la ce și cum făcea.

– Ce om bolnav ești! vorbi cu greu polițistul. Dar o să te prindem. Colegii sunt pe drum. Avem amprentele tale!

Îl studie pe polițist cu atenție. Părea destul de afectat de lovitură. Când făcu un pas în spate și lumina din hambar se

așeză pe chipul acestuia, constată că pupilele lui reacționau prea încet. Poate de asta era atât de surprinzător de liniștit? Sau credea oare că nu era în stare să-i omoare?

– Colegii, bună încercare, îl ironiză el. Dar chiar dacă e să vină, n-au decât. De aici vedem întregul fiord, până la Frederikssund. O să zărim lumina albastră încă înainte să urce pe pod. Așadar, până când ajung ei aici, am timp destul să fac ce e de făcut.

– Vin dinspre sud, din Roskilde, o să vezi pe dracu' ceva, idiot ce ești, zise polițistul. Dă-ne drumul și predă-te de bunăvoie și poți fi liber în cincisprezece ani. Dacă ne ucizi, ești un om mort, asta îți promit. Împușcat de colegii mei. Sau o să putrezești pentru tot restul vieții în închisoare, ceea ce e cam același lucru. Ucigașii de polițiști nu supraviețuiesc în sistemul nostru.

El zâmbi.

– Ce prostii vorbiți! Dacă îmi răspundeți la întrebări, o să ajungeți în... se opri și se uită la ceas... în douăzeci de minute în vana care se află în șopron. Dumneavoastră și copiii și partenerul dumneavoastră. Și știți ceva?

Își apropie fața de cea a lui Carl:

– Apoi, am dispărut.

Acum, loviturile dinspre căsuță deveniseră mai puternice. Păreau mai tari, aveau un sunet metalic. Instinctiv, se uită în jos, acolo unde lăsase ciocanul când o ridicase pe fată.

Instinctul nu-l înșela. Ciocanul dispăruse. Fetița îl luase fără ca el să fi observat. El însuși îl aruncase împreună cu fata înăuntru. Fir-ar să fie de porcărie! Așadar, nu era chiar atât de terminată cum crezuse micuța ticăloasă.

Scoase încet cuțitul de la cingătoare. Nu mai există cale de întoarcere.

52

Era foarte ciudat, dar lui Carl nu-i era teamă deloc. Nu avea niciun dubiu că bărbatul din fața lui era nebun și că l-ar fi omorît fără să clipească. Dar totul în jur era foarte liniștit. Norii alergau pe cer și acopereau luna. Apa clipocea încet. Mirosurile erau intense. Chiar și mormăitul generatorului avea ceva liniștitor.

Poate că era în continuare sub efectul loviturii. Bubuitul sălbatic din capul lui depășea cu mult durerea din braț și din umăr.

Atunci, băiatul lovi din nou în ușă, de data asta mai puternic.

Se uită la bărbatul care tocmai scotea cuțitul de la cingătoare.

– Tare ai vrea să știi cum te-am găsit, nu-i așa?

Carl simți cum îi revine senzația în mâinile legate la spate. Se uită în sus la ploaia măruntă care cădea neobosit. Umiditatea făcea ca șnurul să se întindă. Așadar, trebuia să tragă de timp.

Privirea bărbatului era dură ca granitul, dar gura sa reacționă preț de o fracțiune de secundă cu o tresărire.

Avea, prin urmare, dreptate. Acest porc ardea de nerăbdare să afle cum îi dăduseră de urmă.

– A fost odată un băiat care se numea Poul. Poul Holt, îți amintești de el? întrebă Carl și înmuie sfoara în balta din spatele lui.

– Era un pic neobișnuit, continuă el și îi făcu semn din cap bărbatului, în timp ce mâinile îi lucrau la spate.

Apoi tăcu. Nu se grăbea cu povestea. Indiferent dacă șnururile rezistau sau nu, cu cât trecea mai mult timp, cu atât trăiau mai mult. Trebuia să zâmbească.

Acesta era un interogatoriu pe dos. Un interogatoriu cu rolurile inversate. Ce ironie.

– Și? Ce era cu acest Poul? insistă bărbatul din fața lui.

Carl râse. Acum, loviturile în ușa căsuței se auzeau mai rar, dar păreau mai precise.

– Da, a trecut mult de atunci, nu-i așa? Nu îți amintești? Fetița de acolo de dinăuntru nici măcar nu se născuse. Probabil că nu te gândești niciodată la victimele tale, nu-i așa? Nu, sigur că nu o faci. Sigur că nu.

Expresia bărbatului se schimbă în așa fel, încât i se făcu pielea de găină.

Brusc, se ridică și îndreptă cuțitul spre gâtul lui Assad.

– Îmi răspundeți pe loc și direct, altfel o să-l auziți într-o secundă pe acest individ cum bolborosește în propriul sânge.

Carl încuviință și trase de sfori. Ticălosul vorbea serios.

Acum, tocmai striga spre căsuță:

– Samuel, dacă mai bați tot așa, o să și suferi înainte să mori. Poți să mă crezi.

Preț de o secundă, loviturile se opriră, iar plânsul fetiței se înteți.

Apoi, loviturile reîncepură.

– Poul a aruncat o scrisoare în apă, într-o sticlă. Poate că ar fi trebuit să îți alegi alt loc unde să îți închizi victimele. Nu neapărat într-o casă aflată direct pe apă, zise Carl.

Acesta se încruntă. O scrisoare într-o sticlă?

Carl putea deja să tragă de sfori. Una dintre bucle alunecase.

– Sticla a fost descoperită acum câțiva ani în Scoția, pe mare. Apoi, a ajuns la mine pe birou, continuă el și trase din nou de legături.

– Mda, ghinionul dumneavoastră, zise bărbatul lapidar.

Era foarte clar ce gândea. Ce putea să-i facă o scrisoare dintr-o sticlă? Niciunul dintre copiii care se aflaseră în decursul vremii în această căsuță nu știau unde se afla închisoarea lor. Cum putea scrisoarea să schimbe asta?

Carl văzu cum piciorul lui Assad tresare.

Rămâi întins, Assad. Dormi mai departe. Tot nu poți face nimic, se gândi el. Nu putea să-i ajute decât slăbirea legăturilor, ca să se poată elibera. Și nici măcar atunci nu era sigur cum avea să se termine. Nici pe departe.

Psihopatul din fața lui era puternic, complet lipsit de scrupule și avea un cuțit dezagreabil în mână. El însuși era slăbit și mai lent din pricina loviturii la cap. Nu, prea multe speranțe nu erau. Dacă i-ar fi sunat pe colegii din Roskilde, atunci poate că ar fi avut o șansă, dar cei din Frederikssund nu se puteau apropia nevăzuți; porcul avea, din păcate, dreptate. Vehiculele de intervenție aveau să fie zărite de îndată ce traversau podul, probabil în câteva minute, îi era limpede. La naiba, legăturile încă erau prea strânse.

– Mai bine fugi, Claus Larsen, dacă îți pot spune așa, încă mai poți scăpa, zise Carl.

Bubuiturile din căsuță sunau acum mult mai profund.

– E adevărat, nu mă cheamă Claus Larsen, replică el și rămase în picioare, direct deasupra corpului fără viață al lui Assad. Și dumneavoastră habar n-aveți cum mă cheamă. De altfel, am impresia că în seara asta ați venit aici singuri, fără ajutoare, dumneavoastră și partenerul

dumneavoastră. De ce aș fugi? De ce credeți că m-aș teme de dumneavoastră?

– Pleacă, indiferent cum te cheamă. Pleacă și construiește-ți o viață nouă. Sigur că o să te căutăm, trebuie să o facem, însă ești un maestru al deghizărilor.

Simți cum se slăbea încă o buclă.

Se uită direct în ochii bărbatului și observă acum reflexele luminii albastre pe întunericul cerului. Mașinile de intervenție traversau fiordul. În sfârșit.

Carl își întinse spatele și își trase picioarele sub el în momentul în care bărbatul își înălță capul și văzu lumina albastră, care acum parcă făcea să vibreze întregul peisaj. Apoi, împinse cuțitul spre corpul nemișcat al lui Assad. În același moment, Carl își aruncă corpul în față și îl lovi pe individ în picioare. Acesta căzu, ținând cuțitul încă, și își duse mâna la șold. *Ăsta e ultimul lucru pe care îl văd în viața mea, privirea plină de ură a acestui nebun, se gândi Carl.*

Atunci, legăturile cedară definitiv.

Carl le dădu jos și își desfăcu brațele. Două brațe împotriva unui cuțit de filetat. Ce farsă! Își simțea picioarele ca o budincă, iar șurubelnița din șopron era prea departe. Totul în jurul lui păru să se întindă și să se comprime în același timp.

Când bărbatul se ridică și porni spre el, Carl păși nesigur în spate. Acum, inima începu să pompeze, iar bubuitul din cap i se accentuă. O clipă, văzu ochii frumoși ai Monei în fața lui.

Călca atent și apăsat. Drumul din grădină era alunecos, simțea cum terciul de melci i se lipește de pantofi. Apoi se opri, nemișcat, și așteptă.

Reflexiile luminilor albastre de jos de pe pod nu se mai vedeau. În cinci minute, mașinile aveau să fie acolo.

Dacă mai rezista încă o clipă, poate reuşea să salveze viaţa copiilor.

Se uită în sus, spre copacii ale căror crengi se întindeau deasupra drumului. *Dacă aş ajunge la ele şi m-aş putea trage în sus*, se gândi el şi făcu încă un pas în spate.

Atunci bărbatul se aruncă dintr-un salt spre el, cu chipul schimonosit de furie, şi cuţitul orientat spre pieptul lui Carl.

Era doar un picior mic, cel mult mărimea 40, care îi provocă prăbuşirea.

Assad lovise cu unul dintre picioarele sale scurte spre glezna atacatorului. Acesta probabil că nu ar fi căzut dacă nu ar fi alunecat cu picioarele goale pe pasta de melci. Se auzi o bubuitură zdravănă când obrazul lui se lovi de una dintre dale. Carl se clătină spre el şi îl lovi în burtă până când dădu drumul cuţitului.

Carl îl ridică şi i-l puse bărbatului la gât, după ce îl ridicase cu greu. În spatele lui, Assad încerca să se rostogolească pe o parte, dar apoi trebui să vomite. De pe buze, pe lângă conţinutul stomacului, i se rostogoleau înjurături arăbeşti. Aşadar, nu părea fi rănit foarte grav.

– Haide, loveşte odată, şuieră bărbatul. Nu mai suport să îţi văd mutra.

Şi, într-un gest sinucigaş, săltă capul spre cuţit, dar Carl văzuse impulsul venind şi trase cuţitul înapoi, astfel încât abia dacă atinse gâtul bărbatului.

– Mă gândeam eu, vorbi el ironic, în timp ce sângele i se scurgea pe gâtul udat de ploaie. Nu o s-o faci, nu ai curaj.

Dar aici se înşela. A doua oară Carl nu avea să mai tragă cuţitul înapoi. Privirea uşor înceţoşată a lui Assad avea să confirme că omul îşi provocase moartea, iar sistemul juridic avea să fie scutit de multă muncă.

În acel moment, bubuitul din căsuţă încetă.

Peste umărul bărbatului, Carl văzu cum se deschidea uşa, ca trasă de o mână invizibilă.

Apoi, acest individ nebun îi umplu din nou câmpul vizual.

– Încă nu mi-aţi povestit cum m-aţi găsit. Să aştept până la proces, nu? întrebă el. Ce voiaţi să spuneţi cu „cât o să primesc"? Cincisprezece ani? Pot să rezist.

Îşi lăsă capul pe spate, de parcă ar fi vrut iarăşi să-l arunce în faţă, dar, în schimb, râse urât.

Ei hai, se gândi Carl, *aruncă-ţi capul spre cuţit*. Strânse degetele pe mâner şi ştiu că lucrurile vor deveni scârboase.

Apoi se auzi un sunet de parcă cineva ar fi spart un ou. Un trosnet scurt, iar bărbatul căzu în genunchi şi se prăbuşi tăcut într-o parte.

Samuel, cu faţa mânjită de muci şi de lacrimi, ţinea ciocanul în mână, în faţa lui Carl. Distrusese cu el încuietoarea de la căsuţă. De unde naiba îl avea?

Carl lăsă cuţitul în jos şi se aplecă peste bărbatul care zăcea tremurând pe jos. Încă mai respira.

Ceea ce tocmai văzuse fusese o adevărată execuţie. Doar îl avea sub control, băiatul trebuie să fi văzut asta.

– Aruncă arma, Samuel, zise el şi se uită spre Assad. A fost autoapărare, Assad, suntem de acord cu asta?

Assad îşi dădu capul pe spate şi împinse buza din faţă înainte.

Răspunsul veni în valuri, în timp ce el vomita în continuare.

– Noi doi suntem mereu de acord, Carl.

Carl se întoarse spre bărbatul care zăcea, cu gura deschisă şi ochii mari, pe drumul din grădină.

– Să vă ia dracu, şopti bărbatul.

– Iar pe dumneata să te primească, veni replica din partea lui Carl.

Auzi forțele de intervenție înaintând prin pădure.

– Dacă recunoaști tot ce ai făcut, moartea va fi mai ușoară, șopti acum Carl, aproape fără să vrea. Câți oameni ai omorât?

El clipi.

– Mulți.

– Câți?

– Mulți.

Părea că îi ceda corpul. Capul i se înclină într-o parte, dezvăluind rana teribilă din spate. Rana și o cicatrice roșie, care se întindea în spatele urechii.

Din gura lui se auzi o bolboroseală.

– Unde e Benjamin? întrebă Carl repede.

Pleoapele se închideau și se ridicau încet.

– La Eva.

– Cine e Eva?

Acesta clipi din nou, cu ochii pe jumătate închiși, dar de data asta mult mai încet.

– Sora mea cea urâtă.

– Spune-mi un nume, am nevoie de un nume de familie. Cum te numești?

– Cum mă numesc?

Zâmbi și își rosti ultimele cuvinte.

– Mă numesc Chaplin.

EPILOG

Carl obosise. Cu cinci minute mai înainte aruncase un dosar peste vraful din colț.

Rezolvat. Gata. Eliminat din sistem.

De când Assad îl pusese la pământ pe sârb, acolo jos, în pivniță, cursese multă apă pe diferite râuri. Oamenii lui Marcus Jacobsen se ocupaseră de ultimele trei incendieri, dar pentru că mai aveau de lucru și cu războiul între bande, cazul Rødovre din 1995 rămăsese în aer la Departamentul Special Q.

Atât în Serbia, cât și în Danemarca, niște oameni ajunseseră în spatele gratiilor. Mai lipseau doar două mărturisiri. *De parcă le-ar mai căpăta vreodată*, își spusese Carl, resemnat. Sârbii pe care puseseră mâna erau bucuroși să putrezească timp de cincisprezece ani într-o pușcărie daneză, mai degrabă decât să se pună cu tipi care plănuiseră operațiunea.

Acum era rândul procurorului.

Carl se întinse și se gândi dacă nu ar fi fost bine să pună capul jos câteva minute. La televizor erau știrile de pe TV2. Tocmai pălăvrăgeau despre ministrul care nu era în stare să încalece o bicicletă fără să cadă și să-și rupă oasele.

Și, în acel moment, sună telefonul. Ce invenție de căcat!

– Avem o vizită aici sus, spuse Marcus. Urcați și voi, toți trei.

De zece zile ploua fără întrerupere. La mijloc de iulie. Soarele se retrăsese pe alte meleaguri. De ce să se deplaseze la etajul doi? Acolo era la fel de întuneric ca la ei în pivniță.

Pe scări nu schimbă nicio vorbă cu Assad și Rose. Ce mai vreme de concedii, de tot rahatul. Jesper o ardea toată ziua pe acasă cu prietena lui. Morten plecase cu un prieten pe nume Preben să hoinărească pe biciclete în timp ce o asistentă se ocupa de Hardy. Vigga făcea turul Italiei cu un bărbat care ascundea un păr de doi metri sub turban.

Iar el trebuia să se mențină aici pe poziție, în timp ce Mona și progeniturile ei se prăjeau la soare în Grecia. N-ar fi putut acum să-și ia concediul și Assad și cu Rose? Acum ar fi putut măcar să-și întindă și el picioarele pe masă și să-și petreacă ziua de lucru urmărind Turul Franței.

Nu, ura vacanțele. Mai ales când nu erau ale lui.

Sus, la etajul doi, aruncă o privire pe locul lui Lis, rămas liber. Oare o fi iar pe drum cu rulota și cu înflăcăratul ei soț? Dacă ar fi fost vorba de domnișoara Sørensen, poate că ar fi fost mai de folos. Niscaiva fleorțăială pe un spațiu atât de restrâns ar fi trebuit s-o învioreze chiar și pe mumia aia.

Înclină prietenos din cap, iar ea îi arătă degetul. Ei, ce să mai spui! Hoașca era la curent cu vremurile.

Când deschise ușa biroului lui Marcus Jacobsen, Carl se trezi față în față cu o femeie necunoscută lui.

– Mia Larsen, spuse Jacobsen, rămânând așezat pe scaun, a venit împreună cu soțul ei, ca să vă mulțumească.

Atunci, Carl îl descoperi și pe bărbatul care rămăsese în fundal. Pe el îl cunoștea. Era tipul care stătea în fața casei care arsese în Roskilde. Acel Kenneth care o scosese afară

pe femeie. Deci femeia care stătea acum cam stânjenită în fața lui și făptura aceea speriată de atunci erau una și aceeași persoană?

Rose și Assad dădură mâna cu ei, iar Carl îi urmă, șovăind puțin.

– Da, vă rog să ne scuzați, spuse tânăra, știu că sunteți foarte ocupați, dar am vrut să vă mulțumim personal pentru că mi-ați salvat viața.

Stăteau față în față și se uitau unul la celălalt. Carl n-avea nici cea mai mică idee ce să spună.

– Nu mi-ar plăcea să spun că pentru puțin, spuse Assad, sec.

– Nici eu, adăugă Rose.

Ceilalți izbucniră în râs.

– Sunteți OK? întrebă Carl.

Mia Larsen trase adânc aer în piept și își mușcă buza.

– Aș vrea foarte mult să știu ce s-a întâmplat mai departe cu cei doi copii. Samuel și Magdalena, parcă așa îi chema, nu?

Carl ridică din sprâncene.

– Să fiu cinstit, e greu de spus. Cei doi băieți mai mari au plecat de acasă și cred că lui Samuel îi merge bine. În ceea ce îi privește pe Magdalena și pe ceilalți frați, am aflat că are grijă de ei, municipalitatea. Poate e mai bine așa, nu știu. E foarte greu pentru copii când își pierd părinții.

Ea încuviință din cap.

– Da, asta e clar. Fostul meu soț a făcut multe rele. Dacă pot face ceva pentru fată, sper să mi se dea ocazia.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși, avea de dus o povară mult prea grea.

– E greu pentru copii când își pierd părinții. Dar și pentru o mamă e greu când își pierde copilul.

Marcus Jacobsen îi puse o mână pe braț.

– Lucrăm în continuare la acest caz, doamnă Larsen. Poliția s-a străduit din răsputeri să prelucreze informațiile pe care ați putut să ni le dați. Pe termen lung ne vor duce pe calea cea bună, suntem convinși de asta. În țara asta nu poți ascunde un copil până la sfârșitul zilelor lui.

La aceste cuvinte, ea lăsă capul în jos, iar lui Carl îi trecu prin minte că ar fi putut formula altfel.

Atunci interveni în discuție tânărul.

– Trebuie să știți că vă suntem recunoscători, spuse el, privindu-i în ochi pe Carl și pe Assad. Că toată această nesiguranță o macină pe Mia, este cu totul altceva.

Săracii de ei. De ce nu era mai simplu să fie sinceri cu ei? Trecuseră patru luni și băiatul tot nu fusese găsit. Autoritățile implicate pur și simplu nu mobilizaseră suficiente resurse. Iar acum, după toate probabilitățile, era prea târziu.

– Nu avem prea multe puncte de reper, interveni Carl. Pe sora fostului dumneavoastră soț o cheamă Eva, asta știm. Dar care e numele ei de familie? Ar putea fi altul. Nici măcar nu cunoaștem prenumele lui adevărat. Nici despre trecutul lui nu știm mai nimic. Doar că tatăl lui a fost pastor. Iar Eva nu e un nume tocmai neobișnuit pentru o fiică de pastor. Da, da, știm, femeia trebuie să aibă undeva în jur de 40 de ani, dar asta ar fi cam tot. Fotografia lui Benjamin e afișată în toate secțiile de poliție. Iar colegii mei au informat toate autoritățile sociale din țară să fie cu băgare de seamă la acest caz. Asta este tot ce putem face la ora actuală.

Ea încuviință din cap. Evident că își dădea osteneala să-și păstreze speranța și după cele ce auzise. Era de înțeles.

Atunci tânărul luă un buchet de trandafiri și spuse că Mia stă zi de zi să caute, prin toate locurile posibile și imposibile, publicații bisericești și reviste creștine în care ar putea

fi menționat tatăl fostului ei soț. Devenise chiar principala ei ocupație. Dacă va găsi ceva, vor fi primii care să afle.

Apoi îi întinse lui Carl florile și îi mulțumi.

După plecarea lor, Carl rămase în urmă cu un gust amar în gură și cu buchetul de flori în mână. Cel puțin patruzeci de trandafiri sângerii. Își dorea să nu-i fi primit.

Scutură din cap. Nu, pe masa lui nu aveau să stea. Dar de data asta nu aveau să ajungă nici acasă la Rose și Yrsa. În niciun caz, cine știe la ce ar mai fi dus.

Trecând pe lângă domnișoara Sørensen, aruncă trandafirii pe biroul ei.

– Vă mulțumim că vă mențineți pe poziție, spuse el și o lăsă singură cu zăpăceala și cu protestele ei mute.

Assad, Rose și cu el se uitară unul la altul și o luară pe scări în jos.

– Știu la ce vă gândiți, spuse el.

Trebuia să trimită o notă către toate instanțele și autoritățile din țară, de la care s-ar fi putut aștepta să aibă cunoștință de un copil care să se potrivească cu descrierea lui Benjamin. Vârstă, fizionomie. Un băiat care să fi apărut dintr-odată undeva unde nu era locul lui. Deci, mai mult sau mai puțin, aceleași informații pe care poliția le răspândise deja printr-o circulară.

Numai că nota lor mai avea un mic adaos, conform căruia șefii diferitelor instanțe erau rugați să se ocupe personal de acest caz.

Astfel era garantat că vor da prioritate cazului și că acesta avea să fie dat mai departe la cine trebuia.

***

În cele două săptămâni, Benjamin învățase cel puțin cinczeci de cuvinte noi, iar Eva abia dacă mai ținea pasul.

Dar și vorbiseră mult unul cu celălalt, căci Eva îl iubea pe acest băiat mai mult decât orice pe lume. Acum erau o adevărată mică familie. Și soțul ei era de aceeași părere.

– Când sosesc? întrebă el pentru poate a zecea oară în acea zi. De ore întregi era ocupat. Dat cu aspiratorul, copt pâinea, toate micile preocupări cu Benjamin. Totul trebuia să decurgă perfect la această întâlnire.

Ea zâmbi. Cât de mult îi schimbase viața acest copil.

Simți obrazul moale al copilului pe obrazul ei.

– Acum vor veni niște oameni care ne vor spune dacă putem să te păstrăm, Benjamin, îi șopti ea copilului în ureche. Și eu cred că putem. Ai vrea să rămâi cu noi, scumpule? Ți-ar plăcea să rămâi la Eva și Willy?

Se lipi de ea.

– Eva, spuse el, râzând.

Apoi îl simți cum arăta spre parter, de unde se auzeau voci.

– Vine lume, spuse el.

Îl mai strânse o dată în brațe, apoi îi aranjă hăinuțele. Willy spusese să țină ochii închiși, atunci nu vor mai părea atât de înfricoșători. Trase adânc aer în piept, înălță o rugăciune și îl mai strânse o dată în brațe pe băiat.

– O să fie bine, șopti ea.

Vocile erau prietenoase, le cunoștea. Trebuia să îndeplinească formalitățile și mai fuseseră pe acolo.

Amândoi se apropiară de ea și îi dădură mâna. Mâini bune, calde. Apoi îi spuseră ceva lui Benjamin și se așezară puțin mai departe.

– Da, Eva, am verificat temeinic situația dumneavoastră Putem spune că nu sunteți chiar un solicitant tipic pentru noi. De aceea cred că vă veți bucura să aflați că am hotărât să nu luăm în considerare handicapul dumneavoastră. Am

mai aprobat o dată o adopție unei persoane nevăzătoare. Iar în ceea ce privește atitudinea generală și capacitatea de rezolvare a problemelor cotidiene, nu vedem niciun obstacol.

Eva simțea cum în ea izbucnea ceva ca un izvor proaspăt. Niciun obstacol, au spus. Deci rugăciunile ei ajutaseră.

– Este impresionant cât ați putut economisi, cu toate că aveți un venit modest. Ați dovedit astfel că vă descurcați mai bine decât mulți alții. Dar am constatat și că ați slăbit foarte mult într-un timp foarte scurt, Eva. Douăzeci și cinci de kilograme în trei luni, spune soțul dumneavoastră. Este de apreciat. Arătați foarte bine, Eva.

Acum simțea că i se face cald. Până și Benjamin simți asta.

– Eva e dulce, spuse băiatul.

Ea își dădu seama că le făcea cu mâna doamnelor.

– Willy spunea că atunci arată mereu foarte drăgălaș. Dumnezeu să binecuvânteze copilul ăsta.

– Ați amenajat foarte frumos aici. Pentru un copil în creștere poate fi căminul potrivit, un loc bun pentru un copil.

– Contează și faptul că Willy a căutat un loc de muncă atât de bun, spuse cealaltă. O voce mai matură, mai gravă. Dar nu credeți că ar putea deveni oarecum problematic dacă soțul dumneavoastră nu va mai fi atât de mult timp acasă.

– Adică dacă mă descurc cu Benjamin? Zâmbi. Am orbit pe când eram tânără, dar cred că nu mulți văzători văd atât de bine ca mine.

– Ce vreți să spuneț?

– Nu e oare cel mai important să simțim cum îi merge aproapelui nostru? Eu pot simți asta. Știu de ce are nevoie Benjamin încă înainte s-o știe el. Îmi dau seama de cum se

simt oamenii după vocea lor. Dumneavoastră, de exemplu, sunteți foarte bucuroasă în acest moment. Cred că inima vă zâmbește. Tocmai ați avut parte de ceva frumos?

Amândouă izbucniră în râs.

– Da, dacă tot spuneți. Azi-dimineață am devenit bunică.

O felicită și apoi răspunse la o droaie de întrebări practice. Fără îndoială, autoritatea va continua procedura de adopție, în ciuda handicapului ei și a vârstei lui Willy. Și odată ajunși până aici, până la urmă va fi totul bine.

– Deocamdată vorbim despre autorizarea ca asistenți parentali. Atâta timp cât nu știm ce s-a întâmplat cu fratele dumneavoastră, nici nu se poate altfel. Dar, având în vedere vârsta dumneavoastră, trebuie să considerăm aceasta ca o măsură preliminară unei adopții.

– De când n-ați mai auzit nimic de fratele dumneavoastră? interveni din nou cea dintâi.

Era cam a cincea oară în decursul celor două ședințe când apărea această întrebare.

– Din martie, de când l-a adus pe Benjamin. Ne temem că mama lui Benjamin a murit. Înțelesesem de la fratele meu că era grav bolnavă. Își făcu semnul crucii. Iar fratele meu avea o personalitate foarte sumbră. De aceea cred că i-a urmat în moarte mamei lui Benjamin.

– Până acum n-am putut afla cine este mama lui Benjamin. Pe actul de naștere pe care ni l-ați dat, numele este de necitit. E posibil ca actul să se fi udat?

Ea ridică din umeri.

– Da, e posibil. Oricum, așa arăta de când ni l-a adus, adăugă soțul ei, care ședea în colț.

– Se pare că părinții lui Benjamin doar trăiau împreună. Din CNP-ul fratelui dumneavoastră nu reiese că ar fi fost căsătorit vreodată. Din ceea ce a făcut sau nu fratele dumneavoastră nu prea știm nimic. Știm doar că, în urmă

cu mulți ani, a încercat să intre în Asociația Vânătorilor. Dar de atunci, toate informațiile despre el par să se fi risipit în vid.

– Da, încuviință ea. După cum am spus, avea o personalitate foarte sumbră. Nici nouă nu ne spunea nimic despre viața lui.

– Dar vi l-a încredințat pe Benjamin.

– Da.

– Benjamin și Eva, spuse băiețelul, alunecând pe podea.

Îl auzea cum se târa de-a buşilea pe covor.

– Maşina mea, spuse el. Maşină mare. Maşină frumoasă.

– Da, putem vedea cât de bine se simte, spuse vocea mai gravă. Pentru vârsta lui e foarte dezvoltat.

– Da, e ca bunicul lui. Tatăl nostru era un om foarte inteligent.

– O, da, Eva, cunoaștem destul de bine mediul din care proveniți. Știu că tatăl dumneavoastră a fost pastor, nu departe de aici. După cât pot vedea, era foarte îndrăgit.

– Tatăl Evei era un om fantastic.

Era vocea lui Willy, din fundal. Eva zâmbi. Spunea mereu asta, deși nu-l întâlnise niciodată.

– Ursulețul meu, spuse Benjamin. Și ursulețul frumos. Ursulețul are fundă albastră.

Toți izbucniră în râs.

– Tata ne-a educat creștinește, continuă Eva. Willy și cu mine am hotărât să-l educăm pe Benjamin în același spirit, dacă autoritățile ne vor da posibilitatea să-l păstrăm. Vrem să ne orientăm după viziunea tatălui nostru asupra vieții.

Simți că cele două doamne erau de acord. Liniștea avea ceva aproape cordial.

– Trebuie să participați la un curs de pregătire pentru părinți adoptivi, care va avea loc în două weekenduri. Abia după aceea ne vom sfătui dacă vom da curs cererii

dumneavoastră. Dar putem spune că, în ceea ce privește marile probleme ale vieții, sunteți mai potriviți decât mulți alții...

Simți că se opresc. Ca și cum toată căldura sufletească ar fi părăsit camera. Până și Benjamin se opri din joacă.

– Uite, spuse el. Lumină albastră, lumină albastră care pâlpâie.

– Cred că e poliția la noi în curte, spuse Willy. O fi vreun accident?

Eva se gândi că ar putea fi ceva în legătură cu fratele ei. Crezu asta până când auzi vocile din hol și protestul soțului ei, tot mai vehement.

Apoi Eva auzi pași în cameră și pe cele două doamne care se ridicară și se retraseră.

– Mia Larsen, el este? întrebă o voce necunoscută de bărbat.

Auzea șoapte. Despre ce era vorba, nu putea înțelege. Parcă un bărbat le-ar fi explicat ceva celor două doamne cu care tocmai vorbise.

În hol, Willy înjura tot mai tare. De ce nu intra în casă?

Apoi auzi un plânset, o femeie mai tânără. Întâi departe, apoi de aproape.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici? întrebă ea.

Simți cum Benjamin vine la ea. Cum o apucă de mână și pune un genunchi pe piciorul ei. Ea îl luă în poală.

– Eva Bremer, suntem de la poliția din Odense, am venit cu mama lui Benjamin, care ar vrea să-și ia băiatul acasă.

Ea își ținu respirația. Se rugă lui Dumnezeu să dispară toți. Se ruga să se trezească din acest coșmar.

Se apropiară, și acum auzea cum femeia îi vorbea lui Benjamin.

– Bună, Benjamin, auzi ea.

Vocea tremura. O voce care n-ar fi trebuit să fie aici. Să plece, să plece odată.

– O mai cunoşti pe mămica?

– Mama, spuse Benjamin.

Părea că se teme şi se lipi de Eva.

– Mama, repetă el şi ea simţi pe gât cum tremura copilul. Benjamin frică.

Se făcu linişte. Pentru o clipă, Eva nu auzi decât respiraţia băieţelului. Respiraţia acestui copil pe care îl iubea mai mult ca pe propria ei viaţă.

Apoi mai auzi o respiraţie. La fel de adâncă şi de plină de teamă. Asculta şi simţea cum mâinile ei pe spatele copilului începeau să tremure.

Auzea această respiraţie şi apoi se auzi chiar pe ea.

Trei oameni care respirau adânc. Şocaţi şi cuprinşi de spaima următoarelor secunde.

Ea strânse copilul în braţe. Îşi ţinu respiraţia ca să nu plângă. Îl strângea atât de tare, ca şi cum ar fi fost una cu el.

Apoi dădu drumul la strânsoare. Îi prinse mânuţa şi o ţinu în a ei. Pentru o clipă, stătu liniştită, luptând cu lacrimile. Apoi însă întinse mâna cu mânuţa copilului în ea. Ca de departe, auzi propriul ei glas.

– Nu te cheamă Mia?

Auzi un da foarte precaut.

– Vino, Mia. Vino la noi, ca să putem să te simţim.